Aripi de zăpadă

-Constantin Chiriță-

CAPITOLUL I

1

Uriaşa cabană, cocoțată temerar deasupra vechiului burg, cu toate camerele, cu toate paturile, cu restaurantul, bucătăria, holurile şi sălile de distracție, dar mai ales cu spațiile albe şi cu pîrtiile de schi dimprejur, fusese reținută pentru elevi, ca în fiecare an la începutul primei vacanțe şi înaintea sărbătorilor de iarnă. Ninsese mult şi mai ningea uneori, noaptea, cu fulgi mari care se împotriveau blînd întunericului; soarele se dăruia limpede şi fără părtinire fiecărei zile, din depărtări prietene; razele lui nu topeau, dar nici nu înfrigurau prea tare; vînturile întîrziau mai întotdeauna prin alte hăuri, doar spre dimineață se burzuluiau cîtva timp, înecîndu-se în vîrtejuri albe, pufoase, dar se potoleau repede pentru a nu înspăimînta tinerețea.

"Era vreme frumoasă!" spuneau toți cei care voiau să dea a înțelege că apucaseră pe-acolo, altădată, răscoale şi vijelii cumplite. "Nici nu se putea vreme mai bună pentru concursurile de schi!" spuneau alții care voiau să dea a înțelege, plimbîndu-şi triumfători tuleiele, că erau veterani ai concursurilor şcolare de iarnă. "Era grozav!" spuneau toți, fără excepție. Şi într-adevăr era grozav.

Se adunaseră elevi din toate liceele țării. La fiecare minut se făceau noi cunoştințe, se legau şi se dezlegau prietenii, se formau grupuri şi scăpărau rivalități, se organizau antrenamente şi demonstrații de virtuozitate terminate, nu rareori, cu rostogoliri şi aterizări involuntare, de un comic irepetabil, se încăierau, mai ales profanii, în pronosticuri vehemente şi... nestatornice, iar seara, înainte de culcare, întreaga cabană intra în zodia farselor. Aici, fantezia nu mai avea margini. Chiar în prima seară, toți elevii se adunaseră în sala de cinema pentru a se întîlni cu celebrul Toni Sailer, în carne şi oase, invitat în țară la premiera unui film în care juca rolul principal. Imediat după terminarea filmului apăru şi Toni Sailer pe scenă, urmat de un cortegiu întreg de admiratori şi admiratoare. Parcă sărise chiar de pe ecran, pentru că era îmbrăcat în costumul ultimei scene, întrebări şi răspunsuri, mai ales emoții şi autografe, pînă ce faimosul campion olimpic şi mai puțin faimosul actor de cinema începu să bată din palme pentru a cere linişte. Cînd se topi şi ultima şoaptă, se recomandă: Hans Bürger, elev în ultimul an la o şcoală de artă. Fusese prima farsă care declanşase rafala. Cîte nu se făceau! De la poştele lui Oşlobanu pînă la şedințe de iluzionism care transformau puştii în părinți, părinții în ciomege, ciomegele în tărgi, tărgile în sicrie, iar din sicrie săreau pisici, căței şi mingi de fotbal. Cu două zile înaintea concursului, cineva lipise un afiş care anunța că după cină vor sosi la cabană, pentru o oră de încălzire morală, campioana şi campionul național la combinata alpină. Exact la ora promisă năvăliseră în sala de recepție vreo treizeci de perechi de campioni naționali: unii pe uşi, alții pe ferestre, alți de sub scaune, alții din cabina suflerului, alții coborînd de pe nişte coloane. Dar şi spectatorii erau pregătiți să întîmpine farsa. Aduseseră multe cu ei: pungi cu faină, cu zăpadă, cu funingine, cu praf de scărpinat, funii, sfori, bandaje, sîrmă. Odată imobilizați şi machiați, campionii fuseseră luați pe sus şi duşi cu nemaipomenit alai pe terasa uriaşă de la etajul întîi, iar de acolo aruncați fără teamă în movilele de zăpadă anume pregătite. Probabil că nu din întîmplare, ci ca o reacție la nesupunerea ei violentă, una din perechi fusese frecată, muştruluită şi tăvălită prin zăpadă mai rău decît toate celelalte, de fapt mai bine decît toate celelalte perechi. Pentru că se zbătea şi striga cel mai tare: "Noi sîntem adevărații campioni! Noi sîntem adevărații campioni!" Şi, bineînțeles, erau... Numai tinerețea veritabililor campioni şi spaima galbenă care paralizase brusc spectatorii îndreptaseră pînă la urmă lucrurile.

Nu se putea ca în acel noian de farse, care-l transformase pe directorul cabanei în cel mai mare jocheu englez, iar pe o ziaristă timidă şi speriată în soția lui, să nu-i vină cuiva ideea celei mai năucitoare farse: în cabană, chiar printre concurenți se aflau, incognito, *cireşarii!* Fusese o farsă de dimineață, lansată în restaurant, chiar cînd concurenții îşi terminau micul dejun. Din clipa aceea, toate denumirile şi chemările se schimbaseră ca prin farmec. Orice elev mai micuț şi mai blond şi, obligatoriu, cu nasul

cîrn sau împins cu degetul în sus, se numea Tic. Orice vlăjgan cu umeri laţi şi cu mers de atlet se numea Ursu. Brunetele îşi făcuseră la repezeală codiţe, unele mai scurte decît degetul, pentru a se transforma în Maria, blondele îşi îndesau părul sub căciuliţă, lăsîndu-şi numai cîteva şuviţe pe frunte, pentru a se confunda cu Lucia, rotofeii timizi şi cu ochii întrebători îşi retrăgeau capul între umeri şi se strigau Dan... Cei care-şi spuneau Ionel îşi duceau mîna la ceafă şi loveau cu cotul braţul vreunei negricioase. Alţii, cufundaţi în meditaţie, priveau ca din depărtări agitaţia terestră din jur sau căutau, cu licăre de spaime în priviri, chipurile unor fete îmbrăcate în alb... În tot restaurantul nu se auzea altceva decît: Victor, Maria, Dan, Tic, Ionel, Lucia, Ursu... Denumiri însoţite de rugăminţi, de destăinuiri, de provocări, de ameninţări. Mănuşi nu se aruncau, pentru că era cam frig afară.

— Ascultă, bă Terchea! N-o mai fă pe Victor, că-i spun lui Ursu cum l-ai înjurat...

— Mamă dragă! Crezi că aş deveni şi eu mai interesant dacă m-aş uita toată ziua, ca tine, într-o oglindă albastră?

— Nesuferitule! Răule! Nu puteai şi tu...

— Formidabilă prăjitură! se întîmpla să se bucure vreun întîrziat oarecare.

— Depinde... Tot proteine, glucide, grăsimi şi vitamine. Ba chiar predomină vitaminele liposolubile...

— Degeaba! Mă imiţi foarte prost. Mai citeşte o dată cărţile. Şi încă o dată.

— Le-am citit de douăsprezece ori pentru că sufeream de narcisism... Înainte de peşteră. Brrrr!!

— Cine mi-a furat vorba? Asta o spun numai eu!

— Zău, Ticuşorule? Hai mai bine să facem o gigantică!

Erau atîţia cireşari acolo, şi foloseau cu atîta fidelitate fraze din primele cărţi, şi se priveau unii pe alţii cu atîta complicitate: Tic pe Maria, Lucia pe Ursu, Victor pe Ionel, Dan pe toţi, speriat, aşteptînd trăsnete în creştetul capului, încît s-ar fi pierdut în hărmălaie şi mulţime, fără să fie recunoscuţi, şi mai ales fără să fie luaţi în serios chiar veritabilii cireşari. Şi, bineînţeles, cireşarii erau! Da, cireşarii cei adevăraţi, cei care trecuseră prin Peştera Neagră, cei care descoperiseră Castelul celor două cruci, cei care salvaseră tanagralele erau acolo! Dar nimeni nu-i recunoscuse, pentru că nu voiau să fie recunoscuţi. Iar după farsa de dimineaţă, puteau să strige ei sus şi tare cine sînt, că nu i-ar fi crezut nimeni. Alţi elevi, prin aplomb şi imitaţie, păreau mai veritabili decît ei.

Aşa se face că la antrenamentul de dimineaţă porniră spre pîrtiile de coborîre... vreo două sute de cireşari. Şi asta după ce unii se retrăseseră din farsă pentru că aveau o înfăţişare prea anticireşărească. Oare unde erau adevăraţii şapte?

2

Tinerii urcau spre capul celor două pîrtii de antrenament, în grupuri care se formaseră încă înainte de sosirea la cabană. Erau grupurile care urmau să reprezinte liceele şi şcolile din diferite oraşe la concursuri. Dar oricît de mare ar fi fost încîlceala celor care urcau, oricît s-ar fi amestecat unii cu alţii, două grupuri se distingeau net şi se recunoşteau de la prima aruncătură de ochi. Mai întîi din cauza treningurilor, în sutele de siluete albastre, un albastru închis, aproape de negru, culoare obligatorie, apăreau cîteva pete ciudate care chemau privirile mai mult spre a le însenina. Erau pete galbene, un galben palid, încărcat totuşi de oglinzi şi reflexe, şi pete de azur, dar un azur neobişnuit, acel albastru de baltica, spălăcit şi strălucitor în acelaşi timp. Apoi, după felul cum purtau schiurile cînd nu le aveau în picioare. Galbenul palid ducea schiurile pe umărul drept, dar nu cap la cap, ci cap la coadă; albastrul de baltica ducea schiurile de asemenea cap la coadă, dar nu pe umărul drept, ci pe umărul stîng. Apoi, după felul cum îi priveau ceilalţi pe concurenţi îmbrăcaţi în banalele şi sîcîitoarele uniforme albastre: cu milă, cu dispreţ, sau, în cel mai fericit caz, cu indiferenţă. Şi, în sfîrşit, după felul cum se înţelegeau cu schiurile atunci cînd le aveau în picioare: alunecau cu o siguranţă, cu o îndemînare şi cu o eleganţă care scoteau exclamaţii de uimire de pe multe buze şi obligau multe priviri să se minuneze. Treningurile galbene reprezentau liceul din Suşteni, care cucerise campionatul şcolar cu doi ani în urmă. Treningurile de azur reprezentau liceul din Binaia, cîştigătorul ultimului concurs şcolar, cel de anul trecut. Uniformele elegante şi ispititoare, împreună cu bocancii austrieci şi schiurile iugoslave, le fuseseră înmînate o dată cu medaliile de campioni şcolari.

Cele două grupuri erau în conflict deschis, declarat, cunoscut şi ireconciliabil. Un conflict mut, dar cu nimic mai feroce, un conflict în care privirile culeg şi revarsă atîta

putere ascuțită, încît sînt în stare să sfîşie şi să strivească. Şi galbenul palid şi albastrul de baltica vedeau roşu. Cu cinci zile în urmă, adică în dimineața sosirii la cabană, la primele ciocniri participaseră cu prioritate vocile: glume, negații, insulte, injurii, amenințări. Dar pentru că vocile riscau să se scurgă în brațe, iar brațele să se prelungească în mişcări, iar mişcările să caute anumite ținte: urechi, obraji, păr, iar toate aceste ținte să fie purtate de alții, conducătorii celor două grupuri, într-un moment de inspirație salvatoare, hotărîseră să amuțească total în raporturile reciproce pînă în clipa în care se va termina decernarea titlurilor. Costin, conducătorul celor cinci treninguri galbene, şi Alexandru, conducătorul celor cinci treninguri azurii, consfințiseră imediat înțelegerea nu întinzîndu-şi mîinile, ci azvîrlindu-şi priviri nimicitoare, parcă s-ar fi confundat cu pulberea zăpezii, fiecare.

Cele douăsprezece treninguri distinse şi distincte, şi galbenul şi azuriul fiind purtate de cîte trei fete şi trei băieți, se urmăriseră cu atîta ardoare şi încăpățînare mută în primele două zile, încît nu mâi descoperiseră nici un alt adversar capabil să le amenințe titlul la care aspirau. Erau sigure că marea bătălie se va da între ele. Nici un alt grup, îmbrăcat în albastru închis, nu li se părea demn de cea mai mică atenție. În a treia zi însă, Alexandru zărise un concurent absolut necunoscut lansîndu-se cu o viteză amețitoare şi trecînd printre obstacole fără să le atingă, parcă i-ar fi purtat nişte şopîrle nevăzute schiurile. Din nefericire, îl pierduse în masa de uniforme albastre din vale. Imediat, cele cinci treninguri azurii primiseră misiunea să coboare şi să afle cine este concurentul insolent. Şi porniseră toate cinci, după Alexandru, într-o superbă trombă de zăpadă.

Scăpate de supravegherea de gheață a rivalelor şi de obligația de a răspunde cu o supraveghere de foc, treningurile galbene răsuflaseră uşurate, cîteva minute, pînă ce conducătorul lor, Costin, zărise o siluetă care dansa cu atîta grație printre obstacole şi se prăbuşea cu o asemenea viteză în vale încît se uitase imediat la Elena, pentru că stilul de dans al alunecării albastre se asemăna cu stilul Elenei şi pentru că mai apucase să vadă două codițe împungînd umerii uniformei comune care erau şi ele aidoma cu ale Elenei. Conducătorul fantomelor palide dăduse imediat semnalul de alarmă, indicînd cu degetul o siluetă albastră care tocmai zbura peste o rîpă şi pornise cu cortegiul fantomatic pe urmele ei. După primul cot o pierduseră însă din ochi, iar după al doilea, cînd pîrtia de coborîre reapăruse în fața privirilor, nu mai zăriseră nici o săgeată albastră, ci o uriaşă adunătură de gîndaci negri foind prin zăpada lovită de soare de la capătul pîrtiei.

Tot restul celei de a treia zi şi ziua a patra, în întregime, ambele grupuri de campioni căutaseră cu înverşunare, fără să-şi destăinuie o iotă din misterele lor. Azurii căutau un băiat îmbrăcat în albastru, iute ca săgeata. Galbenii căutau o fată cu cozi, la fel de iute. Unii căutau un băiat, alții o fată. Fiecare culoare căuta pe pîrtia pe care şi-o alesese din prima zi. Azurii pe pîrtia A, galbenii pe pîrtia B. Se instalaseră în capul pîrtiei şi urmăreau cu schimbul, azurii fiecare schior care li se părea mai îndemînatic, galbenii fiecare fată cu cozi şi cu grație în alunecare. Căutare zadarnică în ambele tabere. Căutare înverşunată, nervoasă, mai ales spre sfîrşitul zilei a patra. Mai rămînea o zi pînă la concurs, ziua a cincea, şi încă nu izbutiseră să-şi descopere rivalii cei mai periculoşi. Poate chiar în aceeaşi clipă le trecuse prin minte celor doi conducători acelaşi gînd: dacă "ăilalți" s-au deghizat în concurenți obişnuiți pentru a ne induce în eroare şi a ne enerva, pentru a ne distruge moralul înaintea concursului? Răspunsul era mult mai simplu, foarte simplu: misterioşii schiori îmbrăcați în uniforme albastre schimbaseră între ei pîrtiile de antrenament. Fata trecuse pe pîrtia A, iar băiatul trecuse pe pîrtia B, nu din proprie inițiativă, ci pentru că aşa îi sfătuise un drăcuşor cu păr blond, încîlcit, şi cu nasul cîrn din naştere, care nici în republica de zăpadă nu putea să se dezbare de obiceiul lui de iscoadă.

Marii rivali în costume distinse nu se gîndiseră însă la această soluție simplă şi nici nu puteau să se gîndească pentru că nu-şi destăinuiseră nimic unii altora. Azurii căutau pe pîrtia A un fenomen albastru, masculin, iar galbenii căutau pe pîrtia B un miracol albastru, feminin. Campionii abia ajunseseră la o întrebare oarecare, transformată brusc în presupunere: probabil că erau traşi pe sfoară de "ăilalți", pentru a li se învrăjbi nervii înaintea concursului.

În noaptea celei de a patra zile, fiecare grup luase o hotărîre de ultimă oră: a doua zi dimineața, înaintea primului antrenament, unul din membrii grupului îşi va căuta un post foarte discret de observație în zona inamică, pentru a vedea ce se petrece acolo, dar mai ales pentru a-şi da seama dacă sînt sau nu traşi pe sfoară. Şi azurii şi galbenii luaseră exact aceeaşi hotărîre, fără să ştie nimic unii de alții. Şi pentru a nu fi recunoscuți în rolul

lor de spioni *iscusiți,* detectivul voluntar al fiecărui grup primise indicația, sau poate descoperise singur, că ar fi bine să se îmbrace în trening albastru obişnuit. Şi pentru a nu bate întru nimic la ochi, azurii se înțeleseseră să trimită în iscoadă o fată, pe campioana lor, Atena, iar galbenii un băiat, pe vicecampionul lor, Tiberiu.

Noaptea trecuse în emoții cumplite, cu somn şi vise rele. Iată cum începuse cea de a cincea şi ultima zi de antrenament.

3

O groază de tineri transformați în cireşari urcau pe coasta muntelui spre capul celor două pîrtii paralele. De departe, păreau şiruri de furnici albastre-negre cățărîndu-se pe trunchiul unui mesteacăn. Cele cîteva pete galbene şi azurii nu mai erau ca în alte zile în frunte, rămăseseră în grosul şirurilor, ba începeau să se împotmolească pe la coadă. Dacă s-ar fi găsit cineva să le numere de undeva, de sus, ar fi descoperit cu uimire numai cîte cinci gîngănii de fiecare culoare: cinci azurii şi cinci galbene. Şi nu le-ar mai fi văzut strînse laolaltă, ca altădată, ci disparate printre siluetele albastre, dar alcătuind cu artă nişte puncte deosebite, clare, senine, la egală depărtare unele de altele, pe o linie întunecată, mobilă. De aceea nu puteau fi numărate precis decît de undeva de sus. Şi undeva sus, la capătul celor două pîrtii, chiar la mijloc, între cei doi uriaşi oameni de zăpadă, unul cu tichie roşie şi altul cu tichie verde, care distingeau într-un fel teritoriile A şi B de pe platoul de lansare, se afla cineva, o mogîldeață albastră care ştia să numere, care voia să numere şi care chiar putea să interpreteze rezultatul numărătorilor. "Cînd şi cum ajunsese acolo mogîldeață albastră?" era o întrebare la care n-ar fi putut răspunde decît ea şi care nu preocupa în clipa aceea decît doi concurenți, cei care-o zăriseră, fruntaşii şirurilor angajate pe cele două pîrtii. Pentru că erau doi *albaştri* care lăsaseră în urmă şirurile, strecurîndu-se într-un urcuş discret şi îndărătnic cu o țintă foarte precisă: omul de zăpadă. Omul, la singular, pentru că fiecare siluetă era atrasă de un singur om, dar nu de acelaşi. Atena se furişa pe pîrtia B, spre omul cu tichie verde, Tiberiu pe pîrtia A, spre omul cu tichie roşie. Amîndoi ştiau că pe băncile înalte din fața oamenilor de zăpadă se ținea în fiecare dimineață sfatul azurilor, lîngă omul cu tichie roşie, şi sfatul galbenilor, lîngă omul cu tichie verde.

Platoul care era străjuit la extremitățile lui de cei doi giganți albi cu tichii colorate, fiecare în capul unei pîrtii, avea forma unui pătrat cu latura de vreo două sute de metri şi era tăiat drept la mijloc de o prăpastie adîncă şi abruptă, cu ambele maluri acoperite de brazi. Prăpastia continua pînă în vale, despărțind în două şi coasta cu pîrtiile de coborîre, şi ducînd pînă jos perdeaua dublă şi impenetrabilă de brazi, la adăpostul căreia urcau, nevăzuți unul de altul, cei doi detectivi în albastru. Trecerea dintr-o zonă în alta se făcea pe la marginea de nord a platoului unde prăpastia se îmblînzea. Pînă acolo însă, zonele erau perfect separate şi apărate cu străşnicie de priviri indiscrete şi de pericolul fofilării vreunui nechemat. Bineînțeles, în condițiile în care deveneau zone rivale.

Iată de ce Atena şi Tiberiu preferaseră să gîfîie dis-de-dimineață şi să tragă din răsputeri la urcuş, fiecare încredințat că va ajunge primul sus pe platou, iată de ce îi intrigase pe amîndoi apariția acelei mogîldețe albastre în cel mai îndepărtat punct al platoului, chiar pe locul de unire al celor două zone, acolo unde se îmblînzea prăpastia... pe cînd ei se aflau abia la jumătatea urcuşului. Fără să ştie unul de altul, fără să se vadă, ambii detectivi în albastru îşi grăbiră suişul.

Dar cînd ajunseră sus, pe platou, fiecare la omul de zăpadă rival, nu 'găsiră nici urmă din mogîldeața albastră, adică nu găsiră urmă vie, pentru că, în zăpadă, erau urme destule, însă atît de încîlcite, de parcă se împleticiseră în fiecare zonă vreo douăzeci de bețivi. Hărmălaia celor care urcau se apropia primejdios, aşa că iscoadele în albastru nu mai avură răgaz să descifreze enigma urmelor din zăpadă. Fiecare se grăbi, în zona ei, să-şi găsească un loc sigur de observație, şi fiecare îl găsi la adăpostul unor tufe de jnepeni, cam la vreo douăzeci de metri de statuile de zăpadă.

Repede, repede, platourile de lăsară cucerite şi cotropite de siluete şi bucurii albastre şi de cîteva spaime şi nelinişti galbene şi azurii. Deşi aproape toți erau îndrăzneți, guralivi şi în căutare de glorie, schiorii în costume întunecate priveau în fiecare dimineață cu admirație şi chiar cu un fior de teamă spre băncile din fața paznicilor de zăpadă unde se adunau şi se sfătuiau campionii. Nimeni nu îndrăznea să tulbure consiliul de obicei vesel şi arogant al zeişorilor zăpezii. Îl ocoleau în tăcere, rareori cîte un cutezător saluta în direcția băncii, aşteptînd cu înfrigurare un răspuns, oricît de fugitiv şi de indiferent, pentru a se lăuda apoi toată ziua. Îl ocoleau mereu, dar în fiecare zi cercul

admiratorilor părea că se apropie de centrul olimpului de zăpadă, fără să stîrnească mînia perceptibilă a vreunei zeități. Cea de a cincea dimineață fusese proclamată în taină de către siluetele întunecate dimineața decisivă; cercul trebuia să se contopească pe nesimțite cu centrul. Dar... mutrele zeilor de pe bănci erau atît de încruntate şi gesturile lor atît de neliniştite, încît se petrecu exact mişcarea contrară: cercul se îndepărtă tot mai mult de centrul său, atingînd un diametru care, de fapt, îl dizolva.

Aşa că sfatul tainic, vegheat de paznicii cu mături în loc de arme, se bucura şi într-o zonă şi într-alta de linişte desăvîrşită... de care însă nu putea să profite nici unul din detectivii ascunşi printre jepi, pentru că zeii vorbeau numai în şoaptă. Se discutau amănuntele cheie ale concursului de a doua zi, adică se punea la cale însăşi victoria şi nici o ureche străină n-avea voie să audă un singur cuvînt. Dar urechile omului de zăpadă?

În zona A, sub oblăduirea gigantului cu tichie roşie, Alexandru, campionul cu părul aproape alb şi cu fața îngustă şi lunguiață pe care nu se vedeau sprîncenele, dar cu ochii vii şi strălucitori ca două vîrfuri de cărbune, de statură mijlocie, subțire şi suplu ca o zvîrlugă, dezvăluia marea taină:

— Nimeni n-are voie să sufle un cuvînt! începu el. Secret absolut, sub jurămînt!... Aşa! Urechile la mine! Coborîrea se va da pe pîrtia specială, mîine la prînz. Azi după-masă şi mîine dimineață se vor face recunoaşteri şi antrenamente de acomodare... cunosc pîrtia cum îmi cunosc palma. Nici după cinci sute de antrenamente nu-i prinzi punctul nevralgic. Aşa! Urechile la mine! La cota 1150 e o groapă acoperită în care coborîrea se împotmoleşte pe nesimțite şi se pierd cam patru secunde, fără să-şi dea nimeni seama. Acolo-i punctul nevralgic, dar tot acolo-i şi punctul de salvare... Dacă se coboară pe la limita din dreapta pîrtiei, exact pe muchie, se prinde o ridicătură absolut invizibilă, care dă un impuls teribil, ca o catapultă. În loc să se piardă patru secunde, se cîştigă patru secunde, adică, în total, opt secunde. Asta înseamnă victorie sigură, chiar dacă le-am da handicap!

— O fi aşa, îndrăzni un tînăr cu părul creț şi ochi albaştri ca azurul treningului, dar de unde ştim noi cînd ajungem la cota 1150? Şi cum vom putea noi, în viteza aia, să prindem exact muchia pîrtiei?

— Asta e! spuse Alexandru. Asta e marea taină! Urechile la mine: trebuie să pregătim momentul, să-l anunțăm din timp prin cîteva semnale secrete. Aşa! Iată ce voi face eu: cu cincizeci de metri înainte de cota 1150 voi ridica un omuleț de zăpadă cu tichie roşie pe cap, ca ăsta din spatele nostru, dar mult mai mic, cam un sfert din cît e ăsta. Va fi primul semnal: deci cîrmirea, spre marginea pîrtiei. Iar la punctul nevralgic voi înfige în zăpadă două ramuri de brad în formă de X. Voi să vă potriviți schiurile exact la o palmă de cele două ramuri. Şi să fiți pregătiți pentru catapultare, altminteri vă pomeniți cu capul în groapă... Nici o vorbă, nimănui. Sfînt!

— Şi dacă vreun schior tembel o să nimerească în ramurile de brad şi o să le doboare? întrebă una din fete, o negricioasă cu codițe fragile şi chinuite.

— La asta nu trebuie să vă gîndiți nici o clipă! răspunse imediat Alexandru. Voi să nu le loviți! Ceilalți? Imposibil! Toți vor căuta muchia de vizavi şi vor trece obligatoriu prin groapa acoperită... Urechile la mine: toată formația pîrtiei obligă la cotitura asta. Nimănui nu-i va trece prin cap să încerce marginea din dreapta. Şi dacă din întîmplare va încerca vreunul, fără să cunoască secretul dîmbului, gata! s-a dus! Pînă se scoală din groapă trece minutul... Asta-i tot! Altceva nimic. Nimic decît secret absolut! Mormînt!

Mormîntul ar fi început, poate din clipa aceea, dacă băiatul cu părul creț şi cu ochii de azur n-ar fi simțit nişte fiori electrici în priviri. Îşi întorsese capul fără să vrea şi observase o siluetă albastră trecînd pe lîngă omul de zăpadă.

— Ăsta de unde-a mai apărut? arătă el cu mîna spre băiatul care se depărta. Din vale n-a venit...

— Şi nici din spate nu putea să vină... se miră Alexandru. Am stat tot timpul cu fața spre voi...

— Şi dacă el o fi stat ascuns în spatele omului de zăpadă!? se îngrozi negricioasa cu codițe chinuite.

— Imposibil! o linişti Alexandru, sau mai bine zis încercă s-o liniştească, pentru că nici el nu era dumerit. De unde dracu' a apărut idiotul ăla? După el!

Dar era prea tîrziu... "Idiotul" în albastru ajunsese la locul de întîlnire a celor două zone, acolo unde prăpastia se îmblînzea şi oferea o punte de legătură între maluri. O secundă mai tîrziu dispăru în cealaltă zonă, după perdeaua de brazi. Cu toate acestea, azurii porniră după el, cu Alexandru în frunte. Dar cînd păşiră în zona B, în zona

gigantului cu tichie verde, văzură aproape o sută de mogîldețe albastre zbenguindu-se pe platou.

— Ia-l de unde nu-i! se enervă Alexandru.

— Adică ia-l de unde e! îl corijă negricioasa cu codițe stoarse. Înainte de a începe *discuția* m-am uitat de jur împrejurul omului de zăpadă. Nu era nimeni!

— Şi eu m-am uitat... spuse băiatul cu ochi albaştri: Nici eu n-am văzut pe nimeni. Şi-am mai făcut un ocol chiar în toiul discuției şi n-am zărit nici un albastru pe o rază de cincizeci de metri...

— O fi trecut pe lângă noi fără să-l vedem... se gîndi Alexandru. Altă explicație nu e, că din pămînt n-a ieşit şi nici fantomă n-o fi.

Silueta misterioasă se apropiase pe nesimțite şi nevăzute de omul alb cu tichie verde. Şi deodată căzu pe zăpadă ca fulgerată. Dar nici nu se ridică şi nici nu rămase acolo. Se împinse într-o alunecare lină spre omul de zăpadă, ajunse cu fruntea la poalele lui... o secundă... două... şi pata albastră începu să se micşoreze, parcă sub influența unei vrăji neîndurătoare, pînă ce se dizolvă cu totul în zăpadă. Dacă ar fi urmărit-o cineva- cu privirile de departe, ar fi asistat la acest nemaipomenit spectacol. Dar nimeni n-o urmărise şi n-o văzuse, nici chiar omul de zăpadă, pentru că era cu spatele la ea. Nici chiar iscoada albastră ascunsă în tufele de jnepeni, la douăzeci de metri de omul de zăpadă, pentru că nu avea în ochi decît treningurile palide de pe bancă.

Cinci fantome galbene stăteau pe banca din fața gigantului cu tichie verde. Parcă aşteptau să se întîmple ceva, pentru că nici una nu era în stare să scoată o vorbă. Fețele începeau să capete tot mai mult culoarea treningurilor, bocancii hîrşîiau cu vîrful sau cu călcîiul zăpada înghețată de sub bancă, privirile nu se dezlipeau de buza platoului de lansare, tresărind ori de cîte ori vedeau o siluetă albastră ivindu-se acolo. Poate chiar în clipa cînd orice speranță părea pierdută, apăru pe paltou un cățărător în albastru, cu ochelari de soare, fără schiuri pe umeri, asemănîndu-se la mers şi la înfățişare cu alți douăzeci, treizeci de tineri care se antrenau în zona omului cu tichie verde. Un singur amănunt îl deosebea, poate, de ceilalți: căciulită verde cu moț alb-roşu. Dar era exact amănuntul pe care îl aşteptau fantomele galbene, şi mai ales conducătorul fantomelor galbene, Costin. Noul-sosit trecu prin fața băncii cu mîinile în buzunare şi, fără să privească la cei care tremurau acolo, şuieră printre dinți:

— Speciala... Mîine la unsprezece şi jumătate...

Şi îşi continuă plimbarea, la fel de liniştit, făcu un ocol prin spatele omului de zăpadă, apoi coborî pe unde venise. Nimeni nu-i dădu vreo atenție, nimeni nu-i remarcase sosirea şi mai ales înapoierea.

Costin şi fantomele sale se învioraseră. Şuierul acela, auzit atît de vag de urechile lor, avusese puteri vrăjite. Costin sări de pe bancă şi începu să-şi desfacă brațele parcă după un somn greu şi tulbure. Dar nici nu se gîndi să deschidă gura înainte de a face un cerc în jurul omului de zăpadă.

— Nu e nimeni în preajmă, se linişti el. Nici un intrus. Ăilalți ne privesc de sus de pe punte. Parcă ar avea de gînd să vină încoace. Aha! Îşi pun schiurile. Să ni le punem şi noi cît durează colocviul...

— Adică monologul... se auzi o voce groasă.

— Acum nu mai poate fi monolog... şi du-te dracului! se înfurie Costin. Urechile la... Adică aşa zice ălălalt... Atenție! Concursul se face pe pîrtia specială şi începe mîine la unsprezece şi jumătate. Asta am vrut, asta am aşteptat. Începînd din clipa asta, ăilalți sînt în mîinile noastre, adică în schiurile noastre. Un singur hop trebuie să trecem, un hop pe care imbecilii nu-l cunosc, pentru că habar n-au de tainele pîrtiei speciale. Frățiorilor, i-am halit!

— Să nu ne halească ei... se auzi aceeaşi voce groasă.

— Ia nu mai cobi, cretinule! Urechi... adică nu... Atenție! Hopul cel mai mare e cota 1300... La insuliță, aşa i se spune vara. Pîrtia înconjoară o moviliță pe care s-au înfipt doi brăduleți gemeni, ca două lumînări încovoiate la rădăcină, aşa ca un fel de U. Exact. Dacă te uiți de departe la ei seamănă cu un U. Ei, bine! Acolo, la insuliță, e marele hop! Cei mai mulți schiori înconjoară movilita prin dreapta. E mai uşor de cîrmit şi mai în firea lucrurilor...

— Aha! descoperi cel cu vocea groasă. Noi trebuie să ocolim prin stînga... Şi ce cîştig aduce ocolul prin stînga?

— Nici un cîştig! îl reteză Costin. Cel mult o deraiere şi vreo zece tumbe, ca să-ți treacă pentru toată viața pofta de concurs şi poate chiar de schi... dacă nu ştii să faci bine stînga... Dacă te pricepi, scapi numai cu spaima şi cu vreo cinci, şase secunde pierdute.

— Păi atunci ce scofală e dacă o luăm ca şi ceilalţi prin dreapta? întrebă altă voce cam la fel de groasă, adică tot în schimbare.

— Nu e nici o scofală! Nici dreapta, nici stînga nu aduc vreun cîştig. Dar cine trece prin mijlocul acelui U, cîştigă vreo opt secunde! Parcă i s-ar prinde elice la schiuri, parcă l-ar goni un motor din spate...

— Alţii nu ştiu şmecheria?

— Nu e nici o şmecherie, nerodule! Moviliţa face parte din traseu. Pe dreapta, pe la stînga, pe deasupra ei, nu contează. Numai că nimeni nu se gîndeşte să treacă printre cei doi brăduleţi. Cînd îi vezi prima dată în faţă, de după cotitură, dintr-un unghi rău, ţi se par atît de apropiaţi încît primul gînd e să te fereşti de ei, să nu cumva să intri în ei. Şi din cauza asta nimeni n-a simţit că acolo e o adevărată trambulină:

— Şi tu de unde ştii? se amestecă una din fete în vorbă. Dacă e o capcană?

— Nu e nici o capcană, fricoaso! Şi nu sînt singurul care ştie secretul ăsta. Îl mai ştiu trei persoane, o fată şi doi băieţi, şi toţi trei sînt campioni. De ce să nu fim şi noi?... Şi dacă anul trecut concursul ar fi avut loc tot pe pîrtia specială, poate că erai şi tu campioană. Acum e clar? Toată echipa noastră va trece prin U şi vom cîştigă concursul pe echipe... La individual o să vedem noi... Ce-o să-i mai halim pe idioţii ăia!

Azurii se apropiau... Şi erau numai cinci! Dar şi azurii văzură cu uimire numai cinci galbeni lîngă gigantul cu tichie verde! Şi deodată se porni de undeva un iureş albastru, o învălmăşeală care cuprinse în centrul ei şi cele zece pete deschise. Larmă, ţipete, mişcare, trombe de zăpadă, toţi concurenţii se adunaseră parcă în zona fantomelor galbene. Două, trei minute ţinuse vîrtejul de pe platou, apoi începură lansările. Unul după altul, la o secundă, se prăvăleau în vale schiorii albaştri. Cînd larma şi agitaţia se potoliră, cele două grupe de campioni şi de candidaţi la victorie se treziră faţă în faţă: cinci galbeni şi un albastru contra cinci azurii şi o albastră. Doar cîteva clipe de surpriză... şi nu mai era nevoie de nici un raport din partea iscoadelor. "Misterul celor două siluete albastre încetase să mai fie un mister!" aşa gîndeau cei doi conducători ai culorilor senine. Fiecare era încredinţat că înlăturase primejdia de a fi tras pe sfoară de celălalt. Galbenii răsuflară uşuraţi văzînd fata în albastru printre azurii, fără să se mai întrebe dacă fata avea sau nu codiţe, iar azurii, văzînd silueta albastră ascunzîndu-se după fantomele galbene, îşi făcură cu cotul, apoi îşi împroşcară rivalii cu priviri dure din care nu lipsea o licărire de dispreţ. Şi pentru că povestea se încheiase, îşi dădură drumul la vale cu o viteză care-i transforma în năluci. Galbenii porniră după ei, ca să nu rămînă mai prejos. Pe întreg platoul rămăseseră doar două siluete albastre, o fată şi un băiat, amîndoi cu figuri posomorîte, încercînd să-şi potrivească schiurile, dar de fapt ferindu-se să se uite unul la altul. Se spetiseră urcînd înaintea tuturor, îngheţaseră în nemişcarea lor printre jnepeni, ba se şi făcuseră de rîs în costumele albastre, cam jerpelite şi cam intrate la apă, şi după toate, nimeni nu-i întrebase nimic, şi nici măcar un semn sau o vorbă de mulţumire nu-i răsplătise. Prefăcîndu-se că nu se văd, se apropiară de bancă, apoi se aşezară pe ea pentru a-şi potrivi schiurile. Dar parcă n-aveau chef să coboare. N-aveau chef nici să-şi pună schiurile. Nici măcar nu stăteau cum trebuie pe bancă: fiecare la un capăt, abia atingîndu-l. Atena la dreapta, Tiberiu la stînga. Ba la un moment dat îşi ridicaseră şi schiurile între ei, ca o pavăză. Erau subţirei şi palizi amîndoi, ea cu priviri mari, mirate, descoperind pretutindeni taine, el înspăimîntat şi speriat, sau poate numai supărat, cu ochi negri, scăpărători. Primul izbucni el, cu şuierături rele în glas:

— Costin ăsta e un dobitoc! Şi un caraghios! Şi un îngîmfat fără pereche! Cîştigă un concurs şi apoi trăieşte din el un an întreg. Şi la română, şi la matematică, şi la ştrand, deşi înoată ca un dezmăţat, şi la cofetărie, şi cu fetele... numai dintr-o coborîre cu schiurile...

— E drăguţ... spuse Atena foarte încet. E drăguţ din partea ta că nu vorbeşti aşa despre Alexandru, deşi ar merita şi mai multe...

— Pssss! Ce-mi mai sărise inima! mărturisi Tiberiu. Credeam că-ţi place Costin... De nătărăii tăi nu pot să mă leg pentru că nu-i cunosc. Pe-ai mei îi ştiu însă mai bine decît schiurile... Sînt băieţi de treabă, mai ales fetele...

Atena zîmbi fără să vrea şi dintr-o dată atmosfera se destinse. Se aşezară mai bine la capetele băncii, ba chiar începură să se apropie.

— Şi în grupul nostru sînt fete cumsecade, mai ales băieţii... rîse Atena de-a binelea. Dar Alexandru e într-adevăr un nătărău... El ne obligă la rivalitate...

Cîteva clipe nici unul nu scoase vreun cuvînt. Apoi se auzi vocea tremurîndă a băiatului:

— Ştii... Am uitat să-ţi spun anul trecut... cînd vi s-au dat premiile. Tot din cauza lui

Costin... El ne-a înhăţat şi ne-a obligat să plecăm imediat... Ştii... Eşti foarte frumoasă...

Atena tresări şi se uită speriată împrejur. Vorbele rostite atît de neaşteptat o umpleau cu aer cald, dar parcă o şi sufocau. Poate că trebuia să le respingă... Oare? Sau poate că ar fi avut voie să le audă chiar cu un an în urmă...

— Mulţumesc! se pomeni că şopteşte fără voia ei.

Şi în clipa aceea plină de tresăriri şi surprize, cu un început firav de melodie, cu respiraţii nehotărîte, mirate, dar atît de adînci şi plăcute, în clipa aceea de gheaţă şi foc, în care două mîini încercau să se caute printre schiuri, exact în clipa aceea se produse catastrofa. Omul de zăpadă, gigantul cu tichie verde se prăbuşi ca un nevolnic peste bancă, izbindu-i şi aproape îngropîndu-i pe cei doi melancolici, dar şi apropiindu-i pînă la atingerea frunţilor. Cînd izbutiră să se ridice din movila de zăpadă, să-şi elibereze trupurile şi mai ales capetele, văzură în locul omului de zăpadă un omuleţ viu, un băiat speriat, năucit, cu păr blond, acoperit ici-colo de platina zăpezii, şi cu un nas cîrn care aducea cu al...

Nu mai avură timp să-şi termine gîndul sau să-şi înceapă amintirea, pentru că băiatul din spatele băncii se lansă într-o goană nebună pe pîrtia de coborîre.

— Extraordinar! se minună Atena. Tu nu crezi, ca şi mine, că fugarul ăsta e... el? Fratele Mariei, Tic...

— Precis! sări Tiberiu, poate pentru a-i face plăcere fetei. Pun mîna-n foc că e Tic... Dar dacă e el aici, atunci sînt şi ceilalţi cireşari! Şi noi care am luat totul drept o farsă!

— Ca şi în seara trecută cu campionii... Îşi aminti Atena. Oare să fie şi Victor, şi Ursu, şi Lucia?

— Precis! Hai după el! Fără să le spunem celorlalţi! Formidabil, nu? Ne jucăm mai departe rolul de detectivi. Tu vrei?

Atena clătină veselă din cap. Amîndoi se grăbeau să-şi potrivească schiurile. Şi parcă pentru a pecetlui secretul, îşi prinseră mîinile şi merseră aşa pînă la buza văii. Mogîldeaţa albastră se apropia vertiginos de forfota neagră de jos.

— Nu-l mai ajungem... se sperie Tiberiu, sau poate încerca o manevră abilă.

Atena îi strînse vîrfurile degetelor cu mîna caldă, apoi se lansă ca o nălucă în vale. Parcă voia să doboare toate recordurile de coborîre. Pe la jumătatea pîrtiei, Tiberiu o ajunse. Zburau umăr la umăr. Mogîldeaţa albastră intrase în furnicarul de jos şi poate că ar fi pierdut-o din ochi dacă nu ar fi zărit-o, vreme de o clipă, oprindu-se lîngă o altă siluetă albastră care se deosebea de cele din jur prin statură. De sus, silueta lîngă care se oprise fugarul părea că le domină pe toate celelalte. Mogîldeaţa dispăruse. Parcă o înghiţise pămîntul. Dar uriaşul rămăsese. Şi pe măsură ce schiorii detectivi se apropiau, gigantul îşi reducea proporţiile înfiorătoare, transformîndu-se într-un tînăr înalt şi solid, aşa cum mai erau şi alţii în furnicar. Şi lîngă el se afla o fată blondă, cu părul scurt, tuns băieţeşte, sprintenă şi îmbujorată.

4

Atena şi Tiberiu îşi găsiseră un loc de pîndă la vreo zece metri depărtare de prietenii dărîmătorului de statui, între doi bolovani care-şi ascundeau deschizătura după ramurile unui brad. Spaţiul de pîndă fiind mic, se lipiseră unul de altul şi urmăreau zgribuliţi mişcările vlăjganului şi ale fetei cu păr de aur, care parcă gravita în jurul lui.

Tiberiu prinse cu mîna braţul Atenei:

— Ai văzut? Şi-au pus amîndoi ochelari de soare...

— După ce s-au uitat în toate părţile... Mi-a fost teamă că ne vor descoperi... El e Ursu şi ea e Lucia, nu?

— Eşti foarte perspicace... nu scăpă prilejul unei laude Tiberiu. Ei sînt! Absolut sigur! Ursu şi Lucia! Dă-mi mîna şi hai să jurăm: să rămînă numai secretul nostru... pînă ce hotărîm amîndoi să le spunem şi celorlalţi.

Şi pentru că Tiberiu se grăbi să-şi scoată mănuşa, Atena înţelese că trebuie să-l imite. Două mîini calde îşi schimbară fiori şi tresăriri.

— Dacă se despart, spuse Atena, după ce-şi recăpăta respiraţia cea obişnuită, eu mă duc după ea şi tu după el...

— Formidabilă idee! se bucură Tiberiu şi-i căută iute mîna pentru a i-o mai strînge o dată, băieţeşte. Eu mă iau după Ursu şi tu după Lucia... şi ne întîlnim... adică ne aşteptăm unul pe altul la fiecare *şi jumătate* în holişorul cu flori şi draperii verzi de la etajul trei...

— Şi dacă unul din noi e obligat să-şi continue urmărirea, se însufleţi Atena, lasă un

bilețel cu amănunte... şi cu ce crede el... Între foile cactusului de lîngă fereastră. Chiar lîngă rădăcina cactusului, între foile care ating fereastra... Sînt două foi gemene care se despart pe la mijloc, eu le cunosc foarte bine. Numai tu să le ții minte. Da?

Tiberiu nu mai avu vreme să răspundă, pentru că îl văzu pe vlăjganul cu ochelari, care nu putea fi decît Ursu, îndreptîndu-se cu paşi grăbiți spre adăpostul mascat dintre cei doi bolovani. Amîndoi şoptiră în aceeaşi clipă:

— Să nu ne vadă fețele...

Dar cum oare să nu li se vadă fețele, fără să trezească bănuieli? Dacă şi-ar fi întors capetele, sau şi le-ar fi aplecat, sau şi le-ar fi acoperit cu mîinile, s-ar fi trădat imediat şi ireparabil. Exista o singură atitudine firească şi frumoasă.

— Doamne, ce noroc! spuse în şoapte neauzite Tiberiu, în timp ce-şi încolăcea mîinile înmănuşate în jurul căpşorului împroşcat de jar şi îşi apropia obrazul de obrazul ei, pentru a-i primi şi a-i da toate uimirile.

Şi cuprins subit de gîndul că s-ar putea, Doamne fereşte! să rămînă descoperită o parte a chipului de care-şi lipise obrazul, şi pe urmă să fie recunoscută de Ursu, se chinui, cu o spaimă care-i oprise inima, să atingă buzele fetei chiar cu buzele lui, şi ceva subțire ca un fir de sîrmă încărcat de scîntei şi fiori electrici îi încremeni buzele şi-i închise ochii. Şi rămaseră amîndoi, aşa, cu buzele atinse şi uscate, fără măcar să respire, pînă cînd inima, duduind, şi pieptul, sufocîndu-se, simțiră nevoia cumplită de aer. Atunci se treziră, abia atunci, şi norocul îi copleşi iarăşi. Lucia şi Ursu tocmai se despărțeau şi deci trebuiau să se despartă şi ei imediat, amînînd, pentru cine ştie cînd, emoția, ruşinea şi îndrăzneala de a se privi în față.

"Ce bine că ne-am înțeles dinainte!" se bucură adînc Atena, încă neîndrăznind să se uite, măcar cu coada ochiului, spre Tiberiu. Dar Lucia se îndepărta, şi se îndepărta şi Ursu şi abia mai avură vreme să-şi întîlnească mănuşile groase şi fără fiori. Se despărțiră fără să se uite unul la altul şi îşi începură sub o zodie fericită misiunea lor voluntară şi misterioasă.

5

Fata cu păr blond, tăiat scurt, se plimba pe platoul de la poalele pîrtiei, fără nici o țintă. Nimeni nu-i dădea vreo atenție, dar nici ea nu dădea vreo atenție cuiva. Pur şi simplu se plimba. Tăia platoul în diagonale şi în cruciş, sau făcea cercuri şi volute şi tot felul de sinuozități, uneori o speria larma care se aprindea ici-colo ca nişte focuri izolate, sau se oprea în preajma unor grupuri care păreau mai vesele şi mai originale, dar le părăsea repede, cu acelaşi surîs înțelegător zugrăvit pe figură, sau înțepenea pentru cîteva clipe în spații libere, fără obstacole, pentru a admira priveliştea grandioasă din depărtare. Se plimba, probabil, ca atîtea alte siluete albastre, fără țintă. Şi nici nu-i trecea prin cap că e urmărită.

Atena n-o scăpă nici o clipă din ochi, dar nu se agățase de spatele ei ca o umbră sîcîitoare şi vulnerabilă. O urmărea cu iscusință, schimbîndu-şi mereu locul, pentru a nu fi observată. Cel mai adesea mergea paralel cu ea, la stînga sau la dreapta, uneori rămînea şi în urma ei sau chiar o lua înainte, alteori o lăsa să se îndepărteze mult pînă se pierdea în grupurile albastre fără să-i fie teamă că n-o va regăsi. O recunoştea uşor, după căciuliță roşie cu cercuri albastre spre frunte şi cu cercuri galbene spre creştet, dar mai ales după curcubeul care îi juca în moț: toate culorile zilei se adunaseră, strălucitoare, în moțul mare, mătăsos, care-i aluneca pe ceafa.

În plimbarea aceea neîntreruptă şi inutilă, Atena auzise de atîtea ori strigîndu-se numele Luciei şi văzuse atîtea fete blonde răspunzînd prin zîmbete sau strîmbături la această chemare, încît începuse s-o roadă îndoiala că urmăreşte o himeră. Mai întîlnise băieți înalți şi puternici alături de blonde cu păr scurt, mai întîlnise atîtea tipuri care se puteau asemăna cu cireşarii... Oare nu era într-adevăr o farsă toată povestea? Oare fără ideea că eroii ei favoriți se află acolo, l-ar mai fi asemănat pe băiatul care se ascunsese sub omul de zăpadă cu celebrul Tic? Şi pe blonda în urma căreia se afla, cu Lucia?... Dar fără prăbuşirea omului de zăpadă poate că ar mai fi aşteptat un an pînă să i se spună, chiar de către băiatul de la care voia să audă, că e foarte... da! el spusese singur, fără să-l oblige nimeni: foarte frumoasă! "Grozav!" se bucură ea şi aproape se izbi de fata cu căciulită roşie şi cu moț multicolor. Noroc că mai avu vreme să se mlădieze şi să evite ciocnirea, în ultima clipă.

Scufița roşie nu mai era singură. Fusese atacată pe neaşteptate, din dreapta şi din stînga, de doi băieți, fiecare o apucase de un braț şi o răpiră într-un vîrtej de zăpadă. Dar

ea nu scoase nici un strigăt de ajutor, nici măcar o exclamație de uimire, se lăsă purtată pe sus, şi apoi trasă ca o povară, cînd îşi pierdu echilibrul, şi apoi se agăță de gîtul lor cînd şi-l recăpătă. Asta era prea de tot! se hotărî Atena cu toată convingerea. Prea multe coincidențe ca să rămînă la o simplă bănuială: Fata devenise, cel puțin pentru ea, Lucia cea adevărată. Iar băieții care o răpiseră nu erau decît Dan şi Ionel!

Iscoada în albastru se strecură ca o adiere printre neis-coadele care umpleau platoul pentru a se apropia cît mai repede de cei trei cireşari. Apărată de nişte gură-cască, merse cîteva clipe în linie cu cei trei, chiar atingînd cotul lui Dan.

— Tic a pățit-o! spunea Lucia. A dărîmat omul de zăpadă din dreapta. Cel cu tichie verde. Dar a aflat toate tainele.

— Aoleu, mamă dragă! se sperie băiatul de lîngă Atena. Nu cumva au pus mîna pe el?

— Nu! îl linişti Lucia. A scăpat ca prin urechile acului de furia unei perechi. Acum s-a dus după ac...

— După ac? se miră băiatul slăbuț şi puținei cîrn din partea cealaltă. Aha! Vrei să spui că şi-a deteriorat pantalonii.

— Da... rîse Lucia. Jumătate din pîrtie a coborît-o căzînd. Are o gaură că abia şi-a putut-o acoperi cu cipilica. Dar altă şansă de salvare nu avea. Cred că l-ar fi linşat schiorii... O să stea cîtva timp lîngă Țombi...

— Sssst! îi avertiză Ionel. Prea folosim cuvinte după care am putea fi recunoscuți...

— Dacă-i pe-aşa, spuse Dan, trebuie să mă uit cu mai multă atenție la voi. Dacă sînteți alții? Am auzit atîția numindu-se Lucia şi Ionel şi vorbind cu atîta fidelitate în graiul vostru, că s-ar putea să fiți nişte mistificatori. Şi chiar nu bănuiți deloc că m-am deghizat?

Mai mult nu auzi Atena, pentru că, fără nici un avertisment, cei doi băieți o smuciră iarăşi pe Lucia, obligînd-o să se lase purtată de ei pe un alunecuş în pantă. La capătul alunecuşului, Dan se împiedică şi toți trei se rostogoliră ca nişte mingi. Atena evită alunecuşul, sau mai bine zis nu ajunse pînă la el. Cireşarii îşi scoteau dintr-o movilită de zăpadă schiurile. Prin urmare se pregăteau de plecare.

Iscoada alergă într-un suflet la locul unde-şi lăsase schiurile, între cei doi bolovani mascați cu ramuri de brad, dar nu mai găsi acolo decît o singură pereche. Schiurile lui Tiberiu dispăruseră! Numai o clipă ținu spaima ei. Parcă se vedea un capăt de hîrtie, undeva sub legăturile schiurilor. Într-adevăr, era un bilețel de la Tiberiu:

"El e! Sigur. Dar nu singur. E şi Maria, şi Victor. Au pornit toți trei spre platoul de lansare. Pornesc şi eu. La revedere şi... ştii tu... Tibi."

Din tot ceea ce scria în bilețel, un singur lucru o uimea şi o nelinıştea, acel *ştii tu...* Oare ce să ştie, oare ce ştia, sau ce trebuia să ştie... ? Întrebările misterioase erau dublate, din fericire, de mişcări harnice şi îndemînatice. Nici nu respirase de două ori şi schiurile i se prinseseră solid de bocanci. *Ştii tu...* şopti ea în loc de rămas bun, apoi porni spre alunecuşul unde se rostogoliseră cireşarii. Nu mai era nimeni lîngă movilita de zăpadă şi nici în jurul ei. Şi nici pe toasta care urca spre platoul de lansare nu-i zări. Dar pe drumul spre cabană parcă se zăreau trei siluete albastre la marginea unei pădurici. Exact! O fată, încadrată de doi băieți. Alunecau pe schiuri, lin, ca într-un dans ciudat. Îi ajunse repede, dar pe tot drumul spre cabană nu se mai aflau alți schiori decît cei trei cireşari şi iscoada cam neliniştită. Era neliniştită iscoada pentru că nici în urma ei nu se afla vreun schior. Pustiu în față, pustiu în spate... Şi ea la zece metri în urma cireşarilor! Nu mai putea rămîne neobservată şi nici nu-i trecea prin cap altă idee de salvare decît aceea de a-şi încetini alunecarea. Dacă i-ar fi venit ideea asta numai cu cîteva minute mai înainte... Acum putea să fie cam tîrziu. Şi chiar era.

Pentru că şi cireşarii îşi încetiniră alunecarea. Ba unul din înaintaşi, cel subțire şi cu nasul în vînt, îşi întoarse capul şi o zări. Şi la cîteva secunde îşi întoarse capul, pentru a privi în urmă, şi Dan. Apoi şi Lucia. Era evident că discutau despre ea. Dar pentru că se uitaseră înapoi şi o priviseră fără să se ascundă, o considerau, probabil, o simplă curiozitate, nu un caz.

Atena simți cum cei din față îşi încetinesc şi mai mult alunecarea, abia se tîrau. Erau chiar la punctul de întîlnire dintre poteca de munte şi drumul mare, asfaltat, care urca la cabană. Iscoada trecu pe lîngă ei, dar în loc să cotească spre cabană, merse mai departe pe potecă, ba chiar acceleră alunecarea. După cîteva sute de metri, chiar cînd voia să vadă ce se mai întîmplă în spatele ei, cei trei cireşari o depăşiră. Iar după alte cîteva sute de metri se opri, o dată cu ei, în fața unei cabane mici, de bîrne.

Acolo se oprea şi poteca: în fața cabanei "Poienița". Atena rămase un moment năucită. Cei trei cireşari îşi lepădaseră schiurile şi intraseră înăuntru. Ea ce trebuia să facă? Să se întoarcă sau să intre şi ea în cabana necunoscută?... Chinuitoare dilemă... Ba nu! Trebuia să se hotărască imediat!... Şi deodată se petrecu miracolul. De undeva din pămînt apăru în fața ei... Tiberiu. Avea schiurile pe umăr. Îşi duse degetul la buze făcîndu-i semn imperios să tacă, apoi o ajută să-şi desfacă legăturile înghețate. Abia atunci îi şopti primele cuvinte:

— Ufff. De jumătate de oră aştept o minune, începu el cu voce tînguitoare. Am înghețat bocnă. Cel puțin degetele de la picioare mi-au degerat de vreo trei ori... Ufff. Am găsit un ascunziş formidabil, dar străbătut de toți curenții din lume. Dacă nu veneai tu...

Gata! Introducerea fusese făcută. Apoi îşi ridicară şi privirile, şi le întîlniră. Nu era nici o umbră de jenă în ele, poate un licăr de spaimă, ca să fie totul şi mai frumos. Se prinseră brusc de mîini şi cu un curaj extraordinar intrară în cabană.

La început nu văzură decît patru mese în sufrageria călduță şi întunecoasă, sau mai bine zis una singură, lîngă tejghea, o masă mai mare la care se aflau şapte persoane, adică şapte tineri, cinci băieți şi două fete: cireşarii. Dar sub masă se agita o vietate cu urechi ciulite şi cu o coadă încărcată de neastîmpăr: Țombi. Îşi făcură cu cotul, silindu-se să pară calmi şi indiferenți, dar inimile le duduiau ca nişte clopote înfăşurate care-şi cer dreptul la sunet. Pentru a scăpa de privirile curioase ale cireşarilor, trecură în revistă încăperea şi abia atunci descoperiră cea de a cincea masă, într-un fel de firidă fără fereastră, scobită în peretele opus tejghelii. Un post de observație ideal... dacă n-ar fi fost ocupat mai demult, după cum dovedea norul gros de fum prin care se puteau totuşi zări doi bărbați, doi veritabili coloşi, fiecare rezemat în coate, fiecare privindu-şi, într-o nemişcare ciudată, farfuria din fața lui.

Atena şi Tiberiu se aşezară la o masă mică, aşa cum se cuvenea unei perechi, mai ales că măsuța se afla la doi paşi de sobă şi tot cam la vreo doi paşi de sora ei mai mare la care se îndestulau cireşarii. Gesturile şi întreaga lor atitudine păreau un manifest viu al nepăsării. N-aveau priviri decît pentru ei, cam asta voiau să dovedească, dar trăgeau cu coada ochiului spre un loc anumit, ca într-un film de desen animat, şi îşi încordau auzul mai ceva decît specialistul de sub masă.

— Doriți masa de prînz? îi trezi o voce hodorogită. Avem ciorbă de varză, sarmale, varză călită, varză murată şi nişte plăcinte cu... varză, specialitatea casei!... Va să zică... ciorbă, sarmale şi plăcinte... Perfect!

Vocea hodorogită se stinse imediat. Era şi timpul, pentru că la masa vecină se discuta în şoaptă.

— Ce e cu prefăcuții ăştia? se interesă Tic. Ăştia au venit cu pîlnii în loc de urechi.

— Aiurea! i se împotrivi Dan. Azi n-ai fler, Ticuşor. Nu-i vezi cum se topesc privindu-se? Pe ea am întîlnit-o pe drum. Săraca! Părea năucită. Nici nu ştia încotro s-o apuce. Cine ştie? S-or fi certat, iar acum sînt în epoca împăcării...

— Să nu fi tu în epoca aia a... Ştii tu... Cînd sună capul gol. Pac, pac...

— Zău, Ticule! sări Ionel tot în şoaptă. Am văzut-o şi eu, şi Lucia. N-a venit ea după noi..., ci noi după ea. Probabil că şi-a dat întîlnire aici cu tipulețul... Slab de tot! strigă Ionel. Dacă şi ăsta e banc, unde ajungem?... Să vă spun eu unul. Şi aplecîndu-se spre urechea lui Tic, continuă în şoaptă: Hai să-i lăsăm dracului şi să vorbim despre ale noastre. Tot şoptind abia le atragem atenția.

Şi Tic şi Dan rîseră ca după o glumă bună. Atena şi Tiberiu nu auziseră nici o silabă din şoaptele schimbate între cei trei cireşari. Numai cuvintele rostite anume de către Ionel ajunseseră la urechile lor.

— Nu ți se pare ciudat? întrebă Atena. Să nu auzim chiar nici un cuvînt din bancurile lor! E prea de tot!

— Dar nici ei nu ne aud pe noi... Îi răspunse Tiberiu, nevoit şi el să-şi apropie buzele de cîrlionții Atenei pentru a nu-i asculta altcineva şoaptele.

— Şi asta ce înseamnă? se posomorî Atena. Aşa cum ne ferim noi de ei, se feresc şi ei de noi. Ne-au simțit, asta e!

— Nu... zău că nu! îi şopti Tiberiu. Noi avem dreptul să vorbim în şoaptă, sîntem obligați...

— De ce? se miră Atena, dar imediat de înroşi şi îşi plecă privirile.

La cealaltă masă, Dan îi făcu semn cu ochiul lui Tic:

— Tot mai spui că-s prefăcuți? Uită-te la ei! Parcă ar fi găsit răvaşe în sarmale, nu carne şi orez, sau cine ştie ce file de album...

— Eşti tu un prost! se enervă cîrnul. Dacă vrei, uite! în două secunde îmi schimb în aşa fel mutra că o să-ţi vină să plîngi cu sughiţuri...
— Dacă ar fi toată lumea ca tine, Ticuşor, îl lăudă Dan, n-am mai şti niciodată ce e adevărat şi ce nu...
— Ia fă ochii mari! îi porunci Tic. Deschide gura! Aşa! Scoate şi limba! Aşa! Gata!
— La urma urmei ce-ai vrut? îl întrebă Dan.
— I-am simţit pe ăia că trag cu coada ochiului şi-am vrut să te strîmbi la ei!
— De ce neapărat cu gura căscată şi cu ochii mari? întrebă surprins Ionel.
— Ca să pară că se strîmbă cu adevărat, fără să ştie că se strîmbă... Şi ca să semene mai bine cu ceea ce este... Pac! Pac!
Dan mai scoase o dată limba şi îşi holbă ochii în direcţia lui Tic. Se strîmbă de-a binelea, dar grimasa lui părea o imitaţie neizbutită a celei dinainte.
— Cred c-ar fi timpul să ne odihnim, se auzi vocea Luciei. Discutăm mai tîrziu...
— Mai bine acum! spuse Maria. Eu nu-s obosită deloc.
— Eu sînt! se repezi Dan. Şi mie nu-mi vin idei decît la orizontală, sau după multă orizontală...
— Credeam că te-ai săturat la schi de amorul tău pentru orizontală...
— Ahaaa! exclamă Dan, ca şi cum s-ar fi dumerit. Te năpusteşti şi tu asupra mea ca să acoperi înfrîngerea lui frate-tău! Bine... Atunci vreau să vă amintesc că s-a hotărît odihnă după fie...
— Oricum, trebuie să urcăm, îl întrerupse Victor. Aici tot nu putem discuta. E aer prea închis, prea mult fum...
— Şi prea multe urechi! adăugă cel mai tînăr dintre ei, uitîndu-se ţintă spre masa vecină.
— Apropo de urechi! îşi aminti Ionel. Vă rog din suflet să nu mai duceţi în camere plăcinte cu varză. Cred c-a intrat mirosul de varză şi-n creioane, şi-n nasturi... Şi-n urechi...
— N-a mai dus nimeni nici o plăcintă... de două zile! răspunse Lucia, aproape ofensată. Am controlat mereu. Poate că suferi de mania persecuţiei...
— Nu de mania persecuţiei! se apără Ionel. De persecuţia verzei, pe cinstea mea!
— Poate că există o instalaţie specială, spuse Dan, care răspîndeşte, prin ţevi şi orificii invizibile, mirosul ăsta de varză gătită în fiecare cameră. La urma urmei, de unde ştiţi voi că nu e mirosul viitorului?
— Eu abia îl aştept seara, mărturisi Ursu. Bineînţeles, înainte de masă... Mai ales cînd se combină cu mirosul de slănină afumată. Îl simt de sus, din capul pîrtiei.
— Apropo de pîrtie! îşi aminti Ionel. Încă n-am hotărît cum ne prezentăm la concurs.
Tic se ciondănea cu Ţombi sub masă. Auzind însă cuvintele lui Ionel, ţîşni ca un fulger. Din păcate, Victor începuse să vorbească şi pe el n-avea curajul să-l întrerupă.
— Nici nu văd ce-am putea să hotărîm... spunea Victor. Ne prezentăm ca toţi ceilalţi... fără să ştim nimic.
— Poftim?!!! se miră foarte cireşarul cel cîrn şi ciufulit. Adică eu m-am chinuit degeaba? Şi dacă puneau idioţii ăia laba pe mine?
Victor ridică neputincios din umeri, dar îi făcu un semn complice, din ochi, lui Ursu. Vlăjganul transmise semnalul mai departe, spre Tic:
— Lasă, Ticuşor... Nici n-au pus laba pe tine, nici...
— Asta am zis-o şi eu aşa... se apără puştiul cu demnitate. Chiar pe mine să pună laba?!... Mi-e teamă să n-o fi păţit ăia doi cînd s-a prăbuşit omul de zăpadă peste ei...
— N-ai nici o vină, Ticuşor, încercă Dan să-l liniştească. A fost un semn al justiţiei divine. O pedeapsă...
— Aiurea! îl întrerupse Tic. Îmi intrase nasul în zăpadă şi am ridicat prea brusc capul... ca să strănut cum trebuie...
— Strănutul dreptăţii! îl felicită Dan.
— Aranjăm noi şi dreptatea, Ticuşor, spuse Ursu. Mîine, înainte de concurs, o să facem o inspecţie tainică pe pîrtie. Noi doi... Ca nişte apostoli ai dreptăţii, Ticuşor...

7

Cireşarii părăsiseră de multă vreme sufrageria, dar nici Atena, nici Tiberiu nu aveau curaj să rupă tăcerea pe care o lăsase plecarea lor. Ascultaseră parcă pe ruguri de tortură discuţia cireşarilor şi ultimele cuvinte îi chinuiau pe amîndoi, ca nişte sfredele îndărătnice. O undă de fericire zvîcnea totuşi în ei. Într-o clipă de spaimă, atunci cînd Tic

amintise despre prăbuşirea omului de zăpadă, îşi apropiaseră involuntar degetele, parcă pentru a-şi umple braţele de scîntei. Şi rămăseseră aşa, poate că şi muţenia lor urca din întîlnirea, de adieri, a celor două mîini. Nu se uitau unul la altul; din cînd în cînd îşi priveau mîinile şi atunci degetele li se încordau şi fiorii alergau pînă în pleoape, şi se trezeau tremurînd, cu ochii închişi.

Într-un astfel de moment îi surprinse vocea hodorogită a cabanierului. Parcă i-ar fi împins cineva într-o prăpastie şi se refăceau din bucăţi dureroase. Nu se treziră de-a binelea decît în clipa cînd ajunseră în vestibul. Îi primi un şuvoi rău de aer rece... şi o foaie de hîrtie înfiptă în vîrful unui schi. Foaia aceea le umplu ochii cu gheaţă şi-i trezi definitiv. Conţinea doar cîteva cuvinte scrise cu litere groase. O ameninţare: *"Dacă aţi auzit ceva — uitaţi! Altminteri...* Apoi semnătura: *Cineva care nu glumeşte".*

— Adică ce înseamnă acest altminteri? simţi nevoia să întrebe, foarte curajos, Tiberiu.

— Eu ştiu ce-o fi însemnînd? ridică din umeri Atena. Între *altminteri* şi semnătură e atît de mult spaţiu gol, încît îmi închipui că a vrut să ne dea a înţelege... Adică se va alege pulberea de noi... Uite că mai scrie ceva!

Într-adevăr, chiar la capătul paginii, mai erau cîteva cuvinte, care se descifrau greu, pentru că fuseseră scrise cu litere mici, abia zgîriate pe hîrtie: Un sfat: *"Zău că e bine să uitaţi. Ăl de sus nu glumeşte. Un binevoitor."*

— Ia uite, domnule! se enervă Tiberiu. Dacă-i pe-aşa...

Atena îl întrerupse clipindu-i zîmbitor şi discret:

— Sssst! E o frază cu dublu înţeles: Ăl de sus nu glumeşte... Mie îmi place grozav! Îmi place totul. Şi ameninţarea, şi sfatul... tu nu-i simţi pe cireşari?

— Ba da... se bosumflă Tiberiu. Dar nu ţi se pare că ne iau cam tare? Vor cu orice preţ să ne sperie...

— Nu cred că vor să ne sperie, rîse Atena. Ba cred că nici nu ne-au observat. Dacă au vorbit cu atîta nepăsare în preajma noastră...înseamnă că ne-am deghizat foarte bine...

— Bine, bine... se înfioră Tiberiu, amintindu-şi rolul pe care-l trăise nu cu mult timp înainte. Adică... tu crezi că pur şi simplu ne-am deghizat?

— Nu ştiu... se retrase Atena. Dar poate că e mai bine să ne închipuim asta... deocamdată. Ca să ne putem gîndi mai în voie la toate întîmplările... Şi la cele viitoare.

Tiberiu acceptă invitaţia, împotriva inimii, şi cu un regret care-i aducea fiere în gură:

— Dacă tu spui aşa... cu o condiţie: *deocamdată!...* Aşa! Dar de ce crezi că nici nu ne-au observat? se grăbi el să continue. Atunci ce e cu hîrtia asta?... Cel puţin doi dintre ei ne suspectează: cel care-a scris avertismentul şi cel care ne dă sfatul. După cîte-i cunosc eu, din cărţi, îmi cam închipui cine sînt cei doi...

— Nu! Nu! îl opri Atena de teamă să nu audă vreo prostie care ar fi îndurerat-o. Mai bine lasă-mă pe mine să ghicesc. Te rog foarte mult...

Tiberiu se înduioşă ca un copil auzindu-i rugămintea. Şi îi răspunse cu un zîmbet forţat care voia să ascundă bucuria năvalnică din pieptul lui, bucuria că poate fi mărinimos cu Atena.

— Sînt convins că şi tu gîndeşti la fel! o încuraja el. Nu-i aşa că... Aoleu! Uitase... Spune!

— Îţi mulţumesc... Ştii... eu tot cred că nu ne-a observat nimeni, adică nu ne-a luat nimeni în serios. Unul singur dintre ei, mai mult din prudenţă, a vrut să ne sperie...

— Şi celălalt...? întrebă mirat Tiberiu.

— Celălalt e acelaşi... numai că şi-a schimbat scrisul şi creionul. Ca să ne sperie şi mai tare, ca să ne facă să credem în seriozitatea avertismentului... Nu-i aşa că şi tu te-ai gîndit la acelaşi lucru?

Tiberiu nu se gîndise la aceeaşi persoană, adică nu se gîndise la o singură persoană. Dar putea el să nu-i facă o plăcere sau o bucurie Atenei? Mai ales că s-ar fi putut să aibă dreptate... De aceea se grăbi s-o încurajeze:

— Da... Mi-a trecut şi mie prin cap ideea asta... E destul de ingenioasă, demnă de cireşari...

Tiberiu se gîndea la ideea Atenei, fata însă îşi imagina că Tiberiu laudă ideea biletului.

— Numai Tic putea să facă asta! şopti Atena. Nu-i aşa că şi tu te-ai gîndit la el?

Putea Tiberiu să nu-i dea dreptate? Clătină din cap şi mai închise şi ochii, şi totul părea atît de grav şi de definitiv de parcă ar fi răspuns la cea mai hotărîtoare întrebare a vieţii lui. De aceea avu curajul să-i strîngă mîna, pentru o clipă.

— Celorlalți nu le destăinuim nimic... şopti Tiberiu la rîndul lui. Nici un cuvînt. Eu o să spun că m-am rătăcit...

— Iar eu voi spune că m-am supărat pe ei. Bravo!

— Şi nici despre cireşari nu le vorbim!

— Nici despre cireşari! consfinți fata prima sa taină.

CAPITOLUL II

1

Deşi de cîteva minute nu-şi dezlipise ochii de la firidă, cabanierul tresări violent în clipa cînd auzi şuieratul scos de unul din cei doi coloşi. Era un şuierat scurt, dens şi puternic, ca o explozie ciudată, fără ecou, un şuierat parcă anume azvârlit pentru *a* te ridica în picioare şi a te ține în stare de alarmă. Aşteptarea nelămurită dură însă foarte puțin. După numai două secunde, celălalt colos îşi mişcă de cîteva ori arătătorul, fără să-şi întoarcă însă capul spre tejghea, făcînd şi repetând un semn de chemare, şi categoric şi indiferent, care-l tulbură şi mai tare pe cabanier. Era prea multă vigoare, prea multă poruncă în încordarea brațului şi în mişcarea degetului care chema, dar capul ridicat spre tavan şi imobilitatea trupului voiau parcă să demonstreze o stranie nepăsare. Măcar să nu se fi auzit înainte acel şuierat ca un semnal de alarmă.

Distanța dintre tejghea şi firidă deveni pentru cîteva secunde o cale de tortură, o cale spre tortură, pe care cabanierul o străbătu parcă împins de cineva.

— Ne cunoşti? îl întîmpină o voce groasă şi gravă.

Cabanierul se uită mai întîi la stînga, la cel care îl întrebase. Şi deodată i se ivi în față imaginea unui luptător de circ. Gros şi mătăhălos, cu ceafă de taur, cu urechile lipite strîns de ceafă, cu bărbia rotundă, fără nici o asperitate, care făcea ca întreaga față să pară trasă cu compasul, cu ochii mici, întunecați şi iscoditori, acoperiți de sprîncene negre, dese, stufoase, dar cu craniul lucitor, ras cu briciul, fără nici un fir de păr, individul parcă abia aştepta să iasă din arenă.

— N-ai de unde să mă cunoşti... răspunse tot el. Sau poate că m-ai văzut *undeva,* fără să te văd eu...

Cabanierul, din ce în ce mai speriat, negă prin cîteva mişcări precipitate, apoi, supunîndu-se gestului pe care-l făcu subit arătătorul colosului, îşi fixă privirile spre celălalt client, spre cel care scoase şuieratul tulburător. Avea o figură comună, care nu se remarca prin nimic, numai ochii cenuşii, cu sclipiri de oțel, trădau o energie şi o hotărîre neobişnuite.

Privea însă cu pleoapele întredeschise, ca un om obosit, şi cabanierul se simți mai în largul său. Amintindu-şi însă statura lui, care depăşea pe a colosului, şi simțindu-se fixat în aceeaşi clipă de nişte luciri ca de oțel, cabanierul era cît pe-aci să facă un gest de retragere.

— Stai... Îl invită o voce obosită, calmă, în care se simțea însă şi obişnuința de a comanda... Pe scaunul ăsta... Dumneata te numeşti Miron... Aristide Miron... Dacă vrei neapărat să cunoşti şi numele noastre...

Cabanierul negă din nou, prin cîteva mişcări precipitate, în timp ce se aşeza pe scaunul oferit de omul cu reflexe de oțel în priviri:

— Nu... De ce?... Vă rog... vă rog...

Cei doi încuviințară în tăcere şi cabanierul simți parcă o undă de linişte trecînd prin carapacea de spaimă care-l cuprinsese şi în care se sufoca.

— Foarte bine! continuă omul cu oțel în priviri. Îți voi spune totuşi numele meu: Liviu Iordan...

— Iar eu mă numesc Petric... Ion Petric! adăugă imediat cel cu capul ras şi cu înfățişare de luptător.

— Mulțumesc... bîigui cabanierul, ca şi cum, destăinuindu-şi identitatea, cei doi i-ar fi făcut o mare favoare.

— Îți voi pune cîteva întrebări, spuse Liviu Iordan. Şi ca să ne înțelegi de la început, cred că e bine să repet: *Noi* vom întreba. Da... Şi încă un lucru: Dacă unul dintre noi va găsi de cuviință să noteze din cînd în cînd răspunsurile dumitale... să nu te sperii. Deocamdată nu urmărim altceva decît să ne *lămurim* asupra unor lucruri. E foarte clar?

— E foarte clar... răspunse cabanierul tot în neştire.

— Bine... continuă Iordan. De cîtă vreme lucrezi dumneata aici, la cabana asta?... Dacă vrei, poți să nu răspunzi. Nu asta ne interesează cel mai mult...

Aristide Miron simți din nou tăişul spaimei de-a lungul şirei spinării, deşi vocea lui Iordan nu avea nici o nuanță de amenințare, suna obosită şi indiferentă. Întrebarea însă i se părea absolut inutilă, stupidă, urîcioasă, şi tocmai asta îl speria. Toată lumea din împrejurimi, tot oraşul de la poalele munților, şi atîția alți turişti din atîtea alte regiuni, o groază de oameni ştiau de cînd lucrează el la cabană.

— De la cincisprezece ani... se pomeni el că răspunde. Adică de aproape treizeci şi doi de ani... O viață de om.

Ion Petric, cel cu umeri cît uşa şi cu craniul ras, părea că-şi aminteşte ceva:

— Aha!... mormăi el. Cum s-ar spune, aproape că sîntem cu toții acelaşi leat. Ba chiar sîntem! N-ai făcut şi dumneata armata la artilerie? La douăzeci şi trei de mortiere?

— Nu! răspunse cabanierul. Nici n-am făcut armata. Am avut pe la şaptesprezece ani un accident, sus la Hodoroaga. Mi s-a zdrelit piciorul drept... Şi de-atunci îl tîrăsc...

— Nu prea se cunoaşte, spuse Ion Petric.

— Aproape... părea că se roagă Aristide Miron. Vreo opt ani am făcut în fiecare zi exerciții. Cîte patru, cinci ore pe zi. Aşa cum m-a învățat un doctor mare. Dacă nu l-aş fi ascultat, azi nu m-aş mai fi mişcat. De două ori pe an venea să mă vadă. Să-i dea Dumnezeu sănătate, că bun om a fost...

— Doctorul Valeriu Georgescu? întrebă Liviu Iordan.

— Nu! Doctorul Atanasie Ianăş. Lui îi datorez faptul că pot să umblu. Îi plăcea să urce pe munți şi întotdeauna...

Liviu Iordan făcu un semn obosit care spunea fără ocol că nu-l interesează vorbăria cabanierului:

— Altădată... Ca să fie clar... Prin urmare lucrezi la cabană de treizeci şi doi de ani... Şaptesprezece plus opt... Douăzeci şi cinci... Douăzeci şi doi... Foarte bine!

Aristide Miron nu pricepea nici o iotă din calculele pe care le făcea Iordan, dar cifrele îi sunau înfricoşătoare în urechi. Teama iarăşi se îngroşa şi pentru prima dată, de zeci de ani, parcă simțea că-l doare piciorul. O încercare de revoltă nestăpînită urca în el.

— Stai! îl opri Iordan chiar în momentul cînd era să explodeze. Va să zică în 1944 erai aici... Prin iunie, iulie... Da?

— Da... răspunse iarăşi temător şi retras cabanierul. Aş putea spune că din 1943 n-am mai coborît de aici niciodată...

— Niciodată?! se miră a provocare colosul fără păr.

— Nu chiar niciodată... îşi aminti Aristide Miron. Am coborît de cîteva ori ca să-mi aranjez nişte treburi. Dar n-am lipsit mai mult de o săptămînă... poate două...

Liviu Iordan îi făcu un nou semn de tăcere:

— Altădată... Va să zică începînd din 1943, în fiecare vară ai rămas aici, la cabană...

Aristide Miron clătină capul în semn de încuviințare.

— Bine... continuă Iordan. Şi aşa cum i se potriveşte unui cabanier, ai colindat în acest timp toate împrejurimile... Sau te-au colindat ele pe dumneata... Stai!... Vreau să spun că ai fost la curent cu tot ceea ce se întîmplă în împrejurimi, la celelalte cabane... E foarte clar?

— E foarte clar, răspunse Aristide Miron. Am mai cutreierat şi eu coclaurile... dar mai mult au venit ceilalți pe la mine. Aşa că de... Am aflat destule. Şi cum sînt destul de vechi pe aici, oamenii, mai ales cunoscuții, au obiceiul să mai schimbe, cîteodată, numele cabanei. În loc să-i zică "Poienița" îi zic şi ei "Traista".

— Traista?! se întrebă mirat Ion Petric. Asta cam ce-ar vrea să însemne?'

— Adică un fel de traistă cu veşti sau cu amintiri. Că mai toți oamenii care poposesc pe aici, fie de-alde noi, fie de-alde dumneavoastră, vor să-şi amintească şi ei cîte ceva... De cele mai multe ori prostii sau nimicuri: accidente, chiolhanuri, mizilicuri cu tot felul de cuconițe... Dumneavoastră le ziceți aventuri... Şi altele: bătăi, spaime, crime... Dar pe dumneavoastră cam ce v-ar interesa?

Pleoapele lui Iordan se îndepărtară pentru o clipă şi cabanierul parcă văzu țîşnind din ele nişte proiectile de oțel. Poate că era o simplă părere de o clipă, dar neliniştea începea iarăşi să scurme.

— Întrebările le punem noi! aminti, cu voce înceată şi gravă, Liviu Iordan. Ne interesează, mai întîi, un anume Paul Bălan. Ne interesează însă foarte discret. Dacă află că ne interesăm de el, înainte de a-l vedea, e foarte rău. E ireparabil!

— Înțelegi? spuse foarte amenințător Ion Petric. În asemenea cazuri ireparabile... Ce mai! Îți dai singur seama cît de rău este. Nimeni nu are voie să audă de acest Paul Bălan!

Nimeni nu trebuie să ştie că e căutat!

— Nici acum şi nici *după!* ameninţă la rîndul lui Iordan. În ambele cazuri e la fel de grav! E foarte clar?

— E foarte clar... răspunse cam sugrumat Aristide Miron. Nici *după...* Adică... Asta înseamnă că...?

— Asta nu înseamnă nimic! spuse Liviu Iordan. Sau înseamnă un singur lucru: sîntem aici ca să întrebăm, nu ca să răspundem!... Să fie foarte clar! Ne interesează individul Paul Bălan, iar el nu trebuie să afle că ne interesează! Scurt!

— Nici nu poate să afle! se revoltă în felul lui cabanierul. Nu poate să afle... pentru că nu are cine să afle. Eu nu cunosc nici un Paul Bălan şi nici nu-mi amintesc să fi cunoscut vreun cetăţean cu numele ăsta... care să stea prin împrejurimi...

Liviu Iordan făcu un semn discret, cu degetul, către Petric, un semn care nu putea să-i scape cabanierului. Petric scoase un carnet din buzunar, în care începu să noteze cuvintele pe care le repeta Liviu Iordan:

— ... Nu cunosc şi nici nu-mi amintesc să fi cunoscut pe individul Paul Bălan...

— N-am spus aşa! răbufni cabanierul. Am spus că nu cunosc şi nici nu-mi amintesc să fi cunoscut *un individ cu numele ăsta.* N-am auzit despre nici un Paul Bălan prin împrejurimi, asta am spus. De unde ştiţi dumneavoastră că nu şi-o fi schimbat numele?

Cei doi rămaseră o clipă nedumeriţi, apoi îşi aţintiră privirile asupra lui Aristide Miron. Priviri ascuţite, nemiloase. Cabanierul nu le putea suporta. Faţa parcă i se făcuse şi mai lividă, iar mîinile îi tremurau.

— Deci nu cunoşti nici un individ cu numele Paul Bălan, spuse cu voce insinuantă Liviu Iordan. Bine... Dar nu-l cunoşti nici pe cel care a avut cîndva numele ăsta?

— De unde să ştiu eu cine şi cînd şi-a schimbat numele? se dezmetici cabanierul. Nu pot să jur decît pentru numele unui singur om şi omul acela sînt eu. Şi pe mine mă cheamă Aristide Miron. Şi mai ştiu că niciodată nu m-a chemat altfel...

— Notează! sună ca o poruncă vocea lui Liviu Iordan. Numitul Aristide Miron nu cunoaşte şi nici nu bănuieşte vreo persoană care are sau care a avut cîndva numele de Paul Bălan. E clar?

— Aşa e foarte clar, acceptă cabanierul. Ce vină am eu dacă nu-l cunosc?... Şi dacă s-a aciuat prin împrejurimi şi eu nu-l cunosc, nu văd cine altul ar putea să vă pună pe urmele lui.

— Nici nu ne gîndim la altcineva... se auzi iarăşi glasul ciudat al lui Liviu Iordan. Chiar dumneata ne vei pune pe urmele lui... De aceea discutăm cu dumneata!

Din nou pluteau valuri de ameninţare şi din nou inima cabanierului se făcu cît un purice.

— Dacă nu-l cunosc, începu el să se tînguie. Ce vină am eu? N-am comis nici o neregulă, nici o...

— Poftim?! îl întrerupse brutal Ion Petric. Dacă ţii cu tot dinadinsul să ajungem la dumneata...

Cabanierul simţi că îngheaţă. Îşi duse mîinile la frunte, nu atît pentru a-şi ascunde privirile, cît pentru a-şi sprijini capul, care începuse deodată să-i atîrne greu, ca plumbul, ca un corp străin.

— Ai cel mai bun prilej ca să-ţi răscumperi... prostia! spuse Liviu Iordan. Asta ţi-o declar eu, cu toată răspunderea. Aminteşte-ţi termenul pe care l-am folosit. Am spus *prostie,* nu altceva... Deocamdată... Numai de dumneata depinde schimbarea termenului. Cred că ştii cît de simplu se poate ierta sau uita o prostie oarecare...

Cabanierul ridică din umeri ca un om care nu mai are scăpare:

— Nu ştiu cum v-aş putea fi de folos... N-am nici o putere... Iar dacă-i vorba despre prostia la care vă referiţi...

— Dar nu înţelegi odată pentru totdeauna, imbecilule, că nu ne interesează nici cît negru sub unghie ce-ai făcut dumneata? izbucni ca un vîrtej Liviu Iordan. Încearcă să-ţi aminteşti! Gîndeşte-te la toţi cei care s-au aciuat pe-aici, prin împrejurimi, în ultimii douăzeci de ani, în ultimii douăzeci şi cinci de ani! Ne interesează un individ cam de statura dumitale, însă mult mai slab, cu părul castaniu, al cărui nume autentic este Paul Bălan. A ieşit din spital fără un rinichi şi cu jumătate din urechea stîngă tăiată...

— Fără jumătate de ureche?! se înviora subit cabanierul... Cred că-l cunosc... Dar nu-l cheamă Paul Bălan!... Ca să vezi, domnule! De-aceea umblă zi şi noapte cu şapca trasă pe-o ureche. Dacă nu l-aş fi văzut într-o noapte adormit, fără şapcă, n-aţi mai fi dat niciodată peste el. Asta s-a întîmplat cu vreo doi ani în urmă... Ba nu! Chiar acum trei ani... Îi căzuse şapca în timpul somnului şi-am văzut că-i lipseşte o parte din urechea

stîngă. Nici nu-mi amintesc dacă era urechea stingă sau urechea dreaptă, dar dacă ziceți dumneavoastră că i s-a tăiat urechea stîngă... aia o fi fost... L-am întrebat ce-a pățit şi m-a rugat să nu suflu nimănui vreo vorbă despre urechea lui... Aoleu! Dumnezeule! Cum de nu mi-am dat seama! M-a pus să-i jur că o să păstrez taina... şi din cauza dumneavoastră...

— Chestiile astea nu ne interesează! îi respinse Iordan tînguielile. Cum îl cheamă?

Cabanierul se codea, dar văzîndu-l pe celălalt scoțînd carnetul şi cerînd încuviințarea lui Iordan, socoti că e mai bine să răspundă la întrebare:

— Fie ce-o fi!... Licu îi spunem între noi. Iar numele de familie: Balău. Dar toată lumea îl numeşte altfel: Cucu. Multă vreme am crezut că ăsta i-i numele de familie: Cucu. Pînă i-a venit pe adresa asta o scrisoare. Cu vreo şapte, opt ani în urmă. Ştiu c-a fost mare tevatură. *Domnului Paul Balău — Cabana Poienița.* Nu era nici un Paul Balău la cabană. Nici în registru n-am găsit vreun client cu numele ăsta ca să-i trimitem scrisoarea acasă. Am început să iau şi eu cabanele la telefon şi să întreb dacă nu se află pe undeva un Paul Balău. La *Vulturi* am dat peste Cucu la telefon. Şi mi-a spus că scrisoarea e pentru el, şi a venit într-un suflet aici ca să şi-o ia. Dar nu i-am dat-o pînă ce nu mi-a arătat buletinul. Şi am văzut cu ochii mei că-l cheamă Paul Balău... Dar nu cred să mai ştie altcineva că-l cheamă aşa. Toată lumea-i zice Cucu... şi cred că i s-a dat porecla asta pentru că nu-şi află niciodată cuibul... Rătăceşte mereu din cabană în cabană...

Liviu Iordan îi făcu semn lui Petric să închidă carnetul. Apoi se lăsă greoi pe speteaza scaunului, parcă pentru a-i încerca rezistența, şi-l privi pe cabanier cu ochi mari, de copil. Lucirile stranii, de oțel, se topiseră ca prin farmec, făcînd loc altora, mai vii, de mirare şi bucurie.

— Cucu... Cucu... repetă el în şoaptă. Cine l-ar fi recunoscut sub numele ăsta?... Din Bălan — Balău... Un *n* transformat în *u...* Ce poate fi mai simplu?... Mutarea căciulii pe celălalt a... Ce poate fi mai simplu?... Şi apoi cu şapca pe-o ureche şi cu alt nume, rătăcind din cabană în cabană... Ce poate fi mai simplu?... Acum la ce cabană a ajuns?

— La cabana *Izvoarele,* răspunse Aristide Miron. Mi se pare că a mai fost o dată acolo... Cu vreo... zece... ba nu, chiar cu unsprezece ani în urmă! Exact! Un an după avalanşă... Ba nu! Chiar în timpul avalanşei... Din ianuarie pînă în aprilie a stat îngropat acolo... Am crezut că n-o să-l mai găsim viu... Doamne! Ce urgie! La fiecare zece ani, aşa zice lumea, şi aşa am băgat şi eu de seamă, e an de avalanşă la Şaua Morții. Se prăvăleşte zăpada peste trecătoare şi pînă la dezgheț nu e chip să se mai ajungă la *Izvoarele.* Eu am apucat trei avalanşe pînă acum, prima la şaptesprezece ani, cînd cu accidentul... Mare urgie! Într-un an au prins şapte oameni acolo, adică nişte tinerei... Cei bătrîni i-au sfătuit să nu rămînă la cabană, că e an de urgie... aşa i se spune prin părțile noastre avalanşei... dar ei nici n-au vrut să audă... Şi s-au opintit munții chiar în noaptea de Anul nou. Nimeni n-a putut urca pînă acolo şi nimeni n-a putut coborî pe acolo... La primăvară nu s-a mai aflat suflet în nici unul... De... Frigul, foamea, dihăniile, spaima...

— Bine, bine... îi întrerupse Liviu Iordan amintirea. N-ai idee cum a ajuns din nou Bălan... adică Licu... Cucu... la *Izvoarele?* S-a mai întors şi pe la alte cabane.

— La asta nu m-am gîndit niciodată... căzu cabanierul pe gînduri. Ca să vezi, domnule! Iaca! E întîia oară că se angajază a doua oară la aceeaşi cabană. Şi după ce le-a terminat, parc-ar vrea s-o ia de la cap... Oare ce-o fi cu el de nu-şi găseşte locul? Chiar aşa ca un cuc... Bine i-a zis cine i-a zis... Cucu... Parc-ar căuta un cuib în care să-şi lase ouăle...

— Şi dacă o fi căutînd ouă pentru un cuib? întrebă pe neaşteptate Ion Petric.

— Asta n-o mai înțeleg, spuse cabanierul. Ce ouă să caute?... Cum vine chestia asta?

— Nu vine deloc! răspunse tăios Liviu Iordan. E un fel de a vorbi. În limbajul nostru are o semnificație foarte precisă, dar care nu trebuie să te intereseze pe dumneata. Nu e bine să te intereseze! Notează! Paul Balău, zis Cucu, zis Licu, cu domiciliul temporar la Cabana Izvoarele...

— Cu ce se ocupă acolo, întrebă Ion Petric.

— Un fel de om la toate, răspunse cabanierul. Cărăuş, om de serviciu, cîteodată bucătar, cîteodată ghid. De mult putea să ia o cabană în primire, dar întotdeauna a refuzat. Nu e nici mai hoț, nici mai cinstit decît alții...

Liviu Iordan se ridică pe neaşteptate în picioare. Era foarte înalt, mai degrabă slab, însă suplu şi bine legat. Spatele parcă începea să se încovoaie, iar părul odată negru devenise gri. Nu părea să aibă cei 47 de ani pe care îi destăinuise colosul chel şi cu capul rotund ca o minge. Mulîndu-şi puloverul pe corp, Iordan încercă să camufleze o

umflătură la şoldul drept. Cabanierul îi surprinse gestul şi mai avu vreme să observe conturul foarte precis al unui pistol Parabellum. Îşi ascunse descoperirea sub masca unui zîmbet forțat care nu putea decît să sporească suspiciunea celor doi.

— Vreți să urcați spre *Izvoarele?* întrebă mai mult ca să se afle în vorbă cabanierul. Eu nu v-aş sfătui. Nu mai aveți timp să ajungeți pe lumină. Trebuia să porniți mai de dimineață...

Iordan îşi îmbrăcase vindeacul care-i ajungea pînă la jumătatea coapselor. Nu i se mai vedea nici o umflătură. Gesturile i se voiau mai degajate, dar pe figură i se întipăriseră cute de supărare:

— Aş vrea să-mi răspunzi foarte exact la cîteva întrebări. Mai întîi: cum se ajunge la Cabana Izvoarele?

— E un singur drum. Şi de vară, şi de iarnă. Marcaj metalic cu cerc albastru. Până la Şaua Morții sînt vreo patru ore. De la Şaua Morții la cabană vreo două ore. Unii fac drumul în cinci ore şi jumătate. Alpiniştii chiar în cinci ore.

— Alt drum nu există? O potecă, o...

— Pînă la Şaua Morți sînt destule, însă de-acolo e o singură potecă: aceea marcată cu cercul albastru. I se zice Bîrna Iadului şi-şi merită numele. Altă cale nu-i. Numai prăpăstii şi prăvăliri de torente. De-aceea, dacă se închide Şaua Morții, nu mai e loc de trecere spre Muntele înalt. Doar vara se poate urca pe Torentul Magilor cu frînghiile.

— Există telefon la cabană? întrebă Liviu Iordan.

— Este!... Cum să nu fie?... Dar se aude ca de pe altă lume... Atunci cînd se aude... Firul urcă pe deasupra unor prăpăstii aşa de crunte, că abia s-a găsit loc pentru cîte un stîlpuleț firav. Dacă-şi caută cineva dejoacă, gata cu legătura.

— Cine răspunde acum de cabană?

— Apoi nu prea se poate şti. Sînt doi frați acolo, frații Barbu, amîndoi gospodari pe cinste şi vînători de prima mînă, dar unul din ei e căsătorit, ăl mai mic, Constantin, şi cum şi-a luat şi femeia sus, gurile rele zic că ea face şi desface totul la cabană. De...

Se ridicase şi Ion Petric de pe scaun. Deşi puțintel mai scund decît Liviu Iordan, grosimea şi lățimea lui îl transformau într-un adevărat colos, aşa cum dealtfel era supranumit de cei care-l cunoşteau. Cabanierul se simțea ca un şoarece între doi motani fioroşi. "Dac-ar fi şi Cucu aici, îşi spunea el în gînd, că şi ăla e o matahală cît toate zilele, ar fi ca într-un film." Aştepta să-i cadă o labă uriaşă de piatră în moalele capului sau să se întîmple o minune, tot ca în filme, care să-i prăvălească pe cei doi uriaşi printre mese şi scaune. Dacă i s-ar fi cerut în clipa aceea să-şi semneze propria condamnare la moarte, oare n-ar fi dus imediat mîna la toc? Din fericire i se ceru altceva.

— Ne-am înțeles de la început, îi aminti Liviu Iordan, că n-ai voie să sufli nimănui nici un cuvînt...

— Jur pe toți sfinții!... se grăbi cabanierul.

— Am văzut noi cum îți respecți jurămintele... mormăi Ion Petric. Noi nu sîntem Bălan sau Cucu, auzi?

Degetele lui Petric se înfipseră pentru cîteva clipe în umărul cabanierului. Nici cînd îşi zdrelise piciorul nu simțise o asemenea durere.

— Nu vrem să te înspăimîntăm, spuse Iordan. Am apela la alte mijloace. Vrem să-ți pui lacăt la gură. E foarte clar?

Tremurul cabanierului era cel mai clar răspuns.

2

Ascuns după uşă, Ionel asistase, nevăzut, la ultima scenă a convorbirii dintre cabanier şi cei doi uriaşi, acolo, în firidă. Auzise şi memorase cu fidelitate, nu atît din curiozitate, cît dintr-o senzație ciudată de spaimă şi uimire, vorbele pe care cel mai înalt dintre ei le rostise, înainte de plecare:

"Nu vrem să te înspăimîntăm. Am apela la alte mijloace. Vrem să-ți pui lacăt la gură. E foarte clar?"

Ba chiar văzuse cum alunecă din buzunarul colosului cu craniu pleşuv un obiect lucitor, parcă un portofel de plexiglas. Cu gîndul că dacă ar intra, pentru cîteva minute, în posesia acelui obiect extraodinar, lumea s-ar vedea descotorosită, cine ştie? de una dintre cele mai întunecate enigme ale ei, Ionel rămase într-o aşteptare tainică şi îndelungată.

Uriaşii părăsiseră de mult timp sufrageria, dar cabanierul încă nu se mişcase de la fereastra la care se mutase, probabil pentru a urmări plecarea celor doi. Ionel tocmai se

gîndea cum să ajungă, fără primejdii, adică fără să fie văzut, în stăpînirea magnetului de plexiglas, cînd îl văzu pe cabanier păşind în vîrful picioarelor nesigur, ca pe sîrmă, spre firida cu taine. Tot cu mişcări şi gesturi de om care vrea să se ascundă pînă şi de zei, cabanierul ridică portofelul de sub masă şi se întoarse cu el la fereastra de observaţie. Îşi aduse şi un scaun, se aşeză încet pe el, apoi începu să se închine şi să-şi apese, în pauze, partea stîngă a toracelui, Răsufla prelung, şuierător, se închina, îşi apăsa pieptul, mormăia cuvinte fără rost, dar portofelul de plexiglas, pus în faţa lui pe pervazul geamului, n-avea curajul să-l deschidă. Se ferea de el ca de un scorpion. Pesemne că-l podidise transpiraţia pentru că alergă ca un ţap umflat spre tejghea în căutarea unui şervet. Îl găsi repede şi, după ce-şi frecă de cîteva ori ceafa, reveni la fereastră cu acelaşi mers tăcut şi ţopăitor. Împături şervetul cu grijă... dar Ionel nu mai putea suporta. Părăsi ascunzişul şi bocăni cît mai al dracului în treptele scării, parcă pentru a deştepta toată cabana. Dar cînd ajunse, după două secunde, în sufragerie îl întîmpină, de la fereastra binecunoscută, un zîmbet calm şi o voce numai plăcere:

— Oooo! Bine v-aţi trezit! Cu ce vă putem servi?

Pe pervaz, nici urmă de portofel lucitor. Doar un şervet împăturit cu grijă, însă aruncat neglijent într-un colţ.

— Un pahar de borviz, ceru Ionel arătîndu-şi cu aceeaşi plăcere gingiile. Vreau să iau un antinevralgic. Ştiţi...

— V-am dus, dimineaţă, cîteva sticle de borviz în camere. Mi se pare trei... Ba nu! Chiar patru...

— S-au consumat, rînji Ionel. Nu ştiu ce-am avut? Pe toţi ne-a cuprins dragostea de borviz, după masă... Probabil din cauza sarmalelor sau din cauza ciorbei de varză...

— Aha! înţelese cabanierul. Vreţi un pahar de borviz. Puteţi să vă serviţi singur. Sînt trei sticle pe tejghea. Una începută şi două pline... Şi tirbuşonul e tot acolo, lîngă sticle...

Ionel n-avea ce face. Se duse la tejghea şi bău pe nerăsuflate, pentru a părea mai convingător, un pahar uriaş de borviz. Abia în clipa cînd aşeză paharul pe tejghea, simţi că se întîmplă ceva ciudat, sau că se întîmplase ceva ciudat. Îl lămuri imediat vocea cabanierului:

— Antinevralgicul! Aţi uitat să-l luaţi!

Ionel se scotoci prin buzunare şi deodată se prefăcu că-şi aminteşte:

— Pssst! L-am uitat sus, sau poate că l-am pierdut pe scări. Fir-ar să fie.

Cabanierul se grăbi să-l scoată din încurcătură:

— Căutaţi în lădiţa albă de deasupra tejghelii. Găsiţi acolo tot felul de antinevralgice.

De astă dată Ionel respinse cu succes atacul:

— Noi luăm antinevralgice speciale: Buridoane. Dacă doriţi şi dumneavoastră... Într-un minut scapi de orice durere... şi opreşte şi transpiraţia...

Cabanierul clătină din cap, căutîndu-şi un zîmbet cît mai amabil, şi descoperi săgeata împotriva transpiraţiei cîteva clipe mai tîrziu, cînd din arcaş nu se mai vedea nici umbra.

Şi se întîmplă cu Ionel exact ceea ce se întîmplase cu cabanierul. Tic îl surprinsese în ultimul moment al scenei:

— Dă-mi şi mie un buridon! îl primi el pe Ionel în capul scării. Am asudat ca un peşte. Şi mă doare prin toate buzunarele...

Ce putea să facă Ionel? Nimic altceva decît să i se destăinuie lui Tic. Două minute de şoapte şi nu numai că taina ajunse la urechile puştiului, dar se schiţă şi o întreprindere foarte serioasă pentru *absorbţia* portofelului găsit.

— Tu caută cît mai mult mărunţiş, îl îndemnă Tic pe Ionel. Orice şi oricît. Eu trebuie să-l dăscălesc pe *mizerabil.*

Prin urmare cireşarul cel cîrn şi ciufulit era în conflict cu... Ţîngulică! Ei! Dar cu cîteva mîngîieri, şi mai ales cu cîteva promisiuni, dar mai ales cu cîteva ameninţări: "Te las aici, mizerabile! Noi urcăm sus şi tu o să rămîi aici ca o cloşcă. Şi-o să-i spun cabanierului să te ţină legat, în cuşcă, lîngă jigodia aia lăţoasă cu nume de catîr. Aşa!" Ţîngulică se transformă în Ţombi, şi în această calitate ascultă şi învăţă cu un zel nemaipomenit lecţia pe care i-o preda, în şoaptă, şi mai ales prin gesturi, stăpînul lui.

Cînd Ionel sosi cu pumnii plini de monezi sunătoare, Ţombi cel silitor şi inteligent era tobă de carte... adică îşi cunoştea fără greş întreg rolul, în toate nuanţele lui.

Poate că nu trecuseră nici cinci minute de la despărţirea lui Ionel de cabanierul înţepenit pe scaunul de lîngă fereastră, şi cei doi cireşari, urmaţi de un Ţombi de umbră, priveau prin crăpătura de la poalele scărilor în sufrageria pustie a cabanei. Parcă nu se schimbase nimic. Cabanierul era în acelaşi loc, cu privirile fascinate de obiectul pe care

nu îndrăznea să-l atingă, sudoarea îi curgea probabil şiroaie, pentru că şervetul se freca fără încetare de ceafa lui, şi dacă vreuna din mîini i se elibera din închinăciune şi igienă alerga imediat în partea stîngă a toracelui pentru a apăsa şi a slobozi răsuflări şuierătoare.

Ionel urcă treptele în vîrful picioarelor pentru a le coborî zgomotos şi a-i da prilej lui Tic să urmărească gesturile cabanierului. Într-adevăr, sărmanul personaj de trezi parcă în craterul unui Krakatau. Zăpăceala, spaima şi alarma nu ţinură decît o clipă... Cu mişcări de jongler împături şervetul şi-l azvîrli peste portofelul lucitor, sări ca un saltimbanc de pe scaun, şi, asemeni unui clovn, îşi schimbă înfăţişarea, împrumutînd masca unui nătîng perfect. Şi toate acestea într-o secundă!

Cînd cei doi cireşari îşi făcură apariţia în sufragerie, cabanierul schiţă un gest obişnuit de surpriză şi plăcere. "Doamne, ce măgar! Ce prefăcut!" şopti mezinul.

— Vă doare şi pe dumneavoastră capul? întrebă cu o bunăvoinţă tulburătoare cabanierul. Doriţi un pahar de borviz?

— Nu... îi zîmbi Tic foarte cuceritor. Avem sus două sticle neîncepute... Şi una pe trei sferturi. Poate ne găsiţi altă apă minerală... Zău... Ca să nu vă jignim, deşertăm sticlele, dimineaţa, la chiuvetă...

Ionel rămăsese atît de perplex, încît nu-şi mai găsi puteri şi vorbe pentru a opri introducerea lui Tic. La început crezuse că toată povestea apei face parte din planul pentru absorbţia portofelului. Abia spre sfîrşit îşi aminti că nu-i povestise lui Tic încercarea sa de a-l îndepărta pe cabanier de fereastră sub pretextul unui pahar de borviz.

— Asta cum vine? întrebă buimac cabanierul. Domnul Ionel moare după apa noastră minerală... A băut pe nerăsuflate, chiar adineauri, o halbă întreagă şi mi-a spus că aţi golit toate cele patru sticle...

— Unul din noi a glumit... clipi Tic din ochi. Am pus un pariu grozav cu Dan... Cred că-l cunoaşteţi... V-a povestit aseară bancul cu melcii şi hipopotamii...

— Melcii şi hipopotamii!... Aseară! Păi aseară parcă aţi venit mai tîrziu...

— Da, da! părea că-şi aminteşte cireşarul cel cîrn. Nu aseară. Mi se pare că alaltăseară. După ce am spus eu bancul cu melcii şi maimuţele...

— Melcii şi maimuţele!! se miră şi mai tare cabanierul. Alaltăseară?... Păi, alaltăseară parcă aţi venit după miezul nopţii. Nu v-am lăsat cheia de la intrare sub răzătoare?

— Aveţi o memorie extraordinară! se auzi o voce pe care cei doi cireşari n-o prevăzuseră. Degeaba, Ticuşor. Bancul cu melcii şi maimuţele încă nu s-a inventat. Hei! Ţombi! Unde a dispărut catastrofa cu coadă, mamă dragă?

Şi Tic şi Ionel erau prinşi pe picior greşit. Orice replică, orice gest anti-Dan putea să le năruie planul. Îşi amînară răzbunarea pentru mai tîrziu. Ionel scoase imediat un pumn de monezi din buzunar şi se adresă triumfător prietenilor:

— Vreau să scap de mărunţişul ăsta şi fac cinste... spuse el înaintînd cu palma deschisă spre cabanier. Oare cam cîţi bani să fie aici?

Dar nici n-apucă să termine întrebarea şi fu cît pe-aci să se prăbuşească la picioarele cabanierului. Noroc că se prinse în ultima clipă de colţul unei mese. Din nefericire tocmai cu mîna în care se aflau monezile. Cabanierul se repezi totuşi să-l susţină, apoi, împreună cu ceilalţi, se apucă să caute monezile care se prăvăliseră ca un şuvoi pe podea.

— Mamă dragă! Mare neghiob mai eşti! îl investi Dan fără întîrziere. Nici măcar nu ştii să te prefaci ca lumea. Te cred şi eu că-ţi convine să faci cinste după ce ne pui să-ţi culegem averea de pe jos... Mai bine te căţărai pe-o masă şi azvârleai mărunţişul ăsta nenorocit ca semănătorii... Uite! Cam aşa!

Dar Tic îi puse o piedică neaşteptată şi Dan nu-şi găsi scăpare decît în braţele cabanierului.

— Eu nu mai caut! se răzvrăti Dan după ce scăpă din îmbrăţişarea udă şi neaşteptată. Nu mai caut... decît monede de un leu. Uite! Aici... Şi aici... Şi aici... Şi acolo... Şi dincolo...

De fiecare dată ridica o monedă de un leu de pe podea, purtîndu-i pe toţi, cu vocea şi cu descoperirile, prin toată sufrageria. Era cel mai caraghios spectacol de cabană: patru oameni încovoiaţi, uneori în genunchi, căutînd parcă un loc cît mai potrivit pentru mătănii, ciocnindu-se unii de alţii, înghiontindu-se, lăudîndu-se. Norocul nu-i surîdea decît lui Dan. Ceilalţi găseau monezi de cincisprezece şi douăzeci şi cinci de bani. Foarte rar cîte una de un leu.

— Gata! propuse cabanierul ud de efort şi de transpiraţie. S-or mai fi rătăcit cîteva prin crăpături... Mi se pare că am găsit în total... şaptesprezece lei şi patruzeci de bani...

— Cum??! întrebară cireşarii la unison.

— Exact şaptesprezece lei şi patruzeci de bani! repetă cabanierul. Am adunat în gînd tot ce a găsit fiecare.

— Nu se poate! se opuse Dan. Şaptesprezece lei şi...

— Dumneavoastră aţi găsit cel mai mult, îi răspunse cabanierul. Nouă lei şi cincisprezece bani...

— Nouă lei! se sperie cireşarul. Eu? Poate un leu şi cincisprezece bani... Aha! înţeleg ce înţelegeţi dumneavoastră! Nu? Ceilalţi lei... erau aceiaşi: tot primul pe care l-am găsit. Aşa cum s-a prefăcut Ionel că a căzut... m-am prefăcut şi eu că găsesc. Trebuia să intru şi eu în joc...

— Las' că ţi-o plătesc eu! îl ameninţă imediat Tic, dar cu un ciudat accent de bucurie în glas.

— Ba plătesc eu! sări Ionel. Eu am anunţat primul! Plătesc trei sticle de pepsi şi o halbă de bere... adică o sticlă de bere, cum se spune pe aici...

Vorbele lui Ionel parcă mai atenuau necazul pe care destăinuirea lui Dan i-l pricinuise cabanierului. La drept vorbind, nici un visase el mai mult de o sticlă de bere atunci cînd îl auzise pe Ionel, la început, lăudîndu-se că va face cinste cu tot mărunţişul pe care-l avea în palmă.

Şi se nimeri că tocmai în momentul cînd lichidele gîlgîiau în gîturile însetate ale căutătorilor de monezi, uşa cabanei se deschise cu putere şi un grup de turişti, pornit de jos cu un entuziasm ridicat la un grad pe care numai deznădejdea de la jumătatea urcuşului putea să-l egaleze, pătrunse în încăperea încălzită şi ameţitoare. Cabanierul se scuză chiar înaintea cireşarilor care întîrziaseră gîlgîitul numai pentru a găsi un pretext de scuză. Fiecare urma să-şi ia, adică să-şi reia în primire calitatea lui de bază, cea a tinerilor, fiind binecunoscută: dezlegători de enigme şi mistere. Dar Tic mai întîrzie cîteva secunde la crăpătura de la poalele scării pentru a înregistra, ca pe o peliculă, grija şi nepăsarea jucată cu care cabanierul luă şervetul de pe fereastră pentru a-l pune într-un sertar al tejghelii, şi apoi gesturile sale degajate, gesturi de invitaţie, cu mîna stîngă, adresate clienţilor, în timp ce mîna dreaptă încuia, fără greş, sertarul.

Puştiul, cu părul blond ca grîul copt şi ciufulit ca o claie de fin, întîrziase doar cîteva secunde. Îndeajuns ca toţi cireşarii să fie puşi de Ionel în stare de alarmă.

3

Portofelul de plexiglas, scos de sub şervet de către Ţombi şi dus într-o ascunzătoare sigură tot de către el, se afla în mîinile cireşarilor. În locul lui, sub şervet şi în sertarul încuiat cu un seif, se afla unica listă de mîncăruri şi de băuturi din cabană, care chiar în acel moment era căutată cu disperare prin toate rafturile tejghelei. Tot Ţombi operase substituirea.

Absorbţia, aşa cum numise Ionel operaţiunea de răpire a portofelului găsit, stîrnise mari ciondăneli în plenul cireşarilor. Portofelul ar fi fost înapoiat fără să se deschidă... dacă Maria n-ar fi trecut, de la bun început, de partea răpitorilor. Presimţirea că o nouă taină, o nouă enigmă e pe cale să apară în calea lor, o făcu pe Maria să voteze altfel decît Lucia, Victor şi Ursu, şi-l făcu pe cîrnuleţ să-i trimită o clipire plină de duioşie... Întîmplare foarte rară în relaţiile dintre cei doi bruderschwester.

— Ei s-au aiurit ca nişte nătărăi de-o şchioapă, o apostrofă Lucia, în şoaptă, pe Maria, şi tu te apuci să le ţii hangul.

— Mai întîi să vedem ce-i acolo... Îi răspunse Maria, tot în şoaptă. Şi ne războim pe urmă.

— Şi cam ce înseamnă *absorbţia* asta? întrebă Victor.

— Un termen de moment şi cam inadecvat, încercă Ionel să se scuze. Poate că i s-ar fi potrivit mai bine altul. În loc să botez actul, am botezat metoda...

— Şi care ar fi sensul actului? îl ajută Victor.

— Un simplu împrumut! răspunse Dan dintr-o suflare. Un împrumut pe scurtă durată. De unde ştim noi că peste cîteva minute nu vom înapoia obiectul?

— În cel mai bun caz e vorba de o mîrşăvie! se revoltă Lucia. Un furt... o indiscreţie grosolană... o ... o infamie!

— Zău!? făcu Tic, încrucişîndu-şi braţele. Ză-ău! Mi se pare că ai dormit după-masă şi te-ai sculat... Ştii tu cum... De unde ştii tu că n-am *absorbit* portofelul ca să-l păstrăm în

siguranță pînă se întoarce cel care l-a pierdut? Cu ce drept mă faci hoț şi infam?... Sînt sigur că dacă nu era Ionel şi noi... cabanierul i-ar fi venit de hac portofelului.

— Bine... acceptă Lucia. Nu eşti hoț... Îmi cer scuze. Dar mişel eşti. Pentru că nu-mi închipui eu că o să renunți să te uiți în portofel...

— Asta nu înseamnă că sîntem mişei, sări Dan. Sîntem şi noi curioşi. Asta e... Am luat un portofel străin de la un *poate-hoț*... nu e stăpînul lui... Am fi nişte tîmpiți să nu ne uităm în el...

— Nu tîmpiți, spuse Maria. S-ar putea să fim nişte criminali. Dacă în portofel se află o rețetă urgentă... sau o chemare disperată... sau o adresă foarte importantă... sau cine ştie ce S.O.S.?

— Vedeți?! se îmbățoşă Ionel. Tu de ce taci, Ursule? Tu n-ai nici o părere?

Ursu se uită spre Victor. Părea foarte încruntat, aproape distrus. Dar masca i se destrămă repede. Şi un hohot de rîs cumplit umplu încăperea.

— Nu ştiu ce mai aşteptăm, spuse el printre sughițuri. De vreme ce majoritatea a hotărît un anumit lucru, gata! Avem timp de sfadă mai tîrziu. Ne irosim forțele ca nişte... mişei. Zău, parcă am fi furat portofelul şi vrem să-l păstrăm pentru noi... Să nu găsim înăuntru vreo listă de bucate...

Atmosfera se mai învioră. Ionel se hotărî să înceapă ritualul. Scoase portofelul de sub un ziar şi începu:

— După cum vedeți: patru foițe de plexiglas cu marginile de piele... Probabil piele artificială sau meşină... Aşa! Acum să-l deschidem. Am impresia că ne-am certat degeaba... Nu se află absolut nimic în portofel... doar o bucată de hîrtie... Aşa! O bucată de ziar... Ba chiar o jumătate de foaie de ziar... Cam galbenă şi roasă... ceea ce înseamnă că e ruptă dintr-un ziar cam vechi. Cine ştie ce documente au fost ascunse în ea... Ceea ce înseamnă că domnul cabanier e mult mai abil decît ne închipuiam noi... Am *absorbit* un portofel gol...

— Tu crezi că signorul de jos a golit portofelul? întrebă foarte furios Dan.

Ionel era foarte dezolat. Tocmai se pregătea să pună la loc, în portofel, foaia gălbejită şi cu miros de mucegai, dar îl opri vocea Mariei:

— Vreau s-o văd şi eu. Voi nu?

— Cred că mai avem şi altceva de făcut decît să ne pierdem vremea cu cercetarea ambalajelor şi pungilor de hîrtie, spuse Lucia cu vehemență.

Dar Ionel n-o ascultă. Plimbă prin fața tuturor, întorcînd pe o parte şi alta sărmana jumătate de foaie de ziar. Una din fețe era aproape albă. Doar cîteva cuvinte uriaşe, care terminau, probabil, un apel:

VECHI
NU UITAȚI CETĂȚENI!
E UNA DIN DATORIILE
CEASULUI DE FAȚĂ!

Pe cealaltă jumătate de pagină, sub un titlu care se întindea pe toate coloanele:

FAPTE DIVERSE DIN CAPITALĂ

abia de puteau descifra, din cauza ştersăturilor şi rosăturilor, literele şi cuvintele unor articole. Pe alocuri nu se putea citi nimic. Hîrtia era plină de găuri şi de pete nedefinite.

— Ştiți de cînd e ziarul ăsta de ambalaj? întrebă Ursu cînd foaia ajunse în dreptul lui. Mi se pare că din timpul războiului... Uitați-vă! O ştire despre bombardamente... Ce păcat că nu se poate citi mai nimic...

— Te rog, Ursule... se auziră cîteva voci răscolite de închipuiri dureroase.

— Dacă tata avea vîrsta mea, pe vremea aceea, încercă Dan o glumă, cine poate să-mi spună ce vîrstă aveam eu cu trei ani în urmă...?

— Aceeaşi vîrstă!... se repezi Tic. Tu de la şapte ani n-ai mai crescut deloc... Păcat... Zău, Ursule...

Vlăjganul, renumit pentru ascuțimea privirilor sale, se chinuia să descifreze literele şi jumătățile de litere care alcătuiau jumătăți de cuvinte, să le găsească sensuri şi legături. După o repetiție mută, care nu prea îl satisfăcuse, se hotărî, în sfîrşit, să adune în fraze cuvintele presupuse:

— ... "... *În ciuda numărului mare de avioane, au fost mai puține decît săptămîna trecută... imediat la fața locului* probabil că e vorba de echipele de salvare... *eroismul*

populației merită toate laudele, dar cele mai frumoase... aici iar lipsesc cîteva cuvinte... se *cuvin medicilor, neobosiți, mereu la datorie, uimind cu rezistența şi spiritul lor de sacrificiu... Şi în luna iunie, Capitala a avut cel mai mult de suferit..."* Parcă ar fi un fel de bilanț al bombardamentelor...

— Exact! spuse Victor. Cred că e comentariul unui comunicat oficial... Şi după cele cuprinse, s-ar părea că ziarul e din iulie 1944, dintr-o zi de la începutul lunii...

Toți cireşarii se strînseseră ca un buchet în jurul lui Ursu. Toți voiau să citească, toți voiau să privească, să afle cît mai multe din acea zi îndepărtată şi încă nedefinită a unei luni şi a unui an de pustiire şi pîrjol.

— Dacă vă înghesuiți aşa, nu mai pot să citesc nimic, se apără Ursu. Şi dacă mai rupeți şi foaia... Mai sînt nişte ştiri care par mai uşor de descifrat...

Promisiunea vlăjganului îi readuse pe toți la locurile pe care le ocupaseră mai înainte. Încercau să călătorească în trecut, dar nu erau în stare. Îi durea ceva, striga în ei, amar şi surd, durerea unui trecut pe care nu puteau să-l vadă în imagini. Era ascuns de flăcări şi de fum şi de vaiete şi de bubuituri. Şi nu trecuse prea mult timp de atunci, încă nu se împliniseră două decenii şi jumătate, acel sfert de secol care separă generațiile. Sau poate că trecuse prea mult...

— Nu mai e nimic cu războiul, spuse Ursu. Numai întîmplări din Capitală... Probabil că e un ziar de Capitală: Un furt... o crimă... o evadare... o dispariție... Şi cel mai des cuvînt din titluri şi din cuprins, cuvîntul *senzațional.*

— Hai, nu mai fi atît de răutăcios! îl rugă Maria. De ce nu ne citeşti şi nouă?

— Zău, Ursule!... Hai, să vedem şi noi cum a fost atunci.

— Bine... se lăsă Ursu înduplecat. Să încep cu...

— Cu evadarea senzațională! propuse Ionel.

— ... *O evadare ca-n filme! O evadare demnă de eroul lui Leslie Charteris. În plin proces, poate în cel mai mare proces al anului. Cine nu-şi aminteşte de arestarea senzațională de la începutul lunii februarie? Nu fusese făgăduită cu o zi mai înainte? Nu se ajunsese la un adevărat duel între...* Păcat! Aici lipsesc cîteva rînduri... *Îi declarase avocatului că va evada atunci cînd nimeni nu se va aştepta. Şi iată că s-a ținut de cuvînt...* Iar sînt şterse literele... *Cineva din sală a strigat: Foc! şi chiar în acea clipă s-a auzit şi sirena de alarmă, atît de aproape că-ți vîjîiau urechile. O panică de nedescris, zgomotul unei explozii chiar la uşa sălii de judecată...* Scuzați, vă rog. Două rînduri şterse... *...nici urmă de acuzat... până s-au dezmeticit gărzile... Şi totul n-a fost decît o înscenare: şi focul, şi alarma, şi explozia! O înscenare fantastică, neverosimilă, ca-n filmele cu James Cagney, şi astfel a scăpat... supranumit "Prințul"... pe care... Îl socoteau cel mai...* Imposibil! se dădu Ursu învins. Nu se mai poate descifra nici o literă. Şi pînă acum mi-am ucis ochii...

— Formidabil! se agită Tic. Exact ca-n filme!... Dar oare cine-o fi fost individul ăsta, supranumit "Prințul"? Cel mai mare: *ce?*

— În orice caz: un ticălos! îl tempera Lucia. Un bandit, un tîlhar, un spărgător...

— Probabil un şef de bandă, spuse Victor. Cel puțin patru oameni l-au ajutat să evadeze: cel cu sirena, cel care a strigat: "Foc!", altul care a provocat explozia la uşa sălii de judecată şi, în mod sigur, un şofer care îl aştepta în stradă, cu maşina pregătită... Numai într-o bandă se poate pregăti o asemenea eva...

— Un moment! îl întrerupse Ursu. A mai găsit cîteva rînduri care țin de ştirea asta... aşa mi s-ar părea... În capul coloanei următoare... de-aceea nu le-am dat atenție... Voi ce spuneți? Sună cam aşa... *"...În ultima* cli...pă, *am aflat dintr-o seri...*soare... so.. *.sită la red...*acție *că evadarea ar fi fost organizată de banda rivală "Mănuşile Negre"... pentru a smul.. .ge de la... teribilul sec...*ret..." Asta-i tot! Urmează altă ştire...

— Mamă dragă, ce film! se entuziasmă şi Dan. Regele bandiților se crede liber. Maşina cu un şofer mut şi necunoscut trece ca un fulger pe străzi, undeva spre un loc sigur... Şi cînd colo, ajunge la altă închisoare, şi mai cumplită, plină de unelte de tortură. În fața lui se află celălalt rege, sau candidatul la tronul bandiților... De-aici cum mai evadează?...

— Poate că s-au înțeles între ei... spuse Maria.

— Sau poate că s-au luat la bătaie, sări cîrnul, şi cel care a învins şi-a pus coroana pe cap...

— ...Şi a primit felicitările sfetnicilor şi chiar pe ale celui învins... Îl strîmbă Lucia. Tot nu-ți dai seama că e vorba de nişte bandiți? Doamne! Credeam c-ai terminat cu basmele...

— Şi eu credeam c-ai terminat cu răutățile şi cu oasele. Nu cauți decît oase şi

sîmburi. Cînd te uiţi la mine mi se pare că vrei să vezi dacă e bine prinsă clavicula... eu cînd mă uit îţi văd toată răutatea... Şi ai buzele ca nişte aţe... Aşa! Nu te supăra, Ursule, că ea m-a provocat...

Lucia ar fi trecut cu vederea izbucnirea lui Tic... dacă n-ar fi fost ultima frază. Îi aruncă o privire de gheaţă, căutînd în acelaşi timp un gest crud sau cîteva vorbe rele. Din fericire, Maria i se alătură imediat:

— Nesuferitule! Numai la bandiţi te gîndeşti! Ce te-aş mai da afară, dacă n-ar fi frig... Hai, Ursule! Citeşte mai departe, să aflăm şi noi ce se mai întîmpla în Bucureşti pe vremea a...

— Stai! o opri Tic supărat la culme. *Tu* să mă dai pe mine afară? Dacă nu te fac eu să cazi de trei ori, mîine, la concurs, şi ultima dată chiar la sosire, să-mi spui "cuţu" sau cum vrei tu!

— Şi după toate astea, asupra mea vor cădea toate trăsnetele. .. oftă Dan. Parcă nu ştiu!... Vă iertaţi, apoi vă antrenaţi puterile cu mine, pînă ce vă săturaţi de ameninţări şi promisiuni... Numai eu rămîn în pagubă. Parcă vă aud mîine: Ticuşorule! Nesuferitule! Hai, Măriuţa, zău...

— Idiotule! şoptiră în aceeaşi clipă Maria şi Tic.

— Nu v-am spus eu! Hai, Ursule! Citeşte-ne! Uite, ştirea asta: "O dispariţie fără urme!"

Tic se strecură totuşi lîngă Dan pentru a-i şopti la ureche că i-a plăcut "chestia cu Măriuţa", dar şi pentru a-l ciupi într-un loc dureros, atît de dureros, că-i amuţi strigătul pe buze. Bineînţeles, cireşarul cel cîrn îi zîmbea ca un înger.

Ursu profitase de ceartă: aproape că se familiarizare cu textul ciuntit. Vocea lui era mai sigură, iar pauzele mult mai rare:

— "... *Am informat la timp cititorii noştri despre cele trei scrisori de ameninţare primite în cursul lunii trecute... şi ne putem mîndri cu faptul că am fost primul ziar care am atras atenţia despre primejdia care planează asupra vieţii cunoscutului nostru industriaş...* Aoleu! Ce gramatică! ... *Şi iată că timpul cel drept şi neînduplecat ne dă dreptate, spre disperarea tragică a aceluia care poate fi supranumit, pe drept cuvînt, speranţa industriei româneşti. În ultima scrisoare primită cu zece zile în urmă, ameninţarea era foarte vehementă. Abia acum putem da în vileag brutalul ei conţinut. « Dacă în seara zilei de 3 iulie nu veţi depune, la ora 10,30 la locul indicat în prima scrisoare, suma pe care v-am cerut-o şi planul prototipului B 12 (n.r. e vorba de una din cele mai secrete şi mai importante invenţii ale concernului industrial, care poate avea grave implicaţii pe întreaga piaţă europeană) ne vom vedea nevoiţi să punem în aplicare, fără milă şi întîrziere, un plan diabolic, de furie şi răzbunare, care va aduce mult sînge şi multe lacrimi în familia dumneavoastră. Numai hotărîrea noastră de a nu şovăi şi de a trece imediat la consecinţe sîngeroase şi, bineînţeles, nevoia de a para eventualele măsuri ale autorităţilor ne obligă să trecem sub tăcere şi să nu dezvăluim represaliile crunte pe care le-am pregătit. Ar fi păcat să simţiţi pe propria piele că ştim să ne ţinem cuvîntul. Orice măsuri de apărare se vor dovedi zadarnice. Noi ştim cînd şi unde să lovim şi mai ales sîntem hotărîţi să lovim fără nici o milă! Atenţiune! E ultimul avertisment! Buboiul...»"*

— Brrrr! exclamă Tic înfiorat. Ce semnătură, Doamne! şi ce ameninţări! Oare cum de nu le-a dat nimeni crezare?

— Aşteaptă, Ticuşorule, îl rugă Dan. Zi-i, Ursule!

Şi Ursu continuă lectura, parcă şi el impresionat, deşi nu citea pentru prima dată textul:

— "*...Din păcate, autorităţile şi chiar unii confraţi au considerat totul o glumă de prost gust. Autorităţile s-au mulţumit să posteze un detectiv în civil în preajma vilei cunoscutului industriaş, şi aceasta după mari presiuni din partea opiniei publice pe care cu cinste o reprezentăm. Dar, vai! Măsura s-a dovedit cu totul ineficace. Detectivul a fost găsit, ziua în amiaza mare, legat fedeleş şi cu căluş în gură, pe jumătate mort, într-un boschet din grădina vilei, iar pe pieptul lui, prins într-o agrafa, un carton cu următorul conţinut: «Luaţi aminte! E doar prima măsură de represalii. Vor urma altele şi mai sîngeroase. Buboiul...». Şi pentru că detectivul nu era rănit şi n-avea nici o urmă de sînge, anchetatorii s-au gîndit la ceva mai rău. Şi într-adevăr, dînd alarma, au descoperit dispariţia unicului fiu al industriaşului, un tînăr de mare viitor, proaspăt bacalaureat. În camera lui de dormit s-a găsit o scrisoare cu acest emoţionant apel, scris cu sînge, nu cu cerneală roşie, aşa cum insinuează un jurnal de dimineaţă: «Tăticule drag, salvează-mă. Nu mă lăsa pradă unei morţi crîncene.» În afară de urmele unei încleştări violente, în dormitor, nu s-a mai găsit nici o altă urmă care să ajute la elucidarea dispariţiei. Respingem cu indignare insinuările*

provocatoare ale unor confrați, din presa de dimineață, care încearcă să fluture ideea, inadmisibilă, că toată întîmplarea ar fi un truc pus la cale de însuşi marele nostru industriaş cu triplu scop: punerea la adăpost a unei mari părți din averea sa lichidă, disimularea celebrului prototip şi salvarea fiului de la încorporare. În ultima clipă, aflăm că banditii, folosind cheile luate de la fiul dispărut, au pătruns în locuința celebrului industriaş, sustrăgînd din casa de fier celebrul plan (unic) al prototipului B 12. Vom reveni în numărul de mîine cu toate amănuntele..."

Nici nu terminase Ursu lectura, adică nici nu apucase să răsufle ca lumea, că Victor se şi văzu asaltat de privirile întrebătoare ale celorlalți cireşari. Ce putea să le spună? Oare nu era mai bine să ridice din umeri şi să rămînă în continuare mut? Parcă ghicindu-i gîndul, Ionel tăbărî asupra lui:

— Nu te lăsăm pînă nu ne spui ce crezi!

— Dar e stupid! răspunse Victor. Ce să cred? Înainte de orice, cred că Lucia are dreptate. Avem şi alte lucruri de făcut decît să comentăm, în neştire şi la nesfîrşit, nişte fapte petrecute cu aproape un sfert de secol în urmă.

— Totuşi... mi se par interesante, recunoscu Lucia, cu roşeața sincerității pe față. Ca un fel de joc mai neobişnuit.

— Adevărat... acceptă Victor. Dacă n-ar fi mîine concursul şi dacă n-ar trebui să fim odihniți şi preocupați de un singur lucru: "Ce vom face?" am putea să ne jucăm şi de-a trecutul...

— Dar eu mă odihnesc de minune cu acest joc, protestă Maria. Şi mai ales nu vreau să mă gîndesc la ceea ce se va întîmpla mîine la concurs... Dacă încep să mă gîndesc... nu mai dorm toată noaptea...

— Asta-i cam aşa... interveni şi Ursu. E ca o boală, cu spaimă şi sudoare. Mai rea ca frigurile. Bîțîi toată noaptea şi simți cum te sufoci, şi gata somnul! Friguri... Nu-s bune...

— Probabil... spuse Victor. Dar mi se pare atît de inutilă vorbăria asta despre nişte fapte pe care nu le cunoaştem! Mai mult decît în ziar ce am putea spune? Şi la ce ar folosi supozițiile noastre? Am mai putea să îndreptăm ceva?... Ce s-ar întîmpla dacă am începe să comentăm fiecare bucată de ziar? Ne ocupăm de ea în măsura în care interesează sau foloseşte unui scop, cum s-a întîmplat altă dată, în drum spre Castelul celor două cruci... Vă mai amintiți bucățile de ziar pe care le-am găsit în cele două scobituri?... Doar ne-am aruncat ochii pe ele ca să ştim cînd s-au adăpostit acolo ultimii vizitatori. Altceva n-am căutat...

— Fiindcă aveam altele pe cap, îşi aminti Dan. Mai ales eu. Mamă dragă! Cum mă mai dureau picioarele!

— În sfîrşit! nu scăpă Tic prilejul. Ai recunoscut şi tu cam pe unde-ți porți capul...

— Şi dacă ziarul ăsta îngălbenit şi mucegăit se va lega într-un fel de viața noastră? se auzi vocea tremurîndă a Mariei.

O clipă de spaimă, apoi replica Luciei:

— Asta e o provocare, o ațîțare!

— Ba nu! se apără Maria. E o presimțire...

Şi iarăşi cîteva clipe de spaimă, de care nimeni nu scăpă, apoi din nou Lucia:

— Nu presimțiri! Dorințe! Fantezii! Te cunosc eu foarte bine. Nimeni nu te obligă să renunți la ele, dar înainte de a le preface în vorbe ar fi bine...

— Poate ai pretenția ca fiecare, înainte de a deschide gura, să ceară voie de la tine! luă Tic apărarea Mariei. Atunci, te rog să-mi dai voie să-ți spun că eşti ca o gheață băgată cu forța în sîn. Mereu mă faci să tremur... Brrrrr! Şi-ți mai cer voie să mă laşi să spun că presimt şi eu exact ca Maria. Na!

— Presimțiri negre? se interesă Dan pe şoptite.

— Tu poți să te duci dracului... că de tine nu mi-e teamă! îi răspunse Tic. Presimțiri albastre şi violete, e bine?

— Am spus eu că asupra mea se vor abate toate trăsnetele, începu Dan să bocească. Şi cam ce legătură ar putea, mă rog, să aibă cu noi evadatul şi dispărutul de acum douăzeci şi nu ştiu cîți de ani? Sau Buboiul, sau Mănuşile Negre?

— Aha! se prefăcu Tic că pricepe. De pe acum a început să te încolțească frica.

— Dacă tot am ajuns pe făgaşul ăsta, îi trezi vocea lui Ursu, măcar să citim ziarul pînă la capăt. Putem să amînăm puțintel sfada, ce ziceți?

Nu răspunse nimeni, aşa că Ursu îşi reluă lectura:

— ... "... *Senzaționale amănunte despre senzaționalul furt învăluit în tăcere...* Asta e titlul. Şi începe tare!... *Au trecut trei zile de la senzaționalul şi misteriosul furt săvîrşit în plin centrul Capitalei, în plină zi, sub privirile îngrozite a zeci de cetățeni, şi cu toate*

acestea nu am auzit încă o părere autorizată, lăsîndu-se să se răspîndească zvonul că tot ceea ce s-a întîmplat a fost repetiția unei scene de film... Unii dintre cititorii noştri poate că-şi mai amintesc... chiar pe strada... Vodă..., în spatele... Fir-ar să fie! Lipsesc cam multe rînduri... *În urma străduinței întregii noastre redacții, astăzi sîntem în măsură să dăm cele mai sigure amănunte. Iată cum s-au desfăşurat lucrurile: Ultima maşină a convoiului, o camionetă de fabricație germană, a fost oprită brusc de o altă maşină care stopase în mijlocul străzii. Imediat, cinci indivizi înarmați cu pistoale obişnuite şi cu pistoale mitralieră au atacat camioneta. Toți agresorii purtau pălării de paie şi ochelari de soare. Doi dintre ei au imobilizat şoferul şi gardianul din față, iar ceilalți trei s-au năpustit asupra uşii din spate a camionetei, aducînd în stare de nesimțire, doar în cîteva clipe, pe cei doi gardieni care nici n-au avut vreme să-şi scoată armele. S-a sustras din camionetă o singură casetă de fier, cam de mărimea unei maşini de scris Remington, semiportabilă, care a fost transportată în goană spre o altă maşină ascunsă într-una din străzile laterale. Pînă să se dea alarma, toate cele trei maşini cu ajutorul cărora s-a comis nemaipomenita agresiune s-au făcut nevăzute. Cei trei gardieni şi şoferul, loviți toți cu tocul pistoalelor în ceafa, se află internați în spital în stare gravă, însă nu disperată. În ciuda insistențelor repetate ale ziarului nostru, autoritățile nu vor să dea nici un amănunt: cu privire la scopul şi valoarea furtului, cu privire la stadiul în care se află cercetările şi ancheta, cu privire la persoanele fizice sau juridice care vor suferi de pe urma acestui furt, unic la noi, prin temeritatea şi precizia cu care s-a săvîrşit. În două minute, o camionetă misterioasă, făcînd parte dintr-un convoi misterios, protejat însă de autorități, a fost devalizată în ciuda unei paze excepționale. Care e misterul acestui atac senzațional? De ce atîta tăcere? Dacă redactorii noştri n-ar fi văzut cu ochii lor rănile hidoase ale celor loviți şi dacă n-am avea la redacție scrisorile atîtor martori oculari, am crede şi noi că sîntem victima unei halucinații, sau că pur şi simplu am asistat la repetiția unei scene dintr-un film de groază. Faptele însă sînt fapte... În ultima clipă aflăm alte amănunte senzaționale, pe care ne grăbim să le comunicăm cititorilor noştri. Convoiul atacat era un convoi oficial care dispersa depozitul uneia din cele mai mari instituții bancare din țara noastră. Caseta sustrasă conținea bijuterii de o valoare neprețuită, printre care trei coliere princiare şi celebra diademă "Dulcineea" pentru care, cu cinci ani în urmă, s-a oferit, de către un colecționar, o vilă cu 14 camere la Monte Carlo. După toate probabilitățile, la săvîrşirea furtului au participat doi spărgători cu renume, celebrul cuplu Negrupop, a căror arestare e o problemă de ore, dacă nu de minute... Aflăm în ultima clipită, ultimissima, un zvon care circulă în brigada judiciară: cei doi necunoscuți ale căror cadavre, oribil mutilate, au fost descoperite pe calea ferată, la punctul Buda, şi despre care am relatat în numărul de ieri al ziarului, au fost identificați: Nae Pop şi Mihai Negru, adică Negrupop."..,*

— Nu mai pot suporta! spuse Dan. Nu găseşti nimic vesel?... Numai crime, jafuri...

— Ba mai e ceva! încercă Ursu să-l liniştească: "Bombardamentul de ieri"... Cred c-ar fi timpul să plecăm...

4

Cireşarii porniseră spre cabana-mamă, unde obişnuiau să ia cina şi să-şi petreacă serile. Grupul nu era complet. Lipsea Țombi, care primise misiunea ingrată şi primejdioasă de a transporta sub tejghea, într-un anumit loc, bineînțeles fără să fie văzut, portofelul de plexigas, şi mai lipsea Tic, care plecase cu vreo zece minute mai devreme, grăbit nevoie-mare şi atît de înfofolit, că nici nasul nu i se vedea.

— Mi se pare că ți-ai pierdut nasul, Ticuşorule... îi spusese Dan în loc de "la revedere".

— Atunci e foarte bine îi răspunsese prompt păgubaşul. Dar să nu-ți fie teamă, că ştiu eu unde şi cînd să-l găsesc...

Se lăsase întunericul, un întuneric blînd, aproape cald, cu iradieri şi cu reflexe ciudate, şi mai ales cu fulgi mari, care te făceau să scoți limba, pe furiş, şi să încerci să topeşti cîte unul. Poteca strîmtă obligase grupul să se despartă în perechi. În frunte erau Victor şi Ursu; undeva în urmă: Dan şi Ionel, iar fetele la mijloc; la început una în spatele alteia, pînă ce Lucia o apucă pe Maria de braț, obligînd-o să-şi încetinească mersul:

— Eu ar trebui să fiu supărată, nu tu! Pentru că te-ai purtat ca o neghioabă. Ce ți-a venit să scorneşti presimțirile alea tîmpite? Am venit aici să petrecem o vacanță liniştită, toți ne-am înțeles... Poate că ar fi fost bine să nu ne înscriem nici la concursuri... Şi tu...

— Sigur c-ar fi fost bine! se enervă Maria. Voi m-ați obligat, voi mi-ați mîncat toată liniştea! Mai ales tu...

— Dar eu te-am rugat... răspunse Lucia foarte mirată. Te-am rugat... gîndindu-mă ce bine o să-mi pară dacă o să cîştigi tu concursul... Eu ştiu? S-ar putea să ai dreptate... Poate că am fost puţintel egoistă... M-am gîndit la mine, nu la tine...

— Zău, Lucia... tremură Maria, înnorată de mărturisirea prietenei sale. Nici nu poţi să-ţi închipui prin ce chinuri trec. Nu mă gîndesc decît la concurs... Oare de ce? îmi dau seama cît de stupid e totul... Ce-o să se întîmple dacă n-o să cîştig?... Nimic. .. N-o să se schimbe nimic... O să fim la fel de buni prieteni, poate chiar mai buni... Şi cu toate acestea parcă mă îngheaţă ceva la gîndul că n-o să ies prima... Ufffl Şi cît mă zbat să scap de ideile astea idioate şi rele: citesc, vorbesc, spun tot felul de aiureli. .. Şi nu pot... Undeva mă frămîntă gîndul cel rău...

— Prin urmare tot eu te-am nenorocit...

— Nu! Nuuuu... Dac-ai şti cît mă rugam să mă rugaţi... Bine că se termină totul mîine!... O să ies ultima, absolut ultima... Adică de ce ultima? Nu! Prima o să ies! Auzi, Lucia?

— Nu vreau altceva decît să treacă şi ziua de mîine... Pot să-ţi spun şi eu, dacă e vorba să ne spunem totul, că trec prin aceleaşi chinuri ca şi tine... Ştii ceva, Maria? Hai mai bine să ne gîndim la ce-o să facem începînd de mîine seară! Ne mai rămîn şase zile, nu? Ce-ar fi să vizităm fiecare orăşel din împrejurimi? Să pornim cu schiurile pe lîngă şosea, sau fără schiuri, pe jos, şi să poposim în fiecare orăşel. Sînt chiar şase: două dincoace şi patru dincolo de munţi. Rămînem cîte o zi şi o noapte în fiecare... Toată lumea spune că-s cele mai frumoase localităţi din ţară... Ce zici?

— Fac orice vrei tu, răspunse Maria. Absolut orice. Numai să treacă ziua de mîine şi să scap de tot ce-i negru...

— Tot te mai apasă presimţirile alea?! se miră Lucia.

— Ce presimţiri?... Aaaa! Nu ştiu. În clipa asta nu le simt cu mine... Poate c-a fost o simplă idee...

— Acum încep să mă zgîndăre pe mine... aşa, ca idee, ca abstracţie... Foarte rar îmi lasă cîte un fior.

— Zău! se miră negricioasa la rîndul ei. Nu mi-aş fi închipuit aşa ceva. Tocmai tu!

Ajunseseră la capătul unei coline şi după cîţiva paşi cabana răsări în faţa lor: uriaşă, strălucitoare, plină de zgomote. Ursu şi Victor aşteptau în faţa intrării. În lumina orbitoare, feţele lor păreau palide, iar privirile trădau nelinişte şi nervozitate. Numai Dan şi Ionel, care se iviră după cîteva clipe, radiau de bucurie şi păreau gata de atac.

— Am dezlegat toate misterele! începu Ionel să se laude. Ştim tot ce s-a întîmplat cu "senzaţionalii". Şi cu "prinţul"...

— Şi cu "Buboiul", şi cu "Mănuşile Negre"... îl întrerupse Dan, la fel de nerăbdător. I-am aranjat pe toţi!... Ia imaginaţi-vă ce s-ar putea întîmpla cu "Buboiul"?

Dar nu mai avu vreme să dea şi răspunsul pentru că Ionel se prăbuşi, din senin, peste el, tîrîndu-l într-un morman de zăpadă. În prăbuşirea neaşteptată, în vînzoleala din zăpadă, Ionel izbuti să sufle la urechea lui Dan cîteva vorbe:

— E jale! Ne-au auzit ăia cu portofelul...

Într-adevăr, la cîţiva paşi de cireşari, ascunse de umbra streaşinei care apăra intrarea în hotel, se aflau două matahale, nemişcate ca două coloane.

Dan se sculă imediat şi sărind într-un picior căută sprijinul lui Ursu:

— Idiotul! începu el să se plîngă. S-a repezit anume ca să-mi spargă buboiul... Auuuuu! Las' că-i arăt eu...

"O inspiraţie magistrală!" îl va felicita mai tîrziu Ionel, care, pîndindu-i pe uriaşi, văzuse cum uimirea şi încruntarea de pe feţele lor se preschimbară mai întîi în zîmbet, apoi în nepăsare. O inspiraţie magistrală... care-l va obliga însă pe Dan să meargă şontîc-şontîc toată seara.

5

Cireşarii se aşezaseră la masa lor, o masă de colţ, retrasă, poate cea mai îndepărtată de orchestră. Acolo puteau discuta în voie, iar zumzetul localului devenea o adevărată cortină acustică. Îl aşteptau de aproape un sfert de oră pe Tic, şi unii începeau să simtă aşchii în gît.

— Vine! anunţă Dan. Dar nu întoarceţi capul pentru că vine sub formă de detectiv. Fără păr şi fără nas... parc-ar fi pîrtie... Face un ocol ca să ne cadă în spate...

Detectivul fără păr şi fără nas poposi exact în spatele lui Ursu. Nimeni nu-l simţi, deşi îl aşteptau toţi. Făcu un semn către Dan şi Ionel pentru a-şi apropia scaunele, apoi se

aşeză la locul lui, răsuflînd prelung ca după un efort chinuitor...

— Nu m-au văzut şi nici n-au să mă vadă, dacă voi doi nu vă mişcaţi, clipi el spre noii fraţi siamezi.

— Ai putea să ne scuteşti de misterele astea prefăcute, îl întărită Maria. Avem şi aşa destule pe cap...

— Nu prea cred, pentru că nu ai pe ce să ai... se oţărî Tic cel dintotdeauna, adică şi ciufulit şi cu nasul cîrn. Şi dacă vrei să ştii, află că am fost aşteptaţi şi că sîntem şi acum sub observaţie. Na!

— Ăia doi? îşi aminti Ionel scena de la intrare.

— Chiar ăia! răspunse Tic, dar imediat tresări: Ăia, dar voi de unde ştiţi? I-aţi văzut la intrare?

— Nu numai că i-am văzut, se amestecă Dan, dar i-am şi dus. Din cauza asta sînt şchiop. Mi-a spart Ionel *buboiul...*

— Văd că-l mai ai... îi spuse Tic printre dinţi, arătîndu-i capul cu degetul. Dacă nu vreţi să ascultaţi, treaba voastră.

— Pe cuvîntul meu, Ticuşor! încercă Ionel să restabilească adevărul şi armonia. Era cît pe-aci să ne ciocnim de ei. Noroc că a avut Dan o inspiraţie de geniu...

Un minut mai tîrziu, confuzia era risipită, dar parcă se simţeau asediaţi de nişte valuri de teamă, sau poate prindeau rădăcini presimţirile Mariei.

— Eu am crezut că i-aţi observat pe "porumbei", se dezmetici Tic. Ăia care se gudurau şi se giugiuleau la prînz, lîngă noi, la *Poieniţa...* Puteam să pariez şi pe schiuri că sînt nişte iscoade idioate...

— Iscoadele cui? întrebă Victor. Oare nu e o simplă coincidenţă? Aminteşte-ţi că ni s-a mai întîmplat şi alteori...

— Nu schiurile, îmi pun capul la bătaie că nu e o simplă coincidenţă. I-am simţit de la prînz şi i-am pus la încercare... Le-am lăsat un bilet la schiuri şi în loc să-l arunce l-au luat cu ei... După asta i-am mirosit, şi din cauza asta am plecat mai devreme spre hotel... Să văd cam ce se pregăteşte...

— Şi cam ce s-a pregătit? întrebă Maria.

— S-au ascuns în nişte fotolii şi nu şi-au luat nici o clipă ochii de la uşă. Stăteau la distanţă şi se prefăceau că nu se cunosc. Din cînd în cînd, doar, îşi transmiteau semnale cu degetele. Nu s-au mişcat din fotolii nici cînd i-au chemat prietenii... ăia cu treninguri galbene şi azurii. Pe ea o cheamă Atena şi face parte din grupul azurilor. Pe el îl cheamă Tiberiu şi face parte din echipa celorlalţi...

— Bravo! îl felicită Dan. Eşti cel mai mare detectiv fără nas! Ai aflat şi ce notă au luat la geografie pe întîiul?

— Nu m-am interesat de nota la geografie... îşi începu Tic răzbunarea. M-am interesat în schimb...

— Stai, Ticuşor! îl opri Ursu. Mai bine spune-ne ce s-a întîmplat mai departe... Dan a vrut să-ţi facă un compliment...

— Şi chestia cu nasul? stărui puştiul. Am eu grijă... Dar dacă mă rogi tu... Adică nici nu mai am multe de spus... Cum v-au văzut intrînd s-au ridicat şi s-au ascuns după nişte coloane, apoi s-au luat după voi... dar mai întîi şi-au pus ochelari de soare... şi eu m-am lipit de ei şi i-am auzit cînd el îi şoptea ei: "Vezi ce bine am făcut că nu ne-am schimbat treningurile? Sînt absolut sigur că n-or să ne recunoască în agitaţia asta albastră. Iar ideea ta cu ochelarii a fost grozavă..." Cam aşa i-a spus. Şi erau mereu cu ochii pe voi...

— Eşti foarte, foarte sigur că nu urmăreau pe alţii? întrebă Lucia să-l descumpănească.

— S-ar putea să greşesc... continuă Tic cu o voce nesigură. Mai ales că am auzit-o pe ea cînd îi răspundea: "Să fim foarte atenţi, Tiberiu. Ăla mic nu e cu ei. Nu-s decît şase..." Staţi, staţi! Nu vă grăbiţi, că n-am terminat. A mai spus şi el ceva, cam aşa: "O fi rămas cu Ţombi la cabană..." Asta e totul... şi încep să cred şi eu că e o simplă coincidenţă...

— Oare să ne fi dibuit? întrebă Dan. Tot hotelul e plin de cireşari şi tocmai pe noi să fi pus ochii? Mai ales după ce ne-am plimbat mereu în două sau trei grupuri... şi fără Ţombi.

— Poate că sînt în slujba coloşilor... spuse Ionel.

— E o prostie! se împotrivi Lucia. Ce avem noi cu coloşii? I-am văzut azi la prînz pentru prima dată, iar porumbeii ne urmăreau probabil de dimineaţă. Trebuie să fie altceva... Dar ce?

— Tot mai sînt acolo? îl întrebă Tic pe Ursu.

— Chiar în clipa asta se scoală... răspunse Ursu uimit.

— Înseamnă că s-a prins, se înveseli puştiul. Am aranjat cu un picolo să le dea un bilet, fără să spună de la cine l-a primit. Aşa că...

— Aşa că...? îşi trădă Maria nerăbdarea. Ce-ai scris?

— Cam aşa: *"Veniţi urgent la «Poieniţa» şi aşteptaţi semnalul meu: trei ţipete de cucuvea."* Dacă n-o să se prefacă în oameni de zăpadă... adică ce zăpadă! în oameni de gheaţă, să nu-mi mai spuneţi Ticuşor... O să tot aştepte semnalul...

Victor se uită la prichindelul înveselit şi-l întrebă, parcă, într-o doară:

— Asta ce mai înseamnă? O măsură de prevedere?

Dar nimeni nu înţelese şi nici nu se strădui să înţeleagă sensul întrebării lui Victor. Se mulţumiră să rîdă, în neştire.

6

Spre sfîrşitul mesei, orchestra de amatori îşi întrerupse concertul pentru a se putea citi la microfon un apel de ultimă oră: toţi elevii şi instructorii lor, dar în primul rînd concurenţii, erau rugaţi să urce în sala de festivităţi pentru a li se face comunicări extrem de importante. Apelul fu repetat de cîteva ori, şi, pentru a i se sublinia importanţa, cineva avu ideea să adauge, la sfîrşitul lui, că nu e vorba de o farsă. Aşa că din clipa cînd crainicul anunţa: *Atenţiune! Atenţiune!"* şi pînă cînd încheia cu cuvintele: "*Atragem serios atenţia că nu e vorba de o farsă"* tot restaurantul se prefăcea într-o cascadă de rîsete.

— Oare ce se mai pune la cale? întrebă Dan.

— Să nu se întîmple ca în povestea cu ciobanul şi lupul, zîmbi Victor, sau ca alaltăseară cu campionii... Mergem?

Cireşarii porniră spre sala de festivităţi tot în trei grupuri, aşa cum sosiseră la hotel, dar în altă ordine şi cu Tic în ariergardă. După cîteva clipe se pierdură în masa de siluete albastre care se revărsa în două şuvoaie distincte: unul urca treptele interioare ale hotelului, altul le cobora pe cele exterioare: credulii şi incredulii.

Victor şi Ursu se opriseră în holul de la etajul întîi. Acolo îi găsi Tic, într-un ungher mai întunecos în care se mai retrăseseră în cîteva rînduri.

— Ai avut dreptate... şopti ciufuliciul către Victor. Zău că mai mulţi sînt cei care ies afară... Nici Ionel şi nici Dan n-au vrut să urce. Mi-au făcut semn să-i las în pace...

— Asta era?! se miră Victor. E credeam că-mi dai altă dreptate. Credeam că i-ai întîlnit pe cei doi... pe ceilalţi...

— Care ceilalţi? tresări puştiul. Coloşii? Parcă i-am văzut şi pe ei prin hol.

— Nu coloşii, Ticuşor, îl înghionti Ursu. Porumbeii...

— I-aţi întîlnit voi? se înspăimîntă fostul detectiv.

— De vreme ce ţi-am spus *Ticuşor,* încă nu i-am întîlnit, îl linişti Victor.

— Aaaaaa! înţelese Tic cu întîrziere. La asta ai făcut aluzie cînd cu măsura de prevedere! Nu mi-a trecut prin cap...

Victor se prefăcu de-a dreptul dezolat:

— Şi eu care mi-am închipuit că ai aranjat în aşa fel lucrurile ca să nu pierzi prea mult în caz de eşec...

— Nu se poate! se împotrivi Tic. Dacă tu crezi că eu... Uite! Şi acum, dacă vrei, sînt gata să...

Prichindelul îşi pierdea însă încetul cu încetul graiul, iar figura lui trecea printr-o adevărată metamorfoză: la început uimire, apoi neîncredere, apoi negaţie, apoi furie. Prietenii lui cei mari nu mai aveau nevoie să se uite în direcţia în care privea el pentru a şti ce se întîmplă. Figura lui era o oglindă fidelă. Şi Victor şi Ursu încercară în aceeeaşi clipă să-şi ducă mîinile spre părul lui groaznic de ciufulit, dar Tic se feri ca de nişte gheare.

— Asta înseamnă că de azi înainte ar trebui să-ţi spunem Tic, dragă Ticuşor, îl iertă Victor prin aranjamentul frazei.

Dar Tic n-avea antene de recepţie pentru aşa ceva:

— De unde ai ştiut că n-o să se prindă? se burzului el către Victor. Sau i-a avertizat cineva dintre voi?

— Dacă vrei să spui: *cineva dintre noi toţi...*

— Poftim! Spun! Pentru că nu mă gîndesc neapărat la voi doi.

— Cineva dintre noi, na!

— În cazul ăsta, ai ghicit! spuse Victor. Dar nu e bine să te superi prea tare pe el... Stai, stai puţinei!... Mai întîi, Atena şi Tiberiu sînt destul de isteţi... pentru că ne-au dibuit.

Din toată hărmălaia şi adunarea asta, numai ei ne-au descoperit... Pe urmă, sînt şi destul de discreţi şi de liniştiţi... pentru că dacă ne-ar fi recunoscut altcineva... la ora asta trebuia să ne luăm tălpăşiţa. Ar fi dat alarma şi nu cred că ne-am fi simţit prea bine... Pe urmă, sînt şi destul de inteligenţi... Dacă ar fi primit alţii biletul tău, la ora asta erau într-adevăr oameni de gheaţă. Ei însă l-au citit mai atent, l-au interpretat şi s-au întrebat cam aşa: "Cine ne cheamă? De ce ne-a trimis un bilet? De ce nu ne-a luat cu el? De ce tocmai pe noi?" O groază de întrebări, Ticuşor. Şi toate din pricina unui pronume...

— Din cauza unui pronume? se învolbură puştiul.

— Din cauza unui pronume, care ţine locul... unui nume. Uite! Eu sînt gata să pariez pe ce vrei tu că de la pronume ţi se trage eşecul. De la pronumele "meu" şi de la ce se subînţelege prin folosirea lui. Dacă în loc să scrii: "Veniţi urgent la cabana *Poieniţa* şi aşteptaţi semnalul meu... etcetera", fără să semnezi biletul, ai fi scris: "Veniţi urgent la cabana *Poieniţa* şi aşteptaţi următorul semnal etcetera", s-ar fi interpretat altfel mesajul şi s-ar fi iscat alte întrebări. Înţelegi, Ticuşor? Ar fi apărut altă întrebare de bază. Nu: *cine ne cheamă?* Ci: de *ce ne cheamă... Cine ne cheamă?* îndeamnă la meditaţie. *De ce ne cheamă?* îndeamnă la acţiune. Pronumele ţine locul unui nume Ticuşor.

— Nu-i adevărat! spuse Tic cu voce îndurerată, abia auzită. Nu ţine locul unui nume, ţine locul unui adjectiv: *idiot!*

— Te-am avertizat să nu te superi prea tare pe cel care i-a avertizat, încercă Victor să-l domolească. Şi pe urmă, aş mai avea ceva de adăugat despre ei: am impresia că sînt şi destul de simpatici.

— Nu-i adevărat! se încăpăţînă Tic. De ce s-au prins la primul bilet? La biletul pe care l-am agăţat de schiurile lor... De ce nu l-au aruncat dacă nu l-au luat în serios?

De astă dată, Tic nu se mai feri de mîinile prietenilor lui. Ba îşi aduse şi capul între umeri, lăsîndu-se mîngîiat ca Ţombi, în zilele lui rele.

— Cine ştie, Ticuşorule... îl alină Ursu. Poate că s-au gîndit să-l păstreze undeva într-un album, după ce vor scrie pe el, cu litere mici: "Amintire de la... Tic."

7

Cel mai aglomerat spaţiu al hotelului era holul în care se aflau cabinele telefonice interurbane. Mai ales seara, după cină. Vocea operatoarelor nu înceta nici o clipă. Comenzi, chemări, apeluri, cifre, proteste, toate lovind timpanele ca scîrţîitul uneia şi aceleiaşi uşi neunse. Acolo îşi găsiră loc de refugiu Dan şi Ionel. Chiar în mijlocul holului, unde tronau patru fotolii, fiecare cît o caleaşcă de mare. Cîndva, fotoliile fuseseră un simplu element de decor; lipite unul de altul, în pereche, şi potrivite spate în spate, tot în pereche, toate avînd aceeaşi culoare roşie, grea, păreau, de departe, un singur ornament, un fel de havuz ciudat în care apa obosise. Vremea şi necesităţile le transformaseră însă în ceea ce erau de fapt.

Cei doi cireşari avuseseră marea şansă să găsească două din cele patru fotolii, libere. Bineînţeles, nu cele care ofereau privire spre cabinele telefonice. Acelea erau de multă vreme ocupate de două persoane care în imensitatea caleştilor de catifea păreau nişte matahale. Rămăseseră libere surorile lor siameze, care ofereau perspectivă spre ferestre, şi în acea zonă a holului se aflau foarte puţine persoane. Marginile fotoliilor erau sculptate în lemn, iar sculptorul fusese un adept al barocului. Atîtea serpentine şi şănţuleţe şi cercuri şi tuburi erau sculptate în marginile de lemn, că oriunde ţi-ai fi pus urechea întîlneai o pîlnie acustică. Nu trebuia decît să închizi ochii şi să te prefaci că moţăi, ba să-ţi laşi şi căciuliţa pe ochi, din spirit de extraprudenţă, pentru a auzi absolut tot ceea ce se vorbea în celelalte fotolii, cele cu perspectiva spre cabinele telefonice, chiar dacă s-ar fi vorbit în şoapte de vis. N-ar fi fost o neghiobie nemaipomenită, din partea celor doi cireşari, să se împotrivească unei asemenea şanse?

Cînd nevăzuţi şi cu mişcări de nevăstuică, Dan şi Ionel ocupaseră cele două daruri ale Fortunei, în partea cealaltă parcă dădea în clocot un cazan.

— Fir-ar să fie de reţea şi de telefon şi de cabană! se auzea o voce groasă, îndîrjită. Aşteptăm de două ore, şi nu mai pot! înţelegi dumneata? Nu mai pot! Aşa e firea mea, ce să fac? Pot să aştept un ceas întreg fără o scamă de revoltă. Înţelegi dumneata? Nici nu-mi dau seama că aştept, sau că a întîrziat cel cu care mi-am dat întîlnire sau că trece timpul. Un ceas întreg! Mă uit la ceas şi văd că e şapte. Mă mai uit o dată şi văd că e opt fără cinci, sau opt fără un minut. Nu-mi dau seama cînd a trecut ora, parcă atunci am sosit la întîlnire. Dar în clipa cînd se împlineşte ceasul, la secundă, dintr-o dată se produce explozia. Simt că mi se preschimbă degetele în gheare şi-mi vine să strîng.

Orice, absolut orice. O secundă mai mult şi gata! Nu mai pot! Asta e firea mea!

— Eu nu pot să aştept nici un minut, nici măcar o secundă... se auzi altă voce, mai limpede şi mai calmă. Desigur, atunci cînd sînt eu stăpînul timpului, cînd îl fixez eu, sau cînd mi se fixează şi eu accept... Dar toate acestea sînt nişte accidente... Viața are un singur adevăr, aşteptarea. Toată viața nu înseamnă altceva decît o aşteptare, împărțită în cîteva capitole... Dacă nu înveți să aştepți, pierzi. Ca să fie clar...

— Cum s-ar spune, trebuie să mă stăpînesc...

— Nu trebuie să te stăpîneşti... Trebuie să te gîndeşti. Ca să-ți dai seama ce fleac e ora asta de aşteptare. Un fleac, o scamă, cum spui dumneata... Eu aştept de douăzeci şi doi de ani această oră de aşteptare. Şi o savurez, o las să mă umple, ca o baie caldă, cu toate secundele ei...

— Eşti atît de sigur că s-a terminat totul?

— Absolut! Numai că nu se termină, ci începe totul. Aici e deosebirea. Orice final înseamnă un început... Mai bine zis: orice final devine un început...

— Eşti tare, dumneata, în chestii din astea mai complicate. Eu nici nu mă gîndesc la ele... Eu mă învîrtesc mai simplu prin viață. Iau sau dau. Sau: iau şi dau. Sau: nici nu dau, nici nu iau. Nu iau şi dau. Nu dau şi iau... Cam pe-aici începe şi se termine filozofia mea... Pînă acum nici nu te-am întrebat cum o să combini firele ăstea ca să ducă la liman... De fapt, nici nu ştiu ce fire împleteşti dumneata...

— Două fire... răspunse vocea calmă. Nimic mai mult. Numai două fire. Nu e clar?... Cum se pot împleti două fire? Într-un singur fel. A le împleti nu înseamnă nimic. Orice copil e în stare. Totul e să le găseşti... Da! Cea mai mare nenorocire a unui om e să ştie că există două fire care, găsite, dau ceva nemaipomenit. Toată viața devine o căutare, o nenorocire...

— Eşti tare, zău că da! spuse a admirație vocea groasă... Chiar aşa e... Eu, pînă să ştiu de firele astea, eram un om ca toți oamenii... cu bucurii şi necazuri. Dar de cînd ştiu de ele, parcă m-aş afla într-un iad... Zău că e o nenorocire, exact cum ai spus dumneata... Dar oare cum o fi atunci cînd ştii că firele există, dar nu ştii unde?... Trebuie să fie mai rău decît într-o mie de iaduri...

— Mult mai rău! întări celălalt. Nu vorbesc eu, cel din clipa asta. Vorbesc douăzeci şi doi de ani din mine... E o groază, e ca într-o mlaştină în care stai pînă la gît şi nici măcar mîinile nu le poți scoate afară... Te trage totul în mîl, în afund... Nici nu ştii cum de poți să mai rămîi cu capul nevătămat afară. Îți vine să crezi că-l țin urechile. Altminteri s-ar afunda şi el în mîl...

— Nici nu te-am întrebat pe dumneata cum ai dat de firul ăsta pe care sîntem acum, că de cestălalt nu cred că o să mă încumet vreodată...

— Nu e o poveste prea lungă... A ținut numai douăzeci de ani. În primii doi ani m-am chinuit să dezleg un semn. De fapt, semnul l-am dezlegat într-o clipă. Mi-au trebuit însă doi ani ca să înțeleg că un anumit lucru reprezintă un semn... L-am văzut cu cîteva clipe înainte de a muri... Nu trebuia să ştie nimeni că-l văd, nu trebuia să mă vadă nimeni altcineva decît el... Şi m-a văzut, m-a recunoscut. Nu putea să vorbească... A întins greu brațele, pînă şi-a transformat trupul într-o cruce. A rămas aşa cîteva clipe. Ochii îi scăpărau, cu ultimele puteri pe care le mai avea... Apoi s-a chinuit să-şi apropie brațele de corp. Făcea eforturi cumplite, dar a izbutit. Şi le-a împreunat şi mă implora din ochi să-l înțeleg. Nu, nu mă implora. Îmi poruncea. Aşa a murit... cu brațele împreunate, dar nu mi-am închipuit altceva în toată mişcarea lui decît o îmbrățişare interzisă, care mi se trimitea din depărtare, cum fac doi oameni care se despart: unul rămîne pe chei, altul pleacă în larg cu vaporul. Eu rămîneam pe chei şi primeam îmbrățişarea îndepărtată a celui de pe vapor. Cine putea să-şi închipuie că îmbrățişarea aceea chinuitoare era un semn, ultimul semn pe care mi-l lăsa: testamentul lui... Eu căutam altceva: scrisori, cuvinte rostite. Zadarnic!... L-au adus în comă la spital. N-a fost în stare să scoată nici o vorbă. I-am întrebat de sute de ori pe toți doctorii, pe toate infirmierele care l-au îngrijit, pe bolnavii cu care a stat în salon. Zadarnic! Nici unul nu l-a auzit spunînd o singură vorbă... Toți îmi povesteau acelaşi lucru. Din cînd în cînd ridica amîndouă mîinile, cu arătătoarele întinse, ca şi cum ar fi indicat două direcții... Era un semn?... Nu puteam să cred... Dar dacă era totuşi un semn? Ce fel de semn?... Oare o cifră? Doi? Douăzeci? Două sute? Două mii? Aproape doi ani de zile am făcut tot felul de combinații cu cifrele pe care mi le închipuiam în semnul lăsat de el... Şi am scăpat de obsesia cifrei într-o secundă, la un teatru. întîrziasem. Se stinsese lumina, spectacolul începuse. Plasatoarea m-a întrebat ridicînd arătătorul: "Un loc?" I-am răspuns automat, ridicînd arătătorul şi mijlociul: "Două". În clipa aceea mi-am dat seama că nu putea fi vorba de o cifră. Parcă mi-a trecut un fulger prin

creier. Nici nu-mi mai amintesc ce s-a jucat. Nu vedeam şi nu auzeam nimic. Mă gîndeam la un singur lucru: ce a vrut să-mi spună ridicînd mereu cele două arătătoare? Scăpasem de obsesia Stupidă a cifrei doi. Dacă ar fi vrut să-mi sugereze cifra doi, ar fi făcut exact cum am făcut eu cu plasatoarea: ar fi ridicat arătătorul şi mijlociul... Nu mai aveam însă nici o îndoială că gestul lui: cele două arătătoare ridicate, reprezenta un semn lăsat anume pentru mine. Ştia că voi veni la el. Ştia şi pentru ce voi veni. Ştia că sînt singurul care ştiu totul. Ştia că ştiind aceasta îl voi căuta. Ştia, prin urmare, că trebuie să-mi lase un semn... Dar ce anume reprezenta semnul?

— Arătătorul de-aceea se numeşte arătător... îndrăzni celălalt să-l întrerupă. Fiindcă arată o direcție...

— La asta m-am gîndit şi eu... Dar nu multă vreme. Ce direcție putea să-mi arate? Un punct cardinal? Chiar dacă ar fi fost capabil să se orienteze asupra punctelor cardinale, cu ajutorul soarelui, să zicem, deşi era greu de presupus lucrul acesta, în starea în care se afla el, ce indicație precisă ar fi însemnat pentru mine nordul, sau sudul, sau estul, sau vestul?... La ce mi-ar fi folosit? Orice punct cardinal însemna pentru mine un infinit de posibilități... Dar nu ridicase un singur arătător, ci pe amîndouă... Era stupid să-mi închipui că-mi indica două direcții, şi chiar dacă mi-ar fi indicat două direcții, la ce mi-ar fi ajutat? M-am debarasat repede şi de ideea direcției, n-am mai aşteptat să se transforme în obsesie. Căutam alte sensuri... Zile şi nopți m-am tot gîndit fără încetare. Uneori nu eram în stare să adorm nici după trei zile şi trei nopți de gînduri şi chinuri. Şi tot n-ajungeam la vreun înțeles. Ce puteau să însemne cele două arătătoare ridicate?... Nu ştiu cum am ajuns la întrebarea cea mai simplă, dar şi cea mai importantă: oare cum judecă un om în agonie?... Nu trebuia să înțeleg semnele lăsate cu judecata mea, ci cu judecata lui, cu judecata unui om în agonie... Oare cum judecă un om ajuns în stare de agonie?... Nu era mare filozofie să răspund la întrebarea asta: cît mai simplu, ca un primitiv... Iată cum trebuia să judec semnele lui!... Şi iarăşi mi-am amintit de schimbul mut de cifre, de la teatru, dintre mine şi plasatoare. Şi mi s-a aprins brusc nu ideea cifrei, ci ideea formării ei. Cînd vrei să-i spui cuiva, cît mai simplu, cînd vrei să-l înveți pe cineva, cît mai simplu, cifra doi, nu o arăți dintr-o dată, ci o compui: unu şi cu unu fac doi. Era cea mai simplistă interpretare a gestului lui: cele două arătătoare nu indicau o cifră, ci modul cum se compune o cifră, chiar dacă cifra în cauză era doi... Semnul lui putea să reprezinte această operație: unu şi cu unu fac doi... sau invers: doi este egal cu unu plus unu...

— Dar acest doi ce însemna? întrebă cu mirare de copil vocea cea groasă.

— Încă nu sosise timpul să mă întreb ce reprezintă acel doi. Sau chiar dacă-mi răsărea întrebarea, o alungam imediat. Trebuia mai întîi să scormonesc în sensul cel mare, să-l înțeleg şi abia pe urmă să-l descompun, dacă va fi nevoie... Ştiam că făcusem primul pas, dînd sens de operație, şi nu de cifră fixă, celor două arătătoare. Şi atunci am încercat să combin, sau să alătur, pentru a putea combina mai tîrziu, testamentul lăsat în mîini străine şi cel lăsat în mîna mea... Pentru prima dată începeam să mă îndoiesc de sensul pe care-l dădusem întîlnirii noastre de la spital. Dacă gestul lui nu voia să fie o îmbrățişare? Dacă voia să fie într-adevăr un testament? Cel din urmă semn, cel care trebuia să-mi spună totul... Era logic să fie aşa. Am renunțat la ideea celei din urmă îmbrățişări. Am considerat gestul lui un semn şi am încercat să-l interpretez, simplificînd judecata, coborînd-o pînă la primitiv... Găseam tot aceleaşi elemente în crucea care se desfăcea şi de închidea: cifra doi în mişcare. Am alăturat în mintea mea cele două semne şi m-am străduit să caut semnificațiile unuia prin celălalt. Şi mi-am amintit cum şi-a desfăcut brațele, ca o uşurare, şi apoi chinul cu care şi le-a împreunat. Prin urmare, mi-am zis, gestul nu poate fi interpretat decît în întregul lui. Chinul cu care şi-a strîns brațele era o componentă a semnului. Putea să moară liniştit, fără să se mai chinuiască. Dar murind altfel, mi-am zis, nu mi-ar fi destăinuit tot semnul. Aşa am descoperit ideea operației duble. Desfacerea brațelor în formă de cruce: doi este egal cu unu plus unu. Revenirea brațelor la poziția dinainte: unu plus unu fac doi... Semnul lăsat conținea ambele operații: desfacerea şi refacerea cifrei doi. Numai interpretînd perfect semnul puteam să descopăr marea lui taină. Din fericire ştiam care este taina lui. Şi mai aflasem, după doi ani de chinuri, o idee, ideea unei operații complete, cu dublu sens.

— Simt eu ceva, dar nu înțeleg prea bine... Ți-am spus că doar dumneata eşti tare în complicații.

— Eu trebuia să simplific totul, nu înțelegi?... Trebuia să alătur cele două elemente: taina şi ideea operației duble. Ştiam ce conține taina, dar nu ştiam nici unde este, nici cum se poate ajunge la ea... Din semnul lui, din întregul seninului: cele două arătătoare

desfăcute şi apoi împreunate, cele două braţe desfăcute şi apoi împreunate, reieşea foarte clar că taina nu poate fi alta decît cifra doi desfăcută şi refăcută. Braţele separate, arătătoarele separate, oare nu spuneau că taina fusese împărţită în două locuri? Semnul lăsat nu începea cu această desfacere? Revenirea braţelor, revenirea arătătoarelor oare nu spunea că taina nu poate exista decît prin împreunarea celor două părţi?... M-am gîndit la cea mai simplă imagine a unei taine, potrivită pentru o asemenea interpretare: o casă de fier cu două chei. Dîndu-se fiecare cheie altei persoane, fără ca să ştie una de alta, fără ca să ştie vreuna unde se află casa de fier, poate chiar fără să ştie că obiectul din mîna ei este o cheie, poate chiar fără să ştie că există o casă de fier, oare în felul acesta taina nu se păstrează cel mai bine?... Revenirea braţelor şi a arătătoarelor nu însemna altceva decît regăsirea celor două chei cu care se putea deschide taina... Era foarte clar pentru mine. Atacul morţii îl obligase, pentru a nu se pierde taina şi pentru a nu ajunge în mîini străine, s-o desfacă în două părţi, ca pe o legătură de chei de la o casă de bani. O cheie într-o parte, o cheie în altă parte. Taina va fi a celui care va găsi cheile, şi unui singur om i-a spus, prin testament, că taina nu poate fi descoperită decît cu ajutorul a două chei: mie. Izbutisem să dezleg testamentul, sensul lui cel mai adînc. Îmi mai rămînea să descopăr ce trebuie să înţeleg prin cele două chei... prin cele două arătătoare, prin cele două braţe... şi cum pot să dau peste ele... Pentru asta mi-au trebuit douăzeci de ani...

Cîteva minute, încîlcitele tuburi acustice ale fotoliilor nu mai aduseră nici o şoaptă la urechile celor doi cireşari. Tăcerea ciudată şi apăsătoare din zona celor două fotolii fu tulburată de o voce de tablă:

— Cabana Izvoarele, vă rog!

— Du-te! spuse vocea care-i umpluse de emoţii pe cei doi cireşari. Trebuie să-i obligi pe cei trei să coboare. Mîine la prînz să fie aici. Vii sau morţi! Hai!

Unul din fotolii scîrţîi, apoi şi al doilea. Dan şi Ionel nu se clintiră de la locurile lor. Se prefăceau adormiţi. Nu îndrăzniră să deschidă ochii nici cînd un al şaselea simţ le spuse că sînt observaţi de cineva. Aşteptau să le cadă tavanul în cap. Cînd deschiseră ochii şi priviră hoţeşte printre fotolii văzură doi coloşi părăsind o cabină telefonică, apoi îndreptîndu-se agale spre scara hotelului.

8

Era o oră de seară şi jumătate. Era deci o oră de întîlnire, undeva în holul unui etaj, în preajma unor plante exotice. Prima sosi Atena. Aşa îşi închipui ea. Dar nici n-apucă să se rezeme de pervazul ferestrei, că simţi două mîini calde acoperindu-i ochii şi o răsuflare fierbinte în ceafă. Se lăsă cuprinsă de ameţeală, o clipă numai, apoi îndepărtă cu gingăşie palmele străine de pe ochii aproape înlăcrimaţi.

— M-ai speriat... bolborosi ea. Ştiam că eşti tu, dar tot m-am speriat. I-ai găsit pe ceilalţi?

— Nicăieri! Nici urmă din ei. Pînă şi-n pod am căutat. Probabil să s-au întors la cabană... Şi probabil că ne aşteaptă... Tot mai crezi că Tic ne-a trimis mesajul?

— Nu cred... cochetă Atena un moment. Ştiu! Aceeaşi cerneală, o mulţime de litere care se aseamănă...

— Şi crezi că asta ajunge? o aţîţă Tiberiu.

— Dacă mă laşi să termin... Mai este şi stilul biletului. Tu nu simţi stilul lui Tic?... Trei semnale de cucuvea... şi pe urmă... Greşeala lui. Nu poate să fie decît greşeala lui Tic! Aşteptaţi semnalul *meu!*

— Şi eu aş fi scris aşa! îi luă apărarea Tiberiu. Tu cum ai fi scris?

— Eu? Cred c-aş fi scris cam aşa: "Veniţi urgent la Poieniţa şi aşteptaţi acest semnal: trei ţipete de cucuvea..." ,

— Şi eu aş fi scris aşa! rîse Tiberiu. Dar tot mi-e frică. Tot mă gîndesc că biletul vine de la Dan şi de la Ionel. Şi ne aşteaptă, săracii... tu i-ai găsit pe ceilalţi?

— S-au strecurat pe furiş în sala de festivităţi. Mai întîi fetele şi după cîteva minute: Ursu, Victor şi... Tic.

— De unde-au apărut? fluieră Tiberiu. Fiuuuu! I-ai pierdut în sală sau le-ai reperat ascunzişul?

— Numai să fi rămas acolo unde i-am lăsat, răspunse Atena, în dreptul celei de-a treia ferestre, chiar lîngă perete. Tic stă ascuns după draperie...

Trăsnetul luase forma lui Alexandru. Şi imediat izbucni al doilea: Costin.

— Trădătoare infamă! se repezi azurul spre fata de lîngă flori. O să te pun să-mi dai

schiurile cu ceară şi să-mi faci bocancii. Marş, mizerabilo!

Atena porni cu paşi înceţi, dar cînd ajunse în dreptul lui Alexandru se opri şi-l plesni pe obraz cu toată puterea:

— Să-ţi fie ruşine! Nu se vorbeşte aşa cu fetele...

Costin nici nu apucase să scoată o vorba. Se retrase cu spatele împins numai de privirile lui Tiberiu:

— Ce? începu el să se bîlbîie. Tu crezi că eu sînt ca idiotul ăla?... Am venit să văd ce mai faci... să... să...

— Dacă nu mi-ar fi milă de tine, hahaleră! Laşule! îi şuieră Tiberiu la ureche. Ce te-aş mai pocni. Fugi!

Şi Costin fugi, adică se urni din loc, cu Alexandru pe urmele lui. Nici unul nu radia de bucurie. Păreau amîndoi degeraţi. Dar nici suferinţa, nici durerea nu izbutea să-i împace.

Tiberiu o găsi pe Atena în sala de festivităţi, nu departe de locul în care se aflau cireşarii. Era foarte tristă, întunecată la faţă, aproape plîngea sau poate plînsese pînă atunci.

— Îmi pare groaznic de rău, se scuză ea. Dacă n-ai fi fost tu acolo, poate că nici nu l-aş fi luat în seamă...

— Ai fost superbă! se entuziasmă Tiberiu. Dac-ai şti ce frumoasă ai fost după ce l-ai pocnit! Ţi se înroşise faţa şi...

— Ssssst! îi ceru Atena ducîndu-şi mîna spre buzele lui. Uite-i şi pe ceilalţi: Dan şi Ionel...

Cireşarii erau din nou împreună. Unii pe scaune, alţii rezemaţi de perete, Tic ascuns de draperie.

Atena nu mai putea să reziste imboldului. Îi făcu un semn cu ochiul lui Tiberiu, apoi se strecură printre scaune spre locul unde se aflau cireşarii. Ochise un scaun liber lîngă Maria.

— E liber? întrebă ea înainte de a se aşeza.

Maria ridică din umeri, în semn că nu dispune ea de locul care i se cere. Nici nu se uită prea bine la fata care se aşeză lîngă ea. De după draperie, Tic se grăbi să dea semnal de alarmă, prin telefonul fără fir:

— Iscoada! S-a aşezat lîngă Maria. Aia cu ochii mari.

Semnalul se opri la Dan, sau mai bine zis se întoarse de la Dan spre Tic, sub formă de întrebare:

— Aia cu ochii frumoşi?

Şi fără să mai aştepte confirmarea mezinului, Dan făcu un mic slalom printre scaune pentru a ajunge viu şi nevătămat chiar lîngă Atena cea cu ochii mari şi frumoşi.

— Dacă-mi permiteţi... luă Dan atitudine de recomandare. Şi dacă nu vă supăraţi: *Eu!*

— Ce coincidenţă! îi răspunse Atena. La fel.

Încolţit de un mic gînd de răzbunare împotriva lumii, Dan şi-o alese ca victimă pe Maria. O trezi dintr-un vis neliniştitor, apoi făcu recomandările de rigoare:

— Tu!... Ea!...

— Cred că eşti de prisos... Îi zîmbi curtenitor Maria. Apoi adresîndu-se Atenei: Dacă nu mă înşel, dumneata umbli pe urmele noastre... În ambele sensuri...

Complimentul neaşteptat o îmbujoră pe Atena:

— Ar trebui să-ţi mulţumesc, dar... Încă mi-e teamă de farse şi ironii. N-ar fi mai bine să amînăm pe mîine...

— Noi îţi mulţumim chiar acum... În clipa asta, pentru multe, dar mai ales pentru discreţie...

— Eu v-am mulţumit de mult, mărturisi emoţionată Atena. M-am temut atît de tare de clipa asta... Bine că a trecut cu bine!

— Te-ai înscris la concurs? întrebă Maria.

— M-am înscris... Şi voiam să vă spun că se pregătesc nişte... nişte şmecherii regulamentare...

— Am aflat prin propriile noastre mijloace. Dar simt nevoia să-ţi mulţumesc a doua oară.

În clipa aceea începu să bîzîie megafonul. Apoi o voce se grăbi să anunţe că, din cauza timpului nefavorabil, concursul va începe la opt dimineaţă şi se va desfăşura pe cele două pîrtii de antrenament. Sala se umplu de rîsete şi urlete. Prea era cu ochi şi cu sprîncene ultima farsă.

CAPITOLUL III

1

Fusese noapte rea, mai ales pentru băieți. Dan şi Ionel, ca nişte benzi de magnetofon, povestiseră până la ultimul amănunt convorbirea misterioasă surprinsă în fotoliile cu conducte acustice. Se întrecură amîndoi în fidelitate şi se completaseră de minune. Toți rămăseseră impresionați, tulburați, uluiți, şi erau gata să se repeadă în comentarii şi supoziții interminabile, care i-ar fi ținut treji pînă la ziuă, dacă Victor şi Lucia n-ar fi trecut la o contraofensivă atît de fermă, că abia în pat căpătaseră glas primele izbucniri de protest. Numai că la orizontală şi în pijama orice act de vitejie devine caricatură. Exact la miezul nopții se stinsese lumina. Liniştea se lăsase ca o lege dar somnul, ca orice lucru personal, nu putea fi impus. La început fusese respins. Mai tîrziu refuzase el să vină. Şi astfel, noaptea se transformase în ceva sălciu şi nedefinit: trezie, moțăială, veghe, vis, coşmar. Băieții se zvârcoleau în pat ca nişte bolovani în friguri: gemeau, icneau, şuierau sau se ridicau în capul oaselor ca să se încredințeze că sînt undeva împreună, sub un acoperiş cald. Pînă şi Ursu se trezi de cîteva ori împuns şi zgîriat de vise rele. Fetele, în schimb, adormiseră foarte repede. Lucia numărînd oi şi fluturi, mai ales fluturi neastîmpărați: era metoda ei personală şi nemărturisită de a se împotrivi insomniei fugind după fluturi; Maria oscilînd cu gîndurile şi senzațiile între cele două forțe: concursul, cu fiorii lui de gheață, şi taina coloşilor, cu un roi de ace înroşite. În clipa cînd cele două forțe începuseră lupta pentru a o cuceri, Maria adormise. Lucia încă mai fugea după nişte fluturi mari din care picurau tot felul de culori.

La ora şase fix sunase deşteptătorul şi zbîrnîitul lui îndărătnic nu mai stîrnise ca altă dată proteste şi amenințări. Iar la şase şi jumătate toți cireşarii erau jos, în sufragerie, în jurul unui ceainic uriaş care înălța jerbe de aburi spre tavan.

Cabanierul țopăia pe o circumferință invizibilă, dar foarte precisă, făcea fel de fel de propuneri culinare şi fiecare suna ca o pledoarie pentru alimentul suveran: varza, şi mai ales zîmbea şi lăuda ca un fotograf de bîlci înfățişarea fiecărui cireşar.

— Vai, ce bine vă stă cu nasul aşa... îi dădea el tîrcoale lui Tic. Şi dumneavoastră, cu părul ăsta negru şi cu codițele lîngă ureche...

— Şi dumneavoastră vă stă foarte bine cu părul rar...îl luă Dan în primire. Probabil l-ați aranjat special...

Instinctiv, cabanierul îşi duse mîna la creştet, exact *acolo* unde nu avea nici un fir de păr.

— Dacă aveți nevoie de un leac pentru... căderea absolută a părului, îşi continuă Dan ofensiva, pot să vă dau adresa unui frizer din oraşul nostru... Un leac garantat...

Cabanierul simțea că începe să fie luat peste picior, dar Ionel nu-l lăsă să se dezmeticească de tot:

— V-au mai sosit clienți în timpul nopții?... Parcă am auzit zgomote... Sau alții s-au dovedit mai vrednici decît noi?

— Ați auzit zgomote?! se miră cabanierul. Şi eu am auzit, dar mi s-a părut că vin de la dumneavoastră... Clienți n-au venit, dar de plecat vor pleca...

— Mi-e teamă că o să rămîneți singur... încercă Ionel o nouă manevră. A intervenit ceva în programul nostru...

— Plecați şi dumneavoastră? întrebă cabanierul cu o voce în care accentul de tristețe nu era deloc prefăcut. Am crezut că rămîneți pînă la sfîrşitul vacanței... Chiar mă gîndeam să îmbogățesc lista de...

— Mai pleacă şi alți clienți? îl întrerupse repede Dan, speriat că vorbele cabanierului vor împrăştia miros de varză.

— Ce pot să vă spun?... Mai bine nu ştiu... Dar de clienți nu ducem niciodată lipsă. Cel puțin de trei ori pe zi mi se telefonează de jos şi mereu aceeaşi întrebare: mai sînt locuri libere?... Cu dumneavoastră, ca să fiu sincer, îmi plăcea. Şi veselie, şi linişte... Şi apoi vă plăcea şi dumneavoastră bucătăria. Alții strîmbă din nas cînd aud de varză...

— Nu, nu! se apără Tic. Eu am nasul aşa din naştere...

— Ştiu, cum să nu ştiu... Mă obişnuisem şi cu glumele dumneavoastră. Unii clienți, în loc să glumească...

Dar cabanierul tăcut brusc, parcă fără motiv. După o clipă auziră şi cireşarii zgomotul unor paşi care coborau spre sufragerie. Paşi grei, bolovănoşi.

Cînd uşa sufrageriei se deschise, cabanierul ridică vocea, anume ca să fie auzit de cei care intrau:

— Sigur, sigur, spre seară o să se burzuluiască vremea. Poate chiar mai devreme. Sînt semne de vijelie şi ninsoare. Aaaaa! Bună dimineaţa!

Cei doi coloşi, echipaţi ca pentru plecare, mormăiră un salut nedefinit, fără adresă, şi se îndreptară spre masa din firidă. Cabanierul ţopăia în urma lor, iar cireşarii îi priveau pe furiş şi cu schimbul, ca să nu atragă atenţia. Cel mai înalt ceru ceai, caşcaval, unt şi două coniacuri mari, iar cînd cabanierul aduse coniacurile, îi mai comandă şi cinci pachete de ţigări "Carpaţi". Celălalt încuviinţa mereu din cap, iar din cînd în cînd îşi umfla pieptul şi răsufla apoi zgomotos, şuierător, parcă făcea exerciţii de respiraţie.

— E timpul! anunţă Ursu. Nu-i nici o pagubă dacă ajungem sus cu zece minute mai devreme. Dimpotrivă...

— Să n-ajungem cu două, trei ore mai devreme, spuse Dan. Sau chiar cu vreo şase... dacă se ţine concursul după masă...

Tic se mulţumi doar să-l strîmbe. Avea alte preocupări. Îl urmărea pe Ursu, care tocmai deschidea uşa spre scara interioară şi-i raporta înălţimea şi lăţimea la anumite puncte de reper, luate atunci cînd pătrunseseră coloşii în sufragerie. Rezultatul calculelor sale tainice îl făcu să clipească uimit din ochi. Cînd Ursu se întoarse şi porniră toţi spre ieşire, Tic se lipi de el pentru a-i spune în şoaptă:

— Zău, Ursule, pe cuvîntul meu că eşti aproape cît ei de înalt. Nici două degete diferenţă, două degete de-ale mele. Oare de ce par atît de uriaşi?

În loc să-i răspundă, Ursu îl împinse afară şi întunericul nesigur i se păru ciudat de cald şi de prietenos.

Cabanierul privea de la fereastra sufrageriei îndepărtarea şirului indian şi parcă un zîmbet începea să se deschidă pe faţa lui, fără să-şi dea seama, fără să şi-l comande. Dar un şuierat sec şi fără ecou îl făcu să tresară şi cînd întoarse capul spre firidă văzu aceeaşi mişcare autoritară şi indiferentă care chema şi înspăimînta în acelaşi timp.

— Ce e cu tinerii ăştia? întrebă Liviu Iordan.

— În vacanţă, la concursul de schi... răspunse cabanierul. Ori ei, ori alţii, acelaşi lucru.

— Nu ţi s-au părut cam curioşi, cam inoportuni?... Cine se face că nu te vede, înseamnă că te priveşte pe furiş, şi cine te priveşte pe furiş, vrea sau ştie ceva... sau vrea să ştie ceva...

Cabanierul ridică neputincios din umeri:

— Eu nu-s obişnuit cu calcule din astea. Eu cred că-s nişte tineri... şi tinerii, dacă te-ai lua după gesturile şi vorbele lor, pot să te încurce mai rău decît artiştii.

Liviu Iordan se încruntă un moment. Părea în cumpănă, sau era nemulţumit de ceva. Dar nu uită să facă un semn spre Ion Petric, un semn care aducea cu cale liberă. Luciosul parcă atîta aştepta. Îl măsură pe cabanier ca un tăietor de lemne care-şi potriveşte butucul:

— Parcă unul din ei era beteag... Ceva la picior. Mi se pare un buboi. Cum de nu mai şchioapătă?

— Cine să şchiopăteze? holbă ochii cabanierul. Beteag? Cînd asta?... Aa!... Îmi cam închipui cu ce s-a întîmplat... Se ţin mereu de glume şi de pariuri şi pesemne c-au vrut să-şi bată joc de cineva...

— De ce tocmai cu buboiul? întrebă Liviu Iordan.

Veselia cabanierului era prea sinceră:

— Au încercat şi cu dumneavoastră să facă glume? rîse el. Pe mine mă prind întotdeauna cu cîte ceva. Şi adineauri m-au atins cu o aluzie la chelie. Sînt grozavi de isteţi. Şi dacă ai norocul să-i auzi cum se înţeapă între ei, zău că-ţi vine să-i ţii pe gratis... Straşnici băieţi!

— Mie nu-mi plac deloc coincidenţele, spuse Liviu Iordan, întotdeauna le suspectez şi le controlez, în special. Dar nu cu dumneata vorbesc...

Cabanierul încercă să se retragă. Simţea în aer nişte valuri vagi de ameninţare. Ion Petric îl opri însă cu un şuierat rău, care-l lovi ca o iuşcă peste ceafă. Dar tot Iordan îi vorbi:

— Îţi mai aminteşti unde-ai găsit portofelul? Dar vreau un răspuns sigur, nu bîlbîieli. Ca să fie foarte clar!

— V-am spus şi aseară... Sub tejghea, într-o ladă cu sticle de bere... Între sticlele goale...

— Noi n-am băut bere! îl ameninţă Iordan cu degetul. Nici n-am umblat sub tejghea,

nici în ladă, nici printre sticle. Cum a ajuns portofelul acolo?

Întrebarea era ascuțită, sfredelitoare. Fruntea cabanierului se umplea cu broboane de sudoare, iar mîinile parcă aveau nevoie de un sprijin:

— Dacă vă lipseşte ceva... Bani sau altceva... Nu ştiu... Nu ştiu ce să vă spun?... N-am nici o vină...

Petric se ridică în picioare, lent, ca într-un film cu încetinitorul, îşi lipi mîinile de şolduri, apoi se întoarse spre cabanier. Şuieratul scurt şi neaşteptat îl lovi pe cabanier ca un proiectil. Iar din partea cealaltă se auzi vocea lui Iordan:

— Cum a ajuns portofelul sub tejghea?

Cabanierul se apără instinctiv, cu mîinile, şi făcu un pas înapoi. Dîrdîia din toate încheieturile:

— Vă jur că n-am luat nimic... Vă jur că nici nu l-am deschis... Vă jur că nici n-am citit hîrtiile care se vedeau prin geamurile alea de cauciuc...

— Unde l-ai găsit, domnule? întrebă Liviu Iordan cu un ton mai potolit în voce.

— L-am găsit aici... în firidă... chiar sub masa la care stați acum... Vă jur!... L-am pus într-un şervet... Şi cînd au sărit clienții pe mine... Ştiți? Au venit nişte bețivi din oraş... Cînd au sărit pe mine, m-am gîndit să-l pun la loc sigur, în sertar... Şi nu mai ştiu ce s-a întîmplat... Probabil că am încurcat şervetele. L-am încuiat pe cel în care era lista de mîncăruri... Iar portofelul? Probabil că l-am scăpat în ladă. Vă jur!

— Şi nu puteai să spui asta de la început? îl apostrofă, cu un început de înțelegere, Iordan. De ce atîtea ocolişuri? N-ai simțit că nu-ți merge cu noi?... Dacă vrei, pot să-ți spun şi de ce l-ai pus în şervet şi nu în buzunar. Fiindcă te-a năpădit sudoarea cînd l-ai găsit şi fiindcă te-ai pomenit cu şervetul într-o mînă şi cu portofelul în alta, cînd au năvălit clienții... Dar dacă am lăsat dinadins portofelul aici, ca să te încercăm?

— Dacă-i aşa, nu. mai am nici o teamă! răspunse cu însuflețire cabanierul. Nu se poate să nu fi pus dumneavoastră un semn după care să vedeți dacă a umblat cineva în portofel...

Ion Petric se aşeză înapoi pe scaun, sub privirile parcă recunoscătoare ale cabanierului. Dar verdictul pe care acesta îl aştepta veni tot de la Liviu Iordan:

— Asta a fost salvarea dumitale... şi norocul dumitale: că l-ai găsit şi că ți-ai frînat curiozitatea... Din păcate, coincidența rămîne, dar nu văd ce amestec ai dumneata...

— Absolut nici unul! se grăbi cabanierul. Nici nu ştiu despre ce este vorba... Eu pot să mă dau la o parte...

Arătătorul lui Petric nu era însă de acord cu retragerea cabanierului. Privirile acestuia urmăreau cu spaimă mişcările de negație pe care arătătorul colosului le făcea întruna.

— Mai încet... părea că-l sfătuieşte Petric... O să-ți spunem noi cînd trebuie să te dai la o parte...

— Dacă n-ar fi coincidența asta! se revoltă încă o dată Liviu Iordan, apoi se uită fix în ochii cabanierului: A întrebat cineva de noi? Oricine-ar fi fost: bătrîn, copil, militar... Oricum s-ar fi interesat: pe față, pe furiş, oficial... E clară întrebarea?

— E foarte clară!... Dar nu s-a interesat absolut nimeni. Nici măcar registrul nu mi l-a cerut nimeni... dar tot nu v-ar fi găsit în el. Încă nu...

— Şi nici nu trebuie să ne găsească! sună tăios glasul lui Iordan. Asta e una!.... A doua: Iar dumneata trebuie să uiți! Absolut totul. Şi vizita noastră aici şi, mai ales, ceea ce am discutat. Vreau să fie totul clar! înțelegi!... Peste tot ce s-a întîmplat trebuie pus *cruce,* înțelegi? Ori pui dumneata singur cruce... *ori punem noi.* Asta-i tot!

— Pun eu... răspunse cabanierul, făcîndu-şi cruce.

2

Sus, pe platoul de lansare, jalea lumii strălucea nevinovată, sub cel mai frumos soare şi pe cea mai frumoasă zăpadă care aşteptaseră vreodată un concurs de schi. Era aproape opt, dar nici jumătate din concurenții înscrişi nu apăruseră pe platou. Ceea ce însemna că mai mult de jumătate plecase, dis-de-dimineață, spre oraş sau spre alte atracții. De-aici venea toată jalea. Buletinele şi alarmele meteorologice erau nemiloase: vremea se va schimba brusc, temperatura va coborî vertiginos, vor izbucni vijelii şi viscole de durată. Abia peste vreo două săptămîni se prevedea îmbunătățirea vremii. Concursul, nu putea fi amînat!

Instructorii şi antrenorii erau în derută, se agitau întruna şi blestemau de mama focului necunoscutul sau necunoscuta care inaugurase "zodia farselor".

— Noi n-avem nici o vină, spuse unul dintre oficiali. Am anunțat, ne-am făcut datoria. La urma urmei, concursul nu e obligatoriu. Se înscrie cine vrea şi participă cine vrea.

— Ştiu, ştiu... răspunse altul, care părea şi mai oficial. Dar mi-e teamă că se vor pierde cine ştie ce talente...

— Să nu se piardă mai multe dacă nu-l ținem... sună ca un avertisment vocea primului. Începătorii sînt începători... iar avansații, după cît i-am observat, se vor mărgini la acelaşi vechi duel: azurii sau galbenii?

— Şi dacă nici ăştia n-au venit? se sperie şeful oficialilor. Ratăm tot concursul...

— N-au venit... intră un instructor în vorbă. Dar vin chiar acum... Şi e opt fără zece...

Primul oficial părea înconjurat de un nimb, atîta strălucire apăru deodată pe fața lui.

— Gata! hotărî el. La opt fix începem concursul!... Pe cuvântul meu că mi se făcuse frică. Credeam că au căzut şi ei victimă farsei... Pssst!... Ce spectacol ne aşteaptă! Ca la Cortina, între austrieci şi francezi... Bravo!

Veselia primului îi molipsi şi pe ceilalți oficiali şi se transformă iute în zel şi mişcare. În mai puțin de douăzeci de minute, tabelele concurenților, în ordinea lansării, erau în mîinile cronometrorilor. La opt şi zece, steagul arbitrului dădu primul semnal de lansare: un albastru oarecare. Îşi începu coborîrea ca un bolid, înghețînd de spaimă şi pe albaştri şi pe azuri, dar nu reuşi să şi-o încetinească la primele porți, sau poate că nu le mai văzu, aşa că trecu de-a dreptul, reîntîlnindu-se cu pîrtia abia după cîteva rostogoliri, de altfel destul de reuşite, după cum le categorisi imediat unul din cei mai vioi spectatori: Dan.

Coborîrile se succedau cu regularitate, din minut în minut, timpii realizați de fiecare concurent erau controlați cu cea mai mare străşnicie şi apoi înscrişi în tabele, dar şi sus, pe platoul de lansare, şi de-a lungul pîrtiei se mai întîmplau mici răzmerițe sau, dimpotrivă, mici aranjamente, care, altădată, poate că ar fi rămas uitate şi necunoscute...

Încă înainte de începerea concursului, Atena îl auzise pe Alexandru felicitîndu-şi, cam în şoaptă, echipa:

— Ați fost la înălțime aseară! Bravo!... Ați văzut că s-a întîmplat cum am spus eu? S-a prins grozav, nu?

— Aproape... îndrăznise secundul lui. Ăia au venit în păr, mortăciunile... Tu ziceai c-or să coboare în oraş...

— Cu-atît mai bine! se înfuriase şeful azurilor. O să-i batem de-o să-i stîlcim...

— Oare necunoscuții s-au prins? se auzise vocea timidă a unei fete.

— Nu s-au prins! răspunsese Atena în locul lui Alexandru. Şi sînteți nişte mişei şi nişte nemernici! Nu vreau să mai am de-a face cu voi. Asta-i!

Abia atunci descoperise Alexandru că Atena era îmbrăcată în costum albastru! Era gata să se repeadă la ea... dar o amintire de jar îi zvîcni în obraz şi-l țintui locului.

— Tu ce cauți aici, printre noi? se mulțumise el să întrebe. Du-te la ăilalți, sau unde vrei, sau unde-ți place!

— Te-ai trezit cam tîrziu... îi făcuse ea o reverență zeflemitoare, pentru a i se vedea şi mai bine uniforma albastră.

Şi în grupul galbenilor se petrecea o scenă asemănătoare. "Mortăciunile" clipeau vesele din ochi şi se lăudau pentru marea lor ispravă: alungarea concurenților.

— Noi i-am lichidat! se bătea Costin în piept. De la noi a plecat zvonul că grăbirea concursului e o farsă!

— Doamne, dar cretini mai sînteți! le răspunsese Tiberiu. Ştiți de cine ați scăpat. De cei care au venit aici pentru distracții, nu pentru concurs. Schiorii urcau oricum la antrenament, ca în fiecare dimineață. În loc să ieşiți pe locul doi din cincizeci de concurenți... o să ieşiți pe locul trei din douăzeci de concurenți...

— Cine, mă rog, o să iasă pe locul întîi? se zbîrlise Costin. Alexandru?

— Nu Alexandru, îl liniştise Tiberiu. *Eu!* Şi eu, dacă vă uitați mai bine la mine, adică la costumul meu, nu mai vreau să am de-a face cu voi. Asta-i!

Aşteptîndu-se la un asemenea deznodămînt, Costin nu schițase nici un gest de protest. Altceva îl rîcîia:

— Şi pe locul doi cine o să iasă, mă rog? Care din ei?

— Altcineva! Cel pe care nu-l cunoaşteți... nici voi şi nici ăilalți. Ba mi-e teamă să nu mă ia şi pe mine...

— Numărul şase! răsună vocea starterului, amplificată de o pîlnie uriaşă. Numărul şase la start!

— Aoleu! îşi aminti Tiberiu. Eu sînt numărul şase!

Galbenii, azuriii, oficialii, racoleurii, instructorii şi concurenții de toate zilele urmăriră cu sufletul la gură coborîrea vertiginoasă, de nălucă, a schiorului cu numărul şase.

— Mi-e teamă că s-a dus locul întîi...îi spuse Costin noului secund, un băiat mărunțel, cu aer de mare şmecher. Măcar de n-aş pierde locul doi... Ai văzut cum a trecut prin poarta aia blestemată?... Acolo-i moartea...

— Acolo va fi! îi răspunse secundul.

Apoi convorbirea dintre şef şi secund continuă cîteva clipe în şoaptă. De fapt era un monolog. Secundul şoptea, iar şeful aproba, clătinînd capul.

— Perfect! se învioră Costin la sfîrşit. Bravo! Cu nătărăul ăla de Tiberiu nu m-aş fi înțeles.

— Să ştii că numai o dată merge... îl avertiză secundul. Dacă nu-mi faci semnul cînd trebuie şi la cine trebuie, s-a zis!

Secundul se grăbi să coboare pe o pîrtie lăturalnică, iar Costin se apropie de locul startului, mulțumind cerului şi pămîntului că s-a înscris printre ultimii pe tabelul de lansare. Se postă lîngă starter pentru a urmări zvîcnetul fiecărui concurent. Numărul 12 era Alexandru. Zbură ca din săgeată, dar Costin nu făcu nici un semn nimănui. Ştia că pîrtia A era pîrtia care-l enerva cel mai mult pe Alexandru, pîrtia pe care fusese totdeauna învins. Numărul 13 i se păru un începător cu ifose, numărul 14 un curajos fără tehnică, numărul 15 un oarecare, conştient că este un oarecare. Numărul 16... Încă înainte de a cădea drapelul de start, Costin simți că e un concurent de rasă. După felul cum se oprise la linia de start, după încordarea brațelor, după mlădierea corpului. Iar cînd porni... parcă ar fi zburat din arbaletă... Costin ridică imediat ambele brațe. Parcă se pregătea pentru start.

3

Cireşarii neconcurenți, adică Ursu, Lucia, Tic, Dan şi Ionel, înşirați undeva lîngă linia de sosire, urmăreau cu sufletul la gură coborîrea lui Victor.

— Pînă acum i-a întrecut pe toți! şopti Ionel care îşi controla întruna cronometrul.

— Acum e-acum! îşi strînse Ursu pumnii. Vine cotitura aia sălbatică şi cele două porți blestemate.

Victor coti superb, ridicînd o trombă uriaşă de zăpadă, dar cînd ajunse la prima dintre cele două porți blestemate îşi pierdu brusc echilibrul şi se prăbuşi pe o coastă... Ba nu! În ultima clipă, ca un acrobat pe sîrmă, îşi reveni în poziție verticală, coborî mai departe, însă clătinîndu-se, ca un om beat, şi tocmai cînd toți credeau că va pierde cea de a doua poartă, se răsuci şi trecu prin ea, pe la extremă, atingînd stîlpul cu unul dintre bețe.

Ionel îşi muşcă buzele după ce-şi privi cronometrul, iar Tic se uita la Ursu cerşind parcă o explicație.

— L-a lovit cineva! îi şopti vlăjganul. L-a lovit cu un bulgăre de zăpadă, imediat după cotitură...

— Imposibil! încremeni puştiul. La viteza asta?! Nici eu n-aş fi fost în stare să-l ochesc.

— Ssssst! îşi trădă Ionel neliniştea şi speranța.

Într-adevăr, Victor izbutise, printr-un efort miraculos, să-şi sporească viteza pe ultima parte a cursei. Se apropia ca o furtună de linia de sosire. Ionel apăsă butonul cronometrului, dar nu avu curajul să se uite pe cadran.

— Uită-te tu, Lucia, se rugă el. E după sau înainte de şaptezeci şi patru?

— Oh! nu se putu stăpîni Lucia. E după...

Ionel îi smulse cronometrul şi privi cîteva clipe parcă fără să vadă ceva. Acul se oprise între liniile care reprezentau cifrele paisprezece şi cincisprezece, exact la mijloc. Toți ceilalți cireşari aşteptau sentința lui Ionel.

— A pierdut! şopti el. Numărul şase abia a depăşit linia. Iar numărul 12 e mai aproape de cincisprezece decît de paisprezece. Cîteva sutimi de secundă...

Victor se feri de felicitări şi de larmă. Îşi înfipse schiurile în zăpadă şi se grăbi să se piardă în noianul de uniforme albastre. După cîteva secunde se apropie, neobservat şi necunoscut, de ceilalți cireşari.

— Nu ştiu ce mi s-a întîmplat... spuse el; încă palid şi tulburat. Nu pot să-mi închipui. Parcă mi-a plesnit capul. Am crezut că m-am prins cu fruntea de un cîrlig de fier. Dacă nu m-ar fi trăsnit ideea asta idioată, cred c-aş fi evitat dezechilibrul. Noroc că nu mi-am dus mîna la cap...

— Asta te-a salvat! încuviință Ursu. Dacă după mişcarea de uimire şi de apărare ar fi urmat alta, de control, n-ar mai fi rămas nimic din echilibrul tău...

— Foarte ciudat!... reflectă Lucia. Mişcarea a ascultat de trup, nu de cap. De obicei, în asemenea momente reacția e spontană şi se subordonează unei singure posibilități... Ori duci mîna la cap... ori o întorci în aer pentru a-ți reface echilibrul.

— Nu crezi că te-a lovit cineva? întrebă Ursu. Eu parcă am văzut ceva ca o flacără de zăpadă ridicîndu-se din capul tău. Să mi se fi părut?

Dan cercetă cu degetele fruntea lui Victor. Rădăcina părului, lîngă frunte, era umedă. Dar nu erau numai urmele umede ale zăpezii. Erau şi urme de sînge. Lucia se îngălbeni cînd văzu petele roşii de pe vîrfurile degetelor lui Dan. Dar după ce privi cu atenție rana, se linişti:

— O julitură... foarte, foarte superficială. Fir-ar să fie! Din cauza ei...

Oare cît de emoționată şi de întristată era fata dacă nu-şi mai putea controla cuvintele!

Tic, în schimb, îşi lovea întruna pumnii, şi toată ființa lui ducea un dialog cumplit, între *da şi nu,* sau pentru *da şi nu.* N-avea curajul să ceară părerea celorlalți, pînă ce Victor, îngrijorat, îl întrebă ce i s-a întîmplat.

— Nu ştiu... răspunse Tic. Adică, nu pot să cred. Eu n-aş fi fost în stare să te lovesc. La viteza asta, trebuie să fii nemaipomenit ca să ținteşti drept în cap...

Victor nu-şi putu stăpîni zîmbetul:

— Exagerezi, Ticuşor. Nu zic că nu trebuie să fii un fel de campion, dar dacă te împinge ceva: o dorință, o necesitate, ceva foarte cotropitor, nimereşti de la prima lovitură... şi în mod sigur de la a doua!... Ştii tu! Acolo sînt nişte curbe aparte, ca un fel de opt, şi dacă se ascunde cineva în centru, că sînt destui bolovani, are răgaz pentru două, trei trageri... De unde ştiu eu că nu m-a țintit a doua oară, poate chiar a treia oară?...

— Eu cred că te-a lovit a treia oară... spuse Tic cu o voce care dovedea că-i venise inima la loc şi că se liniştise. Oare cine-o fi?

Era tocmai ceea ce urmărise Victor, care după atîtea necazuri nu voia să-i facă inimă rea şi neîntrecutului campion la ochitul cu mîna sau cu praştia.

— Lasă, Ticuşor, că ne răzbunăm cu Maria. Ea o să ne salveze onoarea... Adică, în ea e toată speranța noastră...

— Aiurea... făcu Tic un gest de neîncredere şi. de indiferență... Nesuferita aia... Nici nu mă interesează. Brrrr! S-a înscris ultima şi ultima o să iasă... Idioata!

— Cred că ultimul e cel mai avantajat, Ticuşor, încercă Ursu să-l îmbuneze. Îi vede pe toți coborînd şi simte... cum să-ți spun eu? simte cu sîngele, cu... un fel de fluid dacă poate şi cum poate să-i întreacă...

— Aiurea! deveni bănuitor puştiul. Zici tu aşa... De fapt, nici nu-mi pasă că s-a înscris ultima. Trebuia să se uite pe tabel ca să vadă că sînt numai treisprezece concurente. Nu s-a uitat, treaba ei! Nu-mi pasă deloc... Na!

— Ssssst! se auzi iarăşi protestul lui Ionel. Mi se pare că numărul ăsta, nouăsprezece, vrea să-i facă praf pe toți...

Numărul nouăsprezece era Costin. Cobora nebuneşte şi trecea printre porți cu o iscusință uluitoare. Cînd ajunse la curba blestemată, Ionel îşi privi cronometrul:

— Formidabil! Exact acelaşi timp ca Victor! Mi se pare că-l va întrece şi pe şase...

Cele două porți rele îl obligară să-şi micşoreze viteza. Dar imediat ce scăpă de primejdie zvîcni iarăşi ca o săgeată. Mai avea o poartă de trecut şi o străbătu prin mijloc, cu o iuțeală amețitoare. Zbura. Şi nimeni nu înțelese de ce unul din schiuri îi sare din picior, şi după o clipă şi celălalt. Fostul schior se prefăcu într-un covrig, din fericire, care nu-şi opri rostogolirea decît la cinci metri la linia de sosire. Printre cei care-i săriră în ajutor era şi eternul său rival, Alexandru, care, numai cu un minut mai înainte, fusese pe cale să-şi gîtuie secundul pentru că nu meşterise cum trebuie schiurile lui Costin. Îl ajută să se ridice din zăpadă şi să-şi tîrască trupul într-un loc ferit.

— Păcat! spuse Alexandru. Dacă nu ți-ar fi sărit schiurile, ai fi ieşit pe locul trei... Hai să ne împăcăm! Sîntem doi învinşi glorioşi şi cinstiți...

— Cine a cîştigat? se interesă Costin. Tiberiu?

— El! Şi pe locul doi un necunoscut. Nici nu şi-a arătat nasul. Un anume Victor şi nu mai ştiu cum...

— Va să zică Tiberiu... clocoti Costin. Ne-a scăpat, mizerabilul! Vrei s-o laşi şi pe ea să ne scape.

— Am avut eu grijă... Îl potoli Alexandru. Şi acum dă-mi brațul şi hai să ne plimbăm ca doi adversari care se respectă. Ar fi bine să-i dăm tîrcoale ăluia cu țugui pe şapcă, de lîngă oficiali. Mi-a şoptit cineva că e de la un ziar...

Dar individul cu țugui pe şapcă nici nu-i luă în seamă. Îl căuta ca un copoi

neantrenat pe concurentul cu numărul şaisprezece. Negăsindu-l nicăieri, se întoarse lîngă oficiali. Exact în momentul cînd se dădea startul primei concurente.

Cireşarii îşi reluaseră locurile vechi din preajma liniei de sosire. Erau numai cinci acolo, pentru că al şaselea, Tic, se îndeletnicea cu alte preocupări: privea peisajul, bineînțeles în partea opusă pîrtiei, fredona sau fluiera melodii fără noimă, sau pur şi simplu îşi privea vîrfurile bocancilor.

Ursu se apropie de el şi-i făcu un semn discret:

— Hai, Ticuşor... Chiar dacă te-ai supărat pe ea... Ştii, într-un moment ca ăsta trebuie să uiți, sau măcar să amîni supărarea. Toată speranța noastră...

— Aiurea! se încăpățînă cîrnul. Trebuia să mă înscriu eu la începători şi atunci ați fi văzut voi... Nu-mi pasă, gata! Stai! Stai că vreau să te rog ceva... Te rog să nu te superi pe mine... Mi s-a întîmplat ceva... O să-ți spun eu...

Ursu cam bănuia ce i se întîmplase şi se despărți de el înduioşat. Tic trată cu aceeaşi indiferență concursul pînă ce auzi cum se înalță şi creşte un murmur general de admirație. Putea să se uite, pentru că nu cobora nesuferita de soră-sa. Înregistrase fără greş anunțul starterului: concurenta cu numărul nouă. O recunoscu imediat, adică o simți, pentru că nu vedea decît un punct albastru alunecînd pe zăpadă, ca o rîndunică pe un cer de lapte. Nu putea fi decît Atena, iscoada, adică fosta iscoadă, prietena celui care îl întrecuse pe Victor, şi care voia să se lipească de cealaltă nesuferită, de soră-sa. Tic nu-şi mai putea opri tremurul care-i încerca încheieturile. Atena se apropia de linia de sosire. Ca un fulger albastru. Dar parcă voia să se oprească la cîțiva metri de linie. Pentru că îşi încetini mersul brusc, brutal, dînd senzația opririi. Îşi înfipse însă imediat brațele în zăpadă pentru a-şi lua un ultim avînt. Şi numai după ce trecu linia îi fugiră schiurile din picioare. Întîi dreptul, apoi stîngul.

Undeva, printre spectatori, se auzi o exclamație ca un țipăt, apoi chiar un țipăt, şi bufnituri, şi gemete; doi tineri se zvîrcoleau în zăpadă. Un galben şi un azur. Şi nu se slăbiră din încleştare decît în momentul cînd văzură deasupra lor un cap oarecare şi pe cap o şapcă verzuie cu țugui.

Ursu trase cu coada ochiului spre Tic. Se anunțase numărul treisprezece. Dan chiar voia să se repeadă spre cireşarul dizident, dar Victor, la fel de atent ca Ursu, îl opri. Parcă simțind că se petrece ceva în spatele lui, Tic întoarse capul şi se strîmbă spre locul unde se aflau prietenii lui. Nimeni însă nu-i văzu grimasa de dispreț. Toți ochii urmăreau fantastica alunecare albastră. Se uită şi Tic, cu mutra unuia care striveşte o lămîie în gură, cu mutra cu care îşi acompania de obicei brrrr-ul să celebru. O clipă, cel mult două, după care cel mai curios băiat din lume reveni la atitudinea dinainte, de superioară nepăsare... pînă ce auzi un murmur surd, apoi o exclamație generală de surpriză, apoi țipătul uluit al lui Ionel:

— Prima! Optzeci şi patru!

În clipa aceea, toate legăturile puştiului se făcură pulbere. Cu o iuțeală pe care nici n-o visase Maria, în coborîrea ei de campioană, alergă spre locul unde soră-sa, în genunchi, răsuflînd ca după un plonjon disperat în apă, aştepta pe cineva care să-i spună pe ce planetă a ajuns. Ce s-a întîmplat atunci nimeni nu poate şti. Nici chiar Tic. S-a împiedicat? S-a prefăcut numai? L-a împins vreun duşman? L-a împins vreun prieten?... Fapt e că s-a pomenit în brațele nesuferitei, tremurînd ca un neghiob. Dar şi ea tremura...

Ursu l-a luat repede deoparte nu atît pentru a le da celorlalți putința s-o sugrume pe noua campioană, cît mai ales pentru a-l scoate dintr-o încurcătură nevinovată şi pentru a-i spune aşa, într-o doară:

— Ia zi, Ticuşorule, fiindcă sîntem între noi! N-ar fi fost mai uşor pentru tine să fii în locul Mariei?

Iar Tic spuse dintr-o dată tot adevărul:

— Aiurea! Ea ar fi suferit şi mai mult...

4

Oare ce s-ar fi întîmplat dacă o fată oarecare, subțirică şi pistruiată, nu s-ar fi dus la Atena ca s-o întrebe, plină de uimire şi mînie:

— Nu înțeleg de ce te bucuri?... Ai căpiat?... Nu-ți dai seama că ai luat bătaie?... Smintito!

Era prea mult! Atena se năpusti asupra ei ca un uliu:

— Tu eşti smintită!... Ştii cine a cîştigat concursul? Maria!... Maria cireşarilor!

— Şi dacă Victor n-ar fi fost atacat mişeleşte...

Era vocea lui Tiberiu, care se stinse prea tîrziu. Şi pistruiata simţi din jena şi spaima care începea să-i cuprindă pe cei doi apărători că i se oferise, întîmplător, prilejul de a ieşi din anonimat. Dar mai întîi trebuia să scape cu viaţă. Şi o luă la goană înainte ca Tiberiu să se trezească şi să strige spre Atena:

— S-o prindem şi s-o închidem undeva...

Era prea tîrziu, din păcate. Pistruiata se strecura ca o zvîrlugă printre siluetele albastre.

— Mai bine să-i anunţăm pe cireşari! Fuga!...

Alarma se dădu prin Tic, pe care cei doi îl întîlniră la jumătatea drumului. Puştiul deveni într-o clipă detectivul fără nas. Maria şi Victor primiră semnalul chiar în momentul cînd numele lor începeau să fie strigate. Maria se repezi să-şi potrivească schiurile, dar Victor o opri:

— Fără schiuri... Adică mai bine cu schiurile pe umeri, şi nu spre cabană, ci spre platoul de lansare.

Se înfofoliră la iuţeală şi porniră, cu schiurile pe umeri, spre platoul de lansare. Cînd începu vînătoarea de cireşari, cei doi campioni se odihneau undeva, pe nişte bolovani, în apropierea porţilor blestemate. De acolo pornea o pîrtie secundară spre hotel. Făcură un semn de rămas bun, apoi se lăsară duşi de alunecuşul pîrtiei.

Jos, vînătoarea era în toi. Strigăte, proteste, mărturii. Primul scăpă Tic. Se fofila ca un diavol şi ajunse dincolo, printre începători, printre cei de seama lui. Şi ca să se ştie sigur scăpat, izbuti să aţîţe curiozitatea unor prichindei, şi astfel, vreo douăzeci de începători trecură rîpa în partea cealaltă, în căutarea unui Tic îmbrăcat în trening vişiniu şi cu căciulă albă cu dungi roşii. Şi îl căutau cu atîta frenezie, că în cîteva minute hoarde întregi se năpustiră asupra lor pentru a le controla părul, urechile şi mai ales nasul. Şi fiindcă nasul nici unuia nu semăna cu al lui Tic, vînătorii se mîniau şi începeau să-l frece cu zăpadă. Cam la fel se întîmpla şi cu părul lor, şi cu urechile, mai ales cu urechile, deşi nicăieri nu s-a spus că urechile lui Tic s-ar fi deosebit de ale altor băieţi de seama lui.

Ceilalţi patru cireşari se transformaseră şi ei în vînători, dar înţeleseră repede că nu vor putea rămîne multe vreme nedescoperiţi. Ideea salvării veni de la Dan, după un raţionament foarte simplu:

— Toţi patru nu putem scăpa. Dar e de ajuns să se sacrifice unul singur ca să scape ceilalţi trei. Cineva strigă: "eu sînt cutare!" Adică îşi strigă numele... Toată adunătura se va îmbulzi în jurul lui. Parlamentări, controverse, dubii, suspiciuni, tot felul de chestii, pînă ce se îndepărtează cei trei... Şi pe urmă ştie el cum să se descurce, dacă e un adevărat cireşar...

— Bravo! se entuziasmă Lucia, uimindu-i pe toţi. Cred că numai aşa putem scăpa... Bravo! Şi sînt convinsă că o să găseşti şi o idee cu care să ieşi din încurcătură...

— Poftim?! se răţoi Dan. Adică, după ce vă scap de la moarte, voi mă condamnaţi la moarte!

— Un moment! interveni Ionel. Ideea ta e grozavă, dar are o mică lacună. De ce să te chinuieşti tu să strigi: "Eu sînt Dan!" cînd pot să fac lucrul ăsta chiar eu?

— Poftim?! simţi Dan primejdia.

Dar Ionel îşi transformase mîinile în pîlnie:

— Hei! strigă el cu toate puterile. Lume! Veniţi aici! L-am găsit pe Dan! Aici! Aici! Ăsta e Dan! Cireşarul!

— Dacă mai scap cu viaţă, îi şopti Dan printre dinţi, o să mă răzbun ca şi cum aş fi fost ucis. Crunt!

— Urcă iute pe bolovanul ăla! îl sfătui Ursu înainte de a părăsi, îngheboşat, zona primejdioasă.

Era singura, dar absolut singura salvare în faţa talazului zgomotos care înainta. Dan se căţără la iuţeală pe bolovan şi în momentul cînd îi atinse creştetul, talazul se desfăcu ca un evantai la poalele stîncii. Părea că un geniu regizase o scenă de mare efect. Se topise, într-o clipă, şi avalanşa tunătoare şi distrugătoare a mulţimii, şi spaima galbenă a cireşarului." Pentru că... de la tribună, un orator urma să se adreseze mulţimii. Dan se descoperi subit în postură de orator, iar avalanşa într-o adunare spontană care aşteaptă un discurs.

— Chiar eu sînt... începu Dan, uitîndu-se cu jind şi pe furiş după trei siluete albastre care fugeau grăbite, deşi nimeni nu le vedea şi nu le urmărea. Cred că mă recunoaşteţi, nu? Sînt Dan. Ca să vă convingeţi definitiv, vă voi spune de ce sînt aici. În misiune de sacrificiu: trebuie să vă ţin de vorbă pînă ce se îndepărtează ceilalţi...

— Ha! Ha!... rîse cineva din mulţime, probabil un incredul.

— Un moment! îi făcu semn cu mîna cireşarul. Mai întîi ascultă versurile astea:

Nu ştiu dacă voi spune cu adevărat un vers,
Dar ştiu că din clipa asta ceilalți nu mai pot fi ajunşi...

aşa că vă puteți uita încolo, spre hotel, aşa! Îi vedeți pe cei trei? Să vă spun cine sînt? Numai dacă vreți, bineînțeles...

— Individul vrea să cîştige timp! descoperi cineva.

— Exact! recunoscu Dan. V-am spus că sînt în misiune de sacrificiu. Trebuie să vă țin de vorbă pînă ce toți ceilalți cireşari vor fi în siguranță. *Trebuia,* la imperfect, pentru că misiunea mea s-a terminat. Cei după care v-ați uitat sînt: Lucia, Ursu şi Ionel. Nu-i mai puteți ajunge nici cu avionul, nici măcar cu campionul vostru, Tiberiu, care poate să confirme că eu sînt Dan.

— Pe cuvîntul meu! ieşi Tiberiu în fața mulțimii. Şi Atena poate să vă spună că e adevărat.

— Şi ceilalți trei? strigă o fată din mulțime. Ceilalți trei unde sînt? Nu-s printre noi? Victor, Maria şi Tic. Unde-s?

Dan ceru linişte, fluturîndu-şi brațele de cîteva ori:

— Ceilalți au şters-o mai de mult. Victor şi Maria s-au prefăcut în doi schiori care urcă pîrtia... Voi i-ați urmărit numai pe cei care coborau spre hotel... Iar Tic?... Pe cinstea mea dacă ştiu ce s-a întîmplat cu el. Dar e singurul de care nu mi-e teamă. Am impresia că toți puştii ăştia pe care i-ați căutat la nas cu fost aduşi sau trimişi de el ca să vă încurce...

Puştii trecuseră însă rîpa înapoi, în căutarea celui de la care li se trăgeau toate necazurile. Erau puşi pe răzbunare amarnică. Cineva îl zărise pe Tic şi hoarda înfuriată şi cu nasuri roşii făcuse un cerc de fier în jurul lui.

Dan n-avea de unde să ştie toate acestea. El îşi continua pledoaria, era în vervă, dar în ce vervă! şi nu mai avea nici o îndoială asupra influenței pe care o proiecta în mulțime discursul său improvizat. "Pot să fac ce vreau cu ăştia..." se bucură el în gînd. "Pot să-i transform în saltimbanci, în bigoți, în chelneri, în olteni, în..." Numai în gardieni nu se gîndise că poate să-i transforme... Unul singur, un băiat mărunțel, cu aer de mare şmecher, țipă cu un glas care-l asurzea...

— Să-l luăm ostatic pînă se prezintă ceilalți ca să-l elibereze! Prizonier!

În mai puțin de un minut se petrecu cea mai teribilă schimbare la față pe care o văzuse pînă atunci cireşarul. Cei peste o sută de ascultători veseli şi simpatici se transformară într-o ceată de cerberi neîndurători.

— Aici rămîi! strigau vocile. Pînă la miezul nopții. Şi dacă nu vine nimeni să te ia, te ducem noi, pe sus, pînă în oraş.

— Grozav, îşi frecă Dan mîinile. Tot n-am văzut oraşul. Poate faceți rost şi de o litieră...

— O să vedem noi... răspunseră cîteva voci.

Mulțimea se calmase, devenise aproape nepăsătoare, şi tocmai atitudinea aceasta îl neliniştea pe Dan. Începea să se simtă ostatic. Tinerii nici nu se mai uitau la el, păreau că nici nu vorbesc despre el sau despre cireşari, născoceau glume, făceau comentarii despre concurs, unii scoteau ostentativ sandvişuri din buzunare, alții citeau ziarele sau completau scrisori şi ilustrate. Numai el rămăsese ca un cocostîrc uitat pe bolovanul asediat.

Din fericire, se formase între timp o ceată de haiducei: "Buboiul Negrubob", sub conducerea "Prințului", care, printre alte datorii sfinte, o avea şi pe aceea de a elibera prizonierii nevinovați. Ca nişte cîrtițe albastre circulau iscoadele dintr-o zonă în alta, pînă ce, la un semn al "Prințului", se adunase toată ceata într-o văgăună păzită cu străşnicie de doi aghiotanți şi de două movile de grenade albe.

— Ei! începem acțiunea? întrebă "Prințul" cercetîndu-şi supuşii pînă în măruntaie.

— Începem! îndrăzni unul din haiducei. Dar să nu uiți promisiunea. Ai jurat că veți trece şi prin oraşul nostru...

Prințul nu mai avu timp să-i oprească şi nici haiducelul nu-şi dăduse seama că trădează un secret de aur. Tic cucerise primii trei puşti promițîndu-le, în mare taină, că va trece împreună cu ceilalți cireşari prin oraşul fiecăruia. Abia după aceea organizase ceata de haiducei.

Nepricopsitul încercă să repare gafa, dar nu făcu altceva decît să sporească neliniştea celorlalți neaghiotanți. Imediat văgăuna de taină se transformă în clocot şi

vacarm.

— Şi la noi! ţipau puştii. Şi la noi!

Iar unul mai ţîfnos şi, bineînţeles, isteţ nevoie-mare, descoperi ideea loviturii:

— Adică de ce să nu-l închidem aici?... Şi să-l aducem şi pe cel de dincolo de rîpă!

Era momentul cheie. "Prinţul" îşi duse mîinile în şolduri şi trecu în revistă cercul ameninţător, clătinînd dezgustat şi dispreţuitor din cap:

— Bravo!... Halal buboi! Mai sînt sau nu mai sînt "Prinţul" ales de voi?

Dar simţindu-i că se cam codesc, Tic continuă:

— Bine! Numai două minute mai rămîn "Prinţul" vostru! Apoi se adresă brusc primului din dreapta: Vino aici, să ne luăm rămas bun, pentru că numai tu nu eşti de acord cu trădătorul ăla.

Puştiului nu-i trecuse nici o clipă prin cap să nu fie de acord, dar putea el să refuze favoarea nemaipomenită care i se făcea? Tic se retrase cu el în cel mai întunecat ungher al văgăunii. Acolo îşi începu contraofensiva:

— De unde eşti? îl întrebă el pe netrădător.

— Din Mitiş... Tata e inspector pe toată zona interzisă.

— Bravo! îl felicită "Prinţul". Numai pentru tine, pentru că eşti leal, vom trece prin Mitiş. Dar chiar dacă nu vom putea trece, să le spui tuturor că te-am vizitat! Auzi?... Şi, ca dovadă, să le arăţi hîrtia asta... Ţi-o scriu eu acum... Mi se pare că te cheamă Bogdan, nu?

— Da! încuviinţă fericit puştiul. Petrişor Bogdan.

Adevărul e că Tic îl alesese anume: pentru că-i reţinuse numele. Rupse din caiet o foaie pe care scrise foarte citeţ: "Lui Petrişor, amintire de la Tic şi de la ceilalţi cireşari."

— Poftim! îi înmînă "Prinţul" actul de onoare. Dar să-mi juri că pînă poimîine nu-l arăţi nimănui.

— Jur! se gîtui vocea norocosului.

Şi puştiul se întoarse la locul lui, năucit şi cu ochii plini de diamante.

— Gata! anunţă "Prinţul" foarte solemn. De două minute au trecut două minute...

— Vreau şi eu să-mi iau rămas bun! ţipă cineva.

— Şi eu! Şi eu! răsunau vocile foştilor haiducei.

— Bine! acceptă cireşarul. Dar în ordine şi fără larmă, începînd din spatele lui Petrişor.

Carnetul lui Tic se subţie cu vreo douăzeci de file, dar ceata de haiducei "Buboiul Negrubob" era mai unită ca oricînd şi gata să-şi reia nobila şi ingenioasa acţiune de eliberare. Şi nu trecuseră mai mult de opt minute de la încercarea de răzvrătire.

— Chiar dacă nu venim, îl dăscălise "Prinţul" pe reprezentantul fiecărui orăşel, tu să te lauzi c-am fost. Dar nu înainte de două zile...

Dacă ar fi ştiut isteţul cireşar ce consecinţe cumplite va avea gluma lui nevinovată!

5

Haiduceii fuseseră la înălţime... şi chiar ajunseseră la înălţime. Iar Tic şi Dan; cam la jumătate de oră de la întîmplarea din văgăună, se apropiau singuri-singurei, şi mai ales nevătămaţi, de cabana *Poieniţa.*

Ce se întîmplase? Un puşti oarecare, dar în secret membru al cetei de haiducei, se rostogolea pe pîrtie, de parcă i-ar fi făcut cineva vînt de pe platoul de lansare. Alţi puşti, amestecaţi printre gardieni, îndreptaseră atenţia tuturor spre cel care se rostogolea. Tunete, urlete, exclamaţii. Mai ales că la vreo douăzeci de metri în urma lui, un alt haiducei, transformat şi el în covrig, venea de-a dura. Cînd ajunse cam la o aruncătură de piatră de locul asediului, puştiul se opri şi ridicîndu-şi braţele ca nişte drapele începu să urle:

— Cireşarii! Sînt toţi sus! Cu Dan cu tot!

Cel de al doilea mesager îl ajunse pe primul şi-i dădu imediat brînci, azvîrlindu-l pe pîrtie ca pe-o minge. Şi începu să strige şi mai tare:

— Mi-a pus piedică... De-aceea am întîrziat... Eu i-am văzut primul... Dacă nu mă trîntea el...

— Ba eu i-am văzut! ţipă celălalt ridicîndu-se din zăpadă. Tu ai vrut să mă trînteşti şi-ai căzut singur...

Nu era nevoie de mai mult. Douăzeci de haiducei deghizaţi în puşti luară pîrtia cu asalt, fiecare ţipînd mai tare decît celălalt:

— Cireşarii! Cireşarii! Să nu-i lăsăm!

Gardienii simţiră, fără voia lor, arcuri în picioare. Doar cîţiva întoarseră capul spre Dan pentru a-i arunca priviri sau vorbe nimicitoare.

— Credeai c-o să ţi se prindă... Netotule!

— V-am ţinut aici aproape jumătate de oră?! Ha! Ha! îi persifla Dan. Chiar dacă m-aş fi dat drept Ursu sau Lucia şi tot m-aţi fi crezut... Ha! Ha! Şi mai spuneţi că eu sînt netot.

Un bulgăre aruncat exact în gură îl transformă într-o clipă în statuie. Din fericire, Tic mai avu vreme să-l vadă pe marele ochitor. Un băieţaş mărunţel cu aer de şmecher. Tocmai sărea peste o adîncitură cînd îl atinse bulgărele lui Tic, chiar la rădăcina nasului. Saltul lui se transformă brusc în cădere. Într-o cădere cu urlete şi cu bufnituri şi cu un pleoscăit asurzitor, pentru că adîncitură era plină de apă.

Şi astfel, cei doi cireşari de sacrificiu ajunseră vii şi liberi la *Poieniţa* chiar în momentul cînd se discuta foarte pesimist soarta şi viitorul lor. Prima echipă de salvare se şi formase: Ursu, Victor şi Ţombi.

— Cam tîrziu! îi salută Dan din pragul uşii. Eu, cel puţin, mi-am încasat porţia de ameninţări, înjurături şi proiectile. Pînă la prînz vine şi rîndul vostru. Nu scăpaţi voi, în gaură de şarpe de v-aţi ascunde...

— Zău... confirmă imediat fostul "Prinţ". Toţi ăia au pornit atît de cumplit la deal ca să pună mîna pe noi... Fiuuuu! Duduia muntele... Noroc că le-am spus haiduceilor să se piardă pe la jumătatea urcuşului! Nu ştiu pe cine or să-şi verse mînia...

În cîteva minute, Dan şi Tic îi puseră la curent pe ceilalţi cireşari cu ceea ce se întîmplase în zona sosirii.

— Pînă la prînz ne descoperă! repetă Dan. Eu zic să ne facem calabalîcul şi s-o ştergem cît mai e vreme...

— Asta e! spuse Victor. Mi *se* pare că a cam trecut vremea. Mi-e teamă să nu ne fi închis drumul spre oraş...

— Aoleu! îşi aminti Maria. Drumul spre oraş trece chiar pe lîngă platoul de sosire. Ce facem?... Vă mai amintiţi ce-am hotărît la plecare? Dacă dau peste noi, s-a dus cu odihna... Măcar zilele care ne-au mai rămas...

— Nu te mai tîngui atîta! o întrerupse Ionel. Eu sînt pentru planul Luciei. Să trecem peste munţi şi să ne oprim cîte o zi în fiecare orăşel.

Un tropăit greoi făcea să se zguduie cabana. Cobora Ursu încărcat de raniţe;

— Mi-am închipuit că o să vă certaţi, spuse el aşezînd rucsacurile pe podea. Cred că ăia vor ajunge aici înainte ca noi să luăm o hotărîre...

— Fir-ar să fie! se înfurie Tic după ce privi harta. Toate drumurile şi potecile trec prin apropierea cabanei.

Abia atunci se ivi cabanierul în preajma lor. Îi ceru lui Tic harta şi după ce o privi fără nici o grabă, pe îndelete, mereu mormăind cîte ceva, o desfăcu de tot şi o întinse pe masă. Era mare cît o faţă de masă. Tinerii simţeau jar sub tălpi.

— Încă puţin, puţintel... încercă el să-i liniştească. Dacă ne înţelegem cu harta, gata! aţi scăpat... Aşa!... Grozavă hartă, dar nu are decît potecile însemnate... Aşa!... Daţi-mi un creion cu vîrful foarte ascuţit. Aşa! Uitaţi-vă foarte bine! Da... Aici e *Poieniţa.* Se vede. De aici pleacă o potecuţă ciobănească. Nu e marcată. Ocoleşte Piciorul Caprei... vedeţi, da?... Aşa! Pe urmă trece pe la buza pădurii, taie colţul pădurii pe aici, aşa, pe urmă urcă Stînca Şoimului, apoi se întîlneşte cu poteca albastră, aşa-i zicem noi, care vine de la hotel. E foarte clar... pardon!... Pînă aici e limpede, nu?... De aici intraţi pe marcaj. Mai sînt vreo şase sute de metri pînă la Şaua Mică. Bun. Treceţi prin Şaua Mică şi de acolo vi se deschid trei drumuri. Două sînt marcate: ăstea. Roşul duce spre oraş, albastrul spre Şaua Mare şi de acolo spre Izvoarele. Ăsta pe care vi-l fac eu, ăsta care începe pe la vreo sută de metri de Şaua Mare, duce la stînga. Dacă ocoliţi pe aici, vă fac semn, pe la Furnicile Moşului, şi o luaţi apoi la stînga, cam o sută cincizeci de metri, daţi de Bolovanul Miresei, o stîncă rotundă ca o minge: aici. Va fac semn. Aici puteţi să vă puneţi schiurile. Se coboară ca-n palmă pînă în Mitiş. O coborîre lină, fără nici o primejdie. Nu faceţi mai mult de... să zic cincisprezece minute pînă în Mitiş. Hai să zic douăzeci: de la Bolovanul Miresei pînă la Mitiş. Dar numai spre stînga, pe partea pădurii. Pe dreapta n-aveţi ce căuta.

— Şi pînă la Bolovanul Miresei cam cit facem? întrebă Ursu. Dacă mergem voiniceşte.

— Voiniceşte? de gîndi cabanierul. Cam trei ore, poate chiar patru, să zicem: patru şi jumătate... dacă faceţi popas.

— Ajungem încă pe lumină, calculă Ionel privindu-şi cronometrul. Chiar dacă facem

cinci ore pînă la Bolovanul Miresei.

Cabanierul clătină nedecis din cap:

— Ce v-am spus e una. Nu e totul. Dacă vremea ține așa, ajungeți pe lumină. Dar dacă vremea se strică şi vă întîrzie şi ajungeți pe întuneric la Bolovanul Miresei, nu trebuie cu nici un chip să coborîți spre Mitiş. Dacă pierdeți direcția la coborîre, v-a văzut Dumnezeu. Toată coasta din dreapta e o prăpastie. Asta ar fi a doua...

— Şi a treia? întrebă Dan. Mai este şi o a treia?

— Este... Între Şaua Mică şi Şaua Mare. Pe vreme bună şi pe lumină e ca pe stradă. Dar pe întuneric şi pe vijelie e mai rău decît de la Bolovanul Miresei la Mitiş. Toată poteca e făcută din coturi şi dacă nu le vezi la timp, numai Dumnezeu te mai vede. Parc-ar fi pus nu ştiu cine nişte capcane...

— Şi a patra? îndrăzni Tic, simțind ezitarea cabanierului.

— A patra ar fi asta: să nu plecați astăzi, să amînați cu vreo săptămînă...

— O săptămînă! se sperie Ionel. De ce tocmai o săptămînă. De ce nu două?

— Poate chiar două... admise cabanierul. Dacă izbucneşte vijelia care se simte, nu vă văd eu plecați de aici înainte de o săptămînă... Taman cînd se termină vacanța... Cam aşa a socotit Cel de Sus, s-ar părea...

Cireşarii se întrebară din priviri, mai mult de formă. Toți erau hotărîți să plece.

— Dacă țineți cu orice chip să plecați, se învoi, în sfîrşit, cabanierul, e bine să mai ştiți cîteva lucruri. Atîta vreme cît e lumină să mergeți vîrtos, să nu vă opriți nici o secundă... Să trageți, iertați-mă, ca nişte catîri. Chiar dacă se stîrneşte furtuna. Vă legați unul de altul cu o funie şi mergeți... Numai că trebuie să ne înțelegem şi încotro să mergeți... Dacă furtuna vă prinde înainte de Stînca Şoimului, e musai să vă întoarceți la *Poienița.* Dacă vă prinde după Stînca Şoimului, faceți la dreapta spre hotel. Dacă vă prinde între Şaua Mică şi Şaua Mare, e mai greu. Ori o luați înapoi, ori o luați spre oraş. Numai că trebuie să vă uitați la ceas, să vedeți cît mai rămîne pînă la întuneric. Dacă mai e un ceas, un ceas şi jumătate pînă se întunecă, puteți să coborîți şi spre oraş şi spre Mitiş. Dacă e mai puțin... se încurcă rău socotelile. Ori o porniți spre *Izvoarele* prin Şaua Mare, dar aşa cum v-am mai spus, vă rog să mă iertați, ca nişte catîri... Se face vreo două ore pînă la cabană, şi urcuşul e uşor, numai la început, cînd să treceți prin Şaua Mare, pe Bîrna Iadului, trebuie să vă legați cu funia şi să fiți cu ochii în patru... Ori n-aveți ce face...

Cireşarii erau copleşiți de avalanşa de amănunte şi mai ales de siguranța şi bunăvoința cu care cabanierul le oferea. Tocmai se pregăteau să-i mulțumească, dar el le făcu semn să tacă:

— Şi mai este ceva... pentru că nu se poate şti ce i se poate întîmpla omului. De aici pînă la Şaua Mare nu e decît un singur loc de refugiu, la Furcile Moşului: o colibă de bîrne, ascunsă după nişte stînci. Dar de ce s-a făcut acolo, nimeni nu poate şti... Că dacă te prinde noaptea şi vijelia între cele două Şei, nu mai ajungi la locul de refugiu. Alt loc nu mai e, asta-i nenorocirea... Ar fi o stînă după Şaua Mare, dar n-au mai rămas din ea decît nişte împletituri de nuiele şi un bordei, dacă nu l-or fi suflat vînturile de pe fața pămîntului... Aşa că... eu tare aş fi de părere să nu plecați...

— Mergem vîrtos, voiniceşte! îşi dădu Ionel curaj. Dacă n-ajungem în trei ore la Bolovanul Miresei, înseamnă că nu sîntem ci... cineva... Ştii matale?

— Dacă ajungeți în trei ore la Bolovanul Miresei, nu vi se poate întîmpla nimic. Înainte de trei şi jumătate nu cred să izbucnească vijelia. Şi abia e unsprezece şi jumătate... Ba eu aş crede că pe la patru, patru şi ceva o să înceapă...

— Atunci avem timp berechet, spuse Ursu.

— Timp aveți, că altfel nu v-aş lăsa eu să plecați, dar parcă nu ştiți şi singuri cum e la drum... Mai o vorbă, mai un minut de răgaz, mai o privire spre cine ştie ce ciudățenie, mai o întîmplare rea... şi trece timpul... Şi dintr-o dată te înhață întunericul. Şi dac-ar fi numai întunericul...

— Credeți că o să fie vijelie mare? întrebă Lucia.

— Nu mare, răspunse cabanierul. Cumplită! Mînia lui Dumnezeu, dacă nu s-o abate chiar urgia...

Cireşarii erau gata echipați, gata de plecare şi parcă se despărțeau cu o strîngere de inimă de cabanierul, dintr-o dată atît de grijuliu şi de cumsecade.

— Vă urez: sănătate, putere şi curaj! le spuse el ca o profeție.

CAPITOLUL IV

1

Un singur lucru nu le spusese cabanierul celor şapte tineri neînfricaţi: dacă pe poteca nemarcată puteau fi folosite şi schiurile. Oare uitase să le spună?

— Nu cred, răspunse Lucia. Nu ne-a spus, pentru că n-avea ce să ne spună. Deci fără schiuri!

Cireşarii scăpaseră de zona primejdioasă a hotelului şi făceau un scurt popas de recunoaştere pe o ridicătură care domina împrejurimile. Cercetau harta şi mai ales porţiunea pe care o completase, cu puzderie de amănunte, cabanierul.

— E stupid! se enervă Maria. Cu atîta zăpadă şi cu atîtea pante, să mergem cu schiurile pe umeri. Eu cred c-a uitat să ne spună...

— N-a uitat! interveni Ionel. E altceva: nu-l preocupă sportul ăsta, pentru că are beteşug la un picior, mi se pare că şi-a zdrelit piciorul pe la şaisprezece ani. Aşa că...

— Aşa că vrei să îndemni la imprudenţe! se încăpăţînă Lucia. Nu-ţi aminteşti ce ne-a spus să facem cînd ajungem la Bolovanul Miresei? Să ne punem schiurile! Atunci a vorbit prima dată de schiuri.

Ursu şi Victor priveau relieful, îl raportau la hartă prin tot felul de puncte de reper şi făceau tot felul de calcule. În sfîrşit, îşi familiarizaseră amîndoi privirile şi cu harta şi cu relieful. În ciuda decorului alb, pătat ici-colo de insule rebele de jnepeni, izbutiseră să deosebească şi să urmărească pînă spre barierele munţilor poteca trasată pe hartă, cu un extraordinar simţ al preciziei, de topograful amator. O mulţime de şerpuiri şi neregularităţi care la un moment dat păreau că se datorează tremurului mîinii se dovedeau, în confruntarea directă cu relieful, reale şi însemnate cu bună-ştiinţă.

Poteca însoţea cursul în amonte al unui pîrîiaş obraznic şi nestatornic. Urca şi cobora, ocolea şi revenea, cînd pe dreapta, cînd pe stînga văii.

Ursu nu voia să-şi dea acordul pe care i-l cerea Victor pentru folosirea schiurilor... decît cu condiţia ca el să fie în avangardă. Erau în toiul disputei cînd se pomeniră cu Lucia lîngă ei, o Lucie pusă pe atac şi mişcare:

— Aţi înnebunit?... Nu vă daţi seama că pierdem vremea? Spuneţi *da* sau *ba,* şi apoi certaţi-vă în mers.

Grija şi furia Luciei îi încălzi pe cei doi cireşari.

— N-am pierdut timpul, Lucia... încercă Victor s-o îmblînzească. Dimpotrivă. Astea cinci minute pierdute aici ne pot aduce un cîştig de jumătate de oră. Dar numai dacă Ursu respectă dreptul campionului de a conduce.

Lucia înţelese că partida era pierdută pentru Ursu. Victor nu era omul care se oferea să conducă de florile mărului.

— Lasă-l! se întoarse ea spre Ursu. De vreme ce aţi căzut amîndoi de acord asupra asasinatului, nu mai contează cine-l comite. .. Iar chestia cu dreptul campionului nu e chiar o glumă...

— Bine... se retrase Ursu. Vom merge toţi pe urmele schiurilor tale. Oriunde ne-ar duce...

— La Bolovanul Miresei! mai strigă Victor, apoi se lansă ca o nălucă pe un drum nou, neumblat, compus din amintirea amănuntelor topografice culese de pe hartă, din aprecierea rapidă şi precisă a reliefului real, şi mai ales din inspiraţii de moment şi de ultimă clipă.

Urmele lăsate de schiurile lui Victor, pe care alunecau şi schiurile celorlalţi, chiar şi ale Mariei cînd îi obosea fantezia, nu respectau poteca topografului amator, ci numai direcţia ei. Pantele erau însă puţine şi scurte, nu se cobora decît ceea ce se urca, de aceea Victor se străduia să economisească timp şi efort pe terenuri plate, legînd tot felul de linii drepte, sau mai bine zis unind segmentele pierdute ale unei drepte generale, ceea ce îl făcu pe Ionel să-i acorde pe loc şi titlul de campion al geodeziei. Dar mai ales la urcuşuri, Victor se dovedi foarte inspirat, conducînd în aşa fel înaintarea cireşarilor, încît schiurile să nu ajungă nişte obstacole.

— Asta n-a ştiut cabanierul, spuse Maria apropiindu-se de Lucia. Am uitat să-i spunem că Victor e campion la schi... şi la antipodul schiurilor.

— Mie tot mi-e frică, mărturisi Lucia în mare taină. Nu ştiu ce m-a apucat?... Niciodată n-am trecut prin asemenea stări. Am impresia că m-am prostit.

Urcau o coastă lină, una lingă alta. Numai Ursu era undeva în urma lor. Toţi ceilalţi le-o luaseră înainte.

— Cred că mulți s-au prostit... rîse Maria. Şi eu!... Ştii ce bine mi-a părut că am cîştigat concursul? Parcă s-ar fi întîmplat nu ştiu ce lucru mare în lume... Prostii! în loc să mă duc la Atena şi să-i spun...

— Într-adevăr, eşti proastă! se enervă Lucia. Ori tu, ori Atena, un cîştigător trebuia să fie, cu tot ceea ce se întîmplă în jurul unui cîştigător... Dar să ştii că m-am uitat şi eu pe cronometrul lui Ionel. Nu a pierdut Atena, ai cîştigat tu... Ceea ce nu pot spune despre Tiberiu...

— Cînd îmi amintesc ce i s-a întîmplat lui Victor... se cutremură Maria. Ce mizerabil! Brrrrr!... Hai să nu mai discutăm despre dureri şi aiureli... tu simți tot soarele ăsta? Nu cred să fi existat pe lume o zi de iarnă mai frumoasă. Parcă tot albul ăsta blînd ar urca în mine, parcă l-aş respira, parcă mi-ar curge prin vine... De ce spun oamenii că va fi vijelie?

— Din cauza unor smocuri, tot albe, cum ți-ar plăcea ție, îi răspunse Lucia. Le vezi? Norii aceia îndepărtați şi nemişcați... Parcă ar țîşni din stînca aia ca un vultur, din ciocul vulturului. Trebuie să fie Stînca Şoimului.

Într-adevăr, departe, în zare, pe cerul de un albastru palid, se profila o stîncă semeață, ca un vultur cu aripile desfăcute. Şi parcă o aureolă albă îi înconjura creştetul.

Poteca rămăsese undeva în dreapta. Urmele lăsate de schiurile lui Victor urcau, deşi tot drumul pînă la stîncă părea o veritabilă pîrtie de coborîre.

— De ce ne duce în sus? întrebă Dan rămas în aşteptare. Vrea să ne apropie de slăvi? Dacă ne tot forțează aşa, tare mi-e teamă că o să aveți un supraveghetor în văzduh. O să-mi dau sufletul...

Nu-i răspunse nimeni, nici măcar Ursu care-i ajunsese din urmă. Dar nici nu mai avea nevoie de răspuns. În depărtare se zărea o siluetă neagră alunecînd la vale, spre Stînca Şoimului, cu o iuțeală fantastică: Victor. Urcase colina anume pentru a coborî pe pîrtia cea mai bună, cea mai sigură, ca dintr-o catapultă.

Ceilalți cireşari, cu Ursu şi Țombi în ariergardă, se lansară pe pîrtia deschisă de Victor. Asta nu însemna că Țombi îşi trădase stăpînul. Aş!... Se gudura tot timpul pe lîngă schiurile lui, mai ales pe teren neted şi la urcuşuri. Cum apărea o pantă mai lungă, Tic îi făcea un semn cu degetul, indicîndu-i spatele. Şi cățelul se supunea ca un mieluşel... ba chiar îşi ascundea o senzație vie de plăcere şi satisfacție sub o căutătură oarecum încruntată. Ştia el ce-l aşteaptă în spate. Ursu îl certa aspru cu degetul, îl trăgea de ureche, întotdeauna de urechea dreaptă, apoi îl lua subsuoară sau pe umăr, după nevoie sau la inspirație. Şi coborau împreună, ca doi campioni, ba chiar avea impresia că el e cel care conduce şi asigură coborîrea... Şi la urma urmei avea dreptate! Ce s-ar fi întîmplat dacă s-ar fi zbătut în brațele lui Ursu sau dacă n-ar fi vrut, pur şi simplu, să fie luat în brațe?... Ei, dar erau simple reflecții canine. Numai o dată să fi țipat Tic la el şi s-ar fi prefăcut într-un cățel docil şi cuminte, ba chiar într-o blană neînsuflețită, dacă țipătul s-ar fi repetat.

După Stînca Şoimului, cireşarii zăriră primele semne de marcaj: era poteca albastră care venea de la hotel. La confluența dintre cele două poteci, una bătătorită şi umblată, alta destăinuită numai de schiurile lor, făcură un nou popas, de astă dată însă nepremeditat. Pentru că... se pomeniră cu Tiberiu şi Atena în fața lor!

— Le-am lăsat un bilet la cabană, se scuză Lucia. Le-am spus că plecăm pe altă potecă... şi le-am mulțumit pentru...

— Noi vă mulțumim că nu ne-ați uitat! o întrerupse Tiberiu. Am bănuit pe ce potecă ați pornit... adică v-am văzut urmele. Cabanierul n-a vrut să ne spună nimic...

— Şi trebuia neapărat să ne luăm rămas bun, adăugă Atena.

— Dar cum de-ați ajuns înaintea noastră? întrebă Ionel. Pe unde ați venit?

— Pe poteca principală, poteca albastră, îi răspunse Tiberiu. Cea pe care ați venit voi ocoleşte teribil... Credeam că o să vă mai aşteptăm un ceas, şi cînd colo ați sosit cam în acelaşi timp cu noi... Ați mers grozav.

— Trebuie să ne grăbim! îşi aminti Dan. Localnicii spun că se va schimba vremea. Cică o să fie vijelie... Aiurea! Dar nu strică să fii prudent...

— Nu numai localnicii susțin că se va schimba vremea, se îmbujora Atena. Toate buletinele meteorologice au dat alarma. La hotel se repetă din jumătate în jumătate de oră. Noi am şters-o pe neobservate. Nimeni nu mai are voie să părăsească tabăra. E consemn general. Toate coborîrile spre oraş se fac numai pe şosea şi numai în grupuri organizate...

— Grupul nostru pleacă peste o oră... spuse Tiberiu, cu o voce în care se simțea regretul despărțirii.

— Iar grupul nostru pleacă peste un minut! anunță Victor. Coborîm la Mitiş şi de-

acolo...

— Vă vizităm şi pe voi, vă promitem! spuse Maria în timp ce-i strîngea mîinile Atenei.

— Atunci trebuie să treceţi şi prin Binaia şi prin Suşteni... se bucură Tiberiu. O să ne distrăm grozav!... Să nu vă fie teamă, că ajungeţi cu bine la Mitiş, dacă o luaţi pe la Bolovanul Miresei. Într-o oră şi jumătate sînteţi acolo şi ceasul abia e unu... V-aş conduce eu, dar...

Cireşarii le mulţumiră din tot sufletul şi nu se mişcară de la punctul de confluenţă decît o dată cu ei. Porniră în direcţii opuse, întorcîndu-se mereu şi făcîndu-şi cu mîinile semne de rămas bun.

— Foarte simpatici! spuse Dan care mergea alături de Ionel. Atîta drum şi atîtea riscuri pentru o strîngere de mînă!

— Nu cred, îl contrazise Ionel. Nu cred c-au venit numai pentru asta. Tu n-ai simţit nerăbdarea şi sfiala lor? Altceva au vrut, şi cam bănuiesc ce... Tu poţi să ghiceşti?

— Ceva, ceva am simţit şi eu. Dar n-au cerut nimic... Aaaaa! Acum ştiu! Au venit să ne invite la ei!

— Le-am promis eu în scrisoare, spuse Lucia care-i ajunse din urmă. N-au venit să ne invite la ei, şi nici pentru rămas bun n-au venit...

— Atunci pentru ce? întrebă Ionel neîncrezător.

— Să răspundă "Prinţul"! apuse Lucia după ce-i făcu semn lui Tic să se apropie. Pentru ce au venit cei doi campioni?

— Porumbeii? se învioră mezinul. Mai întîi: ca să se plimbe amîndoi, singuri... Las' că ştiu eu... Şi pe urmă: ca să ne anunţe că se va strica vremea şi că s-a dat alarma...

— Oare nu mai întîi ca să ne anunţe, şi pe urmă ca să se plimbe... singuri? întrebă Lucia cu un ton foarte binevoitor.

Numai din cauza tonului blînd, Tic nu se împotrivi apărării feminine. În schimb, Ionel era aproape furios:

— Atunci de ce nu ne-au anunţat de la început? De ce ne-au ţinut numai cu declaraţii de rămas bun?

— Uffff! făcu Maria, uitîndu-se spre cer. Doamne, dar mare psiholog mai eşti!... N-ai văzut-o pe Atena cum s-a înroşit cînd a început să ne vorbească despre buletinele meteorologice? Nici acum nu pricepi? Uf! Nu înţelegi că le-a fost teamă să nu ne jignească? De aceea au aşteptat primul prilej ca să ne anunţe. Şi pe urmă, e mai frumos să spui că ai venit să-ţi iei rămas bun...

Cireşarii tocmai treceau prin Şaua Mică. Tic, cu Ţombi după el, îşi făcu vînt cu beţele pentru a-l ajunge pe Victor. Îi încolţise o idee şi voia neapărat s-o discute cu el.

— Ştii ce-mi trece prin cap? începu puştiul gîfîind. Dacă toată alarma asta e o farsă, ca şi celelalte?

— Nu ştiu, Ticuşor, răspunse Victor. La asta nu m-am gîndit. Dar chiar dacă ar fi o farsă, ce pierdem noi? De ce să nu ajungem pe lumină la Mitiş?... De altfel sîntem în avans cu... jumătate de ceas, dacă nu mai bine, faţă de orarul cabanierului... Şi mi se pare că ar cam trebui să ne scoatem schiurile.

Poteca se îngustase chiar la ieşirea din Şaua Mică. Urca numai în serpentine, ocolea tot felul de ieşituri şi de bolovani, sărea peste rîpi şi adîncituri, şi nicăieri nu se zăreau netezimi sau coaste care s-ar fi putut transforma în pîrtie pentru schiuri. Înaintarea deveni mai anevoioasă, numai urcuş neregulat, schiurile stinghereau mişcările şi obligau la prudenţă şi la încetinirea pasului, mai apăreau şi platforme false, care acopereau superficial rîpi sau crăpături. Victor îi făcu semn lui Ursu să preia avangarda. După vreo cincisprezece minute de chin prin labirintul de stînci, lumea cea albă şi largă apăru iarăşi în faţa privirilor. Se deschidea o vale lină, fără vegetaţie, doar cu cîteva stînci, stinghere, apoi un platou strălucitor, parcă aruncînd scîntei şi diamante albe, şi în fund, spre orizont, o barieră uriaşă, ca un zid de cetate: munţii, despicaţi drept la mijloc, parcă pentru a lăsa o intrare spre veşnicie. Despicătura aceea, de culoarea cerului, era Şaua Mare.

Cireşarii se opriră doar cîteva clipe pentru a admira priveliştea neasemuită. Şi deodată se auzi vocea lui Ursu:

— Uitaţi-vă repede în vale! Chiar sub noi. Vedeţi? Două linii negre, doi oameni. Şi al treilea... Alunecă la vale...

— Da! ţipă Tic. Îl văd. Dar de ce nu se opreşte?

— Pentru că a nimerit într-un crater de gheaţă, răspunse Ursu. Ceilalţi doi...

Dar nu mai era nevoie să spună ce făceau ceilalţi doi. Urletele lor ajungeau pînă sus, la cireşari. Cel care nimerise în craterul de gheaţă aluneca, fără să se zvîrcolească măcar, ca un obiect scăpat într-o pîlnie uriaşă de sticlă.

— Parc-ar fi mort, spuse Maria. Parcă l-ar fi lovit cineva în cap. Fantastic! Ce alunecare!

— Alunecarea morții! tresări Dan. Vedeți?

Obiectul se însufleți dintr-o dată, deveni om şi viu. În ultima clipă. Pentru că îl înghiți imediat neantul. Urletul lui ajunse la cireşari cîteva secunde mai tîrziu.

— Schiurile! spuse Victor ca o comandă. Emoția tuturor era atît de puternică, încît o clipă nimeni nu-l înțelese. Privirile însă nu puteau să se dezlipească de craterul de gheață. Zornăitul legăturilor metalice şi mişcările precipitate ale lui Victor îi treziră însă şi pe ceilalți cireşari. Îşi puseră iute schiurile şi porniră după conducătorul lor, fără să se abată cu o iotă de la pîrtia pe care acesta o tăia în zăpada presărată cu pulbere de diamante. Alunecau spre crater ca nişte năluci, în serpentine vijelioase, care ocoleau cu iscusință capcanele telurice ascunse sub mantia albă şi înşelătoare.

La buza de gheață a prăpastiei îi aşteptau, cu fețele schimonosite de groază şi disperare, o femeie şi un bărbat.

— Salvați-l! căzu femeia în genunchi în fața tinerilor uluiți. Salvați-l! E omul meu! Poate că mai trăieşte...

Bărbatul părea că-şi revenise în fire. Îşi scutură de cîteva ori capul ca şi cum ar fi vrut să alunge o vedenie, apoi o ajută pe femeia înnebunită de groază să se ridice din zăpadă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, taci odată! o zgîlțîi el. Sau du-te undeva să nu te mai aud... E fratele meu, se rugă el de cireşari. Dac-ați avea o frînghie... măcar să ne dăm seama ce s-a întîmplat...

Ursu tocmai scotea colacul de frînghie din rucsac.

— Dumneata treci în spatele meu! îi spuse vlăjganul bărbatului. Propteşte-te în bolovanul ăsta şi apucă solid capătul funiei. Eu voi ține din partea astalaltă. Tu, Victor, leagă-te sub umeri cu celălalt capăt şi apoi fă o recunoaştere spre interiorul craterului. Te ții tot timpul cu mîinile de funie, ca şi cum n-ai fi legat...

Victor confecționă repede un lasou pe care şi-l trecu sub umeri, apoi, ținîndu-se de funie, începu să înainteze spre buza prăpastiei, chiar pe dîra lăsată de corpul celui care alunecase. Înainta încet, prudent, înfigîndu-şi călcîiele în zăpadă, dar după cîțiva metri crusta de gheață deveni atît de dură, încît nu mai putea fi spartă. Începu să alunece şi abia atunci Ursu simți greutatea şi smucitura frînghiei.

Victor ajunse la locul unde omul începuse să urle şi se zvîrcolise pentru prima şi ultima oară. Acum înțelegea alunecarea aceea ireală, fără împotrivire, neînsuflețită. Gheața era netedă ca oglinda, fără găuri, fără zgrunțuri şi orice zvîrcolire ar fi forțat alunecarea. Împotrivirea omului lăsase cîteva semne în oglinda de gheață. Probabil că degetele lui căpătaseră putere de gheare de oțel, dacă izbutiseră să sape gropi şi să spargă şănțulețe de gheață.

Victor se întinse pe spate, îşi lăsă toată greutatea corpului în mîini şi în funie, şi începu să lovească aprig, cu călcîiele, în crusta de gheață, pentru a scobi un reazem. Abia după aceea îşi aplecă trupul deasupra prăpastiei. În prima clipă, adîncimea îl cutremură şi-l obligă să închidă ochii. A doua oară nu mai privi spre adîncurile prăpastiei, ci de-a lungul peretelui pe care se afla. Îşi coborî privirile metru cu metru, mai degrabă pentru a se obişnui cu adîncimea decît pentru a căuta. Era convins că omul se prăvălise în fundul prăpastiei ca un bolovan. Peretele era neted, fără platforme care ar fi putut atenua o cădere, oricum mortală. Nu distinse nimic în cenuşiul stîncii sau în albul zăpezii. Nici o formă omenească, nici o mişcare, nici un strigăt. Fundul prăpastiei nu se vedea. Aşa cum îşi coborîse privirile, lent, cercetînd totul, străduindu-se să identifice fiecare pată în albul zăpezii, tot aşa şi le ridică, dar în zadar. Nu se zărea nici o urmă din cel care căzuse, nici măcar o dîră în zăpada care acoperea pe alocuri, ca o spoială, porțiuni întregi din peretele prăpastiei. Alunecarea îl proiectase, pesemne, departe de perete, nici nu mai atinsese peretele în timpul prăbuşirii. Concluzia se impunea nemiloasă... dar Victor mai zăbovi cîteva clipe, acolo, la marginea prăpastiei.

Frînghia tremura, trimitea semnale, oamenii de la capătul ei erau neliniştiți. Nimeni nu-l putea zări pe Victor, mai ales că se întinsese iarăşi pe spate, rezemîndu-se cu călcîiele în scobiturile de pe muchia prăpastiei. Atinse de cîteva ori funia încordată: era semnalul de răspuns, semnalul de veghe, nu cel de întoarcere. Îl reținea ceva acolo, un gînd, o întrebare, mai degrabă o undă de nelinişte şi de nesiguranță. Se întoarse pe o coastă şi cercetă încă o dată urmele lăsate de zvîrcolirea omului. Erau urmele unor degete. Îşi înfipse şi Victor degetele în găurile acelea. Degetele intrau până la rădăcina unghiilor, ba chiar pînă la rădăcina falangelor. Probabil că acolo fusese o pojghiță

superficială de gheață şi degetele omului o întîlniseră, sau... cine ştie?... o aşteptaseră. Profunzimea găurilor lăsate de degete îl nelinişțea pe Victor. Alunecarea fusese oprită măcar o secundă, două... prin urmare omul nu fusese aruncat ca din praştie în abis. Atunci de ce nu se vedea nici o urmă din prăbuşirea lui, nici o dîră în zăpada care spoia pe alocuri pereții?... Era o singură explicație. Buza prăpastiei, buza pe care stătea el fusese transformată de gheață într-o surplombă... Omul nu căzuse în prăpastie, ci dedesubt, în golul surplombei, şi... cine ştie?

Victor mai ciupi de cîteva ori frînghia nemişcată ca o coardă, semnalizînd aceeaşi veghe, apoi se lăsă într-o alunecare lină, întîrziată, deviind-o de la semnele lăsate de cel care se prăbuşise. Depăşi încet buza prăpastiei, întîi cu capul, apoi cu trunchiul, îşi înfăşură piciorul în frânghie pentru a-şi cîştiga un al doilea punct de sprijin, şi alunecă apoi mai departe, pînă ce jumătate din corp rămase suspendată deasupra prăpastiei. Se vedea tot golul surplombei, o scobitură acoperită de zăpadă, şi în zăpadă, tot ca Victor, pe jumătate suspendat deasupra prăpastiei, un om. Cum încremenise în poziția aceea "între viață şi moarte" era un miracol... Pentru că omul atîrna deasupra prăpastiei la limita ultimă a echilibrului. Cea mai mică mişcare l-ar fi prăbuşit în abis. Era în nesimțire. De aceea trăia. Cînd se va trezi însă... Şi Victor, văzîndu-l atîrnat între viață şi moarte, îşi închipui că simpla revenire a respirației normale, simpla mişcare a diafragmei, îi putea destrăma echilibrul precar şi-l putea trimite în abis.

"Dacă nu s-ar trezi prea devreme!" se rugă Victor în gînd. Îşi făcuse planul de salvare, singurul, absolut singurul... Mai întîi îşi încolăci de cîteva ori funia pe braț, apoi îşi scoase lasoul, apoi, cu mişcări lente, de vis, desfăşură funia, pînă la o anumită lungime. Făcu un alt lasou, la mijlocul frînghiei, mai bine zis un colac, pe care şi-l trecu sub umeri. În sfîrşit, avea din nou mişcările libere şi putea să-şi controleze echilibrul. Cu aceeaşi prudență refăcu alunecarea deasupra prăpastiei, pînă ce se ivi în cavitatea surplombei cel suspendat între viață şi moarte. "Doar cîteva secunde!" se mai rugă Victor. Patru secunde, două secunde... o secundă de nemişcare... Lasoul coborîse, larg deschis, sub mîinile atîrnate ale condamnatului la moarte, apoi se ridică încet, cuprinzîndu-le, îşi continuă ridicarea, apoi cu o uşoară smucitură ajunse sub umeri, înconjurînd larg şi rotund toracele celui inert.

Cireşarul ştia că urmează clipa decisivă. Va trebui să smucească de funie, scurt şi violent, în aşa fel ca lasoul să se strîngă în jurul toracelui, chiar sub umeri, şi să-l tragă în interiorul cavității pe cel prăbuşit chiar în momentul cînd smucitură îl va trezi. Dacă lasoul nu se va strînge bine, omul se va trezi şi prăbuşirea lui nu va mai putea fi oprită. Şi Victor smuci! Totul se petrecu în mai puțin de o secundă. Omul ajunsese în fundul cavității, ca într-un cuib, dar Victor atîrna deasupra prăpastiei, aşa cum atîrnase cu cîteva clipe mai înainte cel pe care-l salvase. Noroc că în clipa smuciturii lasoului anunțase cu mîna stîngă semnalul de primejdie. Cele două acțiuni se petrecuseră aproape simultan. Ursu smucise funia în aceeaşi clipă în care Victor smucise lasoul. Restul fusese un fleac. După zece minute de la smucitură lasoului, pe buza craterului de gheață se lăsau tîrîte şi trase sus două ființe în loc de una.

Victor sări în picioare îndată ce mîinile lui simțiră crusta de gheață devenind sfărîmicioasă. Ştia că se află la marginea craterului, în afară de orice primejdie. În schimb, cel scos din prăpastie nu făcu nici o mişcare, nu dădu nici un semn de viață. Îşi pierduse a doua oară cunoştința, în momentul cînd scăpase de sub surplombă, cînd înțelesese sau simțise că e salvat. Femeia tăbărî ca un uliu asupra lui: disperarea de mai înainte făcuse loc unei fericiri fără seamăn, dar Maria şi Lucia o opriră în ultima clipă. Mîinile, dar mai ales fața celui readus în lume erau pline de sînge. Tîrîşul pe gheață îi redeschisese rănile coagulate. Fetele se transformară imediat în infirmiere, îi pansară mai întîi degetele şi brațele, apoi rănile de pe frunte. Chiar la mijlocul frunții avea o tăietură lungă, pe toată adîncimea pielii, ca un început de scalp.

— Nu ştiu cum să vă mulțumim...începu fratele rănitului, în timp ce fetele îşi terminau pansamentul. Numai să nu i se fi rupt ceva înăuntru... Mergea înaintea noastră şi dintr-o dată s-a împiedicat. Doamne! cum mai aluneca spre moarte. Se uita la noi, că aşa a alunecat, cu capul spre noi, se uita şi ne întreba ca un copil: "Ce să fac? Ce să fac?"... Dacă am fi avut o funie la noi să i-o aruncăm... Doamne! Vedeam cum se duce spre moarte şi parcă eram blestemați să-l lăsăm să moară... Numai păgînilor să le dea Domnul asemenea pedeapsă... Oare o mai trăi?

Răspunsul îl dădu chiar cel scos din prăpastie. Un geamăt ieşi din pieptul lui, ca un început de răsuflare. Apoi deschise ochii, mai gemu de cîteva ori, îşi întoarse capul şi spaima din privirile lui se transforma încetul cu încetul în mirare. Vedea fețe necunoscute:

băieți, fete, îl văzu pe frate-său, apoi pe nevastă-sa, gata să se repeadă. Buzele i se mişcară încet, dar cuvintele pe care le rosti sunau foarte clar:

— Tot n-am scăpat de tine, muiere afurisită...

— Precis n-are nimic... clipi Ursu din ochi spre fratele celui înviat. Dacă îşi aduce aminte de toate..:

— I-auzi! îşi încleştă pumnii femeia. Credeam că ți-o fi intrat altă minte prin spărtura aia din mijlocul frunții. Te pomeneşti că te-ai aruncat în prăpastie anume ca să mă faci să te jelesc de pomană... I-auzi!

Dar se duse spre el veselă şi grijulie, ajutîndu-l să se ridice în picioare.

— De-acum, gata! hotărî ea. În vecii vecilor nu te mai las s-o iei înaintea mea. Pînă nu zic eu da, nu te mai mişti nicăieri. De cînd ți-am spus că dacă mergi de capul tău, o să dai mereu în gropi? Şi dacă nu erau dumnealor mai zăceai multe ore în prăpastie...

— Prea multe, nu... o întrerupse bărbatul. M-ar fi prins vijelia acolo şi nu mai dădeați voi de mine. Îmi găsisem în culcuş bun, sub o streaşină; aş fi dormit acolo somnul cel de veci...

Cuvintele rănitului îi amintiră lui Victor poziția în care îl găsise. O vrabie dacă s-ar fi aşezat pe capul lui, echilibrul ar fi fost destrămat şi nimic nu l-ar mai fi salvat de la prăbuşire. Darămite vijelia...

Victor tresări. Se uită la ceas şi simți cum îl trec fiori prin şira spinării. Oare mai aveau timp să ajungă la Mitiş înainte de a se întuneca, înainte de a se schimba vremea? Pierduseră mai bine de un ceas cu popasul neaşteptat.

— Credeți că va fi vijelie? întrebă el, uitîndu-se spre fratele rănitului care părea mai în vîrstă şi mai aşezat.

— Ba să nu fie urgie... răspunse cel întrebat. O să vedeți şi o să apucați ce n-a văzut şi n-a apucat pînă acum pămîntul! Nu ne-am fi mişcat din bîrlogul nostru, dacă nu ne-ar fi chemat cu atîta stăruință la tribunal... Pe amîndoi şi pe muiere... Şi urla ăla la telefon, ca majurul la armată... Zicea că dacă nu ne prezentăm la ora cinci după-masă, ne concediază şi ne dă şi-n judecată... Măcar să ne fi telefonat de dimineață, dar aşa, în plină noapte... Dacă aveam lume la cabană?

— Probabil că vi s-a telefonat pe la zece noaptea? nu se putu stăpîni Ionel.

— Chiar aşa! răspunse muierea. Dar dumneavoastră de unde ştiți?... Le-am spus eu hăndrălăilor ăştia că trebuie să fie o batjocură... Unde se lucrează la zece noaptea, şi de ce să ne cheme la cinci după-masa la tribunal? Vrea să-şi bată cineva joc de noi... Că de păcătuit n-am păcătuit cu nimic...

— Dar dumneavoastră unde mergeți? întrebă fostul condamnat la moarte. Nu cumva la *Izvoarele?*

— La *Izvoarele?!* se miră Dan. Ce mai e şi asta?

— Cea mai frumoasă şi mai retrasă cabană din munții noştri, răspunse fratele rănitului.. Şi dacă nu veniți într-o vară să petreceți măcar o lună la noi, să vă arătam noi nişte plaiuri pe care numai cîțiva oameni în țara asta le ştiu, unde şi puiul de vultur se simte stingher, dacă nu faceți asta cu mult amar o să ne umpleți, dar şi *'mneavoastră* o să fiți mai săraci...

— Dacă-i pe-aşa, spuse Dan, la vară sîntem oaspeții *'mneavoastră.* Toți şapte venim, adică toți opt...

— Dar nu ne-ați spus unde mergeți? îşi aminti rănitul.

— La Mitiş! răspunse Victor grăbit. Şi nu ştiu dacă mai avem timp. Dumneavoastră ce spuneți?

— Dacă e trei acum, chibzui fratele, cam pe la patru şi un sfert ați putea fi la Bolovanul Miresei, aşa că timp ar fi să ajungeți înaintea vijeliei şi întunericului la Mitiş. Dară e musai să mergeți acolo? Poate că ar fi mai sănătos să mergeți împreună cu noi în oraş. E drum mai bun şi chiar dacă ne prinde vijelia, răzbim noi pînă la barieră, de-ar fi să pipăim cărarea cu mîinile. E musai?

— E musai! hotărî Victor pentru a nu mai pierde timpul. Ne vom face luntre şi punte ca să ajungem înainte de patru la Bolovanul Miresei.

— Asta ar fi cel mai bine! aprobă fratele mai în vîrstă. Fiindcă mai e o primejdie, de, trebuie să ne gîndim la toate, ca omul la aman. Să nu se înfurie hăurile mai devreme, as-ta-i! Pînă acum, de cînd mă ştiu eu, şi sînt ceva ani, vijelia a izbucnit cam după apusul soarelui. Numai cînd e urgie pare mai grăbită. Şi dacă vreți un sfat, atunci băgați seamă şi feriți-vă să puneți schiurile pînă la Bolovanul Miresei. Nicăieri în munții ăştia zăpada nu e mai înşelătoare ca pe-aici. Sînt mai ales nişte lunecuşuri de gheață în care poți să te pierzi şi fără schiuri, darămite cu ele... Ați văzut şi dumneavoastră... Prăpastia asta

blestemată, şi coaja asta de gheaţă nu se zăresc decît de sus, de unde ne-aţi văzut şi dumneavoastră. E mai vicleană decît o muiere... Nu-şi arată relele decît după ce te prinde şi nu mai ai scăpare. Cam la fel e calea pînă la Bolovanul Miresei... Aşa că vă urăm drum bun, noroc şi sănătate, şi fiindcă aţi spus că veniţi într-o vară la cabana noastră, altceva nu vă mai spunem, în afară de mulţumirile cele grele care se dau de fiecare om numai o dată în viaţă...

— Eu... începu să se bîlbîie curajosul rănit. Dar mai bine să vă spună muierea ceva... că eu nu pot...

— Să mă iertaţi că v-am căzut în genunchi... spuse femeia. Dar cred că pentru prima dată în viaţa mea am căzut cu folos.

Cireşarii se despărţiră cam stînjeniţi. Fusese a doua întîlnire neprevăzută. Oare ce-i mai aştepta?

2

Era aproape patru. În aer se simţea un vînt rece şi aburi ceţoşi, străvezii se ridicau la orizont. Dacă n-ar fi fost avertizaţi de schimbarea vremii, cireşarii n-ar fi sesizat nici o deosebire. Temperatura era încă blîndă, lumina nu părea mai ameninţată decît în alte zile. Dimpotrivă, parcă strălucea mai viu în zăpadă şi pe cer, deşi se apropia ora asfinţitului. Poate că tocmai acesta era semnalul cumplitei vijelii care se apropia, dar tinerii nu aveau de unde să ştie. Ajunseseră sub Şaua Mare, după un adevărat marş forţat, condus de Victor şi apărat de Ursu în ariergardă. Nimeni nu scosese un cuvînt în timpul marşului: fiecare îşi păstrase întocmai locul în şirul indian hotărît la plecare; nu se acceptase nici o secundă de oprire, nici măcar pentru schimbarea schiurilor de pe un umăr pe altul. Totul trebuia făcut în mers şi în ritm.

Primul moment de oprire, pentru recunoaştere, se hotărî chiar sub Şaua Mare, la punctul ipotetic de unde trebuia să înceapă poteca nemarcată spre Bolovanul Miresei. Pînă acolo se orientaseră foarte uşor; merseseră în permanenţă pe urmele lăsate de cei trei cabanieri de la Izvoarele. În sens invers. Şi se opriseră acolo unde urmele care-i ghidaseră se întîlneau cu altele, venind din diferite direcţii şi încîlcindu-se într-un talmeş-balmeş imposibil de descifrat. Ursu descoperi imediat, fără să se mai uite pe hartă, punctele de reper ale drumului spre Bolovanul Miresei. Dar nici nu mai era nevoie, pentru că, în sfîrşit, îşi făcu şi Ţombi datoria faţă de grup. Se apucase să mîrîie, într-un fel care-i dădu de gîndit lui Tic. Lăsîndu-se condus de el, mezinul anunţă descoperirea potecii.

În harababura de urme de la punctul de popas se întîlneau mai multe direcţii şi una din ele venea din stînga, dinspre Bolovanul Miresei. Erau urmele dibuite de Ţombi. Bineînţeles că iscusinţa cîinelui îi atrase o suită se laude... lui Tic. Dar nu era prima nedreptate de acest fel care se întîmpla în lume...

— Sîntem salvaţi! spuse Lucia privind la rîndul ei urmele descoperite de Ţombi. Mergem din nou pe urme sigure.

— Patru oameni au venit de la Bolovanul Miresei încoace, anunţă Tic. Probabil că s-au dus pe alt drum, nu pe cel ales de cabanierii de la Izvoarele. Brrr! Ce urme uriaşe! Parcă ar fi trecut pe aici nişte hipopotami!

— Cu-atît mai bine! hotărî Victor. Nu riscăm să le pierdem. Gata! Schiurile pe umăr. Spre Bolovanul Miresei.

Victor rămase în capul grupului, aşa cum se înţelesese cu Ursu, căruia îi revenea misiunea de a supraveghea din urmă, deci reperabil, cel de al doilea marş forţat, spre Bolovanul Miresei. Mergeau în şir indian, ca şi pînă atunci, la distanţă şi mai mică unul de altul, paralel cu urmele de ghidaj. Zăpada era adîncă, pe alocuri ajungea la jumătatea gambelor. Făcuseră un fel de semicerc de cîteva sute de metri care-i ducea la o adunătură de stînci golaşe, aruncate ca nişte zaruri. Cînd ajunseră în apropierea stîncilor, văzură în stînga o altă aglomerare, şi mai ciudată, care aducea cu o imagine...

— Furcile Moşului! spuse foarte vesel Ionel. Încă puţin şi am ajuns la trambulina cea mare.

Erau atît de veseli, încît se opriră o clipă. Şi deodată toţi simţiră că-i apucă ameţeala. Priveau năuciţi spre locul pe care-l arăta mîna lui Victor.

Urmele descoperite de Ţombi nu veneau de nicăieri! Pentru că plecau din apropierea unui bolovan uriaş care n-avea nici văgăuni, nici intrări sau ieşiri secrete.

— Fantastic! se înfioră Maria. Parcă ar fi căzut din văzduh hipopotamii ăştia. Cum se poate aşa ceva? Au fost lansaţi cu paraşuta? Au coborît din elicopter, pe o scară suspendată? Nu mai înţeleg nimic.

— Nu se poate! negă Lucia cu toată ființa. E absolut cu neputință! Voi nu simțiți că vi se opreşte inima? Ce fel de oameni ai zăpezilor mai sînt şi ăştia? De unde au ieşit? Din propriile lor urme?

— Da! se cutremură Dan. Zău! Parc-ar fi ieşit din propriile lor urme. Bine ai spus!

Ursu făcuse un ocol în jurul stîncilor:

— Nici o urmă! anunță el. Zăpada e neatinsă. De aici încep... şi zău că mă doare capul... Numai dacă au coborît din elicopter, cum spune Maria... Tu ce crezi, Victor?

Victor era într-o stare de mare nelinişte, cum rareori îl văzuseră cireşarii:

— Nu ştiu ce să cred! Şi eu am simțit că mi se zbîrleşte părul, în prima clipă... Acum... Acum cred că sîntem în cea mai deplină siguranță dacă pornim imediat spre Furcile Moşului. Atît pot să vă spun...

— Dar nu înțelegi că nu se poate? se răzvrăti Lucia. Mergem sute de metri după nişte urme care încep din senin! Mă apucă demența... Niciodată n-am simțit atîta spaimă în jur...

— Şi eu simt spaimă în jur... recunoscu Victor. Dar nu din cauza urmelor. Sau nu numai din cauza urmelor. Fir-ar să fie de urme! Parcă m-a lipit cineva cu plumb aici!

— Atunci spune ceva! țipă Maria la el. Spune! Ce facem? Plecăm! Rămînem?

— Nu ştiu... scrîşni Victor. Tu ce spui, Ursule?

Parcă voiau să-şi împletească împreună toate răspunderile şi riscurile.

— Cred că aerul se răceşte cu fiecare minut care trece, spuse Ursu, învîrtindu-se în loc. Poate că n-ar trebui să vă spun, dar niciodată în viața mea n-am simțit în jurul meu o amenințare mai rea... Se întîmplă ceva... nu ştiu ce...

— Din cauza urmelor? țipă iarăşi Maria. Ați înnebunit şi vreți să ne faceți şi pe noi să înnebunim? Mă sufoc... Nu mai ştiu ce e cu mine...

— Spune, Victor... se rugă Dan. Spune ce se întîmplă cu noi. Parcă ar fi împrăştiat cineva gaze în jurul nostru...

— Nu cumva suferim de halucinații colective? mai găsi Ionel o cîtime de luciditate. Poate că urmele nu se opresc aici, poate că încep de aici... Oare de ce am spus că nu se opresc aici?

— Uită-le! arătă Lucia spre zăpada dintr-o dată orbitoare. De aici încep! De aici, de unde îmi duc eu picioarele...

— Nu! se repezi Maria spre ea. Nu trebuie să te atingi de urmele ăstea blestemate!

Dar Lucia căuta cu mîinile prin zăpadă, prin golurile lăsate de paşii de hipopotam. Nu! Nu căuta! Luase un pumn de zăpadă să-şi frece fruntea, ca să scape de arşița care clocotea în pieptul ei.

— De aici încep... bîigui ea, făcînd cu piciorul o cruce în zăpada dintr-o dată albastră.

— Cred că e prea tîrziu... spuse Victor uitîndu-se la Ursu. Dar poate că nu e foarte tîrziu...

— Şi mie îmi vine să spun vorbe de pe pereți, pe cuvîntul meu... mărturisi Tic căutînd numai ochii lui Victor. Şi Țombi, săracul. Niciodată n-a tremurat ca acum. Ar geme, îl simt eu, dar îl omoară frica... L-au înspăimîntat şi pe el urmele.

Victor îşi redobîndi dintr-o dată tot calmul:

— Trebuie să luăm o hotărîre... Dar mi se pare că am şi luat-o... Nu! Nu spun vorbe de pe pereți, Ticuşor... Nu ştiu ce se va întîmpla? Poate că aceste urme ne-au salvat viața... Dacă nu ne-am fi luat după ele, şi mai ales dacă nu ne-am fi oprit aici... Nu simțiți vîntul? Nişte rafale subțiri, ca nişte suliți... Poate că eram acum la Furcile Moşului... Şi de acolo pînă la Bolovanul Miresei... Nu ştiu? Poate că era mai bine să fi plecat imediat...

— Tu vrei să ne ucizi? îl fulgeră Maria. Nu simți şi tu ce se întîmplă cu noi? Tu nu vezi că nu mai sîntem noi? Uită-te la Tic! Uită-te!

— N-am nimic! țipă Tic. Şi ce? N-am şi eu voie o dată... Nu mi-e frică, zău că nu... E altceva, altceva...

— Gata! mai găsi Victor forțe în el. Trebuie să ne întoarcem imediat. N-auziți? Toți cu schiurile pe umăr!

Ultimele cuvinte se transformară într-un răcnet care-i zgudui pe toți. Dar era şi un moment de răzvrătire, pe care îl lansă vocea Luciei:

— Mai întîi...

— Mai întîi echiparea! răcni iarăşi Victor. Pînă la trei: Unu... Doi... Trei!

Deşi beți, clătinîndu-se, cu privirile răvăşite, toți îşi ridicaseră schiurile pe umeri.

— Urmele dați-le dracului! începu Victor. Doi indivizi probabil s-au ascuns aici. Nu e nimic misterios.

— Cum nu e nimic misterios? întrebă Maria. Cum s-au ascuns aici? De unde au venit? Din văzduh?

— Nimeni nu mai are voie să mă întrerupă! se înfurie Victor. Da! S-au ascuns aici, venind din direcția din care am venit noi. Numai că în loc să meargă cu fața, au mers cu spatele. Din cauza asta cred că s-au ascuns. N-au vrut să întîlnească pe cineva, au vrut să inducă în eroare pe cineva, nu ştiu ce să vă spun? Şi nici nu interesează ce-au vrut. Numai prin mersul acesta cu spatele, pentru a se ascunde, se poate explica misterul urmelor. Altfel ajungem la cauze miraculoase... Şi nu trebuie să ne pierdem firea... Gata cu urmele! N-avem nimic cu ele, poate că au fost făcute cu zile în urmă...

— Nu cred... îl întrerupse Ursu. Sînt urme proaspete. Sînt urme făcute nu de mult...

— Şi Țombi? întrebă Tic. De ce ne-a dus Țombi pe urmele astea? De ce nu ne-a dus pe urmele cabanierilor, doar se obişnuise cu mirosul lor?

— Dă-l dracului pe Țombi! spuse Maria. Jigodia! Dacă n-ar fi fost el, căutam altă potecă... De ce nu l-ai lăsat acasă?

— Mizerabilo! se cruci Tic. Las-că-ți arăt eu...

Parcă ghicind cu cîtă înverşunare i s-a luat apărarea, Țombi se lipi imediat de gleznele lui Tic.

— Să nu-l dăm dracului pe Țombi, reveni Victor, dar nici să ne gîndim prea mult la el şi la urmele lui. Şi să nu ne mai gîndim la nici o urmă...

— De ce ne ții cu schiurile pe umăr? întrebă Lucia.

— Ca să vă doară ceva! răspunse Victor. Ca să vă treziți. Ca să scăpați de boala asta care... care ne-a apucat... Acum e totuna... Cîteva minute mai devreme sau mai tîrziu, nu mai contează. Spre Bolovanul Miresei nu mai putem pleca. Ne întoarcem!

— Unde? se înspăimîntă Ionel. Unde mai putem ajunge de aici? Nu trebuie să ne întoarcem!

Şi deodată se stinse lumina! Parcă întorsese cineva un buton şi făcuse întuneric. Era ireal totul, fantastic. Şi se auzi şi întîiul şfichi al furtunii. O şuierătură îndepărtată.

— Ai grijă, Ursule! strigă Victor. Rămîi la urmă. Toți să se lege cu frînghia. Imediat! Trebuie să trecem prin Şaua Mare... Dacă avem noroc, poate că ajungem la cabană...

Şirul porni. Cu puterea groazei. Dar cînd ajunse în Şaua Mare, se dezlănțuiră toate hăurile, toate iadurile: vijelia.

3

De departe păreau doi turişti oarecare. Erau îmbrăcați aproape la fel: pantaloni negri şi hanorace cafenii, cu glugi pe cap, cu bocanci mari, negri, şi cu ciorapi de lînă, strînşi pe gambe. Cel mai gros purta un rucsac anemic în spate. Nici unul nu avea schiuri. Urcau cu înverşunare o coastă abruptă, sprijinindu-se în nişte bastoane groase şi ciudate, ca nişte pari. Cînd ajunseră sus pe creastă, se opriră. La doi paşi de ei îşi desfăcea brațele de metal un indicator. Brațul din dreapta, mai mare şi mai lat, era acoperit de zăpadă. Pe brațul mai mic se putea citi foarte clar: *Cabana Izvoarele — 200 metri.*

— Am ajuns! răsuflă cel mai gros. Am tras tare, dar am ajuns la timp. Mai e pînă se întunecă şi nici vijelia n-a izbucnit.

— Parcă nu-mi vine să cred, răspunse celălalt. La 200 de metri... Nici nu se vede. Trebuie să fie după perdeaua asta de brazi... Parcă s-ar zări un acoperiş cu horn... Sau...?

— Ba da! E un acoperiş. Mult a fost, puțin a rămas. După şase ore şi jumătate, adică după şapte ore, în cap! N-aş mai fi rezistat încă un ceas. Cum aş mai bea un coniac!... Numai să aibă. Mergem?

Cel mai înalt cercetă cu atenție împrejurimile, îşi aținti privirile într-o anumită direcție, apoi spuse:

— Mai întîi trebuie să facem un înconjur... Vorba dumitale: mult a fost, puțin a rămas. Încă o sută de metri în plus nu mai contează...

Cel mai gros părea edificat:

— Înțeleg cam cum vine treaba. Vrei să încurcăm urmele, ca sub Şaua Mare, cînd am aşteptat să treacă mai întîi cabanierii.

— Acolo a fost altceva. Cabanierii erau singurii oameni de care trebuia să ne ferim. Puteau să intre la bănuială dacă vedeau urmele noastre trecînd pe sub .Şaua Mare. Dacă simțeau ceva, mai ales după chemarea telefonică din plină noapte, şi făceau cale întoarsă? Se ducea totul dracului, sau se complica în aşa hal... Dar nu de urme trebuie să ne ocupăm acum. E altceva mult mai important. Şi n-ar strica să începem cu fleacul

ăsta... Să nu mă întrebi de ce, pentru că nu pot să-ți dau un răspuns logic...

Şi în timp ce rostea ultimele fraze, prinse cu mîinile stîlpul indicator şi încercă să-l scoată din pămînt. Se opinti din toate puterile, dar în zadar.

— Fir-ar să fie! se înfurie el. Ajută-mă, ce stai!

— Lasă-mă numai pe mine! îl îndepărtă cel cu rucsac în spate. Şi stai mai la o parte, să nu-l scap.

Mai întîi răsuflă de cîteva ori, zgomotos, ca o locomotivă, apoi repetă mişcarea celuilalt. Dar stîlpul nu se clinti. Îndărătnic, trase pînă ce i se congestionă fața ca o sfeclă, pînă ce se sperie celălalt.

— Stai, domnule, că mai ai nevoie de forțe. Ți-am spus că e mai bine să tragem amîndoi.

Îşi uniră puterile, se opintiră ca nişte bivoli, dar tot cu acelaşi rezultat.

— Trebuie să-l scoatem cu orice preț? întrebă cel mai gros. Crezi că fără indicator cine vrea nu nimereşte aici?

— Nu ştiu; ți-am spus de la început să nu mă întrebi nimic. Simt că trebuie să-l scoatem» Dumneata nu ai niciodată presimțiri? Poate că e o simplă poftă de a strica, nu ştiu...

— Ți-am spus că nu mă pricep la chestii din ăstea complicate. Dar ar fi păcat să facem hernie sau să ne spetim pentru o părere... La urma urmei, cine poate veni aici?

— Stai! tresări cel mai înalt. Ia să încercăm altfel!

Prinse cu mîna brațul acoperit de zăpadă şi la cea dintîi smucitură îl scoase din stîlp. Nici celălalt braț nu opuse mai multă rezistență.

— Vezi, domnule?! spuse el arătînd ambele brațe. Ne-am chinuit ca nişte bezmetici, cînd cu puțină glagorie se putea aranja totul. Ştii ce scrie pe brațul ăstalalt? *Atențiune! Prăpastie la 15 metri.* Poate din cauza asta trebuia să distrugem indicatorul. Ca să nu se ştie că e prăpastie la cincisprezece metri...

Se dădu doi paşi înapoi, îşi încordă brațul drept, apoi aruncă una din tăblii spre locul unde se vedea prăpastia. Parcă făcea exerciții de aruncare, ca un copil. Cu aceeaşi putere şi cu aceeaşi îndemînare aruncă şi cealaltă tăblie, însă cu mîna stîngă. Era mulțumit, deşi însoțitorul său îl privea năucit.

— Să nu mă întrebi, domnule, spuse el. Poate că e joacă, poate că e control, poate că nu-mi place să ştiu ce e... Dacă ai fi căutat douăzeci şi doi de ani, ca mine, un singur lucru, pretutindeni şi întotdeauna, ai fi ajuns să faci şi dumneata nişte gesturi pe care nu vrei să ți le explici. Cînd duci cu tine o închisoare, şi a-ți sufla nasul e un gest de libertate, şi este, domnule! Altfel mori...

Făcuseră un ocol destul de larg. Ajunseseră lîngă un alt stîlp, de lemn, care susținea sîrma telefonului.

— Ia uită-te, domnule! răsună speriată vocea celui mai gros. Mi s-au stricat mie ochii sau s-a făcut zăpada albastră?

— Lasă-mă cu prostiile, ce dra... răspunse celălalt, dar vorba îi rămase în gură. Cum se poate asta? Zăpada albastră!

— Iar acum parcă s-ar îngălbeni...

Pe neaşteptate, sîrma de deasupra capului lor începu să se mişte. Amîndoi priveau ca hipnotizați legănarea ei. Cel mai înalt se dădu un pas înapoi, ridică bastonul şi-l prăvăli cu toată puterea asupra sîrmei. Nu se întîmplă nimic. Sîrma nu era atît de întinsă ca să se rupă dintr-o lovitură. Mai lovi o dată, şi încă o dată, apoi începu şi celălalt să lovească, apoi îşi comandară loviturile: Unu! Ridicarea bastoanelor. Doi! Prăvălirea bastoanelor. Unu! Doi!... Unu!... Doi!... Unu! Doi!... Parcă ar fi lovit într-o coardă de cauciuc. Izbeau năprasnic: sau unul după altul, sau în acelaşi timp, sau neregulat.

— Fugi, domnule! răcni cel mai gros. Fugi, că-mi vine să te omor. Fugi, cît mai judec!

Celălalt nu-l auzea. Nu mai lovea în sîrmă, izbea cu bastonul în stîlpul de lemn care o susținea, izbea ca un tăietor de lemne, regulat, sacadat, icnind după fiecare lovitură. Haaa! Bum! Haaa! Bum! Haaa! Bum!

Individul cel gros îşi scotocea buzunarele hanoracului. Scoase un obiect lunguieț şi lucitor, un briceag neobişnuit, cu lama cît o baionetă. Se înălță în vîrfurile picioarelor şi din prima apăsare tăie sîrma. Apoi îşi potrivi briceagul ca un pumnal. Ochii îi ieşiseră din orbite. Privea cu atenție de leopard către însoțitorul lui, care lovea ritmic în stîlpul de lemn, ridicîndu-şi şi coborîndu-şi spatele. Baioneta se înălță încet în aer... Dar cel care stătea cu spatele se întoarse fulgerător. Un pistol cu țeava neagră, lungă tremura în mîinile lui.

— Ce e, domnule? Ce faci? întrebă el. Am simţit vîntul morţii în preajma mea. Ce ai în mînă?

— Am tăiat sîrma... răspunse cel gros. Am tăiat-o aşa: hîrşşşş! Hîrşşş! Şi vreau s-o mai tai o dată...

— Stai! Stai acolo! Auzi? Întoarce-te cu spatele! Auzi?... Aşa! Ca să fie foarte clar! Aruncă imediat cuţitul! Auzi? Imediat!

Cel cu cuţitul nu schiţă nici o mişcare decît în momentul cînd vocea din spatele lui se prefăcu în şuier. Simţea că-i îngheaţă sîngele în vine. Se grăbi să arunce cuţitul, departe în prăpastie. Apoi se întoarse:

— Păcat... Era un cuţit special... Mi-l dăduse un italian în timpul războiului. Tot într-o iarnă mi l-a dat. Îl aveam de douăzeci şi cinci de ani... Dar dacă nu mă forţai să-l arunc... îl băgăm în dumneata. Pînă în prăsele şi apoi îl învîrteam, îl învîrteam... Şi parcă tot mai am poftă să ucid.

— Şi eu! îl ameninţă cel cu pistolul. Dar eu nu trebuie decît să apăs cu arătătorul. Înţelegi dumneata? O simplă apăsare, aşa cum ai întoarce fila unei cărţi, şi gata cu dumneata. Nu te mai găseşte nimeni, domnule, că te împing cu piciorul în prăpastie. Aşa!... Înţelegi? Ca pe-un butuc, ca pe-o murdărie. Dumneata nu simţi cum te duci de-a dura, că eu simt cum te împing cu piciorul drept?

Dar în loc să tragă, băgă pistolul cu ţeavă lungă sub hanorac, apoi îşi şterse năduşeala de pe faţă.

— Hai, domnule, hai! Să intrăm mai iute în cabană... se împotrivi el unei rafale reci, subţiri ca un bici de gheaţă. Hai, că simt ceva în jur... parc-ar fi o otravă, o întunecime care intră în creier şi se zvîrcoleşte şi ia minţile... Treci înainte!

Porniră spre cabană, pe o potecă largă, bătătorită, printre trunchiuri de brad îmbrăcate în alb. Se înţeleseră fără vorbe. Fiecare lovea cu bastonul în trunchiurile liliputane pe care le întîlnea în cale. Cel gros în dreapta, cel înalt în stînga. Loveau cu sete, scuturînd zăpada de pe brăduleţi dintr-o singură izbitură. După un cot se opriră. La vreo sută de metri în faţa lor se zărea, într-o adîncitură, o movilă albă, cu uşi şi ferestre. Dar poteca pe care veniseră nu ducea într-acolo. Cotea din nou la stînga. Cotiră şi ei şi văzură, printre brăduleţi, chiar la picioarele lor, la vreo douăzeci de metri în vale, o clădire înaltă, cu fundaţii de bolovani şi cu ziduri de bîrne, acoperită de zăpadă: Cabana Izvoarele. În clipa cînd ajunseră în faţa uşii, cineva stinse, dintr-o suflare, lampa lumii.

4

Poate chiar în secunda aceea se aprinse lampa în cabană. O lampă de petrol, pe care cineva încerca s-o agaţe de un cîrlig înfipt în mijlocul plafonului. Sufrageria se umplu dintr-o dată de umbre mişcătoare. Cel care o aprinse, o adevărată namilă, coborî de pe scaun şi se duse la uşă, deschizînd-o fără să se grăbească:

— Poftiţi... spuse el. Aţi ajuns la timp. Numai un sfert de oră dacă aţi fi întîrziat... Ce doriţi? Rom? Coniac?

— Coniac! alese cel gros. Două mari, duble...

— Asta cum vine? întrebă cabanierul. Două de cîte-o sută? Sau două de cîte-un sfert? Sau mai bine să vă dau o sticlă neîncepută?

Nu mai aşteptă răspunsul lor. Luă o sticlă din raft, apoi două pahare şi le aşeză pe o masă pe care o alese el, chiar sub lampa de petrol, care parcă începea să-şi mărească flacăra.

— Nu! porunci cel mai înalt. Nu-mi place să fiu privit, fără să văd cine se uită la mine şi mai ales cînd se uită la mine.

— Cum poftiţi... ridică din umeri cabanierul. Bine că a trecut greul. Dacă rezişti pînă la primul semnal...

Aşeză paharele pe o măsuţă retrasă care abia era atinsă de razele lămpii, apoi destupă sticla.

— Şi care e primul semnal? întrebă cel gros.

— Primul semnal e o şuierătură. Dar n-aţi mai apucat-o...

Omul se întoarse la tejghea. Deschise un registru, apoi scoase de undeva un toc:

— Fiţi buni şi spuneţi-mi numele. Cine stă mai mult de douăzeci şi patru de ore...

— Mîine plecăm, răspunse cel mai înalt. Rămînem numai peste noapte. Aşa că...

— Mîine n-o să puteţi pleca, şi nici poimîine, şi nici răspoimîine, şi nici...

Cel înalt îşi strecură mîna sub hanorac, apoi sub pulovăr. Atinse patul pistolului.

— Şi de ce, mă rog, n-o să putem pleca nici mîine, nici poimîine, nici?... se interesă

el cu un accent de amenințare în voce. Aş vrea să ştiu foarte clar...

— Dumneavoastră nu sînteți munteni... se dumeri cabanierul. Dacă Domnul e bun şi îngăduitor, şi după o săptămînă potoleşte prăpădul care va să vie... Şi dacă nu abate urgia... Rămîneți numai o săptămînă în închisoarea asta... Acum cred că-mi puteți da şi numele... Aşa ni se cere, că eu de felul meu nu sînt deloc curios. Puteți să spuneți ce nume vreți, la urma urmei... Măcar să ştiu cum să vă chem. Că o să trebuiască să ne obişnuim, şi eu cu dumneavoastră şi dumneavoastră cu mine...

— Ion Petric, spuse cel gros. Trebuie să mă ridic şi-n picioare?

Cabanierul nu-i răspunse. Aştepta numele celuilalt. Şi simți în glasul lui un fel de întrebare.

— Iordan Liviu... Inginer... Sau profesor...

— Iar eu mă numesc în mai multe feluri... spuse cu voce nepăsătoare cabanierul. Dar m-am obişnuit să mi se spună Cucu. Doriți o cameră împreună?

Se pregătea să părăsească sufrageria, dar vocea lui Liviu Iordan îl opri:

— Ce voiai să spui cu semnalul ăla? Cu şuierătura?

Cabanierul se apropie de masa lor:

— V-am văzut de sus, din pod, cînd ați încercat să scoateți indicatorul. Şi v-am auzit apoi lovind în stîlpul de telefon.

Iordan îşi strecură iarăşi mîna sub pulover:

— Eu te-am întrebat ceva pe dumneata... spuse încet printre dinți. Şi îmi plac numai răspunsurile precise, fără pete. Ca să fie foarte clar.

— Parcă dumneata ştii în momentul ăsta ce e foarte clar? făcu un gest de nepăsare cabanierul. După cum se vede, nu ți-a trecut, dar nu mai e mult, acuşi se porneşte prăpădul, şi te linişteşti ca prin farmec. Aşa se întîmplă întotdeauna... şi cu oricine. Oricît de tare ai fi, nu poți scăpa de nebunia dinaintea vijeliei.

— Asta era?! se lămuri Petric.

— Asta era... Tot aerul se preface în otravă. Şi aerul, şi lumina, totul. Ori te doboară spaima, ori te cuprinde dorința de a sfărîma. Şi nu mai ştii ce faci... Altul ar fi rîs dacă v-ar fi văzut cum vă opinteați să smulgeți indicatorul, sau s-ar fi gîndit că ați fugit dintr-un ospiciu. Dar eu ştiu că aşa se întîmplă. Şi eu am pățit la fel prima dată. Eram singur într-o cabană... N-am ştiut ce se întîmplă. Am început să arunc cu scaunele în rafturi. Am spart aproape toate sticlele şi tot nu m-am săturat. Dacă aş fi avut pe cineva lîngă mine, cred că l-aş fi ucis. M-au lămurit bătrînii, după aceea... Cînd am auzit zgomote la uşă, adineauri, ştiți la ce m-am gîndit?...

Cabanierul tăcu, un moment, lăsîndu-şi întrebarea suspendată, aşa crezu la început Liviu Iordan. Dar îl văzu scotocindu-şi buzunarele şi apoi aprinzîndu-şi țigara.

— M-am gîndit, continuă el, cîți clienți o să am în timpul vijeliei: doi sau unul?... Dacă nu v-ați fi repezit asupra indicatorului şi pe urmă asupra stîlpului, nu ştiu ce s-ar fi întîmplat... Ați avut mare noroc, nici nu vă dați seama. Ştiți cum numesc muntenii cei bătrîni vremea asta dinaintea vijeliei?... Dar mai bine nu vă spun, n-ar fi bine nici pentru mine, nici pentru dumneavoastră. Aşa se zice, că nu e bine să se rostească vorbele. Cică în clipele astea învață toate dihăniile sălbatice pofta de a ucide. O aşteaptă lupii în văgăuni, aşa spun cei care i-au văzut, că mai există şi oameni din aceştia pe lume, o aşteaptă lupii cu botul deschis, încremeniți... Cică stau aşa, ore întregi înainte de a începe vijelia, stau cu botul deschis ca şi cum s-ar adăpa cu otravă. Şi numai dacă prind asemenea vreme învață să ucidă. Şi dacă o prind, pofta de sînge nu-i părăseşte pînă mor... Că numai la zece ani o dată se întîmplă o asemenea vreme... adică nu se întîmplă, că aşa e sortit lumii...

— Poveşti... încercă Iordan să se împotrivească groazei şi neliniştei care-i dădeau tîrcoale.

— Or fi poveşti... spuse cabanierul îndepărtîndu-se. Dar ce v-a apucat, acolo sus, la marginea prăpastiei?... Dumneata de ce crezi că am lăsat brațul drept al indicatorului acoperit de zăpadă?... Sigur că-s poveşti... Mai bine să vă fac focul... Aici nu se simte frigul, fiindcă ați uitat să vă dezbrăcați tot luîndu-vă cu vorbele şi cu poveştile astea...

Liviu Iordan aşteptă să plece cabanierul, şi numai după ce nu-i mai auzi paşii îl lăsă pe Petric să-şi spună păsul.

— Ăsta parc-ar vrea să ne îngrozească! explodă el pe şoptite, îmi venea să sar la el şi să-l strîng de gît.

— N-a vrut să ne îngrozească şi nici nu vrea... Nu e atît de nebun ca să toarne otravă în doi necunoscuți. A vrut să ne calmeze, dar se vede că dumitale încă nu ți-a trecut criza...

— Ba da, ba da! răsuflă Petric uşurat. Am scăpat şi eu cîteva vorbe, ca omul. Nu mai simt teroarea aceea în mine şi nici pofta aceea de lup flămînd... Dar m-au trecut năduşeli auzin-du-l. Şi alte gînduri mă bat... Dumneata crezi că e omul pe care-l căutăm? După vorbă şi după felul cum se mişcă pare muntean din tată în fiu. Şi după obiceiurile pe care le ştie... Dacă n-a coborît în viața lui la oraş?

— Îmi închipui că întrebi tot aşa, scăpînd vorbele la întîmplare...îl măsură Liviu Iordan. Ia spune-mi, domnule! De ce atîția oameni îşi aruncă părerile crezînd că lumea are absolută nevoie de ele? Nu se întîmplă nimic rău în lume dacă tac, înțelegi dumneata? Dimpotrivă... Atunci de ce atîtea vorbe? Ca să te dovedeşti neghiob, sau de-a dreptul imbecil?... Să ştii una de la mine: în lumea asta n-au existat proşti şi mizerabili decît după ce omul a început să vorbească...

— Ți-am spus că dumneata eşti tare în chestii din astea, se retrase Petric. Dar ştii ce e ciudat? Că şi filozofia asta a dumitale, care are atîta efect, tot din vorbe se face... Şi dacă eu n-aş spune o prostie, n-ai face nici dumneata filozofie...

Se auzeau paşii cabanierului apropiindu-se şi Petric descoperi pe fața lui Iordan trăsături care oglindeau un mare zbucium şi o concentrare crîncenă. Stătea ca o pisică gata să sară asupra prăzii. Şi gîtul i se încordase, şi umerii. Dar aşteptarea şi energia ascunsă în ea dispărură în clipa cînd cabanierul pătrunse în sufragerie.

— V-am aranjat o cameră cu godin, spuse el. Într-un minut se face cald ca-n baie. Vreți s-o vedeți...?

Era o invitație pe care Petric se pregătea s-o primească, dar Iordan îl opri, apăsîndu-i mîna. Cabanierul se uita fix la Petric. Îl văzuse schițînd gestul de ridicare şi, neînțelegînd ce se întîmplă, ridică din umeri, dar tot nu-şi dezlipi ochii de la el.

— E o cameră cu trei paturi... continuă cabanierul, privin-du-l cu aceeaşi insistență pe Ion Petric. Eu parcă te-aş mai fi văzut undeva, domnule Petric... Mai de mult...

Petric căută răspuns în ochii lui Iordan şi înțelese din căutătura lor încruntată că trebuie să nege.

— Nu! Nu! răspunse el ca şi cum s-ar fi apărat de ceva neplăcut. Nu cred că ne-am văzut.

— Dar nu e nici o supărare dacă ne-am întîlnit sau nu în lumea asta mare, spuse cabanierul. Cine ştie pe la ce cabană ați trecut, sau...

— Sau poate că l-ai întîlnit dumneata, în vale... interveni Liviu Iordan. Adică în lume...

— M-aş mira... răspunse imediat cabanierul. De mai bine de douăzeci de ani n-am coborît în lume... Poate în timpul războiului. Dar nu pe front, pentru că n-am fost pe front...

În tot timpul dialogului, nici cabanierul, nici Liviu Iordan nu se clintiră cu un centimetru din locurile în care se aflau. Era ceva amenințător şi ciudat în atitudinea lor. Liviu Iordan simți că trebuie să schimbe vorba:

— Parcă am mai văzut o clădire cu hornuri...

— E mai veche şi mult mai mică, spuse cabanierul. Nici nu ştiu dacă a fost vreodată cabană. Vara, cînd e multă lume, punem acolo paturile de rezervă. Cu puțin interes s-ar putea amenaja...

Cabanierul intrase în joc, dar nu se mişcase de acolo de lîngă tejghea. Petric, crezîndu-se privit, dădea semne de nervozitate. Iordan interveni din nou:

— Nu putem dormi într-o cameră cu trei paturi! anunță el, tot fără să se uite spre cabanier. Aşa ne-am obişnuit...

— Eu credeam că o să vă prindă bine un al treilea pat...

— Eu credeam că dumneata eşti cabanier şi trebuie să ții seama de ceea ce vrea clientul! spuse sec Liviu Iordan.

Cabanierul rămase doar o clipă în cumpănă:

— Bine. Atunci o să-l scot. Altă cameră mai mică nu avem... Şi, chiar dacă am avea, ar fi păcat, că asta s-a încălzit.

Se auzeau paşii lui îndepărtîndu-se.

— Nu la dumneata s-a uitat tot timpul, spuse Iordan. S-a uitat numai la mine. Probabil că mă vedea într-o fîşie de lumină. Probabil că i s-au aprins nişte amintiri. N-o să fie uşor...

Şi deodată cabana fu atacată din toate părțile de forțele vijeliei.

5

Cireşarii se opriseră chiar la începutul Brînei Iadului, îndărătul unor stînci uriaşe care-i apărau ca nişte scuturi. Se opriseră să-şi tragă sufletul, după ce înfruntaseră vijelia prin toată Şaua Mare. Erau sleiţi de puteri, dar scăpaseră toţi de spaima şi nebunia care-i cuprinseseră la Zaruri. În locul unde se opriseră, vijelia devenise o simplă forţă sonoră.

— Parc-am fi într-o sală de cinema, spuse Dan, într-un moment de pauză acustică. Ce-ar fi să rămînem aici?

Se înghesuiseră toţi într-un cerc spontan, îşi lipiseră unii de alţii umerii şi capetele ca să se poată auzi. Nu erau înfriguraţi şi aveau, aproape toţi, senzaţia stranie că participă la o întrecere sportivă. Cînd nu vor mai putea, vor spune: "Gata! Abandonăm!" şi se vor da la o parte. Mai departe nu încercau, sau nu puteau să se gîndească.

"Acum, trebuie să profităm acum! îşi spunea Victor. Vijelia e abia la început, încă nu şi-a dezlănţuit toate puterile. Mai mult urlă decît atacă. Parcă ar vrea să ne înşele... Singur că vrea să ne înşele!... Ce vom face cînd va începe viscolul? Cînd se va lăsa gerul? Cînd nu se va mai vedea nimic?... Toată liniştea asta e o capcană... Aici nu e un adăpost. E un mormînt..."

— Trebuie să plecăm! spuse deodată Victor. Aici nu mai putem rămîne nici un minut. Gata! Pregătirea!

— Poate că sîntem mai feriţi aici... Împrumută Ionel ideea lui Dan. De ce să mergem aiurea?

Victor ar fi putut să-i răspundă cu gîndurile care-l frămîntaseră pînă în clipa cînd luase hotărîrea plecării. Dar n-ar fi însemnat altceva decît să deschidă gustul discuţiilor. Îl cuprinse un val de mînie şi nu făcu nimic ca să i se împotrivească:

— Idiotule! strigă el. Dacă vrei să te sinucizi, n-ai decît! Dar nu-i molipsi şi pe alţii. Gata! Plecarea! Şi nimeni nu are voie să abandoneze schiurile! Mai bine să rămînă el decît să-şi lase schiurile! Gata!

— Stai! îl opri Ursu. Nu putem să pornim orbeşte.

— Ba da! se încăpăţînă Victor. Pornim orbeşte. Nu înţelegi că primul lucru pe care trebuie să-l facem este să fugim din capcana asta?

— Aşa nu se poate! Trebuie să înţelegi şi tu că nu ne plimbăm pe asfalt. Ne scoţi din capcană, dar unde ne duci?

— Nu ştiu! răspunse Victor. Şi nici nu trebuie să ştim.

— Victor! se rugă Maria. Aici începe Brîna Iadului. Nu vezi ce întuneric s-a făcut? Nici palma nu se mai zăreşte... Cum putem să trecem iadul ăsta blestemat?... Mai bine...

— Mai bine taci! urlă Victor. Vă cer un singur lucru. Probabil pentru prima şi ultima dată. Nu ştiu unde vă duc... Dar lăsaţi-mă să vă duc. Pînă cînd voi cădea, nimeni să nu facă altceva decît ceea ce spun eu. Atît!

— Da! spuse Lucia. Daaaa! Şi să plecăm odată!

— Cum o să trecem cu schiurile pe umăr? întrebă Dan.

— Cum o să trecem? întrebă Ursu. Schiurile le duc eu. Dar pe unde o să trecem şi cum? Dac-am avea lanterne...

— O să trecem legaţi, răspunse Victor. Şi o să mergem pe potecă, fără nici un risc. Vom călca pas cu pas, în urmele celor care au coborît de la cabană. Dacă va fi nevoie, vom căuta urmele cu mîinile. Şi cred că ar fi mai bine să treacă Tic în frunte. El are piciorul cel mai mic. Ai înţeles, Ticuşor?

— Cum să nu înţeleg?... Nici măcar n-o să fie greu. Din şase urme nimeresc eu una. Cel de după mine... Adică mai bine eu, nu el! Nu ridic piciorul decît după ce simt piciorul celui de după mine atingîndu-mi glezna. O să fie grozav!

— Da... consimţi Ursu. Aşa vom putea ajunge... undeva. Iar schiurile... Cred că ar fi bine să facem un fel de sanie din ele. Să le legăm şi să le tragem după noi. Funii avem, avem şi sfori. Într-un minut terminăm cu ele. Şi dacă rămîn ultimul, le trag eu. Mai uşor decît dacă le-aş duce pe-ale mele pe umăr...

— Oare n-am putea să-l folosim şi pe Ţombi? spuse Maria, parcă pentru a răscumpăra nedreptatea pe care i-o făcuse cu cîtva timp în urmă, la Zaruri, căţelului.

— M-am gîndit şi eu, se bucură Tic. Chiar în clipa cînd ai început să vorbeşti tu. O să-i fac o zgardă din sfoară şi o să-l învăţ să ne dea semnale. Auzi, Ţombi? Să nu-ţi închipui altceva. Dacă poteca e sigură, mă tragi. Dacă simţi gol, te lipeşti de picioarele mele. Da?

Cîteva minute mai tîrziu, legaţi unul de altul, cireşarii începură să urce Brîna Iadului. Nu se vedea nimic. Se lăsau duşi de urme. Erau închişi între doi pereţi gigantici, care nici ziua nu lăsau să pătrundă lumină în despicătura de iad. Dacă poteca nu s-ar fi strecurat ca un labirint printre stînci, vijelia i-ar fi zvîrlit pe cireşari ca pe nişte frunze în prăpastie.

Şuierăturile ei erau înspăimîntătoare. Înaintau încet, pas cu pas, parcă-şi lipiseră picioarele; formau împreună o lighioană necunoscută, o omidă a nopții şi a zăpezii, cu şapte perechi de picioare. Înaintau încheboşați, cu glugile trase peste cap, ca un convoi orb de fantome, şi fiecare pas era o întrebare, aceeaşi întrebare de groază. De cîte ori nu simțeau goluri sub paşii lor! De cîte ori nu simțeau în stînga şi în dreapta hăuri fără fund! De cîte ori nu căutau cu mîna şi apoi cu trupul reazemul stîncii cînd vijelia răzbătea pînă la ei!

Înaintau încet, fiecare pas era o veşnicie, şi frigul se strecura în ei, mai ales în mîini şi-n picioare, şi n-aveau cum să se apere. Şi cel mai mult suferea ultimul, încheietorul convoiului, care de multă vreme nu mai tîra după el vraful de schiuri. Le ridicase pe umăr, în mers, şi trebuiau ținute vertical ca să nu le lovească de stînci, să nu-şi piardă echilibrul şi apoi să-i tragă şi pe ceilalți în prăpastie după el. Greutatea poverii îi aplecase umărul, iar teama că ar putea să-i stînjenească pe ceilalți îi transformase mersul într-un chin... Brîna Iadului... Brîna Iadurilor...

Dar nu era decît o cărare spre iad. Iadul abia începea. Vuietul surd se apropia, se apropia, se apropia. Întunericul se transformase într-o ceață albă, sclipitoare, densă, prin care nu se vedea nimic. Nici degetele care atingeau ochii nu se vedeau. Era halucinant totul. Şi mai ales vuietul cumplit, rău, apăsător. Şi şuierăturile care înțepau şi frigeau auzul. Şi rafalele care se îngroşau şi se transformau în talazuri, izbind furioase în piept şi-n abdomen.

Intraseră în iad, în mijlocul iadului. Cineva se prăbuşise şi după el toți ceilalți. Alunecau, alunecau pe o coastă de gheață. Cel cu schiurile se azvîrlise înainte, luase el conducerea şirului. Nu se vedea nimic. Ceața albă lovea, era aspră şi rece. Albeața aerului trecea prin pleoapele închise. Era un infern neverosimil, un infern alb şi crud. Şi alunecarea nu se mai termina. Era o alunecare lungă, o alunecare fără sfîrşit, dar prea lungă pentru a fi rea. Devenise o alunecare lină, înceată, care primea din plin ura şi forța vijeliei şi mai ales canonada şi şuierăturile ei. Încet, încet alunecarea se opri...

Ursu îşi descolăci de pe braț funia de care erau legate schiurile, apoi, cu o singură mişcare, îşi scoase lațul din jurul toracelui. Apoi porni după funie pentru a-i număra pe cei care alunecaseră. Erau toți. Şi Țombi. Abia după aceea îşi întoarse spatele împotriva vîntului şi izbuti să deschidă ochii. Era o lumină stranie, albă, străvezie. La început nu zări nimic decît vînzoleala albă. Apoi îşi văzu mîna, apoi zări la picioarele lui o pată întunecată: legătura de schiuri şi bețe. Spatele şi gîtul îl mai dureau, mii de alice foiau în carnea lui, dar schiurile erau acolo, toate. De cîte ori nu crezuse că umărul nu-l va mai asculta, că va azvîrli cu o singură tresărire povara duşmană, că mîna îi va cădea inertă şi liberă... Dar de fiecare dată se aprindea un fulger: erau singurele lor arme în infernul acela alb...

Ursu simți deodată o lovitură năprasnică în spate, parcă i-ar fi căzut un sac cu nisip din înaltul cerului. Abia mai avu timp să se răsucească pentru a nu se prăbuşi peste schiuri. Se ridică încet, cu spatele împotriva viscolului, împingîndu-se spre locul unde se aflau ceilalți, într-o groapă salvatoare în care vijelia lovea cu a zecea parte din puterea ei. Îl găsi pe Victor, în spatele lui era Maria. În spatele Mariei era Lucia. Ultimul era Ionel. Înaintea lui Victor era Dan. Iar primul era Tic, încovrigat peste Țombi. Se aplecă deasupra lui Victor şi îşi lipi buzele de urechea lui:

— Sîntem într-o groapă, chiar pe potecă, dar abia se mai văd urmele. Le astupă viscolul. Nu ştiu încotro s-o luăm. Cred că nici tîrîndu-ne nu putem înainta...

Apoi îşi duse urechea la buzele lui Victor:

— Ia ochelarii mei, îi răspunse Victor. Mi-a fost teamă că am pierdut poteca. S-ar putea să o pierdem de-acum înainte, dar măcar ştim că alunecarea nu ne-a dus aiurea... Poate că dăm peste stîna aceea. Tu să o iei înainte. Leagă-te de mine cu o sfoară... sînt vreo două ghemuri în rucsac. Şi dacă mai dai de urme, trimite semnale. Noi vom porni după fiecare semnal. Înțelegi?

— Înțeleg, spuse Ursu. Trebuie să dibuim urmele pînă nu le astupă viscolul. Dacă smucesc de trei ori la rînd, porniți în direcția sforii. O să trag şi schiurile după mine... Victor! Mai frămîntă-i pe ceilalți. Să nu cumva să adoarmă... O să leg sfoara de Tic, ca să nu se încurce şirul...

Victor mai avea să-i spună ceva lui Ursu:

— Nu lua schiurile cu tine. Trebuie să fii liber ca să poți umbla după urme. Ursule! Numai de la urme poată să vină salvarea noastră. Dacă va fi nevoie să cauți prin zăpadă cu mîinile? Hai, du-te!

Ursu plecă. Legase un capăt al ghemului de sfoară de mîna lui Tic, apoi băgase

ghemul în buzunar şi trăsese fermoarul în aşa fel ca să rămînă doar o deschizătură prin care să se desfăşoare sfoara. Victor avea dreptate. Trebuia să aibă mîinile libere. Găsi o urmă chiar lîngă legătura de schiuri. Era bine întipărită în zăpada veche. Viscolul încă n-o astupase. Vîrful încălţămintei era îndreptat spre coasta pe care alunecaseră cireşarii. Era prin urmare o urmă bună, urma cabanierilor. Îşi potrivi, întorcîndu-se şi el cu spatele, bocancul în urma găsită. Calculă în gînd lungimea pasului celui care lăsase urma şi îşi purtă piciorul liber înapoi. Începu să apese zăpada şi acolo unde simţi mai mică rezistenţă, călcă. Era urma veche. Făcuse un simplu control pentru a afla direcţia potecii. Din păcate, poteca înainta împotriva vijeliei. Dar şi aceasta era o direcţie. Cu spatele împotriva vîntului, se căzni să meargă pas cu pas pe cărarea presupusă, pe urmele lăsate de cei trei cabanieri, refăcînd în sens invers mersul lor. Mergea fără să mai cerceteze urmele, se lăsa dus de un fel de instinct. Din loc în loc se oprea pentru a controla poteca. Uneori urmele erau vizibile sau se lăsau uşor descoperite de căutarea mîinilor prin zăpadă. Alteori însă îl apuca spaima că a pierdut poteca, atît de mult îi trebuia pînă ce îndepărta zăpada pufoasă şi dădea de golul unei urme vechi. Mergea numai cu spatele. Cu faţa nu ar fi putut să înainteze nici doi paşi. Uneori, paveze pe care nu le vedea îl apărau de rafalele turbate ale viscolului. Alteori, lovindu-l cu puterea şi răutatea unor saci cu nisip, rafalele îl prăbuşeau, îl rostogoleau, îi strecurau proiectile de zăpadă pe sub glugă. Nu se vedea nimic, doar o învălmăşeală albă, ca nişte nouri care nu-şi găsesc locul. Un talaz, scăpat de bariere, aproape că-l ridică pe sus şi-l azvîrli cîţiva metri, lipindu-l de un bolovan. Se ridică anevoie, năucit şi mai ales speriat că a pierdut poteca. Nici nu putea să-şi dea seama în ce direcţie îl azvîrlise talazul. Dar chiar lîngă el, sub bolovan, zări cîteva urme distincte. Nici măcar nu erau astupate de zăpadă. Îşi potrivi bocancii în ele, apoi îşi continuă mersul în sens invers. Urmele erau mari şi le găsea mereu, fără să le caute. Nu mai coborau, urcau o pantă lină. Vijelia însă îşi schimbase direcţia. Il izbea în piept şi-n abdomen. Şi puterea ei creştea mereu. Iarăşi se pomeni luat pe sus şi aruncat. Nimerise într-o groapă. Întinse mîinile pentru a-şi opri rostogolirea şi întîlni obstacole vii, mişcătoare. Ajunsese în groapa din care plecase, în groapa în care se aflau cireşarii!

Vijelia nu se simţea acolo, dar pe măsură ce ninsoarea se înteţea, zăpada se aşternea în groapă. Mai devreme sau mai tîrziu, groapa se va umple cu zăpadă...

Tinerii se strînseseră într-un cerc, într-o horă stranie, fantastică. Se învîrteau fără încetare: un minut la dreapta, un minut la stînga. Şi ţopăiau mereu. Poate că strigau sau cîntau, dar nu se auzea nimic altceva decît urletul neîntrerupt şi lugubru al vijeliei.

Ursu îl căută pe Victor, îi căută urechea pentru a-i spune ce se întîmplase.

— Nu mai înţeleg nimic... Aceleaşi urme m-au adus înapoi.

— Eşti sigur că sînt aceleaşi? îl întrebă Victor. Eu nu cred... Trebuie să fie alte urme... Mai uită-te o dată. Poate că nu sînt urme care vin de la cabană... poate că sînt urme care duc la cabană... Altfel nu se poate explica...

— Vrei să spui că... Daaaa! Să ştii că ai dreptate. M-au adus aici nişte urme uriaşe. Cele pe care le-am întîlnit la Zaruri. Mă iau după ele. N-au unde să ducă decît la cabană!

Ursu le găsi la extremitatea de sus a gropii. Încă nu erau acoperite. Nu se mai întoarse cu spatele. Se încovrigă şi, căutîndu-le cu mîinile şi cu ochii, începu lupta disperată cu vijelia. Înainta prin cortina de zăpadă şi urlete, prin groaza şi teroarea talazurilor, ca un obiect mînat din spate de-o forţă şi mai cumplită decît a vijeliei. Parcă trecea prin ziduri rele de cauciuc, pe care trebuia să le sfredelească pas cu pas, metru cu metru. Tot trupul îi devenise un sfredel şi mergea ca un nebun, sfredelea cu înverşunare talazurile de cauciuc, se opintea, cădea, împingea cu capul, şi cu grumazul, şi cu spatele, şi cu umerii, mai ales cu umerii. Nu mai vedeau urmele pe care le căuta. Le simţea cu bocancii în zăpada dură sau moale, le simţea şi le călca îndărătnic şi nimicitor, parcă le-ar fi căutat cu picioarele goale. Şi mereu controla sfoara şi o smucea şi-i chema pe ceilalţi după el. Şi-i simţea venind, îi simţea din încordarea sforii cînd îi oprea desfăşurarea, şi puterile creşteau în el, parcă i le trimiteau ceilalţi prin sfoara aceea mai subţire decît o sîrmă de telefon. Ca un sfredel înainta prin cortina rea şi vîscoasă, printre proiectilele care-i ciupeau cu ţepi otrăviţi părţile descoperite ale feţei. Şi se încălzise, parcă simţea sudoarea pe spate şi pe piept, dar se opintea ca un bezmetic, îşi ducea cu înverşunare jugul de plumb. Cădea şi se ridica, şi de multe ori mergea în patru labe, sau se tîra, aşa cum pesemne se tîrau cei de după el.

Se opri lîngă un perete pe care-l ghici neted şi uriaş, se opri pentru că acolo, la rădăcina peretelui, vijelia devenea iarăşi o simplă forţă sonoră. Ceaţa era mai străvezie acolo şi se vedeau limpede urmele celor care trecuseră; zăpada veche abia se primenise

cu un strat subțire de ninsoare. Erau două feluri de urme: unele care urcau, altele care coborau. După grosimea stratului de ninsoare, cele care urcau, urmele gigantice, erau mai noi decît cele care coborau. Deci, Victor avusese dreptate!...

Ursu se pregăti să dea semnalul convenit... dar nu mai găsi sfoara. Ghemul se desfăşurase de tot, iar capătul sforii îi ieşise prin deschizătura buzunarului. În prima clipă crezu că va înnebuni. "Dacă prietenii din urmă vor pierde poteca? Imposibil!" îşi reveni el imediat. Probabil că în momentul cînd nu vor mai simți rezistență, se vor opri. Sau poate că veneau chiar pe urmele lui, şi atunci vor înainta cu prudență pînă... "Numai să nu creadă că mi s-a întîmplat ceva!" se înfioră vlăjganul. Gîndul acesta îl trezi. Scoase la iuțeală cel de-al doilea ghem de sfoară, apoi căută un ciot în peretele de stîncă pentru a lega de el unul din capetele sforii. După ce se asigură astfel, porni pe urmele pe care venise. Muntele încă îl proteja de puterea vijeliei. Căuta peste tot, deşi ştia că nu va găsi sfoara decît în clipa cînd îşi va întîlni prietenii. Undeva se lovi de un obiect ciudat de metal, înfipt în zăpadă. Era o tăblie. Cîțiva paşi mai încolo găsi o altă tăblie, asemănătoare cu prima, poate mai îngustă. Îşi continuă căutarea, uitînd o clipă pentru ce pornise înapoi. Şi mai găsi un obiect, tot de metal, un cuțit uriaş, ca o baionetă, împlîntat în zăpadă. Abia mai tîrziu se dezmetici. În locurile unde găsise cele trei obiecte de metal, nu întîlnise nici o urmă!

N-avu vreme să se gîndească prea mult, pentru că mai găsi ceva în vîrtejul de zăpadă. O pată neagră, mobilă, care i se strecură printre brațe şi-i răsuflă cald în obraji: Țombi. Era emisarul celorlalți şi strîngea în dinți un creion rupt pe jumătate de care era legat un capăt de sfoară. Ursu trase, trase mult de sfoară pînă ce o simți încordată. Prietenii lui erau pe la jumătatea sforii, adică pe la vreo cincizeci de metri. Îi chemă după el cu smuciturile convenite, dar simți şi el nişte smucituri care nu făceau parte din codul de semnale. Le descifră din prima clipă. Era un mesaj de bucurie, de încredere, de speranță. Reîntîlnirea... Se înapoie la scutul de piatră, gîndindu-se să aştepte cu folos sosirea celorlalți. Mai întîi refăcu ghemul pe care-l avea în buzunar, apoi înfăşură în jurul creionului sfoara adusă de Țombi.

Revederea, reîntîlnirea, se transformă într-o horă mută şi imobilă. Abia după aceea se prăbuşiră, unul după altul, în zăpadă, la rădăcina peretelui de stîncă. Voiau să răsufle, măcar de cîteva ori, ca oamenii. Atît: să răsufle de cîteva ori fără groază că le îngheață plămînii. Vijelia îi zdrobise şi-i sufocase.

Ursu dibui repede mecanismul şi resorturile cuțitului. Era un pumnal special, cu lamă lungă şi ascuțită ca briciul şi cu un vîrf subțire ca acul, care ar fi pătruns şi prin capătul unghiei. Era o armă redutabilă, care se închidea ca un briceag şi se deschidea fulgerător prin simpla apăsare a unui buton. Celelalte obiecte metalice, cele două tăblii le dădură mult de furcă tinerilor pînă îşi făcură o idee asupra utilității şi scopului lor. Dar cînd descoperiră că sînt brațele unui indicator metalic, simțiră poate prima undă de bucurie şi speranță de cînd părăsiseră acel loc blestemat pe care-l botezaseră "La Zaruri". Descifrarea indicatoarelor se făcu în două secunde, după ce îşi uniră trupurile într-o sferă, care nu lăsa să pătrundă nici cea mai subțire rafală a vijeliei. Victor şi Ursu aprinseră simultan două chibrituri, fiecare luminând şi memorînd literele unei tăblii. Pe una dintre ele scria: "*Atenţiune! Prăpastie la 15 metri!"* Iar pe cealaltă: *Cabana Izvoarele: 200 metri.*

După ce telefonul fără fir anunță rezultatul descifrării, cireşarii ținură cea mai fantastică adunare a vieții lor. Fiecare primi un număr de recunoaştere, sau un semn de recunoaştere. Tic: un deget, Maria: două, Lucia: trei, Ionel: patru, Ursu: pumnul strîns, Victor: palma întinsă, Dan: tot pumnul strîns. Erau în cerc, un cerc format din trupuri aplecate. Nu se putea auzi nimic decît lipind buzele de ureche şi protejîndu-le cu mîinile. Cel care voia să vorbească trebuia să-şi anunțe mai întîi, în mijlocul cercului, semnul de recunoaştere. Uneori semnele se ciorovăiau între ele, pentru întîietate, alteori erau pauze, sau reveniri, sau retrageri de la cuvînt. Telefonul fără fir, de atîtea ori folosit în joacă, devenise acolo, în infernul de gheață, în haosul de urlete şi de şuierături, toată speranța şi puterea lor.

Iată cum se desfăşurase nemaipomenita lor adunare:

Ursu: Le-am găsit pe o rază de zece metri, poate chiar mai puțin. Tăblia cea lată era înfiptă în zăpadă. Celelalte obiecte păreau trîntite, căzute.

Lucia: N-ai căutat stîlpul?

Ursu: Din păcate nu ştiam că sînt de la un stîlp. Dar chiar dacă aş fi ştiut şi aş fi căutat anume un stîlp, nu l-aş fi găsit. Nu cred că era în raza aceea.

Ionel: Dacă ai trecut pe lîngă el?

Victor: Ne pierdem timpul cu întrebări inutile. Nu văd cum se poate răspunde la întrebarea asta... de unde să ştie dacă a trecut sau nu pe lîngă stîlp?
Ursu: în orice caz, acolo unde am găsit tăbliile nu era nici urmă de stîlp. Sigur.
Tic: Probabil că le-a smuls vijelia...
Victor: Se poate să le fi smuls vijelia. Dar nu puteau să zboare. Trebuiau să cadă lîngă stîlp.
Ursu: De cîte ori să vă spun? Nu era nici urmă de stîlp. Dacă am găsit un cuțit, cum să nu fi găsit un stîlp?
Lucia: Argument decisiv!
Maria: Dacă au căzut de pe o înălțime? De pe o movilă sau de pe o colină care nu se vede?
Dan: Noroc că nu ți-au căzut în cap. Mi-au înghețat picioarele. Bocnă.
Victor: S-ar putea că Maria să aibă dreptate. De fapt, e singura explicație. Deşi...
Lucia: Oare nu ne pierdem timpul? Ce voiai să spui cu deşi, Victor?
Victor: Cuțitul mă pune pe gînduri... Dacă n-ar fi fost cuțitul, eram liberi să credem orice. Aşa se complică totul. Trei obiecte în acelaşi loc! Nu vi se pare cam straniu?
Ursu: Ba da!
Lucia: Cum ai găsit cuțitul?
Ursu: Nu era înfipt în zăpadă. Era culcat. Şi deschis.
Victor: Asta-i! Un asemenea cuțit nu se poartă deschis decît cu un anumit scop. Bravo, Lucia! Nu e un cuțit de bucătărie, ci un pumnal...
Tic: Oare nu puteau şi tăbliile să se prefacă în arme? Unul cu cuțitul... altul cu tăbliile...
Ionel: împotriva cui, Ticuşor? Cine e nebun să înceapă să se bată pe o vreme ca asta?
Tic: De unde ştii că s-au bătut acum? Poate mai demult.
Ionel: Nu... Două grupuri au trecut pe aici înainte de vijelie. Unul de la cabană, altul spre cabană. Cum de n-au văzut obiectele, în mijlocul potecii sau în apropierea ei? Deci nu s-au pierdut şi nu s-au aruncat înainte de vijelie.
Victor: Bravo, Ionel! Şi bravo, Ticuşor! De la fiecare trebuie reținută o idee. Una: că obiectele au putut fi folosite ca arme. A doua: că n-au putut ajunge aici decît după o anumită oră. Cu cîtva timp înainte de vijelie, cu foarte puțin timp, sau chiar în timpul vijeliei.
Maria: Nenorocirea e alta. Indicatorul nu ne spune nici un adevăr. Nu e nici o cabană la 200 de metri. Dacă obiectele au căzut de pe o înălțime, de ce să nu fi căzut de pe vîrful muntelui? Unde ne aflăm?
Dan: Orice nenorocire cu reversul ei! Dacă nu e nici o cabană la 200 de metri, înseamnă că nu e nici prăpastie la 15 metri. Bravo, Dan! Deşi nu pot să vă spun unde ne aflăm.
Victor: Cine îşi aminteşte harta? Dar nu drumul spre Mitiş. Cine îşi aminteşte relieful de la Şaua Mare în sus?
Ursu: Nu sînt foarte sigur... Ceva îmi amintesc...
Victor: Nici eu nu sînt foarte sigur, Ursule. De aceea am întrebat. Simt nevoia să confrunt cu cineva amănuntele pe care mi le amintesc. După Brîna Iadului poteca parcă se lasă la vale în serpentine?
Ursu: Da. Un fel de zigzaguri mai ondulate. Cam aşa: la dreapta, la stînga, la dreapta, la stînga. Da! De patru ori. Prima dată făcea mult la dreapta... Şi a patra oară mult la stînga.
Tic: Bravo, Ursu!
Victor: Pe urmă parcă urca în serpentine largi între doi versanți: unul înalt şi altul mai scund, probabil pe valea unui torent... Ba nu!
Ursu: Ba da! Între doi versanți şi chiar la poalele celui mai înalt. Cîndva o fi fost un torent...
Victor: Cîndva da! Ştiți ce cred eu? Cred că sîntem salvați! Versantul din stînga, care ne adăposteşte acum, ne va duce pînă sus, la cabana Izvoarele! Lasă, Ticuşor! Ştiu ce vrei să spui... Nu trebuie decît să-l pipăim în tot timpul urcuşului...
Dan: Dacă ar fi numai asta...
Lucia: Trebuie să rezistăm. Să ne tîrîm, să ne... Ce să vă mai spun?Parcă voi nu ştiți ce înseamnă a rezista...
Ursu: Aici ne apără un munte întreg. Dar cînd vom coti? E bine să fim pregătiți...
Ionel: Cred că e bine să ne înarmăm cu bețele...

Maria: Nu cred... Nu că ne-ar încurca, deşi s-ar putea întîmpla şi asta... Să nu-l lovim pe cel din spate...

Lucia: Dublu argument decisiv!

Victor: Concluzii: Pornim spre cabana Izvoarele. Ne ghidăm după versantul din stînga. Mereu şi mereu după peretele din stînga. Mergem în salturi. Oriunde întîlnim o poziție de apărare, ne oprim. Dar nu ne oprim nici pentru o clipă în calea vijeliei. Să tragem mereu pînă la primul scut... ca nişte catîri... Vă mai amintiți?... Cabanierul de la Poienița! El ne-a spus că după ce trecem de Şaua Mare s-ar putea să găsim un loc de refugiu, o stînă veche... Cine o vede... adică cine o simte, dă alarmă!

Pregătirea plecării se termină foarte repede, iar primele minute de urcuş, la adăpostul meterezului de granit, se transformară în plăcere. Victor conducea grupul. Ursu era în urmă şi trăgea după el schiurile. Urcuşul era lin şi din vijelie nu răzbăteau pînă la ei decît urletele, îngrozitoare, şi din cînd în cînd cîte o rafală pierdută, care le şfichiuia obrajii şi-i obliga să se întoarcă, mai mult din umeri. Dar cărarea coti brusc şi-i oferi vijeliei şi viscolului. Nici n-apucară să se întoarcă. Talazurile îi prăbuşiră la pămînt într-o clipită. Şirul se întoarse ca o omidă, tîrîndu-se. Ursu trecu în frunte, iar Victor în ariergardă, cu schiurile după el. Vlăjganul se întoarse cu spatele şi porni mai departe, aproape lipit de munte, obligîndu-i şi pe ceilalți să pornească, smucindu-i, trăgîndu-i după el. Mai mult cădeau decît urcau. Vijelia parcă-i descoperise atunci, prea teferi, şi trimitea asupra lor toate proiectilele, toate calibrele. Ursu îi trăgea, îi scula, îi smucea, îi chinuia. In genunchi, pe spate, pe burtă, numai să urce. Dacă i-ar fi scăpat la vale... Trase şi mai aprig de funie, pînă ce simți că vijelia se înmoaie. Atunci deschise ochii şi zări la cîțiva paşi în fața lui, pe o movilă albă, o pată neagră, o jivină a groazei. După o clipă n-o mai zări. Simți şi o lovitură pe umăr. Îl căutau buzele lui Ionel care-i şopteau că la dreapta se vede stîna.

Dihania neagră reapăruse. Urletele ei de chemare şi moarte se pierdeau în vijelie.

CAPITOLUL V

1

Vijelia huia din o mie de guri rele şi hămesite, făcea să scîrțîie acoperişul şi să zdrăngăne geamurile, dar în cameră era cald, înăbuşitor de cald, iar lampa de metal, ca un glob din bîlciurile provinciale, împrăştia o lumină orbitoare, care rănea ochii. Cabanierul rămase în uşă. Iordan îi spuse sec, fără să se întoarcă:

— Pregăteşte-ne masa peste... vreo două ore. Tot ce ai mai bun. Şi vinul cel mai bun. Avem cîteva lucruri de lămurit. Ca să fie foarte clar...

Cabanierul rămase iarăşi o clipă în cumpănă; Avea sprîncene stufoase. Cînd se încrunta, îi acopereau ochii.

— Bine... se hotărî el. Mai avem cîteva sticle de Fetească neagră şi un Pinot negru, de Murfatlar...

Apoi închise uşa încet, fără zgomot. I se auzeau paşii îndepărtîndu-se, apoi bocănind pe treptele scării interioare.

— N-ar fi fost mai bine să mîncăm acum? întrebă Ion Petric. Măcar o felie de pîine, ceva. Văd negru de foame... Şi poate că era mai bine să-l luăm pe nepregătite...

Iordan îşi lipise urechea de uşă. Asculta. Apăsă încet clanța şi la fel de încet crăpă uşa. O crăpătură cît o muchie de cuțit. Nu se vedea nimeni pe coridor. Dădu mulțumit din cap, apoi apropie un scaun de uşă pentru a păstra deschizătura aceea subțire cît o muchie de cuțit. Se dezbrăcă la iuțeală. Hanoracul îl puse la uscat, pe un scaun în apropierea godinului, iar pulovărul şi-l aşeză, desfăcut, deasupra pernei. Îşi scoase şi bocancii, şi ciorapii de lînă, apoi se întinse pe pat, cît era de lung, numai picioarele şi le aşeză pe scaunul care asigura uşa. Din locul unde era, pe pat, putea să vadă o porțiune a coridorului, în diagonală, în aşa fel că nimeni nu s-ar fi putut apropia de uşă pe furiş, fără să fie zărit. Ca să se închidă uşa, nu trebuia decît să împingă scaunul cu piciorul.

Petric se oprise lîngă patul lui:

— Ai grijă, domnule. Se vede pistolul de parcă ar fi o mitralieră... Ziceam că poate ar fi fost mai bine să-l luăm pe nepregătite. Nu numai că mi-ar fi fost foame...

— Lasă foamea! se supără Iordan după ce îşi ascunse centura şi pistolul sub pernă. Rabdă, că nu mori. Înțelegi, domnule? Gîndeşte-te că trebuie să rabzi şi pe urmă e simplu. Iar cu nepregătitul las-o mai moale. Dacă nu te pricepi, de ce te bagi? Nu înțelegi

că e mai bine pentru noi dacă-l lăsăm să fiarbă în tot felul de gînduri?... Asta e! Să-l îndopi cu nelinişte, cu întrebări, cu aşteptări nesigure. Să-l aduci în aşa hal, încît dacă-l atingi cu un creion pe ceafă şi-i spui că e gheață, să simtă că e gheață. Iar dacă-i spui că e jar, să simtă că e jar... Acum înțelegi?... Dumneata treci totul prin burtă, nu prin cap...

Petric îl imitase întocmai pe Iordan. Se dezbrăcase şi se întinsese pe pat, ba îşi aşezase şi el picioarele pe un scaun. Numai cînd îşi duse mîna la centură îşi descoperi teaca goală.

— Am rămas fără armă, oftă el. Fără Silvia... Dumneata îți mai aduci aminte ce s-a întîmplat afară? Eu nu ştiu decît că era să înnebunesc... Oare chiar am vrut să te omor? De ce?

— Ia drept bun ce-a spus ăsta... Cucu... Nu-s născociri. Sînt nişte adevăruri pe care savanții abia încearcă să le explice. Ce voiai să spui cu Silvia... ?

— Pumnalul... se trezi Petric dintr-un vis rău. Cu numele ăsta mi l-a dat italianul şi cu numele ăsta a rămas. Mare păcat... Dacă n-ar fi vijelie, m-aş duce s-o caut. Ştii dumneata cum mă înțelegeam eu cu Silvia? Puteam să mă duc la circ cu ea. Puteam să-ți tai țigara din gură. Şi-o tăiam, domnule, n-o atingeam. Brici, nu altceva... Mare păcat... N-aş fi dat-o nici pentru o maşină, domnule...

— Faci iar apropouri... Îl ținti Iordan. Ți-am spus doar că maşina e un fleac şi ne-am înțeles să nu mai deschidem vorba asupra acestui capitol. N-a fost clar, ce dracu!... Iar la Silvia nu te mai gîndi. Atît pot să-ți spun: n-ai fi intrat în camera asta cu Silvia la dumneata. Nici în cabană n-ai fi intrat cu ea. Nu-mi place să dorm în aceeaşi cameră cu oameni înarmați, nu-mi place nici să stau cu ei alături. Dacă n-ai fi aruncat-o dumneata, aş fi aruncat-o eu, domnule. Ca să nu se înfigă în spatele meu cînd nu m-aş fi aşteptat...

— Dar dumneata... ? arătă Petric sub perna lui Iordan.

— Am impresia că foamea nu te atinge la burtă, domnule, ci la creier. Cum poți să întrebi asemenea nerozii? Tot nu e clar? Tot nu înțelegi de ce umblu cu Silvia asta la mine? Ca să tremuri, domnule, înainte de a face un pas spre mine. Ca să te sufoci înainte de a încerca vreo prostie. Ca să te gîndeşti tot timpul că poate să te atingă un glonte sub burtă, puțintel mai jos, pricepi dumneata unde. Acolo voi trage... Să nu-ți iasă asta din cap. Dacă trag, acolo trag: mai jos de burtă, acolo unde te doare numai cînd te gîndeşti...

Petric parcă simți o pocnitură sub burtă şi nişte valuri de leşie urcîndu-i spre gît. Într-o clipă îi trecu toată foamea. I se făcu greață şi frica începu să pătrundă în el vîscoasă, paralizantă. Se uită spre Iordan şi abia atunci, văzîndu-l întins pe pat, descoperi anomalia pe care o simțise de multă vreme în conformația lui. Iordan avea un corp uriaş, osos, puternic, musculos, bine legat. Dar capul îi rămăsese parcă de copil. Poate din cauza trăsăturilor, poate din cauză că era mic, potrivit pentru un altul mult mai scund decît el. Asta era: Iordan parcă purta pe umerii lui un cap străin.

— Am impresia că ți-a trecut pofta de mîncare... spuse Iordan cu voce absentă. Nu e cazul să te sperii. Ştiu că dumneata o să asculți mereu. M-am convins astăzi, înainte de vijelie. Domnule, păstrează-ți firea! Nu ți se va întîmpla nimic. Pentru că ştii acum totul despre mine. Ştii că trag şi ştii unde trag...

Petric nici nu bănuia că Iordan începuse cu bună-ştiință discuția şi o dirijase în aşa fel ca să împrăştie în jurul lui o atmosferă de teroare şi spaimă permanentă. "Acuşi, acuşi — gîndi Iordan — Îmi va jura credință cu hotărîrea de a-şi respecta jurămîntul." Şi chiar aşa se întîmpla:

— Eu, domnule, spuse Petric, nu-mi calc cuvîntul. De vreme ce am zis da, merg până la capăt, fie ce-o fi. Aşa cum mi-ai spus dumneata despre gaura de sub burtă, aşa îți spun şi eu că merg, fie ce-o fi! Ca să fie foarte clar, cum spui dumneata...

Iordan se ridicase într-un cot pentru a asculta declarația de supunere a celuilalt. Nu era o declarație formală, ştia şi simțea asta.

— E mai bine să fie o singură armă... continuă Petric. Cînd sînt mai multe, începi să te gîndeşti la prostii...

— Asta-i, domnule! spuse Iordan cu un accent de satisfacție în voce. Asta-i! Dac-ai ajuns la gîndul ăsta, e ca şi cum am fi pornit împreună la drum, de la începutul începutului.

— Dumneata ştii să pregăteşti bine lucrurile! îl lăudă Petric. Mă gîndesc la ceea ce simte acum ăsta de sub noi... Cred că-şi aminteşte toate păcatele pe care le-a săvîrşit... Cum a fost şi cu celălalt de la *Poienița,* săracul. Acolo te-am ajutat şi eu. Oare ce-o fi fost în capul omului ăluia, că pungaş nu cred că era, ca să se teamă de inspecții şi controale... Ce şi-o fi spus cînd l-am luat aşa?...

— Domnule, dacă pregăteşti bine lucrurile, şi o faptă bună îţi apare drept un păcat. Poate că a găzduit pe cineva pe gratis, ca să facă un bine. Şi s-a gîndit, văzîndu-ne cum îl luăm, că omul pe care l-a găzduit, sau cei pe care i-a găzduit, or fi fost nişte răufăcători, iar el ar putea fi acuzat de complicitate... Începutul, pregătirea... ăstea sînt hotărîtoare! Acum e foarte clar?

— E foarte clar! acceptă Petric plin de admiraţie. Dumneata eşti un om mare. Psssst! Precis că s-a gîndit la aşa ceva!... Dar ăsta de sub noi?

— Ăsta are la ce să se gîndească...

— Să nu-i treacă prin cap tot chestii din astea cu găzduirea, spuse Petric. O să vezi dumneata, că numai la vremea aia n-o să se gîndească...

— Ba da! îl asigură Iordan. De la început l-am făcut să se gîndească într-acolo. Ai uitat că şi-a amintit imediat perioada din timpul războiului?

— Eşti cumplit, domnule! Exact! Chiar aşa e!

Dar Iordan îi făcu semn să tacă. Se sculă apoi fără zgomot din pat şi se apropie de uşă. Îşi lipi urechea de crăpătură şi ascultă cîteva secunde. Se auzea numai urletul vijeliei şi din cînd în cînd scîrţîitul bîrnelor şi zdrăngănitul geamurilor.

— Nu era nimeni... spuse el după ce se întoarse la locul lui pe pat. Mi s-a părut că aud zgomote care ies din concertul ăsta al vijeliei. Probabil că m-am înşelat. L-aş fi văzut dacă ar fi urcat scările.

Parcă pentru a i se da o confirmare, auzi, peste cîteva minute, din capul scării, vocea cabanierului:

— Doriţi şniţele sau grătar? Şi ce doriţi pentru garnitură: cartofi sau fasole albă?

Iordan făcu iarăşi un semn de tăcere către Petric şi dădu exact comanda pe care acesta ar fi respins-o:

— Şniţele bine bătute, foarte bine bătute... şi fasole albă mestecată. Fără usturoi.

— S-a-nţeles! răspunse vocea cabanierului.

Mai întîi aşteptară să se stingă zgomotul paşilor lui. Bocănea greoi, toată cabana se zguduia.

— De ce n-ai comandat grătar şi cartofi? întrebă Petric foarte mirat. Se face mai repede, e şi...

— Din cauza asta! răspunse Iordan. Ca să nu termine prea repede. Să aştepte pînă fierbe fasolea şi să fiarbă o dată cu ea. Acum e foarte clar?... Dar de ce bocănea aşa de tare, domnule? De ce bocănea?

— Fiecare om merge cum s-a învăţat. Dacă aşa s-a obişnuit! Şi eu bocănesc la fel...

— Ştiu... spuse Iordan. Dar dumneata nu eşti cabanier, domnule. Nu înţelegi că dintre toţi oamenii numai cabanierii nu au voie să bocănească? Ei trebuie să meargă numai în vîrful picioarelor. Şi cine e de douăzeci de ani în meseria asta, n-are voie, domnule, n-are voie să izbească în trepte, nici măcar în glumă!

— Iar e prea complicat pentru mine, recunoscu Petric. Înţeleg că ai dreptate... dar din păcate nu pot să răspund...

— Ia spune, domnule! se încruntă Iordan. Dumneata l-ai mai văzut vreodată? Caută să-ţi aminteşti foarte bine!

— Absolut niciodată! Numai atunci. Pe urmă...

— Nu mă interesează pe urmă. *Înainte* l-ai mai văzut? Pe urmă ştiu că nu l-ai mai văzut...

— Niciodată! Şi nici atunci nu l-am văzut prea bine... Doar cîteva minute. Nu-mi amintesc decît că era un om înalt... De fapt nici nu ştiu dacă e el... Dumneata ştii, eu nu!

— Încearcă să-ţi aminteşti totul! spuse Iordan cu un glas greu, adînc, care fascina. Absolut totul!

— Cred că ţi-am povestit de douăzeci de ori totul, răspunse Petric. Nu mai ştiu nimic în plus... Sigur că nu pot să jur că nu mi-a scăpat absolut nici un amănunt... Dar ce să fac?... Nu am nici unul nou în minte... Ştii ce mă gîndesc?... Poate că ar fi bine să mă întrebi dumneata! Poate că aşa răsare ceva nou... Iordan clătină încet din cap:

— Da... spuse el cu un glas care abia se auzea. Da, domnule. Asta ar fi singura metodă cu care să-ţi storc totul. Da... Păcat că o încercăm abia acum... Dar e numai din vina mea... Aşa! *El* unde te-a cunoscut?

— El... Să ştii că semeni cu el... De bună seamă... Pe front. Eram şofer la popota, dumnealui. Făceam aprovizionarea. Intrasem într-o poveste...

— Nu mă interesează! îl opri celălalt. Cum a dat de dumneata? Cum te-a găsit?

— Foarte simplu. Atunci, cînd cu povestea aia care nu vă interesează, i-am dat şi mi-a dat adresa. Ce să vă spun? îi datoram totul... Ştiţi cum era pe front... M-a căutat într-

o seară. Mi-a spus atît: să fiu la ora cutare într-un anumit loc cu maşina. Şi după atîtea minute să plec într-o anumită direcție. Dacă mi se întîmplă ceva, trebuie să rîd. Aşa mi-a spus. Să rîd tot timpul, orice s-ar întîmplă.

— Mai era cineva cu el cînd ți-a vorbit?

— Absolut nimeni! Am vorbit pe stradă, plimbîndu-ne. Se uita mereu în urmă, dar nu era nimeni. Eram pe lîngă Parcul Carol, pe o străduță oarecare, fără nici un felinar. Camuflaj.

— Şi a doua oară? continuă Iordan cu întrebările.

— A doua oară ne-am întîlnit la locul pe care-l fixasem prima dată. În fața Patriarhiei. Am coborît pe alee şi mi-a spus cam acelaşi lucru: să fiu cu maşina acolo, la ora fixată, să nu mă uit nici în dreapta, nici în stînga, să nu mă intereseze ce se întîmplă în jurul meu, absolut nimic, şi peste atîtea minute să plec, în aceeaşi direcție pe care mi-o fixase data trecută...

— Şi nu ți-a mai spus nimic?

— Ba da... Ne-am potrivit ceasurile... De fapt ni le potrivisem de data trecută, dar să vadă diferența dintre ele. Era o diferență de vreo două minute. Dar şi-a aranjat el în aşa fel ceasul ca să corespundă exact cu al meu. Şi mi-a spus că totul trebuie să se petreacă a doua zi. Da... Şi la sfîrşit mi-a dat întîlnire în fața gării, două zile mai tîrziu. Cum ar veni, nu mîine, cînd urma să se întîmple povestea, ci poimîine, la ora unsprezece şi jumătate, trebuia să ne întîlnim în fața gării. Eu i-am spus că e oră de bombardament, dar el nici n-a vrut să audă. Mi-a răspuns că nu e loc mai sigur în Bucureşti în timpul bombardamentului decît în fața gării. Probabil că se gîndea la adăpost. Era cel mai sigur adăpost din Bucureşti. A doua zi m-am dus la ora exactă, la secundă, acolo unde mi-a spus... Absolut la secundă...

— Ştiu! îl întrerupse Iordan. Ştiu tot ce s-a întîmplat acolo. Nu mai am nevoie de alte detalii. De altfel, dumneata nici nu ai de unde să le ştii. Mi-ai spus că nu ți s-a întîmplat nimic.

— La ora fixată am plecat în direcția în care mi s-a spus, continuă Petric. Nu m-am uitat nici în dreapta, nici în stînga, nici în maşină nu m-am uitat. Am ajuns acolo. Am oprit maşina, fără să mă uit în spate, aşa cum mi s-a spus, şi am intrat în bodegă. Am luat o gustare, am băut o bere, pe urmă încă una, şi cînd m-am uitat la ceas şi am văzut că a trecut o oră şi cincisprezece minute, m-am sculat de la masă şi am lovit, ca din greşeală, cu cotul, halba pe jumătate plină, aşa cum mi s-a spus. Cîrciumarul a zis că nu-i nimic, de, se mai întîmplă, că-s supărat. Am zis exact cum am fost învățat: "De un ceas şi patruzeci şi cinci de minute o aştept, mama ei de muiere, şi tot n-a venit. Cred că eşti şi dumneata martor. Mi-a dat arvună ca s-o duc pînă la Piteşti. Cinci sute de lei. Spune şi dumneata ce să fac? Eu i-am spus muierii să nu mă încurce. I-am zis că mai mult de jumătate de oră nu aştept. Ea m-a rugat să stau trei sferturi de ceas. Poftim! Au trecut de două ori cîte trei sferturi de ceas şi n-a venit! Nu cumva o fi venit înaintea mea, acum un ceas şi cincizeci de minute! Spune şi dumneata ce să fac?" Cîrciumarul mi-a zis că-mi stă martor orişicînd că am aşteptat-o acolo două ore încheiate şi a pus-o şi pe femeia de serviciu să recunoască în fața mea că m-a văzut intrînd la o anumită oră în bodegă şi aşteptînd apoi două ore sosirea clientei. Am dat cîte o halbă de bere şi-am plecat. Nu am ieşit o iotă din cuvîntul lui.

— Asta se cheamă alibi, spuse Iordan. Un alibi perfect. Şi la tribunal ar fi jurat ăia doi, că ai aşteptat acolo două ore, de la ora cutare la ora cutare, pe cineva. Foarte bine ticluit... Şi a doua zi cum a fost?

— A doua zi... îşi căută Petric amintirile, fără să-şi poată stăpîni un tremur de groază. A doua zi am fost la ora unsprezece şi jumătate în fața Gării de Nord. De un sfert de oră se dăduse prealarma. Două minute după ce am sosit s-a dat şi alarma. Toată lumea fugea, numai eu stăteam aşa cum îmi spusese el, lîngă cea de-a doua coloană. Mă uitam la ceas şi vedeam cum trec minutele şi parcă auzeam şi zgomotul avioanelor. Trecuseră zece minute de la ora de întîlnire şi opt minute de la alarmă. Şi deodată l-am simțit în spatele meu. Nu ştiu de unde a răsărit. "Hai repede să-l luăm şi pe celălalt", mi-a spus. Celălalt era în cealaltă parte a gării, la intrarea dinspre Calea Griviței. Era îmbrăcat ca şi mine, asta m-a frapat. În cămaşă albă şi pantaloni de doc, el îmi spusese să vin îmbrăcat aşa, cu basc pe cap şi cu ochelari de soare. Probabil că-i spusese şi lui să vină la fel. Eu nu ştiu nimic. Ştiu că l-a numit aşa: *celălalt.* Şi îmi mai amintesc că era cam tot atît de înalt ca mine... Adică aşa cred... pentru că ei îi ajungea şi celuilalt numai pînă la umeri, din asta deduc că era tot atît de înalt ca mine.

— Ai schimbat vreun cuvînt cu *celălalt?* Ai dat mîna cu el? Ați făcut cunoştință? V-ați

spus numele?

— Absolut nimic! răspunse Petric. Cred că nici nu ne-am uitat unul la altul. Aşa îmi spusese mie. Să nu mă uit la cel cu care va fi, dacă va fi cu cineva. Şi probabil că-i spusese tot aşa şi celuilalt. Nici nu ne-am văzut. El ne-a luat pe fiecare de braţ şi ne-a spus: "Să mergem iute la adăpost, la palat!" Şi atunci am văzut că ne ajungea la amîndoi pînă la umeri... Îmi venea să-i spun celuilalt să-l luăm pe *el* pe sus. Mi se părea că aş fi ajuns mai repede. Şi deodată au început să curgă bombele. Probabil că l-a lovit o schijă. S-a făcut mic şi s-a aşezat lîngă un perete. Ne-a făcut semn să ne aşezăm lîngă el. Se uita mereu la sîngele care-i curgea pe mînă. Şi iar au început să cadă bombele. Ne trîntiserăm toţi trei la pămînt. El era la mijloc, între noi. Gemea. Am auzit cum pîrîie ceva. Şi a căzut peste noi ceva greu. Atunci şi-a apropiat gura de urechea mea. Şi mi-a şoptit: *"iulie".* N-am înţeles nimic. Am vrut să mai întreb ceva. Eram şi eu plin de sînge, hăcuit, zdrelit. Dar s-a prăbuşit pesemne alt perete şi ne-a îngropat. M-am trezit la spital, nu ştiu unde. Nici n-am întrebat, nici nu mi s-a spus...

— La Spitalul Z.I. 287, îi aminti Iordan.

— Nu ştiu... Nu m-am interesat niciodată. M-am trezit mai tîrziu la alt spital, adică într-un pavilion de lemn, pe Şoseaua Piteşti. Acolo mi-au spus că scap.

— La spitalul Z.I. 319. În Pavilionul cinci.

— Eu habar n-am . Dacă n-ai fi fost dumneata, n-aş fi ştiut niciodată prin ce spitale am trecut şi nici cărui medic îi datorez viaţa.

— Dar eu trebuia să te găsesc, nu înţelegi? izbucni pe neaşteptate Liviu Iordan. Douăzeci de ani am umblat după voi. Ştiu şi femeile care ar fi vrut să se mărite cu voi, ştiu şi sticlele pe care le-aţi băut pe jumătate, ştiu şi datoriile pe care le-aţi lăsat la brutari, şi de cîte ori aţi fost bolnavi, şi de cîte ori v-aţi prefăcut că sînteţi bolnavi...

Ion Petric se cutremură auzindu-l. Parcă auzea mugetul şi ameninţarea vijeliei.

— Trebuia să ştiu totul... se calmă la fel de brusc Liviu Iordan. Pentru că trebuia să vă găsesc... Da... Te-a salvat doctorul Iftode... Dacă nu-ţi făcea o minune de trepanaţie, nu-şi mai amintea de dumneata şi eu nu te-aş mai fi găsit în vecii vecilor. Ai murit în ziua de... şi ai înviat în ziua de... Aşa trebuie să scrie în actele dumitale... Da...

— Altceva nu mai ştiu, spuse Ion Petric. Sau nu-mi mai amintesc. Nu ştiu nimic despre pistol. Nu era el meu. L-au pus printre obiectele mele la spital, dar nu era al meu. Mi-au spus că l-au găsit lîngă mine, încărcat, cu un glonte pe ţeavă şi cu piedica trasă... L-am lăsat spitalului, paznicului, pentru că nu era al meu...

— Nu era al dumitale... aprobă Liviu Iordan. Era al lui.

— Al lui! se înfioră Petric. Cu glontele pe ţeavă şi cu piedica trasă! Pentru ce?

— Probabil că avea un motiv foarte serios! spuse Liviu Iordan cu glas rău, încărcat de ură. Şi avea! Dar mai crudă şi mai hotărîtoare decît toate a fost întîmplarea...

— Întîmplarea?! Nu înţeleg cum vine asta. Adică ce a hotărît întîmplarea?

— A hotărît altceva! se încruntă Liviu Iordan. A inversat hotărîrea! Tot nu e clar?

— Nu înţeleg nimic... Cum să fie clar? Şi nici măcar nu simt ce ar trebui să înţeleg.

— E ceva rău, domnule... făcu un gest de refuz Liviu Iordan. Şi e mult mai bine pentru dumneata că n-ai înţeles atunci, şi că nu înţelegi nici acum... Cu asta să terminăm, că nu-mi face bine nici mie, nici dumitale... Altceva, domnule. Ai uitat să-mi spui altceva. Şi la capitolul ăsta aş vrea să fii foarte clar. Fără nici o amnezie, înţelegi?... Ca şi pînă acum...

Ion Petric răsuflă uşurat. Era prima vorbă plăcută pe care o auzea din gura celuilalt.

— Am spus adineauri, aminti el. Am spus că merg pînă la capăt, fie ce-o fi. Şi pînă la capăt nu se poate merge în alt fel, decît deschizînd toată traista...

— Asta e, domnule. Asta înseamnă să fii înţelept. Bine. Uite ce vreau să-ţi aminteşti: Ce-ai făcut după ce ai plecat de la bodegă? Caută să-ţi aminteşti totul, tot ce-ai făcut pînă cînd te-ai întîlnit, a doua zi, cu el în faţa gării...

— Nu-i deloc greu... rîse uşurat Ion Petric. Nu-i greu, pentru că am făcut exact ce m-a învăţat el. N-am ieşit din cuvîntul lui cu o iotă. M-am dus acasă, am oprit maşina în faţa casei şi m-am dat jos ameţit. Au venit cîţiva vecini să mă ajute să ajung în casă. Le-am spus că am o durere la inimă. M-au aşezat în pat şi i-am rugat să mă păzească cu schimbul. Le-am stîrnit curiozitatea. Şi atunci le-am spus că m-a ameninţat cineva cu moartea, că a jurat moartea mea în ziua de cutare iulie. Ei au rîs, dar eu m-am rugat de ei şi au rămas cu schimbul la căpătîiul meu. Iar a doua zi dimineaţa i-am dat afară şi m-am încuiat în casă. Am ieşit la ora unsprezece şi m-am dus la întîlnire, cu tramvaiul, aşa cum mă înţelesesem cu el...

— Prin urmare n-ai citit ziarele în ziua aceea...

— N-am mai apucat să le citesc...

— Nu ştii de ce ți s-a spus să fii cu maşina într-un anumit loc, la o anumită oră?

— Nu ştiu, pentru că mi s-a spus să nu aud şi să nu văd nimic. Atît: să mă uit la ceas şi după atîtea minute să pornesc în cea mai mare viteză, indiferent ce s-ar întîmpla cu maşina... Am făcut exact ce mi s-a spus!

— Aveai mare încredere în el... spuse Liviu Iordan.

— După felul cum s-a purtat cu mine pe front... începu Ion Petric. Dar mi-ați spus că nu vă interesează povestea...

— Nu mă interesează... Şi poate că e în folosul dumitale. Probabil că te-a salvat dintr-o mare încurcătură...

— Nu dintr-o mare încurcătură... De la Curtea Marțială, dacă ştii dumneata ce înseamnă aşa ceva pe front... Acum înțelegi de ce nu puteam să ies din cuvîntul lui?

— Încearcă să revii la bombardament, spuse Iordan fără să dea vreo importanță istoriei cu Curtea Marțială. La momentul cînd s-a întors spre dumneata. N-a mai spus ceva? Nici o vorbă, absolut nimic? Nici o cifră, nici un număr? Nimic? Nimic?

Ion Petric simți iarăşi un cutremur rece în tot corpul.

— Cred că am repetat de douăzeci de ori, poate de treizeci de ori scena aceea... se împotrivi el. Mă apucă groaza şi greața... Şi-a apropiat buzele de urechea mea şi mi-a spus un singur cuvînt: *iulie.* Fără nici o cifră, fără nici un număr, fără nimic. Atît: *iulie.*

— Nu i-ai văzut buzele? insistă Iordan.

— Cum să le văd?! şuieră cu ură Ion Petric. Cum să le văd dacă şi le lipise de urechea mea? Nu înțelegi şi dumneata că prea sfredeleşti rana omului?

— Nu înțeleg! îl imită Liviu Iordan cu acelaşi şuier în voce. Nu pot să înțeleg şi nici nu vreau să înțeleg. Stai acolo! Pentru cuvîntul ăsta mă zbat şi mă chinuiesc şi mă omor de douăzeci şi doi de ani. Pentru cuvîntul ăsta şi pentru altul şi pentru altele pe care încă nu le ştiu...

Criza îi trecu la fel de repede ca prima dată.

— Da... continuă el mult mai potolit. De la dumneata nu mai am nimic de aflat. Mi-ai spus absolut totul. *Absolut,* aşa cum îți place dumitale să zici... Dacă n-ar fi vijelia asta, ți-aş mulțumi şi poate că te-aş ruga să mă laşi singur aici... Da. Şi aşa cum te-am găsit prima dată, te-aş găsi şi a doua oară... Şi ar fi o zi mare pentru dumneata... Dar o să fie, domnule! O să fie o zi mare pentru dumneata! Numai oda...

Nu-şi mai termină vorba, pentru că sări ca un fulger din pat. La fel de iute deschise uşa, dar nu zări nimic, nici pe coridor, nici în capul scărilor. Era neliniştit. Celălalt îi ghicea neliniştea după felul cum îşi încleşta pumnii. Îşi strîngea pumnii, pînă i se înroşeau, apoi îi apropia unul de altul şi începea să scapere din degete. Scăpăratul din degete îi trăda neliniştea. Cu cît era mai puternic şi mai repetat, cu atît era mai neliniştit.

— Iar mi s-a părut că aud nişte note care nu intră în concertul ăsta al vijeliei, spuse el. Rar mi se întîmplă să-mi pierd cumpătul şi să mă las dominat de păreri. Trebuie să fii întotdeauna lucid, domnule. Lucid şi rece...

Din capul scărilor se auzi vocea cabanierului:

— Poftiți la masă! Să nu se răcească ciorba...

Şi iarăşi se auzi bocănitul paşilor greoi.

— Aici e un mister... Îşi clătină amenințător capul Liviu Iordan. De ce se aude bocănitul numai cînd coboară? De ce nu se aude şi atunci cînd urcă scările?... Bocănitul ăsta e un fel de semnal, domnule... Nouă ni se adresează: *Puteți să vorbiți în linişte. Eu am plecat* Asta vrea să însemne bocănitul. Dar de ce să ni se dea semnalul ăsta?

— Tare-mi vine să cred că de astă dată dumneata complici lucrurile fără să fie nevoie, spuse Ion Petric. Poate că are omul o manie... aşa cum ai şi dumneata. El bocăneşte cînd coboară scările, dumneata ai mania să complici mereu lucrurile...

— Iar treci vorbele prin burtă şi prin coate! se enervă Liviu Iordan. Ți-am spus de douăzeci de ori că nu-mi plac decît lucrurile foarte simple. Dumitale ți se pare că le complic, dar eu nu vreau altceva decît să despletesc complicațiile... Dacă simt că un anumit lucru nu se potriveşte undeva, întreb. Asta-i totul!... Mi se pare ciudat bocănitul? Atunci întreb: De ce?... De ce bocăneşte un om care n-are voie să bocănească? De ce? Ca să arate altuia că nu ascultă ceva! Tot nu înțelegi, domnule? Ia spune! Cînd vrei să-i arăți cuiva că nu-l asculți? Cînd spune ceva ce dumneata nu trebuie să asculți. Dar ca să ştii asta, înseamnă că ai ascultat. Nu e foarte clar?

Ion Petric nu răspunse. Nici măcar nu urmărise pînă la capăt raționamentul celuilalt. Auzise doar nişte vorbe rostite de un glas dur şi amenințător. Îşi îmbrăcase puloverul şi scotocise prin rucsac după papucii de noapte.

— Sigur că e clar... se mulţumi el să aprobe.
Liviu Iordan îşi încheia centura sub pulover. Pistolul i se lipise de şold.
— Şi asta trebuie s-o înveţi, spuse el. Dacă vrei, se vede conturul pistolului, dacă nu, nu. Îl ascunzi sau îl arăţi dintr-o singură mişcare. Aşa cum cere momentul... Aşa! Pistolul trebuie să se vadă, dar chipul nu... Cum e, domnule?
Petric nu mai văzu faţa lui Iordan, ci o pereche de ochelari enormi, cu lentile negre şi cu rame mai groase decît degetul; şi iarăşi îşi aminti că Iordan are o faţă mică, de copil.
— Nu se vede nici bărbia, domnule... aprecie Petric. Dar totul pare o mască, pare aranjat anume...
— Atunci e în regulă. Asta vreau! Să se simtă masca, dar să nu se ştie ce se ascunde. Să-i dăm drumul!
Primul ieşi Ion Petric. Dar nu făcu nici doi paşi şi se pomeni tras de mînecă înapoi.
— Stai! îi şopti Liviu Iordan. Ţipă la ăla de jos că venim imediat. Spune-i să ne dea Fetească neagră...
Ion Petric se supuse ca un şcolar...
— Venim imediat! strigă el din pragul uşii. Şi să ne dai Fetească neagră.
Liviu Iordan scosese o lanternă din rucsac, apoi părăsi camera, în vîrful picioarelor, făcîndu-i semn celuilalt să-l urmeze fără zgomot. Nu mergeau spre scară, ci în direcţie opusă. Doar cîţiva paşi. Traversară coridorul şi se opriră în faţa unei uşi pe care fîşia lanternei o descoperi întredeschisă. Liviu Iordan o împinse cu piciorul şi uşa se căscă, fără să scîrţîie. În loc să caute prin încăpere, lanterna cercetă mai întîi balamalele uşii. Se vedeau urme de ulei proaspăt, picuri prelungindu-se de pe metal pe lemn. Abia după aceea pătrunseră în încăpere. Era aidoma cu a lor, numai că avea trei paturi, iar unul din paturi era tras lîngă uşă şi se mai putea vedea pe el adîncitura lăsată de cineva care şezuse acolo. În cameră se simţea un miros vag de tutun. Fîşia de lumină mai descoperi două uşi în pereţii laterali. Una din ele, cea care ducea în direcţia scărilor, era uşor întredeschisă.
O clipă mai tîrziu, cei doi se aflau în camera lor. Liviu Iordan îşi puse din nou masca, ochelarii aceia hidoşi şi impenetrabili.
— E tare, domnule! spuse el. Şi-a lăsat tot portretul în camera de vizavi. E curajos, prudent şi foarte sigur de el. Nu ştiu ce se întîmpla dacă nu-i întîlneam portretul... Hai!

2

Dihania neagră părăsise iarăşi movila. Era un lup uriaş, unul din acei înaintaşi bătrîni, care adulmecă prada şi dau de veste haitei. Ursu ştia că atîta vreme cît va fi singur, lupul nu va ataca. Va da mereu tîrcoale şi va urmări prada, din apropiere, dar în momentul cînd vor sosi şi ceilalţi, cînd haita se va întregi, se vor năpusti toţi asupra prăzii, dacă o vor simţi fragilă şi fără apărare, sau o vor asedia şi o vor hărţui necontenit, cu urlete şi şarje neterminate, dacă vor simţi primejdie şi putere.
Fiecare secundă putea să fie hotărîtoare. Viaţa tuturor atîrna de iuţeala cu care puteau să-şi găsească un adăpost. Înaintarea trebuia oprită, chiar dacă ar fi fost nevoiţi să-şi sape un adăpost în zăpadă, chiar dacă ar fi fost nevoiţi să aştepte, apărîndu-se cu ceea ce aveau, năvala fiarelor. Ursu se decise imediat. Comunică prin Ionel că trebuie făcut un popas, chiar acolo, din cauza unor obstacole neaşteptate, şi-l chemă pe Victor la el. Era singurul cu care trebuia să discute ameninţarea cumplită din nevăzutul alb.
Victor intui primejdia. Dacă Ursu folosise telefonul cald în loc să vină singur la capătul şirului, însemna că întîlnise o ameninţare vie, care-l obliga să rămînă acolo, în faţă, de pază. Ieşi din laţul funiei şi porni cu legătura de schiuri după el, spre locul unde bănuia că se află Ursu. Se înţeleseră mai mult prin gînduri şi gesturi decît prin vorbe.
Trebuia căutat bordeiul despre care le vorbise cabanierul de la *Poieniţa.*
Da! Erau în zona stînei părăsite. Şi Tic şi Ionel se ciocniseră, chiar acolo unde se aflau acum, de nişte garduri împletite din nuiele.
Cu schiurile împlîntate în zăpadă vor face un fel de palisadă. Dacă nu vor găsi bordeiul...
Oare bordeiul nu era chiar movila pe care apăruse dihania? Ce-ar fi să scotocească mai întîi acolo? Era totuşi un punct de plecare într-o căutare aproape fără nădejde.
— Să vină toţi încoace! şopti Ursu la urechea lui Victor. Să fim un corp compact. Aici trebuie să fie bordeiul...
Victor se întoarse să-i adune pe ceilalţi, iar Ursu începu să înainteze, cu şira spinării rece, spre Movila Lupului. Cuţitul, cu lama deschisă, parcă-şi tăia drum prin vijelie. Mîna îi

înghețase din prima secundă, dar îi înghețase pe cuțit. Cînd ajunse la movilă, simți un tremur în tot corpul. Zărise pata neagră în spatele movilei. Parcă aştepta. O rafală îl izbi în piept şi o a doua încercă să-l prăvălească. Se lăsă în genunchi, gata să riposteze la atacul dihaniei. Lupul parcă se apropiase, văzuse prada clătinîndu-se. Dar se oprise la cîțiva metri de ea. Îl vedea mare, uriaş, cu botul căscat, probabil urlînd, îi vedea colții, lungi cît degetele, şi îl cuprinse ura şi setea, setea crîncenă de a-l ucide. Îşi găsi puteri şi sări prin talazuri asupra fiarei. Cu dinții, nu cu pumnalul voia s-o ucidă. Dar fiara parcă simțise furia şi puterea agresorului. Fugi.

Ursu rămase acolo. Îngenunche în zăpadă şi rămase în aşteptare. Mîna dreaptă, mîna în care ținea pumnalul, începea să-şi piardă puterea. Înfipse cuțitul în zăpadă şi îşi băgă mîna înghețată în mănuşa caldă. Stătea la pîndă, cu simțurile tot atît de treze ca ale fiarei care pîndea şi ea, undeva, aproape, şi urla, urla fără încetare, chemîndu-şi haita.

Movila din spatele lui Ursu era chiar bordeiul despre care le vorbise cabanierul. Cireşarii îi căutau intrarea. Dezlegaseră vraful de schiuri şi fiecare se înarmase cu bețele, aşa cum le spusese Victor. Căutau intrarea bordeiului împungîndu-i suprafața albă cu bețele întoarse. Patru dintre ei: Lucia, Maria, Tic şi Dan se ocupau cu dibuirea intrării. Victor şi Ionel cărau schiurile cît mai aproape de movilă. După ce le împlîntară în zăpadă, adînc, transformîndu-le într-o pavăză care rezista furtunii, încercară să mute în apropierea movilei şi gardurile de nuiele. Nu izbutiră. Parcă erau zidite în beton. Victor căută parii cei mai groşi şi îi legă jos, la rădăcină, cu funia liberă. Trase vîrtos, dar nu reuşi altceva decît să se convingă că-i înnodase bine. Era chiar ceea ce urmărise. Apoi se întoarse împreună cu Ionel la cazemata albă, atacată din toate părțile de sulițele cireşarilor.

— Nu dăm peste nici o intrare! i se şopti la ureche lui Victor. Am bortelit tot învelişul. Peste tot, rezistență.

Erau nişte căutări disperate, mînate de groază. Vijelia nu-i iertase nici un moment, mereu îşi trimitea talazurile, rafalele şi proiectilele. Îi răsucea, îi chinuia, îi tăvălea prin zăpadă, îi amețea uneori cu clipe scurte de linişte, pentru a-i azvîrli apoi, ca pe nişte frunze, departe de movilă. Dar se găseau, se înlănțuiau, se ridicau ca nişte catîri şi se repezeau iarăşi asupra sărmanei movile, împungînd-o mereu, peste tot, ca nişte sulițaşi nebuni, disperați. Iar hăurile se năpusteau din nou asupra lor şi ei se chirceau şi apoi iar se repezeau spre movilă, tîrîndu-se sau în genunchi, şi voiau să se prefacă în burghie şi cazmale pentru a sparge crustele de gheață. Oare presimțeau amenințarea care-i pîndea?

Era un atac orb, dement, o explozie de distrugere, se umpluseră toți cu microbii vijeliei. Victor se trezi, poate în clipa supremă:

"Am înnebunit! îşi spuse el. În loc să căutăm un bordei, căutăm o cupolă... Vijelia asta ne-a luat mințile. Unde poate fi intrarea într-un bordei? Numai împotriva vîntului, nu!"

Smulse un schi din palisada improvizată şi începu să sape la poalele movilei, în direcția opusă vîntului. Ceilalți îi înțeleseră gîndul şi-l imitară imediat. Din fericire, Victor îşi păstră de astă dată luciditatea. Nu se mai năpustiră ca nişte sălbatici asupra înălțimii de zăpadă. Trebuiau s-o păstreze cît mai solidă şi mai rezistentă pentru a face față vijeliei şi altor primejdii. Săpau ordonat, tăiau zăpada în cuburi adînci, iar cuburile erau rînduite pe marginile şanțului, unindu-se în ziduri şi metereze. Parcă pregăteau un iglu, ca eschimoşii. Şanțul se adîncea, le ajungea pînă la brîu. Sfărîmaseră trei cruste de gheață şi întîlniră o a patra care rezista la împunsăturile bețelor şi la presiunea schiurilor. Şi deodată, schiul Mariei nimeri în gol. În mai puțin de un minut, intrarea în bordei era degajată.

În momentul cînd văzu deschizătura bordeiului şi cînd simți aburi calzi umezindu-i fața, Victor îşi pierdu calmul şi stăpînirea de sine. Cu gesturi brutale, violente îşi împinse prietenii înăuntru, apoi începu să smulgă schiurile din palisadă şi să le arunce în şanț. Îşi mai aminti ceva, dar licărul nu ținu nici o clipită. Se simți luat pe sus şi trîntit undeva. Apoi cineva îi prinse picioarele repede. Nu mai avusese vreme să-şi ferească fața. Simți tăişuri şi durități pe frunte şi pe obraji, apoi o nouă smucitură, şi parcă nişte bolovani săltîndu-i sub ceafă, apoi auzi, da! *auzi* o voce, vocea lui Ursu:

— Azvîrliți toate bețele aici. Nu mă puteți lovi.

Sări şi el şi se izbi de alții. Bețele zburau spre o țintă albă, dar aceeaşi voce strigă: Gata! Apoi nu se mai zări nici o pată albă. Intrarea fusese astupată. Vijelia încă urla, dar parcă în depărtări.

— Au venit? întrebă Victor mai mult pentru a-şi auzi vocea. Tu m-ai rostogolit, sau vijelia, sau... ?

Ursu rîse. Un hohot dement, ca o erupție, care ținu cîteva secunde. Era de necrezut. Nu izbuteau încă să scape de urletele vijeliei, nu le aveau numai în urechi, le îmbolnăviseră tot trupul, îi aduseseră în starea de a le fi teamă să vorbească. Şi deodată rîsul lui Ursu. Parcă rîdeau toți o dată cu el, după ore de chin şi groază, după ce fuseseră zdrobiți şi biciuiți, după ce unii dintre ei simțiseră veghea şi teroarea morții.

— Ştii de ce rîd? spuse Ursu. I-am simțit, nu ştiu cum dracu', dar i-am simțit. Şi în momentul cînd am fugit m-am gîndit că ar putea să mă atace din spate. Şi deodată, hop! simt că-mi sare cineva în spate!... Zău c-ai scăpat de la moarte, Victor. Dacă aveam cuțitul în mînă, îl înfigeam...

— Ce tot vorbiți voi? întrebă Lucia cu ton ofensat.

— Lasă-mă, Lucia... se rugă Maria. Lasă-mă să respir şi să aud şi să simt altceva decît întuneric, şi urlete, şi frig, şi spaimă. Te rog... Lăsați-mă să mă refac, vreau să simt că am inimă şi glas şi ochi... Oare nu putem scăpa de întunericul ăsta?

Era o întrebare de toate zilele. Revenise şi Maria la viață. Şi Tic care-l certa pe Țombi, şi Dan care începuse să fluiere ca şi cum şi-ar fi amintit scene dintr-un film de groază, şi Ionel care-şi căuta cutia de chibrituri prin buzunare.

— Aoleu, mamă dragă! I-auzi ce mai bocăneşte vijelia la sărmana noastră uşă din schiuri... Te pomeneşti că şi-a schimbat direcția!

Țombi începu să scîncească şi să se bage în sufletul lui Tic. Mezinul îl mîngîia şi-i simțea tremurul neîncetat; îşi închipuia că suferă din cauza frigului.

— Cred c-ar fi timpul să vedem unde ne aflăm, spuse Victor. Cine atinge peretele bordeiului?

— Eu! răspunse Ionel. Stau rezemat de perete, dacă n-o fi vreun bolovan. Ba nu! e chiar peretele. Pămînt... da... Şi mai sus nişte bîrne, sau nişte pari... ba nu! Nişte nuiele... adică parcă ar fi şi nişte împletituri...

— Eu stau pe zăpadă! descoperi Lucia. Voi unde ați aterizat? Eu am căzut prima şi m-am dat la o parte ca să vă fac loc.

— Nu se poate! spuse Dan. Nu se poate să stai pe zăpadă. De unde zăpadă? Mi-a intrat mîna pînă la cot în salteaua de iarbă şi puf de sub mine...

— Aiurea! se miră Tic. Nu vrei să schimbăm locurile? Eu am găsit şi nişte perne şi ți le las ție. Hai!

— Trebuie să facem o trecere în revistă a adăpostului, propuse Victor. Să nu fie pe undeva vreo prăpastie sau vreo sălbăticiune...

— Brrrrr! se înfiora Tic. Vrei să ne țintuieşti în locurile în care sîntem... Eu stau pe nişte cetini...

— Deocamdată... Încuviință Victor. Să rămînem unde sîntem... Nu e chiar obligatoriu. Dar e interzis oricui să se apropie de uşă... În nici un caz...

— Nu-i nevoie să insişti, spuse Ursu. Stau eu chiar în fața uşii. Nu se poate trece.

— Ei na! dădu Dan semnalul răzmeriței. Şi dacă mi se face poftă să ies la aer? Pe cinstea mea că am uitat vijelia... N-auzi cum bate la uşă?

— Nu bate vijelia la uşă... Îşi începu Ursu destăinuirea de groază, dar se opri în ultima clipă. Bate vîntul!

— Mai tîrziu, puțin mai tîrziu... Îi răspunse Victor. Da! Bate vîntul... Şi noi trebuie să ştim unde ne aflăm. O să facem o torță de hîrtie şi o vom ține aprinsă. Şi ca să observăm tot ceea ce se află, eu cred că ar fi bine să ne fixăm fiecare cîte ceva. De pildă... Ticuşor să observe cu atenție acoperişul... Ursu să ne spună în ce stare se află intrarea, deschizătura bordeiului...

— Eu sînt de acord să mă uit la plafon şi Ursu la intrare... acceptă Tic. Dar în cazul ăsta, Dan să se uite...

— Vrei să ştii cum arăți! îl întrerupse Dan. În regulă...

— Pe cuvîntul meu că la asta m-am gîndit! recunoscu Tic. Ți-a prins bine vijelia. Dacă ai mai fi rămas puțin afară...

— Dacă nu vă astîmpărați, se auzi vocea lui Ursu, vă promit că aduc tremurul şi spaima în bordei... Hai, Victor!

— Asta era spaima: Victor? nu se putu abține Dan.

Rîse şi Ursu, ba chiar şi Tic, înfuriat că nu fusese mai prompt decît "mamă dragă". Numai Țombi scheuna fără încetare.

— Va să zică, Tic va observa acoperişul, reluă Victor. Ursu va cerceta intrarea. Ionel, peretele de care e rezemat... Dan şi Maria, podeaua... Mi se pare că fiecare ați ajuns la capătul unei diagonale. Lucia...

— Eu vreau să văd ce e cu zăpada asta, spuse Lucia. E mai înaltă decît mine. E ca

o coloană... Şi tu, Victor?

— Eu o să caut să văd pe unde sînt bagajele noastre, răspunse Victor. Şi o să le aranjez într-un loc anume... Bineînţeles, dacă se observă ceva deosebit... Sînteţi gata?

— Sîntem gata, spuse Lucia. Dar nu ştiu cum ne vom obişnui cu lumina. O să orbim la început. Şi dacă se aprinde ceva?... Dacă ia foc bordeiul...? Brrrrr! vorba lui Tic. Oare n-ar fi bine să desfacem puţin uşa?

— De uşă mă ocup eu! spuse sec Ursu.

— Şi eu stau lîngă un bloc de zăpadă... încercă Victor să-şi liniştească prietenii. Avem unde să stingem torţele. Am făcut trei şi le voi aprinde una de la alta. În primele clipe să ţineţi ochii întredeschişi... Ionel! Dă-mi chibriturile!

Torţa de hîrtie se aprinse de la primul chibrit, dar flacăra ei arse ochii tuturor. Trecea prin pleoape. Instinctiv îşi duseră toţi mîinile la ochi. Numai Victor era obligat să sufere întreaga tortură. Cînd simţi arsura pe mîini, aprinse cealaltă torţă. Resturile de la prima le vîrî într-o scobitură pe care o făcuse mai dinainte în zăpadă. Ridică torţa cît mai sus, pentru a împrăştia o rază mai mare de lumină, dar răsună deodată vocea lui Tic:

— Mai jos, Victor! Să nu ardă acoperişul...

Cea de-a treia torţă trecu din mînă în mînă, ca o ştafetă. Fiecare purtător îşi lumină, cu zgîrcenia cuvenită, împrejurimile. Nici nu mai ajunse înapoi la Victor. O stinse Lucia în malul de zăpadă de lîngă ea.

— Acum e-acum! începu Dan. Mai întîi despre Tic: pare pus pe harţă, după cum arată cutele din colţul ochilor... Aşa! Lasă, că şi tu faci destule glume proaste... ei, vezi? Eşti sau nu eşti pus pe harţă acum?... Încep să-mi îngheţe picioarele, mamă dragă... Aşa! în partea mea sînt paie, puse anume pentru culcuş. Un strat gros cam de vreun sfert de centimetru. Patul ăsta de paie ar avea vreo doi metri şi jumătate pe doi metri. E lipit de perete...

— N-are doi jumătate pe doi... îl întrerupse Ursu. Cam doi pe doi. Dar lîngă Maria mai este un pat de iarbă cam de aceleaşi dimensiuni... Aşa mi s-a părut...

— Chiar aşa e, spuse Maria.

Fiecare îşi relată observaţiile culese în timpul arderii celor trei torţe, de hîrtie, întregind imaginea generală a adăpostului. Se aflau într-un bordei săpat în pămînt cam la un metru adîncime, de forma unui dreptunghi cu laturile de patru şi cinci metri. Acoperişul se scîndură şi şindrilă, îndopat din belşug cu cetini şi paie, era susţinut de doi stîlpi, unul la intrare, iar celălalt în fund, legaţi între ei printr-o bîrnă groasă, de care erau prinse, oblic, scînduri şi bîrne mai subţiri, înfipte în pămînt, de-a lungul malurilor. Intrarea bordeiului nu era chiar la mijloc, ci într-o parte, ca o fereastră, de-aceea evitaseră tinerii ciocnirea cu stîlpul de bază, şi de aceea o găsiseră mai greu. Cei doi stîlpi care susţineau acoperişul aveau cam doi metri înălţime, iar între malurile bordeiului şi acoperişul de scîndură se împletise un gard de nuiele înalt cam de jumătate de metru. Deşi bordeiul era săpat la un metru adîncime, nu se ajunsese încă la piatră, ceea ce o făcuse pe Lucia să emită ipoteza, acceptată şi de Ionel, că toată zona aceea era fundul unui lac de munte astupat, cu timpul, de aluviuni. Zăpada se adunase numai la intrarea bordeiului: un morman compact, ca o pavăză interioară, făcut de cine ştie de ce vijelie trecută, care bătuse din faţă, dinspre miazăzi. Iar într-un ungher se afla un maldăr de cetini de brad, din care se putea face un foc bunişor, după cum calculase Ursu. Dan se repezi s-o ia înaintea tuturor:

— Ăsta nu-i bordei... Ăsta-i palat! Are de toate, ba chiar şi încălzire centrală... Nu-i aşa că vom face focul în centru, ca să ne bucurăm toţi de căldura lui?

— Rezistăm pînă mîine la răsăritul soarelui? întrebă Ionel. Asta e esenţial!

— De ce pînă la răsăritul soarelui? întrebă şi Lucia la rîndul ei.

— Pentru că... Pentru că aşa mi-a spus cabanierul de la *Poieniţa...* se hotărî Ionel. Vijelia are un singur moment de odihnă, mi-a spus el. Voi eraţi sus, după bagaje, nu l-aţi auzit. Vijelia nu se opreşte decît un ceas, două, la primul ei răsărit de soare. Asta-i o lege, zicea el. Dacă nu profităm de răsăritul soarelui... Dar de unde ştim noi cînd răsare mîine soarele?

— De asta ţi-e teamă? îl luă Dan peste picior. Dacă vrei neapărat să ştii, uite: chiar în clipa asta, Lucia poate să-ţi spună. Nu-i aşa, Lucia?

— Mulţumesc de invitaţie!... Mîine soarele răsare fix la ora şapte şi cincizeci şi trei de minute.

— Numai să putem pleca, mormăi Ursu. Dar cînd l-ai auzit tu pe cabanier spunînd povestea asta cu răsăritul soarelui?

— Dar nu înţelegi că nu-i vorba despre răsăritul soarelui? se bosumflă Ionel. E vorba

de primul răsărit de soare al vijeliei! Numai atunci îşi slăbeşte forța, pentru un ceas sau două. Asta a spus cabanierul. Şi tot ce-a spus pînă acum s-a adeverit...

— Din păcate... îl completă Maria. Prin urmare, trebuie să rezistăm pînă mîine dimineață la ora şapte şi cincizeci şi trei de minute. Numai că mie au început de pe acum să-mi înghețe picioarele. Mă dor...

— E foarte rău! se auzi vocea lui Victor. Fiecare să-şi scoată rucsacul şi să-şi învelească picioarele în el. Din tot ce avem, picioarele trebuie ferite cel mai straşnic.

— Cum s-ar zice, profită Dan, se întoarce proverbul: unde nu-s picioare e vai de cap... Bine că li se face şi lor dreptate! Parcă spuneai ceva cu cetinile ălea de brad şi cu focul...

— Mai întîi ar trebui să mutăm mormanul ăsta de zăpadă în uşă, răspunse vlăjganul după un moment de gîndire. Îl tăiem în cuburi mari şi facem o uşă pe cinste din el. Putem să lăsăm şi un geam pentru aerisire... Lasă, Ticuşor. Stai acolo! Voi n-aveți ce căuta aici! Vino tu, Victor! în trei minute n-avem ce face...

Victor înțelese că se întîmplă ceva grav la intrarea bordeiului, dar cînd ajunse acolo şi văzu în ce infern se află prietenul lui, îl cuprinse groaza.

Fugărit de lupi sau de ideea că se adunase haita, Ursu abia avusese timp să-l azvîrle pe Victor în bordei şi să ridice vraful de schiuri, cu o singură mişcare, în fața intrării bordeiului, pentru a baricada goana fiarelor. Schiurile nu erau înfipte în zăpadă, unul cîte unul, pentru a se transforma în stîlpi foarte greu de clintit. Rezistența lor era un miracol şi se datora numai brațelor lui Ursu. În repezeală şi-n disperare, vlăjganul nu găsise altă soluție de a asigura rezistența uşii improvizate, decît aceea de a-şi trece brațele prin legăturile de metal ale fiecărui schi şi de a trage apoi cu toată puterea în jos. Şi rămăsese aşa, în genunchi, cu brațele încordate, cu capul la două palme de uşa improvizată, încleştat, auzind şi aproape simțind fiecare urlet şi fiecare şuierat şi fiecare răsuflare a fiarelor de dincolo.

— Sssst... îi căută el urechea lui Victor. Să nu ne simtă ceilalți. Ar muri de spaimă, săracii.

Emoționat, cutremurat, Victor îşi lipi capul de fruntea lui Ursu şi-i simți sudoarea înghețată.

— Ssssst... continuă Ursu o clipă mai tîrziu. Mi-au scos năduşelile. Cred că mi s-au dublat bătăile inimii... Acum m-am obişnuit. Să vezi cum mă strîmb la ei printre zăbrele.

Pe alocuri, schiurile erau îndepărtate, oferind crăpături subțiri prin care se putea vedea vînzoleala dihăniilor. În una dintre crăpături intrase laba unui lup şi se prinsese ca într-o capcană. Acolo rodeau cel mai tare jivinele.

— Ssssst... Sînt o mulțime, fir-ar să fie! După laba asta, trebuie să fie nişte lupi giganți, sau poate o fi intrat în capcană chiar şeful lor, ăla care ne-a aşteptat pe bordei... Hai să-l sacrificăm! Scoate cuțitul din buzunarul meu şi taie-i laba! Ai putere?... Dacă ăilalți îl simt rănit, se reped asupra lui şi măcar scăpăm de unul...

— Ce tot sporovăiți acolo? întrebă Dan foarte intrigat. Dacă nu mi-ar fi atît de bine în puful ăsta...

— Toată lumea rămîne la loc! strigă Victor, aproape cu răutate în voce. Mai bine apărați-vă picioarele!

Scoase cuțitul din buzunarul lui Ursu, îi dibui resortul şi apăsă. Apoi cu mîna tremurîndă întinse lama spre crăpătura prin care se zărea o pată neagră agitîndu-se. Simți imboldul lui Ursu din umeri. Lama întîlni rezistență. Apăsă tare, cu răutate. Urletul de durere din partea cealaltă sparse canonada vijeliei şi-l făcu pe Țombi să scheune prelung. Schiurile zăngăniră, iar laba tăiată de lama ascuțită ca bricul căzu chiar la picioarele lui Victor.

— Ssssst... Bravo! Dacă se satură şi pleacă, mîine dimineață ieşim şi noi din mormînt... Dă-i drumul, că nu mai ştiu ce se întîmplă cu brațele mele şi mai ales cu gîtul. Trebuie să mă freci după ce scap. Are Lucia alcool...

Victor folosi cuțitul la tăiat cuburile de zăpadă. În scurtă vreme, mormanul uriaş se prefăcu în cuburi mari şi, încetul cu încetul, cuburile se uniră într-un perete gros, de aproape jumătate de metru. Cînd peretele ajunse sus, la două palme de bolta deschiderii, abia atunci Ursu îşi eliberă brațele din kandahare. Prin ferestruica rămasă, trase înăuntru schiurile, unul cîte unul, apoi le aşeză în spatele uşii ca nişte baricade, ca nişte zăvoare uriaşe. Chiar dacă ar fi pătruns prin zăpadă, sfredelind-o, fiarele ar fi fost oprite de uşa formată din baricadele orizontale. În sfîrşit, putea şi el să respire aer, nu duhoarea sălbăticiunilor.

— Psssst... făcu el pentru ultima dată. Am scăpat bine. Înseamnă că sînt ocupate cu

ospățul... Am găsit laba... A cui este: a mea sau a ta? Eu am prins-o în capcană, tu ai tăiat-o...

Încetul cu încetul, atmosfera din bordei se schimbă, începură glumele, nu mai răsunau rîsete demente, ci rîsete de toate zilele, chiar şi Țombi se mai liniştise, după ce Ursu îi trecuse de cîteva ori pe la nas laba însîngerată a fostului şef de lupi. E adevărat că în centrul bordeiului, de fapt mai aproape de uşă şi de fereastră, se aprinsese şi un foc, care nu împrăştia numai fum. Bordeiul se încălzise, tinerii începură să moțăie, unii se şi visau în zori pornind printr-un coridor de linişte spre căldură, spre o casă care să-i primească prieteneşte. Dar pe la miezul nopții se auzi o bubuitură prelungă, îngrozitoare. Munții se scuturau de zăpadă.

3

— Nu bei şi dumneata un pahar de vin? îl întrebă Iordan pe cabanier. Excepțional vin! Vechi şi autentic...

— Mulțumesc... răspunse cabanierul cu politețe convențională. M-am obişnuit cu vinuri mai ieftine, cu vinuri care se beau, nu care se gustă. Cel negru, pe care-l gustați dumneavoastră, mergea mult mai bine la grătar...

Iordan se uită spre el ostentativ, dar tot nu-şi lepădă ochelarii. Mîncase fără să şi-i scoată.

— Dumneata cam vrei să impui nişte lucruri, spuse Iordan... Arunci, aşa din coadă, parcă la întîmplare, subiecte de discuție... Ai vrea să ne faci să întrebăm: ce înseamnă a gusta, ce înseamnă a bea, la ce se potriveşte mai bine vinul negru sau cel alb, ce se înțelege prin vinul ieftin... O mie de subiecte cu care să treacă vremea... Şi toate să pară întîmplătoare, plecate de la noi...

Cabanierul făcu o mutră de om copleşit de puteri prea mari, recunoscîndu-şi parcă neputința, inferioritatea:

— Eu nu vreau altceva decît să-mi servesc clienții... Vorbele cuminți fac şi ele parte din serviciu... N-o să spuneți dumneavoastră că am sărit măsura!... Se mai poate întîmpla şi altfel; nu ştiu cine aruncă o piatră şi nu ştiu cîți înțelepți...

— Ia stai, domnule, puțintel! îl opri Liviu Iordan. Galopezi prea repede. Cum vine asta: nu ştii *cine* aruncă o piatră şi nu ştiu *cîți* înțelepți încep s-o caute? Cum vine asta?... De ce într-un loc foloseşti pronumele şi în celălalt numeralul... Asta nu-i egalitate, domnule! Ia spune! De ce?

— Nu pricep... răspunse cabanierul. Eu am spus o vorbă, dumneata o răsuceşti pe toate părțile, cu pronume şi numerale. De unde să ştiu eu...

— Sigur că nu ştii... Nu ştiința te-a obligat să foloseşti pronumele şi numeralul, ci instinctul, domnule. De ce n-ai folosit egalitatea, domnule? De ce n-ai spus: un *prost* aruncă o piatră, sau un *nebun* aruncă o piatră... Din cauza instinctului, domnule. Te refereai la dumneata, la vorbele pe care le serveşti clienților, şi fără să-ți dai seama ai folosit pronumele, ca să nu te insulți singur... Ăsta-i instinctul! E foarte clar?

Cabanierul stătea rezemat de tejghea şi privea parcă nepăsător spre clienții care încercau să-l tulbure. Fuma lacom, întotdeauna avea o țigară în gură.

— Dacă doriți cu tot dinadinsul, pot să tac, se retrase el. Eu nu v-am căutat nici o pricină....

— Fumezi mult... spuse ca o constatare Liviu Iordan. Dar probabil că asta ți-o spune oricine te vede două ore în preajma lui... Sau, hai să zicem: patru ore. Da... Vezi, domnule! Eu puteam să-ți spun asta fără să te văd, fără să te cunosc. Sau, hai să zicem la... cît a trecut de cînd am sosit?... Patru ore?... Puteam să ți-o spun la patru ore după ce te-am văzut, chiar fără să stai în preajma mea! Fără să stai *vizibil* în preajma mea... Nu simți, domnule, din formularea frazei, nimic?

— Dumneata ai chef de vorbă şi de discursuri şi măcar de unul care să bată din palme! explodă cabanierul.

— Aha! Treci la ofensivă ca să pară grosolane acuzațiile mele! Eşti tare, domnule! Ia spune! Ce-ai căutat în camera de vizavi? Ai fost de două ori acolo, în timp ce noi vorbeam. Te-ai aşezat ca la teatru în aer liber: nevăzut şi cu țigara în gură.

Cabanierul scăpă o pufnitură de rîs, ca o răsuflare:

— Dumneata eşti pus pe ceartă. Încă n-a ieşit vijelia din oasele dumitale... Cauți pricină... sigur c-am fost în camera de vizavi. Atunci cînd v-am văzut luptîndu-vă cu indicatorul. Am intrat ca să v-o pregătesc. Am uns şi balamalele ca să nu scîrțîie. O fi rămas, poate, şi miros de tutun...

Petric ar fi vrut să-i spună lui Iordan: "Ai văzut dumneata? Tocmai la asta nu ne-am gîndit...", dar îi observă pumnii încleştaţi scăpărînd mai dur ca niciodată. De aceea luă o atitudine de judecată şi începu să-l măsoare pe cabanier:

— Va să zică aşa, domnule...

— Ce-nseamnă acest "va să zică aşa?" întrebă cabanierul cu aceeaşi nepăsare iritantă în voce.

— Înseamnă că ai răspuns perfect! interveni Liviu Iordan. Absolut perfect! Şi pe mine perfecţiunea mă incomodează, domnule, mă nelinişteşte... E foarte clar?

— Eu vreau să tac, răspunse cabanierul. Sînt destule chestii perfecte pe lume cu care te poţi dumneata certa. Dar nu înţeleg de ce-mi cauţi ceartă?... Faci teorii cu egalitatea, că-i nu ştiu ce cu pronumele sau cu numeralul, dar de fapt susţii neegalitatea de cînd ai intrat aici... Eu nu zic că oamenii nu se pot ciondăni, dar dumneata azvîrli cu piatra ca să provoci cearta, şi asta nu-i egalitate, domnule...

— Gata?! întrebă surprinzător de calm Liviu Iordan.

— Nu e gata! spuse celălalt, cu un vag tremur de enervare în glas. Nu-i egal, domnule, nici atunci cînd unul e chemat gol în faţa altuia îmbrăcat, ca să i se dea lecţii de morală...

— Pe cine vezi dumneata gol? întrebă Ion Petric.

— Într-un fel, pe dumneata! răspunse ironic Iordan. Dar gazda noastră se gîndea la altceva: eu sînt îmbrăcat şi dumnealui e gol. Şi ce e cu asta, domnule?

— Nu-i nimic, dacă ăla care e îmbrăcat nu face pe moralistul şi nu provoacă, spuse în silă cabanierul. Dacă m-aţi fi găsit mascat în Moş Crăciun, cum v-aţi fi simţit?

— Ne-am fi simţit foaaaarte bineee, îşi lungi vorbele Liviu Iordan. Dacă dumneata crezi că ochelarii sînt o mască... Poftim! I-am scos!

Vorbise repede, parcă ar fi poruncit altcuiva. Dar cabanierul îşi întoarse încet capul, ca şi cum ar fi săvîrşit o obligaţie neplăcută, îl privi o secundă pe omul cu faţa mică, fără ochelari, apoi ridică din umeri, scăpînd iarăşi, din piept, o pufnitură de rîs, ca o răsuflare:

— Te-ai ferit atîta, că mi-am închipuit nu ştiu ce... Crezusem că eşti vreunul dintre cei care-şi au chipul prin ziare...

Liviu Iordan îşi descleştă încet pumnii. Mîinile i se desfăcură pe masă, uriaşe, ca două farfurii. Cabanierul săvîrşise, în sfîrşit, prima greşeală.

— Şi de unde ştii dumneata că nu sînt unul dintre aceia...? întrebă el, rar, făcînd pauze după fiecare cuvînt.

— Asta am zis-o şi eu aşa...

— Nu! N-ai zis-o aşa! îl ţintui Liviu Iordan. *Ai gîndit* că trebuie să spui aşa! Iar aici se ascunde o siguranţă inconştientă. Dacă nu-i cunoşti pe toţi cei cărora le apare fotografia în ziare, cînd poţi să spui despre cineva că nu i-ai văzut fotografia în ziare? Cînd, domnule?... Că doar nu citeşti toate ziarele care apar... *Cînd îl cunoşti, domnule!* Cînd ştii cine este, cînd ştii că nu putea să-i apară fotografia!... Stai, domnule! Stai, că ştiu ce vrei să spui. Vrei să spui că nu mă cunoşti, că nu m-ai văzut niciodată. Păi asta-i încurcătura în care ai intrat! Contradicţia asta, domnule! Cum poţi dumneata, fără să mă cunoşti, să spui că nu mi-ai văzut fotografia în ziare?...

— Am spus că... am zis-o şi eu... aşa... începuse să se bîlbîie cabanierul. De ce să despicăm...?

— Nu despicăm nimic! îl întrerupse brutal Liviu Iordan. De ce nu recunoşti, domnule?... De ce nu recunoşti că ai aflat, adineauri, anumite lucruri care te fac să bănuieşti cine sînt... Şi cel care îţi închipui că sînt nu putea să aibă fotografia în ziare; nu putea să fie decît ceea ce ai auzit că este: un om care caută, un om care nu trăieşte decît pentru a căuta. Dumneata ştii cine sînt, ştii ce vreau, ştii ce caut... Poate că nu ştii de cînd te caut?... De douăzeci de ani!

Cabanierul îşi pierduse cumpătul:

— Ce tot mă înnebuneşti, domnule? De unde să ştiu eu cine eşti? De unde să ştiu eu ce cauţi dumneata? De cînd ai venit, tot mă freci ca într-o moară, tot mă strecori şi mă cauţi... Ce vină am eu că ai dumneata idei fixe? Caută-ţi alţi clienţi!

Liviu Iordan era mulţumit. Degetele lui răsfirate loveau uşor masa, fără zgomot. Petric recunoscu gestul şi azvîrli priviri rele şi ascuţite spre cabanier:

— Gurrrrra! Hotărîm noi ce trebuie să spui! Apropie-te de noi! Mişcă-ţi picioarele, domnule! N-auzi?

Cabanierul parcă nici nu-l auzise. Rămase lipit de tejghea. Numai mîna lui urca lent spre gîtul unei sticle.

— Începi să fii nerod, domnule! îi spuse Iordan ridicîndu-se de la masă. Ştii mai bine

decît mine că în pustiul ăsta sîntem numai noi trei. Dar trebuie să mai ştii ceva: nimeni nu are habar că am urcat aici. Cei care au coborît nu ne-au văzut. Ei! începe să fie clar?

Cabanierul apucă sticla şi turnă din ea într-un pahar. Bău cu mîna stingă. Dreapta dusese sticla sub tejghea, într-un gest firesc, de gospodar. Dar degetele eliberate căutară, găsiră şi strînseră cu putere capul metalic al unui sifon.

— Mi s-a părut mie curios telefonul ăla la miezul nopţii... Îşi aminti cabanierul. Şi toată chemarea aceea grabnică. Dar nu m-am gîndit că se pregăteşte o lovitură aici... N-o să găsiţi mare lucru. Cîteva sute de lei. Şi nişte provizii pe care nu prea văd cum o să le duceţi jos... Altceva...

— N-o întoarce, domnule! Nu fi nerod, domnule. Dă drumul sticlei, dă drumul armei, domnule! Auzi?... Ce poţi să ai acolo sub tejghea? Un cuţit... Un topor... Un sifon... Astea nu-s arme, domnule... Auzi?

Liviu Iordan înainta cîţiva paşi, dar nu spre tejghea, ci oblic, spre uşa care dădea în antreu. Parcă înţelegîndu-i intenţia, Ion Petric porni spre cealaltă uşă, care dădea spre dormitoare. Cabanierul nu mai avea unde să se refugieze.

— Nu vreau să te împuşc, domnule... continuă Liviu Iordan, scoţînd pistolul de sub pulover. Dumneata ridică mîinile încet şi aşază-ţi-le pe creştetul capului. Chiar dacă ai un pistol, nu te poţi salva. Unul dintre noi doi tot te va doborî. Hai!

Ultimul cuvînt şuieră ca un proiectil. Cabanierul îşi ridică încet mîinile, împreunîndu-şi-le pe creştetul capului.

— Acum ieşi de-acolo! porunci Ion Petric. Aşază-te pe scaunul de lîngă sobă. Şi să nu cobori mîinile de pe creştet... Ca să fie foarte clar!

Liviu Iordan îl aprobă cu un zîmbet ironic. Cabanierul se supuse. Ieşi de după tejghea şi păşi rar spre locul pe care i-l indicase Ion Petric. Colosul se luă după el şi îi controla, în mers, buzunarele şi ascunzişurile posibile pentru o armă. Nu găsi nimic. Abia după aceea îi făcu semn să se aşeze pe scaun.

— Nu! se opuse Liviu Iordan. Stai în picioare. În poziţie de repaus, ca la armată în faţa superiorului... Taci! Ştiu ce vrei să spui: ce-ai spus mai adineauri... cîţi bani sînt în casă... Nu-ţi stă bine în rol de nerod. Nu ţi se potriveşte, domnule, îţi propun să dăm cărţile pe faţă!

Cabanierul îşi schimonosi figura pentru a-şi dovedi neputinţa. Dacă n-ar fi fost în poziţia aceea obositoare şi caraghioasă, ar fi ridicat simplu din umeri:

— N-am ce să fac... răspunse el. Aţi urcat aici cu nişte idei fixe. Singura mea nădejde este că n-o să ucideţi un om nevinovat. Numai un nebun ucide de pomană...

— Da, domnule! spuse Iordan aproape în şoaptă, venind către el. Numai un nebun poate să ucidă inutil. De-aceea, domnule, îţi dau cuvîntul meu de onoare că nu sînt nebun şi că nu te voi ucide nevinovat...

Pentru prima dată, muşchii tresăriră pe faţa cabanierului. Şi parcă dîndu-şi seama de slăbiciunea de o clipă, faţa i se înroşi imediat, iar vocea îi deveni rugătoare:

— Mi-e teamă, domnule. Mi-e teamă că vei ucide...

— De ce? şuieră Liviu Iordan. Pentru că mă crezi nebun, sau pentru că n-ai încredere în cuvîntul meu?

Cabanierul închise ochii. Omul din faţa lui era un diavol. Intra în el ca o boală şi începea să cotropească. Nu-l putea respinge, orice rezistenţă se transforma în prăbuşire.

— Mi-e teamă, domnule, cum să nu-mi fie? începu cabanierul. Nu mă cunoşti, nu te cunosc. Vii aici purtat de nişte idei fixe. Crezi că sînt nu ştiu cine care trebuie ucis...

— Iar vrei să mă abaţi pe o potecă lăturalnică... îl dibui Liviu Iordan. Dacă veneam să te ucid, de ce n-am făcut-o? De ce nu te-am ucis pînă acum?... Ştii dumneata pentru ce am venit... Ţi-am dat cuvîntul că nu te voi ucide nevinovat! De ce ţi-e frică, domnule?

Cabanierul nu răspunse. Iarăşi simţi fiori în ceafă şi iarăşi închise ochii.

Liviu Iordan începu să se plimbe nervos prin sufragerie. Nu izbutea să răspundă la cea mai simplă întrebare: "De ce-i era teamă cabanierului?" O anumită teamă îl făcea pe cabanier să nu joace cu cărţile pe faţă, aşa cum se întîmplase cu Ion Petric. De unde provenea această teamă? Să fi ajuns singur la descoperirea tainei? Să posede el un anumit amănunt, de o importanţă extremă, pe care nu-l mai ştia nimeni altcineva? De ce se ferea?... I se părea că pentru prima oară pleacă la atac fără să ştie cum să-l ducă şi fără să ştie cum se va sfîrşi. Trebuia totuşi să pornească atacul!

— Te numeşti Paul Bălan... începu el. De ce ţi-ai schimbat numele? Cum ai ajuns Paul Balău?

— Nu mi-am schimbat numele, răspunse cabanierul. Paul Balău e numele adevărat...

— Vrei să spui că numele celălalt: Bălan, provenea dintr-o eroare? Asta trebuie să înțeleg...

— Chiar aşa este. Mi s-a dat un nou buletin, cînd s-a dat la toată lumea, şi s-a trecut numele adevărat de pe actul de naştere. Eu nici nu mi-am dat seama...

— Înțeleg... spuse Liviu Iordan. Ştii că aşa ceva este aproape imposibil de verificat. Dar nici nu interesează dacă era greşit vechiul buletin sau dacă s-a greşit ăstălalt. Principalul e că te-ai numit odată Paul Bălan. De cînd ți-ai schimbat numele... adică de cînd porți numele ăsta: Balău? Am revenit special asupra întrebării ca să nu-ți închipui că-ți întind o cursă.

— Am primit noul buletin acum... douăzeci de ani... De-atunci s-au mai schimbat o dată buletinele...

— Hopa! făcu Liviu Iordan. La asta nu m-am gîndit. Prin urmare, acum douăzeci de ani, ți-ai schimbat dintr-un anumit motiv buletinul!... Încă nu mă interesează motivul. Vreau să precizezi cum te-ai numit pînă acum douăzeci de ani cînd ți-ai schimbat buletinul?

— Paul Bălan... Tot timpul...

— De cînd te-ai retras în munți? Vreau răspunsuri foarte precise. Ca să fie clar, foarte clar!

— De douăzeci... şi doi de ani. Imediat după terminarea războiului. Am avut un accident şi...

— Ce meserie ai avut înainte de a urca în munți?

— Am fost şofer...

Liviu Iordan încuviință, clătinîndu-şi capul:

— Ştiu... şi probabil ştiai că ştiu, adică îți închipuiai că ştiu... Da!... Mai departe... Ai spus c-ai avut un accident... în fața Gării de Nord, pe Calea Griviței, lîngă un chioşc cu răcoritoare...

Cabanierul îngălbeni. Tremura, sau clătina capul repetînd o afirmație? Era greu de răspuns.

— Ai fost transportat la Spitalul 303, la fostele grajduri regale, în Cotroceni. Cu dublă fractură de claviculă şi cu cîteva coaste rupte. Celelalte răni erau superficiale... Convalescența ai petrecut-o într-un sanatoriu de cîmpie, lîngă Slatina... ai stat acolo, ca invalid de război... pentru că aşa ai aranjat lucrurile... pînă în octombrie... Pe urmă ai dispărut. Ca să dau de dumneata, am umblat cincisprezece ani de zile prin toată țara... Am căutat toți oamenii cu care ai stat în pavilion, vreo treizeci de răniți... fiecare cu altă adresă, cu altă profesiune, mutîndu-se dintr-un oraş în altul... şi numai doi dintre ei, cu care te împrieteniseşi, mi-au povestit despre mama dumitale şi şi-au amintit numele satului în care trăia.

Şi Paul Bălan şi Ion Petric ascultau ca fascinați povestea lui Iordan.

— Da, domnule... continuă el. Cînd am ajuns în satul dumitale, n-am mai găsit nici un Bălan. Mama dumitale murise de trei ani şi nimeni nu ştia unde eşti. Cei mai mulți credeau c-ai plecat din țară. Mai aveai un văr care lucra într-o mină de lîngă Vatra Dornei, într-o mină de mangan. Am mers pe urmele lui prin tot felul de mine şi şantiere, prin toată țara. Ajungeam întotdeauna mai tîrziu cu cîteva luni. La Comăneşti, am ajuns chiar la cîteva zile după ce a plecat. L-am găsit la Uioara. El mi-a spus că eşti cabanier în regiunea asta. Îi părea rău, săracul, că nu-mi poate da adresa, dar nu te mai văzuse de vreo opt ani. Nu ştia că-mi dă prima şi singura veste despre dumneata... Asta s-a întîmplat cu cîteva luni în urmă... Nu-ți fie teamă, că am ştiut eu cum să vorbesc cu el. Nici nu ştie cine sînt, a şi uitat că a vorbit cu mine... L-am tras de limbă, domnule, fără să simtă, şi l-am întîlnit întîmplător la o circiumă... Să n-ai nici o teamă şi nici o nădejde. Nimeni în lumea asta, cu excepția celor care sînt aici, nu ştie că eu te caut pe dumneata... Mai este cineva care ştie, dar nu ştie cine sînt eu. Am luat toate măsurile, domnule. Ca să fie foarte clar!... Ți-am spus toate acestea ca să-ți intre bine în cap că nu voi da nici un pas înapoi. Jumătate din anii pe care-i am, i-am petrecut numai în căutări. N-am fost nimic, domnule, înțelegi?... Nimic! Un om care caută, nu unul care mănîncă şi doarme, care se duce la cinema, care iubeşte, care rîde, care citeşte ziarul. Am fost un om care caută. Căutam în fiecare mişcare pe care-o făceam, în fiecare minut pe care-l trăiam... Asta e, domnule: căutam! La început am crezut că în cîteva luni voi termina căutarea, pe urmă am mai adăugat cîteva luni, aşa cum face omul cînd are o întîlnire şi se hotărăşte să mai aştepte cîteva minute, şi iar cîteva minute, pînă pleacă. Eu mai adăugam luni, şi alte luni, şi pe urmă ani, şi alți ani, pînă mi-am dat seama că nu mai pot pleca. Investisem prea multă căutare ca să mai pot renunța. Era ca o greutate care

trăgea într-o balanță. Nu mai puteam să renunț. Şi nici n-aş fi fost în stare. Îmi intrase căutarea în sînge... Ani? Douăzeci şi trei... Înțelegi, domnule? Mi se lăsase un testament, pe patul de moarte mi s-a lăsat...

Cabanierul se dădu un pas înapoi, alungat de groază, de o teroare căreia nu putea să i se împotrivească. Liviu Iordan era într-o asemenea stare, că nici nu-i observă mişcarea, închisese ochii şi aştepta să se liniştească. Vocea îi deveni iarăşi lucidă şi fermă:

— Acum ştii mai bine, domnule. Ştii că nu voi da înapoi nici un pas, ştii că nu pot să dau înapoi... Nu mai are rost să te ascunzi... Cînd l-ai cunoscut pe George Iordan?

— Niciodată! răspunse prompt cabanierul.

— Poate că l-ai cunoscut sub alt nume? insistă Liviu Iordan. Poate n-ai reținut că şi pe mine mă cheamă Iordan?

— Ba da... răspunse cabanierul.

— Numele dumnealui l-ai reținut? întrebă într-o doară Liviu Iordan.

— Mi se pare că... Petrescu sau... cam aşa ceva.

— Atunci de ce spui că nu l-ai cunoscut pe George Iordan?

— Ce-are a face una cu alta? Pe dumnealui l-am cunoscut, pe domnul Petrescu, sau cam aşa ceva, dar pe George Iordan nu l-am cunoscut. Dacă ar fi venit şi el la cabană...

— De unde ştii că n-a fost la cabană?

— Dacă dumneata vrei să faci glume cu mine!... Cum să vină la cabană?

— Dar de ce să nu vină, domnule, la cabană? întrebă apăsat Liviu Iordan, ridicîndu-se amenințător de pe scaun. De ce să nu urce la cabană ca tot omul? De unde ştii dumneata că n-a fost şi el printre miile şi zecile de mii de oameni care s-au perindat prin cabanele din țara asta?

Cabanierul îşi dădea seama că făcuse o greşeală copilărească. Oare o mai putea repara?

— Poate că o fi fost, dar nu l-am cunoscut... se retrase el nesigur, încordîndu-şi la limită atenția.

— Nu, domnule! lovi celălalt. Ştii bine că nu putea să urce la cabană. Poate că ştii mai bine decît mine, sau poate că ai ştiut înaintea mea... *Cum să vină la cabană?* Sigur că ți se părea o glumă. Cum să urce din mormînt la cabană?... Atunci de ce spui că nu-l cunoşti, domnule? De ce spui că nu l-ai cunoscut? De ce numele Iordan l-ai reținut? De ce l-ai reținut din prima clipă, fără să ți-l repete cineva? De ce nu l-ai reținut şi pe al dumnealui?... *Cum să vină la cabană!...* Dacă ştii că George Iordan e mort, de ce te încăpățînezi, ca un nerod, în a susține că nu l-ai cunoscut?

— N-am spus nimic, domnule. Dumneata spui totul. Dacă-i pe teorie, pot să zic şi eu că am aflat de la nu ştiu cine că George Iordan a murit. Nu ştiu nimic. Nu l-am cunoscut.

— Acum e prea tîrziu! îl privi cu dispreț Liviu Iordan. Înțelegi, domnule? *Pentru mine* e prea tîrziu, nu pentru dumneata. Dumneata poți să cauți cîte prostii vrei. Ai şi început să te aperi prosteşte, cu încăpățînări de copil: nu ştiu nimic... nu l-am cunoscut... Acum ştiu eu, ştiu că nu pot să greşesc! Am obținut de la dumneata o mie şi una de dovezi şi mai ales încăpățînarea asta de la urmă! Mi-a fost pe undeva teamă că ar putea să fie o coincidență, o teamă minoră, domnule, a mia parte dintr-un adevăr sigur. Dar acum, gata! A dispărut şi fărîma aceea... Dumneata eşti cel de-al doilea! înțelegi? într-o zi, la începutul lui iulie, a doua zi după ce ai plecat cu maşina spre un anumit loc din Bucureşti, la ora unsprezece şi jumătate, ai avut întîlnire cu George Iordan, în fața Gării de Nord, pe Calea Griviței... Erai îmbrăcat în cămaşă albă, cu pantaloni de doc...

— Nu-i adevărat! strigă Paul Bălan. E o cursă! Nu m-am întîlnit cu nici un George Iordan. Poate că ne-am refugiat toți trei acolo, la întîmplare, şi a căzut casa peste noi. N-am avut întîlnire cu el... Nu l-am cunoscut...

Liviu Iordan se întoarse către Ion Petric:

— Adu funia, de sus, din rucsacul meu. Îl ajutăm noi să-şi refacă memoria. O să-şi amintească şi laptele supt de la maică-sa...

Paul Bălan nu opuse nici o rezistență cînd cei doi oaspeți începură să-l lege. Se lăsă moale ca o cîrpă. Fedeleş, ca o mumie, fu rostogolit în antreu, iar acolo i se legară picioarele de un stîlp. După un timp, gerul începu să-i trezească amintirile.

CAPITOLUL VI

1

Gerul îndurat, spaima, oboseala şi căldura răspîndită în tot bordeiul de focul de cetini, supravegheat şi întreținut cu schimbul, îi adormiseră pe cireşari. Trecuse de miezul nopții şi venise rîndul lui Victor să facă de gardă, după Ionel. Focul abia mocnea. Maldărul de cetini era pe sfîrşite. Victor arunca din cînd în cînd cîte-o crenguță în foc, mai mult pentru a păstra o geană de lumină în adăpostul de sub pămînt şi a auzi pîrîiturile acelor de brad. Cînd flacăra ajungea la apogeu, îşi plimba privirile peste paturile de iarbă. Lucia şi Maria dormeau una lîngă alta, amîndouă cu picioarele în rucsac. Brațul Mariei se odihnea pe brațul Luciei. Alături de Maria se întinsese Tic, în diagonală, cu picioarele spre foc şi cu capul spre soră-sa, iar Țombi adormise, în sfîrşit, cu botul pe ceafa neînfricatului său stăpîn. Pe celălalt pat de iarbă dormeau: Dan, Ionel şi Ursu. Dan cu capul împins în perete, Ionel legănîndu-se şi răsuflînd şuierător, Ursu frămîntîndu-se mereu, întorcîndu-se şi pe o parte şi pe alta, sau ridicîndu-se uneori în capul oaselor.

Cam la un sfert de oră după ce intrase Victor în schimb, apăru şi Ursu lîngă foc.

— Nici nu pot să mă gîndesc la somn, şopti vlăjganul. Abia am aşteptat să adoarmă toți, şi acum Ionel. Tu auzi? Simți? Vijelia s-a întețit... Şi dacă ar fi numai vijelia... N-avem nimic, nici fărîmă de pîine... Dacă n-ar fi luat Lucia sandvişurile, muream de foame... Şi nici foc nu mai avem din ce să facem...

— Ba foc am mai avea din ce să facem, răspunse Victor, tot în şoaptă. Gărdulețele ăstea de nuiele ne ajung pentru cîteva zile. Tot nu folosesc la nimic. Dar cu mîncarea e o nenorocire.

— Oare cît am putea să rezistăm fără hrană?

— Cam tot atîtea zile cît va ține focul, adică vreo două, trei zile. Toate nenorocirile se vor abate odată... Ssssst!

Se auzeau foşnete într-un pat. Victor aruncă o crenguță în foc şi la flacăra ei îl zări pe Tic în capul oaselor.

— Mizerabilul ăsta... se scuză Tic în şoaptă. Iar a început să scheune. Tocmai cînd visam că mănînc cîrnați de porc şi răcituri. Nici n-am apucat să simt gustul usturoiului. Jigodia...

Victor era atît de înduioşat (dar mai ales Ursu, care n-avea însă voie să-şi trădeze prezența, acolo lîngă foc), încît îi venea să se ducă la el şi să-i mîngîie părul ciufulit şi plin de paie. Se mulțumi să-i facă un semn de "somn uşor", apoi rămase iar nemişcat aşteptînd să adoarmă ciufuliciul.

— Tu crezi că lupii s-au săturat cu ăla? întrebă Victor în şoaptă cînd îl simți pe Ursu iarăşi lîngă el.

— Tare mi-e teamă că nu... Dacă e capul haitei, ne-am dus. Cred că nici nu s-au atins ceilalți de el. Fără un picior e încă puternic şi ceilalți ştiu că-i mai poate conduce. De asta mi-a fost teamă... Aşa am citit nu mai ştiu pe unde. Cînd cade unul dintre ei rănit, îl sfîşie cît ai zice peşte, dar am citit că se supun întocmai capului haitei... Scîrboase şi crude jivine! Cînd atacă o stînă, nu ucid numai oile pe care le fură şi le mănîncă. Fac un adevărat măcel. Ucid totul. Sute de oi. Numai din pofta de a ucide... De aceea am sărit asupra ăluia singuratic. Cred că l-aş fi sugrumat...

— Oare sînt mulți? se cutremură Victor.

— După bocănituri şi urlete parcă erau sute. Brrrr! Nu ştiu, Victor. Dar parcă mai contează dacă sînt cinci sau douăzeci! Sau o sută... Au simțit pradă bună în bordei şi n-or să se mişte de-aici chiar dac-ar muri de foame. Sau dacă-s mai mulți, se împart. Unii rămîn, alții pleacă în căutarea altor prăzi... Numai că pe-aici, în afară de noi, nu prea văd ce-or să găsească... Eu aşa îmi închipui, cam asta le trece prin mintea lor de jivine scîrboase: *fraților! am dat lovitura!...* Singura noastră şansă e să stea vijelia şi să înceapă oamenii să bată iarăşi drumurile... Sau să pornească vreo ceată de vînători după lupi... aşa cum se întîmplă pe vremea rea...

— Nu rezistăm pînă atunci, aici... spuse Victor. Tu ştii la ce oră a început vijelia? Exact cînd ne-a spus cabanierul... Şi tot el ne-a spus că va ține cel puțin o săptămînă. Cel puțin, Ursule! Cum putem să rezistăm în bordeiul ăsta o săptămînă? Chiar dacă n-ar fi lupii ăştia la pîndă şi tot ar fi greu pînă la primul adăpost mai ca lumea, pînă la cabana Izvoarele, unde ne-a sfătuit cabanierul de la *Poienița...* Şi ştii de unde ni se trage toată nenorocirea asta?

— Ştiu... îşi aminti Ursu. Dacă nu ne-am fi grăbit să-l salvăm... Oare n-ar fi putut scăpa singur din prăpastia aia?

— Să scape singur?! se înfioră Victor, amintindu-şi poziţia în care-l găsise pe cabanierul de la Izvoarele. Numai dacă s-ar fi trezit, Ursule... ştii, mi-a fost ruşine să spun... numai dacă ar fi căscat în leşin, sau dacă i-ar fi căzut un bulgăraş de zăpadă pe spate, şi s-ar fi prăbuşit... Ufff! Ştii cum stătea deasupra prăpastiei?... Dacă ar fi avut o batistă în buzunarul de la piept, sau un inel în deget, ar fi căzut... Zău că nu exagerez... Probabil că s-a certat cu nevasta... dar să-l lăsăm dra... adică să-l lăsăm în plata Domnului... Noi sîntem într-o situaţie mult mai disperată decît a lui... Pentru că pe noi nu are cine să ne salveze...

— Dac-am putea profita de răsăritul de soare al lui Ionel! spuse Ursu înfuriat de groaznica neputinţă pe care-o simţea pretutindeni în jur. O oră sau două ore de urcuş...

— E fantastic, Ursule! Acum îmi amintesc harta în toate detaliile. Nu numai regiunea asta. Toată harta. Parcă o văd în faţa ochilor. Fiecare cută, fiecare vale, fiecare înălţime... Oare cum de nu ne-a trecut prin cap să ne uităm pe ea?... Ştiu unde sîntem, adică bănuiesc... adică ştiu cu precizie!

— Stîna nu era trecută pe hartă, îşi aminti Ursu.

— Ştiu că nu era trecută, dar într-un fel era... Teoria Luciei cu fundul de căldare îmi dă siguranţă. Parcă văd pe hartă fundul de căldare. Şi de la fundul căldării pînă la Izvoarele, pe serpentinele de care ţi-ai amintit şi tu, nu e mai mult de o oră...

— În timp normal, Victor...

— Sigur că da... Şi ştii ce mai cred?... Cabana e chiar deasupra noastră. De-acolo, de lîngă cabană, au căzut obiectele pe care le-ai găsit tu. Sînt absolut sigur!

— Pumnalul, Victor! Un adevărat dar ceresc... Cine ştie la ce ne va mai folosi! Fără el... nu cred că aş mai fi avut curajul să vă păzesc în faţa movilei... Stăteam faţă în faţă, fir-ar să fie de cotong! Abia aştepta să cad sau să vină ăilalţi...

— Oare ce fac? Nu se duc prin alte părţi?

— Ştii ce fac? Stau undeva la adăpost. În zăpadă, sau după vreo stîncă... Stau în cerc şi în mijlocul lor se află cotonogul... Sînt sigur că el e şeful şi că laba e a lui. A vrut să facă pe viteazul faţă de ăilalţi şi şi-a repezit laba... Stau în cerc, mizerabilii! Şi mereu unul din ei vine spre bordei să vadă ce se întîmplă. Cu schimbul. Se-ntoarce unul, pleacă altul, mereu, mereu e mişcare. Ca să nu le scape cumva prada. Dacă n-ar fi vijelie, ar înconjura bordeiul şi-ar aştepta.

— Dacă scăpăm primul răsărit de soare al vijeliei... se înfricoşă Victor. Poate că nu-s aşa de mulţi...

Ursu înţelese gîndul lui Victor. De cîte ori nu-i trecuse şi lui prin cap! Dar mai ştia, din atîtea povestiri şi lecturi, că nu e animal mai crud şi mai hămesit ca lupul în haită. Atît de laş cînd e singur, în momentul cînd se adună în haită întrece în ferocitate şi în îndrăzneală orice alt animal de pe planetă. Atacă satele, ba ajunge uneori şi pe la marginea oraşelor mai liniştite. Ba mai citise prin cărţi despre lupii care-şi caută şi chiar îşi recunosc duşmanii după ani de zile.

— Şi eu te-am pus pe tine să-i tai laba! făcu Ursu haz de necaz. Acum sîntem amîndoi trecuţi în catastiful lor. Cred că-s mulţi... Dar dacă tu crezi că ar trebui să facem o încercare, eu mă alătur... De fapt m-am gîndit şi eu la inversarea masacrului: să-i măcelărim noi pe ei...

— Cum? Cu ce? Chiar dacă am avea un pistol mitralieră şi tot ar fi greu...

— Dac-am avea un pistol mitralieră! visă Ursu. Doamne, ce i-aş mai curăţa. Aş sta aici, în gura bordeiului, şi i-aş trăsni unul cîte unul... Nu ştiu de ce-i urăsc atîta... Poate din cauza întîmplării aceleia groaznice din prima iarnă după război! Brrrr! Mi-a povestit-o un vînător care a fost în grupul de răzbunători. Cumplită poveste. Era o ceată de turişti. Urcau spre o cabană şi i-a prins viscolul. Era un grup mare, vreo cincizeci de băieţi şi fete... Şi deodată i-a atacat o haită de lupi. Vreo zece, doisprezece lupi... cincisprezece... Şi ştii care a fost nenorocirea? I-a cuprins panica pe toţi cei din grup. În loc să facă un cerc şi să se apere cu schiurile şi cu beţele, să facă un fel de gard din schiuri, iar alţii să întîmpine, în spatele gardului, lupii cu beţele, au luat-o la goană, care încotro. A fost un masacru total. Nici unul din cei cincizeci de tineri n-a scăpat. I-au ucis pe toţi. Numai la beregată i-au atacat... Eram mic cînd mi s-a istorisit întîmplarea. Atunci am simţit prima dată în viaţă dorinţa să mă fac ceva. Ani de zile, de cîte ori mă întreba cineva, aşa, de formă, ce vreau să mă fac, nu spuneam nici şofer, nici aviator, nici vînzător de îngheţată. Spuneam mereu: să omor lupi. Măcelar de lupi. Nu ştiu cine mă învăţase cuvîntul ăsta: măcelar.

— Şi pe mine mă trece groaza! spuse Victor. Şi pentru turiştii aceia... Dar mă gîndesc şi la situaţia noastră... Zău, Ursule... Pentru prima dată, parcă mi-ar părea rău că

am avut ocazia să salvăm un om de la moarte... Mă gîndesc la Tic, la Maria, la Lucia... la toți, la tine... Şi la fiarele astea care aşteaptă în jurul bordeiului... Hai să jurăm ceva, Ursule! Noi doi... Să jurăm că vom apăra uşa pînă la ultimul nostru strop de putere. Nu împotriva lupilor, că ei nu vor putea să intre aici. Împotriva celor dinăuntru, Ursule! Să nu-i lăsăm să iasă afară. Şi dacă eu o să înnebunesc şi o să vreau să ies, poți să faci orice cu mine... Mai bine să mă ucizi tu, decît să ajung în colții fiarelor...

Ursu era profund impresionat de cuvintele lui Victor, înțelegea ca şi el în ce situație se află cireşarii. Erau apărați de dihăniile crude şi hămesite, dar nu erau apărați de foame, de ger, de groază...

— Poate că sînt puțini... încercă el să se încurajeze. Poate că sînt mai puțini decît cred eu... Dar nu ştiu cum să facem, pentru că nu avem decît o armă, o armă de mînă... Dacă n-ar ataca în grup, ci unul cîte unul, le-am veni foarte uşor de hac. Eu singur nu m-aş mai sătura să tai cu cuțitul ăsta grozav. Dar dacă sar deodată patru, cinci şi chiar mai mulți, ce ne facem? Nici cu puşca nu i-am putea opri. Asta-i nenorocirea... Zău că nu mi-e frică! Aş da în ei cu toată ura lumii. În fiecare lup parcă văd pe unul din cei care au făcut atunci măcelul... Dar dacă sînt prea mulți, nici n-apuc să ucid unul şi îmi sar alți trei, patru în spate.... Chiar dacă am fi împreună, fiecare înarmat, şi tot n-am putea să facem mare lucru. Ne-ar doborî repede. Văd că te preocupă grozav...

— Mă preocupă... spuse Victor. Cumplit mă preocupă. Dacă nu scăpăm de fiarele ăstea, dacă nu trecem prin barajul lor, nu mai avem nici o altă şansă de salvare. Ştii care-i groaza mea cea mai mare, Ursule?.... Sîntem în fundul unei căldări, în fundul unei prăpăstii şi ninge întruna şi viscoleşte, Ursule, şi mi-e teamă de avalanşă... Dacă se prăbuşeşte zăpada de pe munții de deasupra noastră, cu lupi sau fără lupi, s-a terminat cu noi... Asta-i! Mereu tremur... şi zău, pe cuvîntul meu, că parcă mă bucur cînd îi aud pe lupi hîrşîind în fața intrării bordeiului... Înseamnă că încă nu sîntem îngropați... Fiecare minut trece prin mine... Fir-ar să fie de accident! Oare de ce s-a certat idiotul ăla cu nevastă-sa! Şi de ce nu s-a uitat în jurul lui? Şi cînd te gîndeşti că acuşi va răsări soarele... peste cîteva ore..: acuşi se vor scula ceilalți şi vor vrea cu orice risc să pornim spre Izvoarele. Ce-o să le spunem?

Se lăsă o tăcere plină de spaime, apoi se auzi vocea terorizată a Mariei:

— Nu e nevoie să ne spuneți nimic. Ascultăm, amîndouă, de aproape un ceas, şoaptele voastre.

— Şi eu... spuse Tic.

— Şi noi... spuse Ionel. Eu şi Dan... S-a dus cu frumosul şi inspiratul meu răsărit de soare. Ştiți ce rău îmi pare!

Se auzi de undeva dintr-un ungher şi schelălăitul înăbuşit al lui Țombi.

— Eu mă opun! strigă Dan. Ei, na! Din cauza unor dihănii urîcioase! De ce nu e Țombi ăsta un dulău, un tigru!? Pssst! Dac-ar fi Țombi un tigru! Ce-ar mai da iama prin ei!

— Din păcate, spuse Ursu, nu e tigru. Şi chiar dacă ar fi, nu cred că i-ar speria. Dacă sînt înfometați, sar zece odată asupra lui şi-l fac bucăți... Şi voi de ce-ați tăcut? se înfurie subit Ursu. De ce nu ne-ați spus că sînteți treji? Ce rost avea să auziți poveştile noastre aiurite?

— E mai bine aşa... interveni Lucia cu un accent trist în voce. Măcar să ştim pe ce lume ne aflăm. Ne-am fi sculat dimineață cu atîta speranță, încît n-am fi putut rezista la ideea închisorii fără speranță...

— Oare nu se poate întîmpla o minune? întrebă în şoaptă Maria. O minune frumoasă şi caldă...

— Dacă am putea să le întindem o capcană... se foia Tic întruna. Să-i trimitem dracului în altă parte...

— Şi eu mă gîndesc la o capcană, Ticuşor, spuse Victor. Dar cu altă direcție. Uffff! Mai lăsați-mă puțin...

— Nu putem ucide de la distanță unul sau doi dintre ei? întrebă Ionel. I-am preface în ospăț şi între timp am tuli-o...

— Copilării...îl temperă Ursu. Hai să zicem că am putea să ucidem, de la distanță, unul sau doi. Fie că am arunca pumnalul ăsta grozav în unul mai curajos, care ar veni mai aproape de noi, fie că am prinde cu funia pe al doilea şi l-am răni cu bețele sau cu nişte bolovani... Să zicem că ne-ar reuşi ambele încercări... N-am face decît să-i întărîtăm. Unde s-o tulim? Ar lăsa totul şi ar veni după noi.

— Eşti sigur că sînt aşa de mulți?

— Sînt sigur, Ticuşor... din păcate. Cel puțin zece, doisprezece sînt... Am auzit adineauri vreo douăsprezece urlete... Şi mi se pare că lupii urlă pe rînd... Începînd cu

şeful şi terminînd cu mezinul... Ba să nu fie mai mulţi...

— Dacă am putea să-i prăbuşim într-o prăpastie, într-o groapă! se revoltă Dan. Într-o groapă nu prea adîncă. Să ne uităm la ei de sus, şi să-i scuipăm, şi să azvîrlim cu bolovani în ei, şi să aruncăm paie şi pe urmă să le dăm foc. Ha! Să-i văd cum ard!

— Asta e! spuse Victor cu o explozie de triumf în voce. Bravo, Dan! Asta e! Trebuie să le dăm foc!

— Ai înnebunit? sări Lucia.

— N-am înnebunit deloc! Trebuie să-i atragem aici în bordei şi să le dăm foc!

— Şi noi?! se cutremură Maria. Noi ce facem?

— Noi ieşim! răspunse Victor. În momentul cînd ei intră, noi ieşim. Iau locul nostru şi le dăm foc. Cred că oamenii şi lumea şi văzduhul ne vor ierta pentru crima asta premeditată.

— Şi cum evităm întîlnirea cu ei! ţipă Ionel. Vreau să ştiu că ard, dar cum trecem pe lîngă ei...? Zău că aş privi spectacolul, fără să mi se facă, nu milă, greaţă. Dar cum?

— Spectacolul nu cred că-l vom putea privi... răspunse Victor din ce în ce mai vesel. Dar, aşa cum spunea Dan, vom putea să-i scuipăm, să-i întărîtăm. Gata cu glumele!

— Cum?! ţipă Tic. Totul a fost o glumă?

— Nu, Ticuşor... N-a fost nici o glumă. Tot nu înţelegeţi? Îi atragem în bordei... Dar pentru asta, mai întîi şi mai întîi, trebuie să jurăm că o să ne păstrăm curajul şi sîngele rece. Pentru că o să locuim cîteva minute împreună cu ei aici, în bordei. Numai că vom fi despărţiţi de ei printr-un perete...

— Dar de unde putem lua atîta zăpadă ca să facem un perete care să ţină? întrebă Lucia. Abia ne-a ajuns pentru uşă...

— Zăpadă n-avem de unde să luăm? sări Tic. Toată lumea e îngropată în zăpadă. Zăpadă este, dar nu ştiu cum s-o aducem...

— Îţi înţeleg planul, spuse Ursu. E formidabil! Să împărţim bordeiul în două compartimente, să-i atragem pe lupi în cel rezervat lor şi pe urmă să-i închidem. Dar nu văd absolut nici o posibilitate de a căra zăpadă înăuntru, fără să fim atacaţi de lupi... Şi ştii cîtă zăpadă ne-ar trebui pentru un perete care să reziste? Vagoane întregi. Să nu-ţi închipui că lupii nu vor încerca să străpungă peretele de zăpadă cînd vor simţi că sînt închişi. Vor scormoni şi vor reuşi. Dar pînă vor reuşi ei, noi vom fi afară şi vom baricada bine ieşirea... Numai dacă am putea aduce zăpada. Cum? Pe unde?

— Să spargem bordeiul în partea cealaltă! propuse Dan. Ar veni singură zăpada, mînată de vijelie... Nu merge?

— Nu merge, Dan, îi răspunse Victor. N-ar intra numai zăpada, ar intra şi vijelia, şi prăpădul. Dar de ce credeţi că s-ar putea face un perete numai din zăpadă?

— Din pămînt? întrebă Lucia. E extraordinar! Zău că eşti un geniu! Numai că o să ne chinuim îngrozitor. Cum să spargem pămîntul ăsta de piatră? Măcar dacă am avea un tîrnăcop... Nu ştiu ce se va întîmpla, Victor. Altceva mă bucură în clipa asta. Nu mi-am închipuit că poate fi scăpare pentru situaţia noastră. Am crezut că sîntem sortiţi pieirii... probabil prin ger şi foamete, pentru că nu ne-am fi lăsat ucişi de lupi. Vă jur; am crezut că s-a terminat cu cireşarii. Şi deodată ideea asta extraordinară: să facem un zid şi să-i închidem pe lupi în bordei! Nu ştiu cum, şi cu ce, şi în cît timp vom face zidul. Poate că nici nu vom apuca să-l terminăm. Dar... Nu ştiu dacă mă înţelegeţi?... Nu ne lăsăm doborîţi. Ne împotrivim imposibilului. Ba mai avem şi şanse să scăpăm. Asta e!

— Avem! spuse Victor cu o voce în care cînta bucuria. Întîi m-am gîndit şi eu la zăpadă, pe urmă la pămînt... Imposibil. Adică nu chiar imposibil, însă nesigur şi primejdios şi ... Nu! Avem un zid gata făcut, mult mai bun şi mai sigur şi mai rezistent. Gardurile de nuiele! Nu folosesc la nimic. Sînt ca un decor interior. Bordeiul este apărat din toate părţile de acoperiş. Iar zăpada şi gheaţa l-au sudat prin acoperiş de pămînt. Gardurile nu mai folosesc la nimic... Adică nu foloseau la nimic, pentru că începînd din clipa asta sînt cele mai preţioase garduri din lume, din toată lumea. Avem funii, avem sfori, avem beţe şi la nevoie chiar schiuri care se pot transforma în stîlpi de legătură, şi cu atîtea materiale cred că putem ridica numai în cîteva ore un perete care să cedeze lupilor o parte din bordei, poate chiar jumătate, dacă ne ajunge gardul.

— Ştiţi cum îi atragem înăuntru? rîse puştiul cu părul plin de paie. Cu ajutorul lui Ţombi. Îl fac eu cel mai curajos căţel din lume... dacă se ştie apărat de perete. O să-i atragă pe toţi în capcană, dacă nu şi pe puii lor. Grozav!

— Atunci începem peretele chiar de la mijlocul intrării, spuse Ursu. Lăsăm jumătate pentru ei şi jumătate pentru noi. Şi aranjăm o uşă, tot din gard, pe care o trîntim imediat ce a intrat ultimul în capcană. Pe urmă o zidim noi cu zăpadă.

— Şi focul? protestă Dan. Eu nu plec din bordei pînă ce nu le dăm foc.

— Aranjăm noi şi cu focul! îl linişti Ursu. Acum, la lucru. Mai întîi să scoatem toate gardurile, să vedem pe ce material ne putem bizui.

— Cineva să se ocupe de foc, spuse Victor. Să pună numai cetini şi din cînd în cînd paie, ca să fie lumină bună.

— Eu! se oferi Maria. Vă fac un foc ca o aureolă. Şi pentru mine vor fi cîteva flăcări...

Îi cuprinsese pe toți frenezia. Condamnații de mai adineauri se descopereau dintr-o dată liberi şi învestiți cu puterile şi drepturile unor zei ai răzbunării. Îşi regăseau puteri cumplite, şi energii, şi visuri, ba chiar şi cîntece şi glume. Dan era din nou la cuțite cu Tic, Ionel arunca din cînd în cînd cîte o săgeată în zona focului, Țombi renăscuse, făcea de-a dreptul scandal, încît Tic se văzu nevoit să-l tempereze cu cîteva epitete, dintre care nu lipsea şi cel de "laş". Parcă îi era teamă că bucuria neaşteptată a cățelului ar putea să aducă suspiciuni şi precauții în tabăra lighioanelor, care precis se îmbulziseră la intrarea astupată a bordeiului. Lasă, că acuşi, acuşi o vor găsi deschisă...

Gardurile de nuiele erau smulse cu mare grijă din pereții bordeiului. Se adeverea ceea ce spusese Victor. Nu folosiseră la nimic. Sudura bordeiului cu pămîntul se obținuse prin acoperişul țuguiat şi înfipt în maluri. Lucia făcuse un calcul sumar şi adunase peste opt metri pătrați de gard. Din ei se putea ridica un perete de patru metri lungime pe doi înălțime, ceea ce era mai mult decît necesar pentru scopul propus de cireşari.

Gardul trebuia desprins pe toată lungimea lui, adică pe lungimea fragmentelor lui: era scos din pămînt, smuls, nu rupt, pentru a putea fi folosit la ridicarea noului perete în bucăți mari, mai solide şi mai uşor de prins. Era smuls cu tot cu țăruşi.

Lucia şi Ionel îşi asumaseră sarcina de arhitecți ai peretelui. "Zidul Speranței şi Răzbunării", cum fusese botezat de Maria. Materialul de bază, gardul, prisosea. Din nefericire, pentru amplasarea lui în condițiile unei rezistențe şi solidități fără cusur, practic definitive, după expresia Luciei, erau necesari trei stîlpi, foarte siguri, dintr-un material dur, fără moarte, trei stîlpi de bază, cu înălțime variabilă: unul de doi metri, al doilea de un metru şi optzeci de centimetri, al treilea de un metru şi jumătate, dar se accepta şi un metru şaptezeci de centimetri, ca să poată fi folosit schiul metalic al viitorului, sigur, campion de slalom uriaş, Tic. Contribuția la rezolvarea problemei stîlpilor era, bineînțeles, voluntară. Primele schiuri sacrificate în epopeea albă a cireşarilor fură schiurile lui Ursu, Dan şi Tic. Vlăjganul, constructor şef al zidului, transformă cele trei schiuri, care născuseră atîtea invidii pretutindeni unde fuseseră văzute, în trei stîlpi fără de moarte. "Poate numai din cauza arderii vor suferi întrucîtva" adăugase Ursu. Împinşi cu forța între acoperişul bordeiului şi pămînt, şi potriviți exact la înălțimea care-i făcea de neclintit, deveniră adevărați stîlpi de bază. Gardurile de nuiele erau prinse cu funii şi sfori, sau proptite şi trecute în sinuozități printre stîlpi, şi iarăşi legate şi asigurate dublu şi triplu. Peretele se ridica văzînd cu ochii şi, pe măsură ce se ridica, tinerii îi încercau rezistența, şi erau atît de încîntați de neclintirea lui, încît mai adăugaseră un calificativ în denumirea lui: "Zidul Speranței, Răzbunării şi Certitudinii". Noua adăugire născuse cîteva dispute filologice şi estetice.

Cineva spusese că unde e certitudine, nu mai încape speranță, subînțelegîndu-se, altcineva răspunsese că speranța se referea la tentativa generală de salvare, nu numai la ieşirea din bordei, de aceea trebuia să participe la denumirea zidului şi încă la început. Numai *Răzbunarea* rămăsese intactă, neatinsă, avînd mereu aprobarea unanimă.

Tinerii glumeau, dar munceau ca nişte disperați. Pînă ce se auzi vocea lui Tic:

— Aoleu! Am uitat dincolo ceva!

— Nu-i adevărat! în contrazise Lucia. Am aruncat absolut totul peste zid, cum am fost ultima dată acolo. Special pentru asta am sărit gardul...

Expresiile involuntare ale Luciei stîrniră hazul tuturor, spre surprinderea autentică a proiectantei.

— Am uitat paiele! o scoase Tic din încurcătură. De ce să le lăsăm bunătate de pat acolo...

— Patul morții, Ticuşor! îl boteză Dan la repezeală. De-acolo vor începe flăcările, incendiul cumplit al răzbunării noastre sfinte! Ce păcat că n-o să-i vedem cînd ard...

— Oare nu vindem noi pielea lupilor din pădure? întrebă Ionel într-o doară.

— În orice caz, piele nu vom vinde! îl asigură Ursu. Ceva ce va aduce a scrum... Şi dacă-i vorba de proverbe, eu cred că lupii ăştia ai noştri îşi vor schimba o dată cu părul şi năravul.

Peretele era gata. Pornea de la deschizătura bordeiului şi înainta oblic, lipit în permanență de acoperiş, chiar atunci cînd cobora, şi se oprea în malul din dreapta,

aproape de unghiul pe care-l formau latura din dreapta şi latura din fund. Avea aproape patru metri lungime; înălţimea varia, urmînd acoperişul. În apropierea deschizăturii înălţimea atingea doi metri. La întîlnirea cu malul lateral, numai un metru. Rezistenţa lui la împingere fusese verificată de umerii lui Ursu, pe care nici o sută se lighioane înfuriate n-ar fi putut-o egala. Pentru că mai intrau în calcule şi caracteristicile fiarelor. Forţa lor nu stătea în împingere, care era, de pildă, caracteristică pentru un taur, ci în năvală şi furie, în muşcătură şi hîrşîială. De aceea, cel mai riguros control se făcu la legăturile de sfoară şi funie şi la împletiturile nuielelor. Legăturile dintre stîlpi şi gard se realizaseră cu o adevărată risipă de ingeniozitate. Erau făcute aproape toate din spate, în aşa fel ca labele şi colţii fiarelor să nu le poată atinge. Iar în privinţa împletiturilor şi rezistenţei nuielelor, tinerii nu aveau decît cuvinte de laudă. De cîteva ori, Ursu apăsase, strînsese şi apropiase unele împletituri care i se păreau mai îndepărtate. Doar acul şi andreaua puteau să treacă dintr-o parte în alta.

— Zău că începe să-mi pară rău cînd mă uit la peretele ăsta... se tîngui Dan. Nu e păcat să-l prefacem în scrum?... Dacă ar rămîne aşa, tare cred că ar deveni una din mîndriile arheologilor din secolul LII, adică cincizeci şi doi...

— Acum uşa! spuse Victor. În treaba asta eu zic să nu ne amestecăm. Închizătorul uşii va fi şi constructorul ei...

Adevărul e că Ursu începuse, în tăcere şi cu oarecare gravitate, să-şi construiască uşa. Ba din cînd în cînd îl încerca şi cîte un firicel de groază. În prima secundă va trebui să ţină singur, numai cu mîinile, uşa de nuiele în deschizătura lupilor. Şi lupii se vor repezi bineînţeles asupra uşii pe care vor fi intrat. Nu-i era teamă că n-o va putea ţine, că nu va avea putere s-o împingă, s-o facă de neclintit, dar va simţi fizic vînzoleala dinăuntru, va simţi iarăşi răsuflările şi duhoarea fiarelor şi va auzi toate urletele lor de groază. Şi, mai ales, va trebui să aleagă secunda supremă, unică, secunda cînd toţi lupii vor fi înăuntru, iar mişcarea lui va trebui să fie definitivă. O întîrziere sau o ezitare, o clipă de spaimă sau de ameţeală... fiecare putea să fie fatală. De aceea, văzîndu-l cum îşi pregăteşte uşa şi simţindu-i parcă încordarea, tinerii se retraseră într-o clipă de tăcere, poate chiar necesară, pe care tot Ursu o îndepărtă:

— Le vin eu de hac... Ca să nu-mi vină ei mie... Că orice s-ar întîmpla, chiar dacă aş scăpa uşa, de mine nu mai reuşesc ei să treacă. Mă bag acolo, în deschizătura lor, ca un dop... Dar e mai bine să astup intrarea cu uşa, aşa cred eu... Voi ce ziceţi? De rezistat o să reziste... Mai bine decît pămîntul şi zăpada... Dar tot cu zăpadă o s-o asigurăm şi o s-o cimentăm...

Capcana era gata să-şi primească duşmanii. Mai rămînea un singur amănunt de pus la punct, poate cel mai important: deblocarea intrării de zăpadă şi transformarea ei într-o uşă mobilă care să-i dea, în orice moment, posibilitatea lui Ursu să astupe, cu uşa lui de nuiele, deschizătura prin care vor intra lupii în compartimentul-capcană. Problema părea foarte complicată şi aparent insolubilă. Dacă cele două mişcări nu erau perfect sincronizate, deschiderea uşii cireşarilor şi astuparea uşii lupilor, se putea ajunge la o adevărată tragedie. Cine şi cum putea să asigure deblocarea uşii reale? Cine putea să-i dea răgaz şi spaţiu lui Ursu pentru a astupa în clipa cea unică intrarea iadului?

— Am găsit! spuse deodată Dan. Ca să nu ziceţi că nu am şi eu din cînd în cînd cîte o idee salvatoare, dacă nu genială. Ştiţi care e uşa ideală care poate să închidă două deschizături egale, în dreapta şi în stînga... Aoleu! Mi se pare că răspunsul se află chiar în întrebare. Nu se putea să nu mă prostesc eu pînă la urmă. Ufff!

Dan juca teatru. Formulase anume întrebarea lui de geniu. Toţi se năpustiră asupra lui... În afară se păzitoarea focului, pe care ar fi dorit-o cel mai mult...

Da! Soluţia fusese găsită. Cea mai simplă, cea mai sigură, cea mai frumoasă. Soluţia care se potrivea cel mai bine cireşarilor. De aceea era şi frumoasă. Dar frumuseţea ei cuprindea alte valori: îndrăzneală, fantezie, cutezanţă... Ursu va manevra o singură uşă. În clipa cînd zăpada va fi degajată şi semideschizătura eliberată, Ursu va astupa intrarea în bordeiul cireşarilor cu uşa de nuiele. Cealaltă semideschizătură se va elibera automat. În clipa cînd toţi lupii vor pătrunde în bordeiul hărăzit răzbunării, Ursu va muta printr-o simplă rotaţie uşa de nuiele în cadrul celeilalte semideschizături, astupînd-o. Uşa de nuiele devenea o uşă cu dublă funcţiune. Închidea şi deschidea în acelaşi timp. Deschidea intrarea cireşarilor şi închidea ieşirea lupilor. Printr-o simplă mişcare de semirotaţie. Foarte simplu! Dar trebuia să fii Dan pentru a găsi această simplitate desăvîrşită... care se baza însă pe încrederea definitivă a lui Dan în cutezanţa şi puterea lui Ursu. Ursu era singurul om din lume care putea să-i inspire semenului său o asemenea idee fantastică, nemaipomenită.

— Asta va rămîne în istorie, uşa asta... spuse visătoare Maria. Uşa vieţii şi a morţii. Uşa speranţei şi a groazei, închipuiţi-vă! în clipa cînd se deschide la noi, trebuie să se închidă dincolo. Fără balamale, fără resorturi misterioase, fără telecomandă, chiar fără clanţă... Brrrrr! Uşa cireşarilor!

Se apropia şi acel răsărit de soare pe care-l anunţase Ionel. Calea spre viaţă urma să se deschidă. Dar mai erau necesare cîteva măsuri... pentru a preîntîmpina eventualităţile, pentru a fi gata de ripostă întîmplărilor neprevăzute.

Dacă nu vor intra toţi lupii în bordeiul care brusc li se oferea?... Dar la întrebarea asta se răspundea foarte greu... Era hotărîtor un amănunt: cîţi lupi vor rămîne afară? Dacă va rămâne unul sau doi... cireşarii vor ieşi. Mai întîi Victor, înarmat cu cuţitul găsit de Ursu. Apoi Ionel şi Dan, cu beţele de la schiuri ca nişte suliţe. Apoi Maria şi Lucia, înarmate şi ele cu beţe. La orice atac trebuiau să-şi pună în faţă beţele şi să le îndrepte spre abdomenul fiarelor. Iar Tic?... Tic avea un rol special. El trebuia să-l aprovizioneze pe Ursu cu schiuri pentru a propti uşa de nuiele şi a o face de neclintit. Eliberarea lui Ursu depindea de iuţeala cu care îl ajuta ciufuliciul.

Se apropia răsăritul speranţei lui Ionel. Ursu se postase lîngă deschizătură cu uşa de nuiele în faţă. Parcă ţinea o platoşă impenetrabilă. Tic îl dăscălea pe Ţombi, care devenea dintr-o dată element cheie în planul cireşarilor. Ionel, Victor şi Dan începuseră deblocarea uşii de zăpadă. Întîi scoaseră schiurile care formaseră baricada şi uşa orizontală. Fiecare schi era trecut înaintea blocului de zăpadă sau băgat prin blocul de zăpadă, pentru a se apropia cît mai mult de deschizătura reală. Intrarea în bordei era apărată, la un moment dat, numai de schiuri: o uşă orizontală ţinută de Victor, Dan şi Ionel. Fetele dădură zăpada la o parte. Ursu se apropie cu uşa de nuiele de uşa făcută din schiuri, pe care o potrivi exact în spaţiul deschizăturii, pe care o depăşea cu mult, şi, la strigătul lui, cei trei băieţi coborîră schiurile. Între lumea de afară, lumea de groază, şi adăpostul cireşarilor nu se afla decît uşa de nuiele ţintuită în malul bordeiului de braţele lui Ursu. Se vedea parcă lumina printre zăbrelele de lemn şi mai ales se auzea urletul vijeliei. Sau poate nu urla numai vijelia.

Iscoada cu colţi simţise că se petrece ceva în bordeiul asediat şi se apropie de intrare atingînd cu botul uşa pe care o ţinea Ursu. Abia atunci descoperi că se poate intra în bordei şi mai ales auzi lătratul unei jigodii de trufanda, şi simţi din plin miros îmbelşugat de carne vie, omenească. Şi mai ales jigodia aceea care lătra cu o impertinenţă nemaipomenită. Şi, în afară de toate, din bordeiul deschis ieşeau şi aburi calzi, aburi de om viu cu carne fragedă. Şi iarăşi jigodia care chema la harţă...

Recunoaşterea fusese făcută. Lupul se depărtă de bordei şi apăru cîteva secunde mai tîrziu însoţit de un altul mai mare, un adevărat uriaş care şchiopăta. Noul venit sări ca o săgeată în bordei, pentru a se întoarce imediat cu propria-i labă între dinţi. Şi muşca din ea sălbatec, lupeşte. Se îndepărtă şi el de bordei, mulţumit că simţise cu propriul nas mirosul de carne omenească şi unda fragedă a unei trufandale canine, dar şi mai mulţumit că simţurile lui foarte versate şi antrenate nu percepuseră nici un dram din acea primejdie de moarte pentru neamul său, care era praful de puşcă. Fără multă pierdere de timp, fără prea multe convingeri, se întoarse la intrarea bordeiului însoţit de o adevărată hoardă de lupi. Toţi dădeau tîrcoale bordeiului şi din când în cînd se repezeau furioşi spre poarta de nuiele care le bara drumul spre ospăţ şi fericire. Şi deodată reîncepu şi mai stridentă şi mai ascuţită şi mai obraznică hărmălaia cîinelui. Părea că o haită întreagă de cîini a adăstat în bordei. Şi nu erau schelălăituri de groază şi de jale, ci provocări neruşinate, probabil înjurături şi insulte care nu mai puteau fi suportate. Se mai auzeau şi cîteva gemete omeneşti...

Primul intră în bordei lupul cel bătrîn şi beteag. Şi începu să se certe imediat la gardul de nuiele cu javra blestemată. Sărea Ţombi la el să rupă gardul, nu altceva. Dar şi lupul, mai ales că simţi şi aroma foarte apropiată de carne vie, de om. Urletele lui atraseră în bordei şi celelalte fiare. Intrau una cîte una, fără să se grăbească, încă precaute, dar foarte sigure de ele. Intrau urlînd şi mîrîind şi Ursu se îngrozi numărîndu-le. Le pierdu şirul. Reuşise să numere pînă la treisprezece, dar cea de-a treisprezecea se repezi cu atîta putere în uşa de nuiele, încît vlăjganul, nepregătit de atac, era cît pe-aci să scape pavăza.

În sfîrşit, nu se mai văzu afară nici un lup, şi nici o pată neagră în depărtare. Se luminase brusc şi se vedea în lume toată furia strălucitoare a vijeliei.

Ursu dădu semnalul, din nefericire printr-un strigăt care întoarse spre deschizătură întreaga haită. Era singurul amănunt la care cireşarii nu se gîndiseră. Ca un fulger roti uşa spre cealaltă deschizătură. Dar tot ca un fulger unul din lupi încercă să iasă. Ursu îi

prinse capul între uşă şi malul bordeiului. Şi chiar în clipa aceea începu asaltul fiarelor. Se repezeau bezmetice spre uşa de nuiele, rupeau şi muşcau din beţe, urlau şi se împingeau şi împingeau, şi muşcau şi chiar rupeau aşchii din lemne şi beţe cu colţii şi cu ghearele întărite de o groază de moarte. Simţeau că intraseră într-o cursă. Se năpusteau înnebunite şi turbate asupra uşii şi capul lupului prins între uşă şi mal îi înspăimînta atît de tare pe cireşari, încît, timp de o clipă, trecură printr-o stare de paralizie colectivă.

— Ucide-l! ţipă Ursu sfîşiind vijelia şi urletele îngrozitoare din bordei. Ucide-l! Bagă-i pumnalul! În ochi, în gît, în urechi, oriunde... Ucide-l! Să-l simtă că e mort şi să se repeadă asupra lui. Ucide-l! Nu mai pot rezista!

Victor înţelese. Cu setea de a ucide pe care o simţise Ursu în spatele movilei, se repezi asupra capului de lup, strangulat de uşa de nuiele. Îi înfipse lama cuţitului în gît, după uşă, ca să simtă dihăniile din bordei mirosul şi gustul de sînge. Înfipse şi adînci, şi sfredeli, apoi scoase pumnalul din gîtul fiarei şi înţepă mai sus, sub urechi, într-un loc moale.

— Scoate pumnalul! ţipă Ursu.

Şi Victor îl scoase în ultima clipă. Capul lupului dispăru în bordei, tras cu o furie turbată de zeci de perechi de colţi. Chiar atunci sosi şi Tic cu schiurile. Şi se îngrozi cînd văzu ce se întîmplase cu uşa de nuiele. Dacă Ursu n-ar fi dublat-o, lupii ar fi trecut prin ea. Muşcaseră cu sălbăticie, cu turbare, din beţe şi nuiele, îşi lăsaseră urme de gingii şi bucăţi din limbă şi colţi în cioturile şi ghimpii betelor.

— Să nu rupă peretele! se înfiora Ursu. Altă uşă nu mai avem. Proptiţi repede schiurile!

Victor, Ionel şi Dan se căzniră să facă din schiuri proptele de neclintit. Ursu le încercă cu genunchii şi abia după aceea îşi retrase braţele de la uşă. Îl cuprinse ameţeala. Dar îl trezi lătratul şi mai obraznic, triumfător aproape, al lui Ţombi.

— Opreşte jigodia! strigă el. Vrei să rupă peretele?

Se uită în jur după ceva care s-ar fi putut transforma în uşă. Dar nu se vedea nimic decît întinderea albă, strălucitoare şi vînzolită de viscol.

— Unde au dispărut gardurile de nuiele? întrebă el.

Dar Victor găsi un capăt din funia cu care le legase, noaptea, cînd încercase să le smulgă. Atunci se gîndise că poate îi vor folosi pentru foc sau pentru o pavăză împotriva furtunei, şi voia să le ţină la îndemînă. Funia aceea fusese salvarea cireşarilor. Victor şi Ursu traseră de ea cu puterile groazei. Dan, Ionel, Lucia, Maria şi Tic degajau zăpada din jurul gardurilor. Puterile unite izbutiră să smulgă gardurile din pămînt. Erau doar două bucăţi de garduri, dar care se puteau preface într-o poartă dublă, imposibil de clintit şi de distrus.

— Să umplem mai întîi ambele deschizături cu zăpadă, spuse Victor, şi pe urmă să le punem şi pe ăstea...

— Şi cum dracu' mai dăm foc? se plînse Dan. Îi lăsăm să moară de foame, atît?

— Am aranjat eu cu focul, îl linişti Maria. Cîteva beţe vor atinge cîteva cetini şi cînd vor lua foc cetinile se vor aprinde şi paiele şi pe urmă şi gardul şi pe urmă şi lupii... Mai sigur decît cu fitil şi cu pulbere. Hai să astupăm ieşirea...

După ce prăvăliră mormane de zăpadă în şanţul săpat cu o seară înainte şi bătură cu schiurile în zăpadă pentru a o presa, potriviră cu precizie şi cele două porţiuni de gard smulse din pămînt. Apoi din nou răsturnară zăpadă peste ele, mormane întregi, pe care o bătătoriră cu schiurile pînă se prăbuşiră de neputinţă.

— Gata! S-au dus... spuse Ursu. Putem să punem cruce.

— Numai să fi rămas destul aer ca să poată arde... descoperi Lucia. Ba da! Mai e şi zăpadă...

— Ce să mai ardă? se trezi Tic. Trebuie să fie un măcel acolo! Zău c-ar trebui să venim o dată aici, într-o vacanţă, să dezgropăm mormîntul ăsta... Să vedem cîţi au fost... cum au murit... Oare ard sau se sfîşie între ei?

— În orice caz, pe şeful ăla cotonog nu-l invidiez deloc, spuse Dan. Cred că l-au halit de multă vreme... Dar zău că ar fi interesant să mai trecem o dată pe-aici şi să căutăm rămăşiţele măcelului...

— Să-i lăsăm pe alţii... spuse Maria. Să caute ei "Zidul Speranţei şi Răzbunării"... Ufff! Parcă e mai frumos aşa, fără Certitudine...

— E şi mai adevărat... spuse Ursu cu voce îngrijorată. Mi se pare că au scăpat cîţiva...

Se uitară şi ceilalţi în direcţia în care privea Ursu. Undeva, în vînzoleala albă, parcă se zăreau cîteva pete negre. Nu, nu era o părere. Privirile lui Ursu nu se înşelau

niciodată.

— Mai întîi să ne căutăm armele, spuse Victor. Schiurile şi bețele. Şi altă cale nu avem decît spre Izvoarele...

Abia în clipa cînd părăsiră movila începură să simtă puterea cumplită a vijeliei. Şi mai era şi teroarea petelor negre.

CAPITOLUL VII

1

Ion Petric se băgase în pat, sub trei pături. Îi cădeau pleoapele de somn. Totuşi mai avu putere să spună:

— Domnule, să nu înghețe. Să nu-l găsim, mîine dimineață, mort de-a binelea... E frig, domnule...

— Dacă vrea să trăiască, să se dea de-a dura! răspunse nemilos Liviu Iordan. Să se tăvălească toată noaptea şi scapă cu o simplă răceală. Nu moare, domnule. N-o să moară, pentru că nu vreau eu! Ca să fie foarte clar!

Celălalt aproape adormise. Dar vocea apăsată şi dură a lui Liviu Iordan îl trezi parcă dintr-un somn lung.

— E foarte clar... răspunse el automat. Mi s-a făcut un somn cumplit. Parcă ar curge carnea din mine...

Liviu Iordan azvîrli cîteva lemne în godin, apoi coborî flacăra lămpii. Era îmbrăcat în pijama şi avea deasupra un halat.

— Eu trebuie să mă mai gîndesc, spuse el. Trebuie să dezleg cîteva noduleţe... Dormi, domnule?

— Aproape... abia îngînă vocea celuilalt.

— Trebuie să te trezeşti măcar un minut, ridică el vocea. Auzi, domnule? Un minut... Ca să-ți intre bine în cap un anumit lucru... Auzi? Să nu te dai jos din pat în timpul nopții. Pentru nimic. Dacă ai neapărată nevoie, mai întîi să mă strigi. Auzi?... Domnule! Dacă simt o mişcare în cameră în timpul nopții, trag fără să întreb. Auzi? Numai aşa pot să dorm fără teamă. Vreau să mă ştiu în siguranță. Dumneata ai toate şansele să mă ucizi, pentru că îmi place să dorm... Auzi?... Dar eu trag dacă simt paşi în cameră... Ca să fie foarte clar!

— Ți-am spus că merg pînă la capăt... răspunse celălalt complet treaz. N-am nici un motiv să te omor... Am toate motivele ca să trăieşti...

— Aşa ar judeca un înțelept... dar şi înțelepții comit erori. Eu trebuie să fiu asigurat. Iar dumneata trebuie să ştii că trag în oricine se mişcă în cameră. Domnule, să te ferească Dumnezeu să fii somnambul. Dacă n-ai gînduri rele dormi, domnule, în linişte şi pace... Dar înainte de a te da jos, dimineață, uită-te în patul meu... Dacă nu m-am sculat, stai liniştit... Altminteri te pomeneşti cu un glonte acolo... Noapte bună...

După cîteva minute, Ion Petric îi auzi răsuflarea regulată de om care doarme. După alte cîteva minute îi auzi sforăielile de om obosit care doarme. Ştia că în patul de lîngă uşă, celălalt doarme, dar trecea printr-o asemenea spaimă, că nici nu îndrăznea să se întoarcă pe o parte. Niciodată în viața lui nu întîlnise un om care să împrăştie atîta spaimă şi atîta respect ca omul care dormea cu pistolul sub pernă. La urma urmei, îi spusese să se culce liniştit dacă nu are gînduri rele. Şi se întoarse, cu mişcări de felină, pe partea care-i convenea în clipa aceea.

— Aşa, domnule... se auzi şoapta lui Iordan. De întors poți să te întorci cît vrei. Poți să faci şi tumbe în pat. Dar în clipa cînd te dai jos, trag. Culcă-te!

Petric simți cum îi curge năduşeala pe spate. Era leoarcă de sudoare.

Celălalt adormi de-a binelea. Pînă atunci se prefăcuse, aşteptînd prima mişcare a lui Petric, pentru a-l face să creadă că doarme iepureşte şi pentru a băga în el spaima necesară pentru alte nopți. Ştia că alături de Petric va putea dormi fără teamă.

2

Era atît de convins că planul îi va reuşi! Singur îl gîndise, singur îl va duce la capăt. Celălalt nu putea să miroasă capcana. N-avea cum. N-avea de unde. Îl va chema pe strada lăturalnică unde lăsase maşina. Nici nu-i va spune pentru ce. Îl va trage de mînă

pînă acolo, ca şi cum i-ar paşte o primejdie gravă pe amîndoi, sau ca şi cum ar trebui să-i arate ceva foarte important şi urgent. Va deschide uşa maşinii şi-i va arăta ceva înăuntru. Şi cînd se va apleca să se uite, îl va lovi cu boxul de metal în ceafă. După aceea va ieşi afară din Bucureşti, departe, într-o pădurice pe malul rîului, şi în jumătate de oră va obţine de la el totul. Nu se putea să nu izbutească!

Era exact unsprezece şi jumătate. Îşi băgă degetele în box şi strînse cu putere, pînă simţi dureri în tot pumnul. Va lovi exact în ceafă, tare, ca să nu mai poată face nici o mişcare, ca să alunece în maşină. Chiar dacă îl va vedea cineva, nu era nici o primejdie. Pînă să se dea de urma maşinii sau de urma lui vor trece zile, poate chiar luni, se vor încîlci lucrurile, poate că nici nu va mai exista cu numele lui, poate că unul dintre ei nu va mai exista deloc.

Răgetul lugubru al sirenelor îl cutremură. Alarmă! Şi se afla în cea mai periclitată zonă a oraşului. Toată lumea ştia că între unsprezece şi douăsprezece se bombardează oraşul, aproape zilnic, toată lumea ştia că zona gării e lovită la fiecare bombardament... şi cu toate acestea fixase întîlnirea chiar acolo, chiar la mijlocul orei. De ce?

Oamenii fugeau spre adăposturi. Se trăgeau obloanele la magazinele pe jumătate prăbuşite, maşini şi camioane goneau în viteză sinucigaşă spre bariere, unii ţipau sau se căutau, şi parcă tot vacarmul şi toată groaza nu ajungeau. Începuseră să şuiere şi sirenele locomotivelor. Străzile deveneau pustii. Rar cîte un trecător fugind spre casă sau spre adăpost. Sirenele urlau şi şuierau, împlîntînd groaza pînă în oase. Dar nu puteau să acopere un ronronit care se apropia, care creştea, şi apoi zgomotele exploziilor din depărtări. Era singurul om în pustiul acela. Lipit, aşa cum i se ceruse, de un stîlp de beton. Nu mai era nimeni pe Calea Griviţei. Nici măcar maşini nu mai treceau. De unde şi cum mai putea să vină la întîlnire?... Ceasul arăta exact douăsprezece fără un sfert.

Un al şaselea simţ îl făcu să se uite în spate. Venea. Îl recunoştea după statură şi după hainele albe de buret, şi după pantofii albi de piele. Avea ochelari care îi acopereau aproape toată faţa. Dar nu era singur. Mai era cineva cu el. Îmbrăcat tot în cămaşă albă şi în pantaloni albaştri de doc, ascunzîndu-şi şi el ochii după lentile întunecate. Oare presimţise ceva? De ce nu venise singur? Tot planul se spulbera în vînt. Individul care îl însoţea era un adevărat uriaş. Nu mai avu răgaz să-şi facă alt plan. Mărunţelul îl luă de braţ şi îl obligă să fugă, să traverseze strada, undeva... Mărunţelul făcea exact gestul cu care voia să-l atragă el la maşină.

Ajunseseră la mijlocul străzii cînd auzi şuierul ucigător şi văzu explozia primei bombe. Chiar pe strada unde-şi lăsase maşina, chiar la colţul străzii, chiar în faţa casei care se năruia peste maşina lui. Suflul îi trînti pe toţi la pămînt, sau poate se aruncaseră toţi, în acelaşi timp, într-o clipă a instinctelor. Fusese împroşcat de lovituri, peste tot, simţea şi schije în omoplaţi, dar putea să se mişte, să se ridice. Voia să fugă din iadul acela, dar văzu privirile mărunţelului, priviri de moarte, priviri de gheaţă, şi-i mai văzu mîna căutînd în buzunare, şi mai văzu pistolul şi degetul care trăgea piedica.

Dar chiar în clipa aceea explodă altă bombă, şi suflul îi rostogoli, şi o ceaţă de moloz se prăbuşi asupra lor. Îl simţi în stînga lui, mişcîndu-se, îi simţi, cu braţul dezgolit, capul, îşi lipi cotul de capul lui şi lovi năprasnic, cu boxul, chiar acolo unde-şi lăsase cotul. Apoi o altă explozie, mai îndepărtată, şi din nou îi văzu privirile, nu împrăştiind moarte, ci aşteptînd moartea, şi îl simţi că vrea să-i spună ceva. Îşi lipi urechea de gura lui şi-i auzi horcăitul, şi un cuvînt şuierat şi horcăit, apoi un trăsnet şi noaptea.

3

Amintirea şi frigul îl îngheţaseră. Începu să se rostogolească, să se chircească, să se zvîrcolească, dar frigul îi pătrunsese în oase şi era un frig care adormea şi ucidea. Se împotrivi nebuneşte morţii care urca în el, ca un somn, ca o ameţeală. Ştia că dacă adoarme nu se va mai trezi niciodată. Şi iar începu să se dea de-a dura, să caute pereţii şi să lovească în ei cu picioarele îngheţate. Sîngele îi zvîcnea sălbatec în toate încheieturile, inelele de sfoară nu-l lăsau să circule, şi-l durea peste tot.

Se izbi cu capul de o treaptă, dinadins, şi durerea îl trezi, înţelese, într-o clipă de luciditate, că nu se poate salva decît făcîndu-şi un plan, decît gîndindu-se la salvare, nu împotrivindu-se dement frigului şi paraliziei. Trebuia mai întîi să se tîrască pînă la uşa sufrageriei şi să izbească în ea cu picioarele, să se găsească, să-şi prefacă tot trupul într-un tampon, pînă o va deschide. Se rostogoli spre uşă, ca un vierme, ca o lighioană a altei lumi, dar nu ajunse. Îl ţinea funia cu care-i erau legate picioarele. Era treaz, era încărcat de ură şi de disperare. Se încovrigă pînă îi pocni şira spinării, pînă atinse cu bărbia funia

care-l priponea. Şi începu s-o roadă, cu ură, cu îndărătnicie, minute şi ore şi veşnicii. Smuci picioarele şi iarăşi smuci pînă începu să se dea iarăşi de-a dura. Rupsese priponul.

Izbi cu picioarele legate în uşă. O singură dată, apoi renunță. Se lăsă în umeri şi-şi cățără picioarele pe lemnul uşii. Mereu cădea, în stînga, în dreapta, îşi julea obrajii, fruntea, urechile, nasul pe podeaua de lemn, dar nu se lăsa. Îşi cățăra picioarele şi căuta clanța. Pînă ce o simți sub tendonul lui Achile. Abia atunci izbi a doua oară.

Uşa se deschise. Se împinse, peste trepte, se făcu iarăşi covrig, se rostogoli, se tîrî, pînă ajunse în mijlocul încăperii calde. Dar nu se apropie de sobă. Nu voia să trăiască, voia mai mult. Voia să se răzbune, să se salveze. Se rostogoli spre tejgheaua învelită cu tablă. Îşi amintea o muchie a tejghelii în care-şi tăiase mîna de atîtea ori, acolo trebuia să ajungă. Numai picioarele putea să şi le mişte. Şi le desfăcu, atît cît îl lăsau legăturile, doar cu un deget se îndepărtară unul de altul, o crăpătură de un deget care-l chinuia şi-i sugea toată vlaga. Dar reuşi să prindă între călcîie muchia de tablă. Începu să frece, rar şi regulat, ca un ferăstrău, şi sfoara se rupea. Între glezne, între genunchi, pînă îşi trase picioarele sub el şi se ridică.

Fără să se grăbească, parcă ar fi slujit un ritual necunoscut şi straniu, se aşeză cu spatele la tejghea şi făcu zeci de flexiuni. Cu îndîrjire, cu răbdare, cu ochii închişi. Funiile trosneau, le simțea cum alunecă de pe el ca nişte şerpi ucişi, şi deodată îi căzură şi mîinile. Era liber.

Abia atunci începu să vadă obiectele din jurul lui, abia atunci îşi recîştigă vederea. Se lumina de ziuă, şi strălucirea de afară îl cutremură. Era liber, putea să se mişte. Sîngele îşi reluase circulația, membrele i se dezmorțiseră, numai încheieturile îl mai înțepau. Îşi turnă coniac într-un pahar de vin, pînă sus la buză, şi începu să-l soarbă, rar, inspirîndu-l parcă, gîndindu-se, aproape cu frenezie, la ceea ce avea de făcut.

Ştia unde doarme cel cu pistolul. În patul de lîngă uşă. Întîi va unge balamalele, ca să nu se audă nici un scîrțîit, apoi va închide toate uşile, ca să nu răzbată nici o undă din vijelia de-afară, apoi va deschide uşa şi va intra tîrîndu-se, aplecat, ba nu! Lipit de podea se va apropia de pat, se va ridica încet şi va izbi cu boxul, tot în ceafa, aşa cum făcuse cu celălalt. Nu se va auzi decît o bufnitură. Individul de la fereastră nici nu va simți, şi dacă se va trezi îi va spune că i-a mai salvat viața, tot printr-o lovitură de box, cu douăzeci şi trei de ani în urmă.

Îşi căută boxul în lădița cu țigări şi chibrituri, sub hîrtia raftului de sus, îşi băgă degetele în el şi strînse pînă simți că-i plesneşte pumnul. Ca atunci cînd îl aşteptase pe mărunțel în fața gării.

Se întoarse încet şi-l văzu pe Iordan, rezemat de sobă...

Era îmbrăcat cu pulover, cu pantaloni de schi, numai în locul bocancilor încălțase papuci uşori care nu făceau zgomot.

— Ai dinți tari, domnule... îl gratulă cu admirație batjocoritoare cel de lîngă sobă.

Se auzeau şi paşii lui Ion Petric coborînd scara.

— Dacă ar fi apucat să-i spună că-l salvase atunci de la moarte! Dacă ar putea să-i spună.

— Ți-a fost teamă că mori, continuă Liviu Iordan. Fără groaza asta a morții nu ți-ai fi ros priponul şi nu ai fi ajuns aici la căldură. Dar n-ai fi murit, domnule. În cel mai rău caz ai fi făcut o pneumonie.

Cabanierul nu răspunse. Îşi lăsase boxul să alunece de-a lungul pulpei chircite, apoi îl prinse între bocanci. Îl coborî încet pe podea şi-l împinse cu vîrful bocancului sub o ladă.

— Cum ai putut să rezişti fără țigară?! se miră Ion Petric. Credeam că o să te dai cu capul de pereți...

— Da, domnule! spuse Liviu Iordan. Groaza morții te-a adus aici de-a rostogolul. Gruzgan şi tîrîtoare ai fost... Dar de ce te-ai eliberat, domnule?... Nu vrei să deschizi gura...? Nu e nevoie. Ai vrut să scapi de moarte şi ai ajuns aici, la căldură. Ai vrut să omori şi te-ai eliberat... Tot nu vrei să deschizi gura...? Poate că ar trebui să te ucid. Pentru că ai vrut să mă ucizi. Şi ştii care e legea luptei şi a supraviețuirii... Cele mai mari şanse le are cel care ucide primul. Dar e stupid ce-ți spun. N-am nici un interes să te ucid, pentru că am nevoie de dumneata. Ăsta e tot secretul... Cabanierul asculta năucit.

Simțea că toate gîndurile şi spaimele lui se transformă într-un haos, într-o ceață care începe să se topească.

— Adică...? îndrăzni el. Atunci...?

— De ce să te ucid, domnule? îl măsură cu suspiciune Liviu Iordan. Tot n-ai înțeles?

Vreau să ştiu de la dumneata un singur lucru, jumătatea unei taine. Atît! Numai dacă taci, numai atunci va trebui totuşi să te ucid. Te voi împuşca în gură. Ca să mai trăieşti cîteva ore, dar fără să poţi spune un singur cuvînt... Dacă ţi-a plăcut rolul de mut, atunci să urci în rolul ăsta la ceruri. Te voi ajuta, domnule...

Nu era nici un pic de glumă sau de ironie în vocea lui Liviu Iordan. Nu numai cabanierul, dar şi Ion Petric simţi tăişul de sentinţă al vorbelor lui.

— Am crezut altceva! izbucni subit cabanierul. Am crezut că ai venit aci ca să mă execuţi...

Liviu Iordan căzu iarăşi pe gînduri:

— E ceva foarte straniu în optica şi-n spaima dumitale. De ce ţi-e teamă, domnule?... Nu pot să înţeleg de ce... Numai într-un singur caz...

Broboane de sudoare curgeau pe fruntea cabanierului. Şi parcă simţea cum e gata să-i explodeze gura, dinţii. O singură imagine i se aprinse în minte: parcă se vedea într-o oglindă cu maxilarele încleştate şi parcă vedea şi simţea ţeava unui pistol pătrunzîndu-i printre buze şi ciocnindu-i-se de dinţi. Nu putea să-şi descleşteze maxilarele.

— Numai într-un singur caz, domnule... auzi din depărtare vocea lui Iordan. Dacă ai descoperit singur taina şi ai... Dar aşa ceva e imposibil! Nu se poate! N-ai mai fi rămas aici, ca o sălbăticiune...

Paul Bălan, cabanierul fără rădăcini, simţi în acea clipă că i se dă dreptul să trăiască în lume. Faţa i se lumină şi valuri de sînge nou îi pulsau în artere. Căzu pe un scaun.

— Ce mister ascunzi dumneata? întrebă foarte intrigat Liviu Iordan. La întrebări şi lucruri normale te sperii, iar cînd e vorba de probleme grave, capitale, parcă ai renaşte... Ai dibuit taina?

Întrebarea voia să cadă ca un trăsnet, dar cabanierul nici nu tresări:

— Nu... răspunse el foarte calm. N-am dibuit-o...

— Îţi dai seama că ai răspuns la o întrebare subînţeleasă mult mai gravă. Prin urmare ai căutat-o.

— Da! spuse cabanierul complet transformat. Am căutat-o şi încă o mai caut. De douăzeci... şi trei de ani...

— Domnule, am impresia că s-a întîmplat ceva... Poate că ar trebui să caut nişte resorturi care-mi scapă... dar mi se pare că nu mă mai goneşte atît de aprig timpul... Da... Domnule, s-a întîmplat ceva şi începem să ne înţelegem. Cred că vom putea discuta cu cărţile pe faţă...

— Cu toate! supralicită Paul Bălan.

— Parcă mi s-ar face şi mie cald, răsuflă uşurat Ion Petric. Peste cîtva timp s-ar putea să ciocnim un pahar de vin negru. Adică, mă înţelegeţi. Vinul se ciocneşte numai între prieteni...

— Atunci s-o luăm metodic, spuse Liviu Iordan, ca să-mi pot da seama de eventualele fisuri, sau... hai să zicem... scăpări... Vreau să se închege totul perfect!

— Am spus! reveni cabanierul. Cu toate cărţile pe masă. Ca dovadă, pun şi ultima carte pe masă: arma!

Şi înainte de a-şi termina vorba, se aplecă sub tejghea pentru a scoate boxul de metal. Cînd se ridică vesel, cu boxul în mînă, văzu ţeava pistolului îndreptată spre el. Şi iarăşi îl îngălbeni groaza.

— Pentru orice eventualitate, auzi vocea lui Iordan.

Cabanierului îi reveni inima la loc. Se apropie de masa celor doi şi puse boxul drept în mijloc:

— Poate că vă vine să rîdeţi, dar credeţi-mă pe mine. E o armă cumplită. Pentru că nu se vede şi se poate lovi cu ea pe nepregătite, ca un trăsnet...

— Domnule, eu de pistol nu mă despart. Trebuie să ştiţi amîndoi. La orice mişcare suspectă, voi trage. Oricîte declaraţii voi auzi. Vă previn, ca să ştiţi... Asta ar fi şi ultima mea carte şi cea mai tare: spaima. Amîndoi trebuie să ştiţi, în fiecare clipă, că puteţi să vă treziţi cu un glonte sub burtă sau în gură. Ca să vă feresc de prostii. Sînt cel care comandă aici, dar sînt şi cel care plăteşte. Trebuie să fiţi convinşi că ştiu să plătesc sigur şi prompt. Cu viaţă sau cu moarte. Cu tot ce se poate înţelege prin viaţă sau prin moarte. Ca să fiu foarte clar! Cuvintele lui Liviu Iordan sunau ca o introducere fermă la o partidă care trebuia jucată pe faţă. Ceilalţi doi acceptară prin tăcere şi încordare.

— Domnule, s-o luăm metodic! începu Liviu Iordan. Cum l-ai cunoscut pe George Iordan?

— În timpul războiului, răspunse cabanierul. Am avut ghinion. Am încercat ceva şi nu s-a prins, dar am fost prins eu... Adică m-a prins el... Şi-a dat seama că eram un

nepricopsit, un găgăuță... şi chiar eram, domnule... şi m-a făcut scăpat. Nu eram numai găgăuță... Eram şi foarte tînăr... Dar dacă nu mă făcea scăpat, nu se făcea cazier... pentru că mă bîjbîise şi mă prinsese o bandă periculoasă, care a şi căzut mai tîrziu... I-am jurat că nu se va mai repeta. Probabil că i-am vorbit şi de mama şi de tata, încă nu murise, săracul... probabil că am şi plîns... Nu mai ştiu... Era prima dată cînd intrasem cu pasul în prăpastie, că era prăpastie, nu groapă. Dacă vreți, pot să vă dau toate amănuntele... M-a împins pe alt drum, asta s-a întîmplat... Abia ieşisem şofer...

— L-ai mai întîlnit după aceea? întrebă Liviu Iordan, mai mult ca să-i scurteze efuziunile şi să-l țină în centrul subiectului. E clar pentru oricine că i-ai rămas foarte îndatorat.

— Nu l-am mai întîlnit. L-am văzut de cîteva ori pe stradă... L-am salutat, mi-a răspuns. Pînă cînd...

— Acum vreau precizie absolută! îl întrerupse Liviu Iordan, începînd din momentul ăsta. Deci nu l-ai mai întîlnit, pînă cînd te-a căutat el pe dumneata...

— Exact... M-a căutat într-o seară. Ne-am plimbat împreună la Şosea, după ce am băut cîteva halbe la Bordei. M-a întrebat dacă-mi mai amintesc ce a făcut pentru mine. Şi mi-a spus că n-a făcut-o numai din milă, ci şi dintr-un anumit interes. "Dacă nu te făceam scăpat, mi-a zis el, te înhăitai cu tîlharii ăia şi azi erai în închisoare pentru vreo cinci ani. Asta a fost pedeapsa cea mai mică... Eu n-am nevoie de la dumneata de cinci ani, nici măcar de cinci zile. Îți iau din viață cinci minute şi încă vreo cinci, mai tîrziu..." Aşa mi-a spus. Şi-am spus că-i dau oricîte minute vrea, că înțeleg ce a făcut pentru mine. Numai să nu mă pună să gîtui pe cineva. A rîs cînd a auzit. Ca să scurtez... Mi-a spus că va trece a doua zi seara pe la Şosea, la aceeaşi oră, şi tot în locul în care eram atunci. Să fiu cu maşina ca să-l iau. La despărțire ne-am potrivit ceasurile...

— Era după nouă seara? întrebă Ion Petric.

— Cam pe la zece, zece şi jumătate... continuă cabanierul, fără să se uite la Petric. Adică întîlnirea era pentru zece şi jumătate, dar eu m-am plimbat de pe la zece, ca să fiu sigur că n-o să-l pierd... Să vă spun drept, credeam că-l voi găsi cu vreo cucoană... Dar era singur. Mai întîi mi-a controlat ceasul şi l-a găsit cu patru minute în urmă. Pe urmă a spus să-l duc în centru, la "Bavaria". Aproape că n-a vorbit tot timpul drumului. Doar cîteva cuvinte. Trebuia să fiu a doua zi, la o anumită oră, într-o anumită stradă, cu motorul aprins. Cinci minute mai tîrziu trebuia să pornesc cu toată viteza spre Grădina Botanică şi să opresc chiar acolo, la intrare. Iar a doua zi la unsprezece şi jumătate trebuia să fiu în fața Gării de Nord, la intrarea de pe Calea Griviței.

— La Grădina Botanică ai intrat într-o bodegă? întrebă iarăşi Ion Petric.

— Nu... Am intrat în grădină şi m-am legat de o fetişcană. Erau o droaie înăuntru. Toate de meserie. M-am aiurit cu ea, apoi am plimbat-o spre Bolintin. Acolo am intrat într-o cîrciumă. Trebuia s-o fac să creadă că ne întîlnisem la zece şi jumătate... Era convinsă că intrasem în Grădină de pe la zece, ba chiar mi-a făcut şi o scenă că mai întîi m-a văzut cu alta, şi că m-a urmărit vreo jumătate de oră...

— Asta nu mai contează... interveni Liviu Iordan. Mă interesează altceva: ce-ai făcut în cele cinci minute cît ai stat pe strada aceea?

— Nimic... Am stat. Am auzit ceva scandal şi m-am uitat înapoi. Dar din locul în care eram nu se vedea nimic, absolut nimic... Numai strigăte se auzeau. Eram eu curios să ştiu ce se petrece, dar mi se spusese să nu mă mişc de la volan şi să pornesc maşina după cinci minute orice s-ar fi întîmplat: bombardament, defilare, manifestație, gaze lacrimogene, mitraliere, tancuri, orice! Ca să spun drept, cam tremuram...

— A intrat cineva în maşină în cele cinci minute? întrebă, rar şi apăsat, Liviu Iordan.

— Nu... N-a intrat nimeni. A vrut să intre cineva, chiar a deschis uşa din spate, dar în ultima clipă s-a răzgîndit. Cînd mi-a spus *"pleacă!"* se împliniseră exact cinci minute de cînd aşteptam pe strada aceea. Am şi dat drumul maşinii.

— Eşti sigur că n-a intrat nimeni? Eşti sigur că n-a lăsat cineva un anumit obiect acolo?

— De intrat n-a intrat nimeni, l-aş fi văzut prin oglinda retrovizoare. Sigur n-a intrat... Dar nu pot pune mîna în foc că nu s-a lăsat ceva în maşină. La asta nu m-am gîndit... Abia acum îmi trece prin cap că s-a deschis uşa pentru a se pune ceva în maşină... Mie aşa mi se spusese: să opresc în fața Grădinii Botanice, să agăț o muieruşcă, să mă plimb cu ea vreo jumătate de oră, prin grădină, apoi s-o scot la Bolintin. N-aveam voie să mă uit în spatele maşinii. Asta mi s-a spus foarte clar. Chiar aşa mi-a spus: "Nu ai voie nici o clipă să te uiți ce se întîmplă în spatele dumitale în maşină. Să fie foarte clar!" De unde ştiu eu că nu mi-au pus o ladă, sau un cîine, sau chiar un om mai mititel? El, de pildă, ar

fi încăput acolo ghemuit, fără să-l văd. Dar cine se gîndea la asta? Mie îmi treceau altele prin cap... Era sfîrşitul războiului, aşa se vorbea, şi îmi închipuiam că se pune la cale cine ştie ce ispravă...

— E clar, spuse Iordan. După ce te întorceai de la Bolintin ce trebuia să faci?

— Trebuia să mă întîlnesc cu el în fața Gării de Nord, asta trebuia. De la Bolintin direct la gară, ăsta era consemnul. Să plec la unsprezece fără un sfert de-acolo, ca să ajung la gară la unsprezece şi jumătate. N-aveam voie să mă mişc din Bolintin. Trebuia să stau tot timpul acolo, la o gazdă oarecare, cu muieruşca aia... Am făcut exact ce mi-a spus...

— Ai rămas tot timpul acolo? îl fixă Liviu Iordan. N-ai făcut nici un drum, a doua zi dimineața?

Cabanierul ezită o singură clipă:

— ... Ba da... Am plecat dis-de-dimineață, cînd aia încă nu se sculase. Şi când m-am întors, peste un ceas, tot mai dormea.

— Unde ai fost şi pentru ce? se încruntă Iordan. De ce ai trădat consemnul?

— Din prostie... răspunse cabanierul. Din curiozitate muierească. M-am dus pînă la Cotroceni ca să iau ziarele, să văd ce s-a întîmplat în ziua care trecuse...

— Asta era... spuse gînditor Liviu Iordan. Ai făcut bine că ți-ai amintit... Înțelegi ce vreau să spun. Iar intrai într-o contradicție, domnule, la fel de gravă ca prima... Şi dacă mai colecționai încă una, te împuşcam în gură, domnule... după ce mi-ai fi spus totul...

Cabanierul abia îşi stăpîni tremurul. Dacă ar fi negat, cum avusese de gînd... Nu! Faptele nu trebuie să le nege, faptele se pot afla... Numai gîndurile pot fi ascunse pînă la moarte.

— Din curiozitate, spuse el, ca şi cum şi-ar fi cerut iertare. Toată noaptea n-am dormit. Voiam să ştiu ce s-a întîmplat acolo... Mi-am închipuit că trebuie să fie ceva extraordinar...

— Şi ce ai înțeles din ziare? Te-ai dumerit?

— Nu prea... Dar o bănuială aveam... adică am ajuns eu la o presupunere... În ziua aceea se întîmplaseră vreo patru evenimente: o răpire senzațională, un atac gangsteresc asupra unui convoi bancar, o evadare ca-n filme şi un atentat politic, o chestie de pagina întîi. Cînd am citit ziarele, am simțit numai țepi în ceafă... Şi tot făcînd nişte calcule, am ajuns la o părere...

— Încă nu e vremea să ne intereseze părerile dumitale, îl opri Liviu Iordan. Cel puțin pe mine nu mă interesează... Altceva vreau să ştiu... Ce taină cauți dumneata?

Cabanierul fu luat prin surprindere. Rămase un moment cu gura căscată, în neputință de a articula o vorbă. Apoi începu să se bîlbîie:

— Adică... ştii... cum...

— Domnule! Jucăm cu toate cărțile pe față! Dumneata, de mai bine de douăzeci de ani, cauți ceva prin munții ăştia. Toată lumea ştie că rătăceşti de la o cabană la alta, dar nimeni nu-şi închipuie că alergi după ceva... Eu însă ştiu că dumneata cauți ceva, cauți să descoperi o taină... De altfel ai recunoscut singur. Ce taină cauți, domnule?... Să te ajut eu, ca să nu te bîlbîi şi să nu te încarci cu cea de-a treia contradicție, că la mine în anumite momente *şi* intențiile contează... Ce fel de taină cauți? Cum ți-o închipui dumneata? Un om? O valoare? Un document?

— Nu ştiu... răspunse cabanierul. N-am decît bănuieli. Dar nu cred să fie un om...

— Nu crezi, domnule, sau nu poate fi un om?

— Nu ştiu... se fistici iarăşi Paul Bălan... Dacă mă crezi sau nu... dar eu mai mult umblu după o idee... Cred că undeva pe aici trebuie să fie o taină. Şi încerc să văd ceva ce nu se potriveşte, sau ceva ce s-a uitat, sau ceva ciudat, sau ceva de mare valoare...

— Dar de ce cauți dumneata tocmai pe-aici? De ce chiar prin locurile ăstea?

În momentul acela cabanierul crezu că domină situația. Liviu Iordan nu ştia amănuntul pe care-l ştia el. Şi se hotărî să-l ascundă şi mai departe.

— Domnule! spuse pe neaşteptate Liviu Iordan. Eu n-am urcat pînă aici şi n-am căutat douăzeci şi trei de ani pe cineva care să-mi spună ceea ce ştiu... Vreau să-mi spui ceea ce nu ştiu!

— Nu cred să fie ceva important... încercă să pareze cabanierul. Nişte amănunte...

— Domnule, eşti imbecil! Eşti un imbecil de duzină. Te anunț că te-ai agățat de a treia contradicție, dobitocule! Ridică-te în picioare! Pune-ți mîinile pe creştet!... Auzi, domnule: după ce-mi vei spune totul, îți voi îmbogăți dantura cu un plumb. Te voi împuşca, domnule! Am hotărît! Şi-ți spun asta ca să nu mai speri pînă în ultima clipă, ca orice condamnat la moarte, că vei fi iertat, dacă vei mărturisi tot adevărul, sau că vei scăpa

printr-un miracol. Auzi? Te voi împuşca! în gură. Aşa cum ţi-am promis.

— Te cam grăbeşti... Îi răspunse la inspiraţie cabanierul. Dumneata prea vezi totul definitiv. Nici nu-mi trece prin cap să mor... Ţi-am mărturisit că sînt curios. Puteam să spun că n-am citit ziarele... Cine ştia? Nici fata nu mă văzuse... Domnule, vreau să-ţi mărturisesc tot o chestie din astea, care ţine de mărunţişurile omeneşti... Ai văzut dumneata femeie care să nu-şi dea ifose cînd are ceva mai acătării? Ai văzut dumneata artist care să cînte imediat ce-l rogi?... Pînă şi un copil, domnule, zice atunci cînd îl rogi sau îi ceri să facă ceva: "Ce-mi dai?" Dumneata n-ai promis nimic... Înseamnă că nici dumneata n-ai dat toate cărţile pe faţă şi pe masă...

— Domnule... s-ar putea să scapi... medită Liviu Iordan. Sau nu eşti deloc imbecil... şi chiar şi în cazul ăsta mai meriţi să trăieşti... Domnule! Vei primi! Nu pot să-ţi spun ce, pentru că ar însemna să dezvălui taina. Dar vei primi! Am spus mai adineauri, dar probabil că n-ai înţeles dumneata: ştiu să plătesc, prompt şi sigur. Şi în bine şi în rău. Cu viaţă şi moarte. Cu tot ce se poate înţelege prin viaţă sau prin moarte. Mi-am închipuit că e foarte clar...

— Acum e foarte clar... îngînă cabanierul. Adică înţeleg şi altceva: că taina nu poate fi încă dezvăluită...

— Cam aşa, domnule! îl aprobă Liviu Iordan. Încă nu poate fi dezvăluită. Dar la momentul oportun se va întîmpla şi asta. Şi ca să evităm încîlceala unei a treia contradicţii, trebuie să ştii, domnule, că taina nu poate fi dezlegată de unul singur. Orice ai şti dumneata nu are nici o valoare fără o anumită combinaţie. E un simplu element dintr-o formulă... Numai în combinaţie cu alte elemente constituie cheia tainei... Acum e clar?

— Mă predau de tot... zîmbi cabanierul, numai că făcu gestul invers. În loc să ridice mîinile în sus, le coborî de pe creştet. Nici o ezitare din clipa asta!

— Aşa da! acceptă Liviu Iordan veselia cabanierului. Şi voi căuta să te ajut eu, ca să nu ne mai pierdem timpul... Prin urmare, la unsprezece jumătate ai fost la gară, îmbrăcat cum ţi-am spus, şi după o întîrziere de nu ştiu cîte minute a apărut şi George Iordan împreună cu domnul aici de faţă...

Cabanierul făcu ochii mari, se uită la unul, apoi la altul, şi deodată începu să bîţîie.

— Credeai c-a murit? zîmbi pentru prima dată Liviu Iordan, observînd spaima galbenă a cabanierului. Nu, domnule! N-a murit. L-au dus şi pe el la spital ca pe dumneata...

— Poate că n-a murit nici... căută cabanierul să i se confirme un anumit gînd.

— Nu... îşi plecă încet capul Liviu Iordan. El a murit. A murit de tot... O victimă a bombardamentului, ca atîtea altele.

"Oare să fie o cursă?" se gîndi cabanierul. Dar îşi îndepărtă imediat gîndul. Răsuflă cutremurat ca după un coşmar.

— Să revenim, domnule... auzi vocea lui Iordan. După o întîrziere de nu ştiu cîte minute, v-aţi întîlnit toţi trei. A început bombardamentul. V-a luat de braţ şi v-aţi trîntit toţi trei la pămînt, lîngă o casă... Sau poate că v-a trîntit suflul exploziei. Vreau să ştiu ce s-a întîmplat din momentul acela. Ce s-a întîmplat între el şi dumneata? Clipa cu clipă, domnule, înţelegi?

— Nu ştiu... Nu pot... se rugă disperat cabanierul. A fost prea cumplit... Nu ştiu... Nu-mi amintesc nimic.

Spaima şi groaza cabanierului nu mai erau prefăcute, nu erau o înşelătorie. Şi Petric şi Iordan se uitară uluiţi unul la altul cînd îl văzură pe cabanier tremurînd din toate încheieturile şi acoperindu-şi faţa cu mîinile.

— Stai, domnule... încercă să-l linişească Petric. Am trecut şi eu exact prin ceea ce ai trecut şi dumneata. Ba eu am fost şi mai rănit decît dumneata. Numai printr-o minune am scăpat. Aşa ne-a fost dat. Să scăpăm amîndoi. Lui i-a fost scris să moară de bombe, a murit... Fii bărbat, domnule, ce dracu'!

Era un chin. Paul Bălan îşi amintea mereu scena. Simţea metalul armei în degete şi parcă vedea şi figura agonică a mărunţelului. Nici n-avea curajul să deschidă ochii. Îşi astupa cu palmele şi gura. Şi aştepta gloanţele de răzbunare ale celuilalt Iordan. Nu mai putea răbda!

— E groaznic, domnule! Nu mai pot suporta. Prea mult iad. Trage odată, să scap!

— Bine, domnule... spuse cu un glas mai blînd Liviu Iordan. O să încerc să te scap... Să trecem peste celelalte... Caută să-ţi aminteşti altceva..! Te voi întreba eu... Înainte de a-ţi pierde cunoştinţa, înainte de explozia fatală, a întors capul spre dumneata?

Paul Bălan îşi aminti figura mărunţelului după ce lovise năprasnic cu boxul.

— L-am văzut înainte de a...

— N-a murit acolo... a murit la spital, spuse Liviu Iordan. A mai rezistat. De necrezut, dar a mai rezistat. Pînă m-a văzut pe mine. Nu mai putea vorbi. Doar mîinile şi le-a mişcat. Cu mîinile mi-a lăsat testamentul. Cu mîinile şi cu degetele...

— Cu mîinile şi cu degetele! se înfioră Paul Bălan. Nu înţeleg... Adică a spus... a scris...

— Nu, domnule... A făcut o simplă mişcare, pe care am dezlegat-o după trei ani... Adică am interpretat ideea ei... Şi unul din elementele acelui gest de testament eşti dumneata!

— Iar?! strigă cabanierul. Domnule! Nu mai pot suporta. Lăsaţi-mă odată! N-am ajuns la judecata de apoi!

— Dumneata eşti nebun, domnule! Dumneata ai rămas cu un traumatism după bombardamentul acela... sau cine ştie ce s-o fi întîmplat acolo cu dumneata... Răspunde, domnule! Ce ţi-a spus cînd a întors capul spre dumneata?

Cabanierul se uită cu priviri rătăcite spre cel care întreba. Vorbele îi ieşiră fără voia lui din gură:

— Ce mi-a spus?... A horcăit... A şuierat un singur cuvînt: cabană... Pe urmă mi s-a părut că moare... A căzut şi bombă lîngă noi...

— Cabană... cabană... cabană... şoptea, întruna, ca transfigurat, Liviu Iordan. Iulie şi cabană... iulie şi cabană... iulie şi cabană... Asta e taina lui, descompusă în cele două elemente... cele două braţe, cele două arătătoare. Cum şi cînd şi dacă se pot compune la loc...? Iulie şi cabană... Cabană şi iulie... În ce ordine? Dar oare ordinea contează? în iulie s-a întîmplat. Dar în ce cabană s-a ascuns? Ştim că s-a întîmplat în iulie. Sigur. Ştim că s-a ascuns la o cabană. Sigur. Dar unde?

Paul Bălan îi curmă şirul meditaţiilor orale:

— Cum a murit? I-au zdrobit schijele capul?

— Nu... răspunse Liviu Iordan fără să se gîndească. N-a avut nici o rană la cap. I-a intrat o schijă în inimă... Dumnealui a fost rănit groaznic la cap şi l-au salvat printr-o minune chirurgicală...

CAPITOLUL VIII

1

Era lumină. O lumină de lapte, prin care nu se vedea nimic. Nici cu ochelarii ovali şi concavi care altădată ar fi respins aşezarea fulgilor. Vijelia nu avea fulgi. Avea numai rafale neîntrerupte, şi urlete, şi gemete, şi şuierături. Totul izbea: fizic, material, concret. Şi zăpada, şi urletele, şi şuierăturile. Toate la un loc erau vijelia.

Cireşarii se lipiseră de peretele muntelui. Nu aveau alt mijloc de orientare. Numai peretele, pe care unul din ei, capul şirului, Victor, îl pipăia, îl izbea cu băţul pentru a-l dezgoli şi a-i legitima stînca. Şi după fiecare recunoaştere se urneau, cu spatele, trei sau patru paşi. Uneori cinci. O singură dată zece. Şi pe urmă se stîrnea un talaz care-i zvîrlea înapoi, în locul de unde plecaseră. Pentru fiecare metru cîştigat împotriva vijeliei se făceau cinci înainte şi patru înapoi.

Dacă n-ar fi fost spaima neagră din spatele lor, poate că s-ar fi trîntit în zăpadă sau ar fi căutat vreun adăpost după vreo stîncă. Dar ştiau că sînt urmăriţi de fiare crude şi flămînde, ştiau că la prima oprire vor începe hărţuielile şi pe urmă atacul. Şi mai ştiau că, deasupra lor, streşini gigantice de gheaţă şi zăpadă se pot prăvăli din clipă în clipă, cu puteri de milioane de tone, măturînd, ucigînd şi înmormîntînd totul. Era an de urgie şi streşinile ameninţau în fiecare secundă.

Speranţa răsăritului de soare!... Stihiile păreau şi mai dezlănţuite, furia văzduhului şi mai turbată, rafalele şi proiectilele şi mai răutăcioase, şi mai hămesite. Speranţa răsăritului de soare! Din toate părţile se adunau armele, în toate spaţiile se premedita crima... Oare ce energii necunoscute, ce voinţă supraomenească îi ţinea treji şi-i împingea spre înalturi pe cireşari? Oare de ce Maria visa un alt Excelsior?

Nu mai aveau voie să se oprească. Lupii îi urmăreau pas cu pas. Ursu îi vedea, uneori, la o aruncătură de piatră, prin ceaţa albă şi deasă. Erau patru dihănii. Mergeau încet, prudent, năucite pesemne de dispariţia haitei care le trimisese în altă parte pentru a căuta altă pradă şi care nu le lăsase nici un semn şi nici măcar o iscoadă obişnuită.

Mergeau încet, uneori se apropiau înfricoşător, aşteptînd întîmplarea, aşteptînd un moment prielnic pentru un atac sigur.

Dacă n-ar fi fost poteca strimtă, săpată în peretele muntelui, de multă vreme lupii i-ar fi atacat pe tinerii cutezători. Dar fiarele miroseau primejdia. Într-o parte era peretele muntelui, în cealaltă prăpastia. Nu puteau să atace decît drept, şi atacul drept, fără ocoluri şi surpriză, nu era în obiceiul lor. De aceea îi urmăreau pas cu pas şi aşteptau, aşteptau să cadă vreunul, aşteptau momentul prielnic pentru atac.

În faţă, Victor îi trăgea pe ceilalţi cu frînghia, dar de cele mai multe ori îl trăgeau ceilalţi înapoi. Prăpastia se căsca hidoasă, la cîţiva paşi în dreapta lor, şi pe alocuri erau alunecuşuri de gheaţă, şi trebuiau să îngenuncheze şi să se tîrască în patru labe pentru a înainta cîţiva paşi, sau măcar pentru a sta pe loc. La urmă, Ursu mergea numai cu spatele. Niciodată nu întoarse capul. Cu pumnalul într-o mînă şi cu un băţ de schi în cealaltă era pregătit împotriva oricărui atac. Şi în sinea lui mulţumea oamenilor şi naturii pentru că făcuseră poteca atît de îngustă şi atît de uşor de apărat. Din nou se vedea în vale o zonă cu. ceaţă străvezie. Şi Ursu se cutremură. Mai apăruse o fiară pe lîngă cele patru. Oare scăpaseră cele închise în bordei? Pînă atunci numărase de fiecare dată numai patru!

Dar nu era numai asta. Fiarele păşiseră pînă atunci. Şi deodată le văzu gonind pe potecă, în sus. Oare era momentul să-i oprească şi pe ceilalţi pentru a face zidul de apărare împotriva dihăniilor? Nu mai era nevoie. Se opriseră singuri. Apăruse un obstacol, obstacolul de care le fusese atîta frică, obstacolul pe care îl presimţeau. Poate pentru că-l cunoşteau, începuseră şi lupii goana şi pregătirea de atac. Era o crăpătură în potecă, o crăpătură numai de un metru, însă cu margini de gheaţă, iar deasupra crăpăturii lunecoase poteca era tăiată. Continua printr-o treaptă de gheaţă, înaltă de vreun metru.

Ursu nu mai pierdu nici un minut. Începu să izbească aprig, cu vîrful de metal al băţului, în gheaţa de pe buzele crăpăturii. Automat, Ionel şi Dan, trecură de pază cu beţele ca nişte suliţe îndreptate în jos, în locul părăsit de Ursu. Victor săpa şi el cu băţul în marginea de gheaţă. În clipa cînd Ursu îşi termină de săpat găurile pentru picioare, îi făcu semn lui Victor să se apropie. Îşi lipi buzele de urechea lui:

— Fă pe dracu în patru şi urcă, pe spatele meu, dincolo!

Şi încă înainte de a-şi termina fraza se lăsă oblic deasupra crăpăturii, pînă ce atinse cu mîinile treapta de gheaţă de dincolo. Nici Victor nu pierdu o secundă. Înfrîngîndu-şi orice urmă de emoţie şi milă, se folosi de prietenul lui ca de o scară şi ajunse din două salturi pe treaptă. Imediat începu să sape în gheaţa de pe treaptă gropi de sprijin în care-şi propti picioarele. Apoi aruncă fetelor unul din beţe. Îl prinse Maria şi înţelese într-o clipită. Susţinîndu-se şi trasă de el, izbuti să urce pe spatele lui Ursu, ca pe o scară, aşa cum făcuse şi Victor. După Maria veni rîndul Luciei să facă ascensiunea ucigaşă, apoi Tic, care ajungînd dincolo îşi furişă o mînă desmănuşată şi caldă spre obrazul lui Ursu. Apoi Dan şi Ionel, ultimul cu Ţombi în rucsac. Apoi se răsuci şi Ursu, tocmai la timp pentru a se pregăti şi a lua poziţia de luptă. Dihăniile ajunseseră la cîţiva metri. Rămăsese singur împotriva lor. Tic şi Dan căutau, sus, bolovani sau bucăţi de gheaţă, dar Victor îi opri. Fiarele nu trebuiau întărîtate.

Lupii se codeau să atace. Poteca era foarte îngustă. Numai unul ar fi putut să atace şi numai în linie dreaptă. Ursu se aplecă în genunchi pentru a ridica schiurile lăsate acolo. Lupii urlau şi-şi arătau colţii. Se vînzoleau, se întărîtau, se pregăteau pentru salt. Deodată rămaseră nemişcaţi ca într-o fotografie. Ursu simţi primejdia. Încremeni şi el. Numai băţul pe care-l ţinea în mîna stingă se ridică la înălţimea mijlocului. Îşi încorda şi braţul. Mîna dreaptă rămase nemişcată, îngheţată pe pumnal. Omul şi fiarele se priveau în ochi; îi separau cîţiva metri. Aşteptau ceva. Şi omul şi fiarele. Un talaz turbat care se năpusti cu urlete şi şuierături asupra tuturor. Omul rezistă. Parcă-şi zidise genunchii în piatră. Fiarele fură zvîrlite înapoi. Urmă al doilea talaz. Şi mai cumplit. Apoi al treilea. Toate hăurile gemeau în el. Apoi o clipă de linişte. Era clipa pe care o aşteptau cu toţii. Şi oamenii şi fiarele. Ursu se transformă iarăşi în pod printr-o răsucire care dură o fracţiune de secundă. (Victor abia avu vreme să prindă cuţitul aruncat de mîna vlăjganului.) Apoi, cu o putere monstruoasă, se aruncă lateral, se răsuci din nou, se împinse în aer, iar cînd picioarele atinseră platforma de sus, de unde cireşarii, îngroziţi, priveau scena neverosimilă, trupul zvîcni şi înapoie răsucirea dinainte, realizînd în numai o secundă cea mai fantastică poziţie de echilibru pe care puteau s-o vadă ochii vreunui muritor. Aproape în aceeaşi clipă sări asupra lui Ursu, asupra spaţiului ocupat de Ursu cu o fracţiune de secundă mai înainte, primul lup, cel mai puternic din haită. Dar pe la jumătatea saltului

întîlni bățul de metal împins de Victor cu o forță la fel de sălbatică şi de rea ca aceea a dihaniei. Urletul de durere sparse timpanele cireşarilor. Dar fiara rănită nu se prăbuşi pe potecă, ci se rostogoli în hăuri. Celelalte dihănii, speriate, se retraseră, fără să se întoarcă, mereu cu fața la ucigaşi.

Era un moment prelungit, de linişte, în împărăția vijeliei. Parcă şi ceața începea să se risipească.

— Poteca se termină... anunță Lucia. Imediat după cotul ăsta vine un platou uriaş.

— Asta era! se înfurie Ursu. Trebuie neapărat să facem o pavăză împotriva fiarelor. Victor! Ionel! Să pescuim repede bețele şi schiurile de jos.

Într-adevăr, dincolo de crăpătură, acolo unde Ursu se prefăcuse în punte, se afla legătura de schiuri şi bețe a cireşarilor. Cu cele trei bețe pe care le aveau, izbutiră să le pescuiască pe celelalte şi să le tragă sus, pe platforma de gheață.

— N-au să ne atace acum, spuse Maria. Le simt, le văd după priviri că aşteaptă şi că sînt însetate de răzbunare...

— Dacă ne prind pe platou, se cutremură Dan, cred că nici pielea de la bocanci nu mai rămîne din noi.

Ursu îi arătă lui Victor nişte crăpături şi fisuri în peretele muntelui:

— Trebuie să sacrificăm cîteva bețe. Le băgăm în fisurile ăstea şi le transformăm în zăbrele orizontale. Din schiuri facem zăbrele verticale. Înțelegi...?

Dar nu mai auzi nici un răspuns. Vijelia îşi trimise din nou talazurile şi urletele. Victor făcu semne celorlalți să fugă spre platou, iar el rămase lîngă Ursu ca să ridice pavăza. Şi ca să-l apere cu bățul ucigaş de atacul răzbunător al lupilor. Cinci bețe şi şase schiuri urmau să fie sacrificate pentru a înălța pavăza. Şi ca să reziste vijeliei, ca să nu fie smulsă, Ursu lăsă distanțe între zăbrelele verticale, adică între schiuri, şi săpă un şanț adînc de vreun sfert de metru, în suprafața de gheață a platformei pentru a înrădăcina în el schiurile. Era o lucrare de o simplitate ingenioasă, toată pavăza aceea construită doar în cîteva minute, sub privirile amenințătoare şi însetate de răzbunare ale haitei împuținate.

Ursu şi apoi Victor îi încercară rezistența împingînd şi trăgînd. Nici măcar nu vibra.

— De rezistat rezistă! îi şopti Victor la ureche vlăjganului. Numai să nu sară pe deasupra...

— Să dea Dumnezeu să încerce! îi răspunse Ursu. Ştii cît e de la bază, de la rădăcina treptei, pînă la vîrful pavăzei? Aproape trei metri. Imposibil să sară. Şi dacă încearcă din două salturi, sfătuieşte-i Doamne! nici nu ating buza de gheață a platformei şi gata cu ei, în prăpastie se duc!

— E grozav, Ursule! răsuflă Victor uşurat, întorcîndu-se cu spatele la vijelie. Poate că am scăpat de primejdii...

Ceilalți îi aşteptau pe platou, la adăpostul unui bolovan uriaş, parcă scăpat din văzduh acolo, în mijlocul platoului. Acolo sări Tic la urechea lui Ursu:

— Ce ne-ar mai fi mîncat aici! Oare scapă pe la barieră? Ştii cum am botezat-o? Pavăza Ursului!

Erau totuşi pe platou, fără hăurile hidoase care-i însoțiseră pînă atunci, fără buzele de gheață care aşteptau împiedicări şi rostogoliri, fără teroarea crudă şi lacomă care-i urmărise pas cu pas. Dar înfruntînd o vijelie de trei ori mai rea şi mai vicleană. Nu mai viscolea numai dinspre nord. Intraseră într-o zonă a vîrtejurilor, a unor cicloane năprasnice care-i obligau să-şi croiască şi să-şi sape cotloane şi tunele în zăpadă pentru a înainta. Cu cele cinci schiuri care le mai rămăseseră, săpau în zăpadă şi se tîrau ca nişte cîrtițe. Nu era un platou, era o vale care urca lin spre vîrful muntelui. Înaintau metru cu metru prin cotloanele pe care le săpau cu schimbul. Vijelia încerca să-i acopere, să-i înmormînteze, dar ei săpau mai adînc, şi mergeau în genunchi sau pe burtă, şi se apărau, fără să-şi dea seama, de alt duşman neîndurător: gerul.

Undeva întîlniră un stîlp de metal, îngropat aproape în întregime. Abia i se mai vedea vîrful. Era un indicator cu disc albastru. Regăsiseră poteca albastră!

Bucuria îi opri. Simțeau că se apropie de ceva. Dar simțeau în jur şi ceva neliniştitor, straniu. Îşi ridicară capetele din zăpadă şi spectacolul îi ului. Era cel mai fantastic spectacol pe care-l ofereau munții. Se. aflau sub o căciulă de nori, atît de aproape, că i se puteau atinge marginile cu mîna. O căciulă albă, densă, făcută din valuri de vată. Şi toată căciula suferea de o stranie nemişcare. Se oprise ca prin farmec orice vînt, orice rafală, orice şuierătură, parcă se oprise în loc rotirea lumii, parcă încremenise întreaga planetă. Nu se auzea nimic, nu se mişca nimic. Şi se vedeau sub căciula de nori toate orizonturile. Şi totul era cristal şi nemişcare. Oare ce magie necunoscută,-care se aduna la un mileniu

o dată, împrăştiase spectacolul ireal, parcă o proiecţie gigantică venită din alte lumi?!

Era numai nemişcare şi linişte.

Era un moment care voia să strîngă într-un spaţiu fără margini şi dimensiuni toată frumuseţea înălţimilor.

Era o clipă din cristalul veşniciei.

Şi deodată bagheta căzu. Toată zarea se întunecă şi stihiile se dezlănţuiră turbate şi ucigaşe. Era parcă un urlet de groază al întregii lumi. Şi începu canonada. Munţii îşi scuturau umerii. Zăpada se prăvălea cu gheaţă, cu stînci şi bolovani asupra lumii. Milioane, şi milioane, şi milioane de tone. Venise urgia.

2

Platoul pe care se aflau cireşarii era scurmat de vîrtejuri. Orice idee de adăpost sau de refugiu imediat trebuia abandonată. Bolovanul devenise un adevărat zid de execuţie. Ionel fusese săltat de uragan şi trimis ca o frunză în stîncă. Noroc că se încovrigase şi noroc că se răsucise în ultima clipă. Se izbise cu spatele de bolovan şi spatele îi era protejat de rucsac. Lovitura fusese atît de puternică, încît leşină. Îl traseră ceilalţi de lîngă bolovan cu gîndul să-l adăpostească într-o groapă în care stăteau Lucia şi Maria. Dar nu mai găsiră groapa şi nu mai găsiră nici fetele. În cîteva secunde groapa fusese transformat în mormînt. Săpară din nou cu mîinile şi cu schiurile, şi le scoaseră din mormîntul de zăpadă. Apoi veni rîndul lui Dan. Într-o clipă de ameţeală fu luat de un vîrtej şi izbit de bolovanul ucigaş. Ursu îl lăsă pe Ionel, care-şi revenea, în seama lui Victor şi se duse după Dan. Abia îl mai găsi sub lespezile de zăpadă. Îl tîrî după el, pînă căzu în groapa fetelor, uitată cîtva timp de vijelie. Ionel îşi revenise. Dan rămînea însă fără viaţă, inert ca o cîrpă.

Din nou se legară unul de altul cu frînghia pe care Tic n-o lăsase din mînă nici o clipă. Dar nu-l mai găseau pe Ţombi. În momentul de cristal fusese scos din rucsacul lui Ionel, şi asta îl salvase de la zdrobire, apoi se aciuase în groapa fetelor. Tic se şi repezi într-un plonjon disperat spre fundul gropii... şi ieşi de acolo cu căţelul. Numai Dan continua să zacă fără simţire şi nimeni nu putea să ştie ce i se întîmplase: era rănit sau căzuse într-un leşin prelungit?

Dar vijelia parcă îi căuta anume pe cireşari. Îi descoperi şi trimise iarăşi talazuri asupra lor. Ionel se simţi din nou luat pe sus şi azvîrlit; parcă se juca un uriaş nevăzut cu el. De astă dată avu mai mult noroc. Căzu departe de bolovan, atît cît îl lăsase frînghia să zboare, într-o zonă cu zăpadă moale, probabil într-o scobitură. Parcă era mai multă linişte acolo. Le trimise celorlalţi semnale de chemare şi după un minut se aflau toţi în adăpostul ferit de vijelie ca prin miracol. În sfîrşit, dădu şi Dan semne de viaţă. Deschise ochii şi privi năucit în jur. Parcă i se mişcau şi buzele. Victor îşi apropie imediat urechea de buzele lui. Dar Dan se apără cu mîna.

"Măcar mîinile nu-i sînt zdrobite", gîndi Ursu.

Se repezi şi Tic spre el, dar şi el fu respins. Încercă Maria, şi Dan clătină din cap, fericit.

— N-ai înţeles de la început? şopti el cu buze fierbinţi la urechea Mariei. Pe cuvîntul meu că vreau să te sărut...

Şi chiar o sărută pe obraz, lîngă ureche...

— Ai înnebunit? schimbă Maria receptorul. Delirezi?

— Nu... spuse Dan. De cînd am aşteptat clipa asta, Doamne! De cîţi ani! Nu ştiu ce am la piciorul drept. Nu mi-l mai pot mişca...

Maria se îngrozi. Încercă să-i ridice piciorul drept şi i-l simţi inert, atîrnînd. Parcă i-l trăgea un bocanc de plumb, înainte de a le spune celorlalţi ce se întîmplase, îşi apropie buzele de obrazul lui Dan, dar nu pentru a-i şopti ceva, cum îşi închipuiau toţi, ci pentru a-i înapoia sărutul. Un sărut de spaimă şi de durere. Şi Dan leşină a doua oară.

Ursu pornise în recunoaştere şi în înaintare. Desfăşurase frînghia pentru a se bucura de o mai mare libertate de mişcare şi jalona drumul cu ajutorul schiurilor. Maria trase cu toate puterile de frînghie şi vlăjganul alunecă spre groapă.

— Dan... spuse ea aproape plîngînd cînd Ursu îşi apropie urechea de buzele ei. Cred că i s-a zdrobit piciorul.

Toţi cireşarii deveniseră un fir de comunicaţie. Înţelegeau că se întîmplase ceva grav. Ursu îi transmise vestea lui Victor, acesta lui Ionel, de la Ionel la Tic, de la Tic la Lucia. Totul se petrecu aproape simultan.

Victor schimbă imediat rolul cu Ursu. Porni el în recunoaştere, iar vlăjganul rămase

lîngă Dan, la capătul şirului şi al frînghiei. Sistemul de noduri era atît de ingenios alcătuit, încît schimbările şi mutările se puteau face în orice situaţie şi cu mare iuţeală. Funia era de fapt o înşiruire de lasouri, cu distanţe mari între ele, ca să nu se simtă nimeni stingherit în mişcări, dar care se puteau micşora atunci cînd apăreau obstacole grele.

Uraganul umbla însă după cireşari, îi căuta pretutindeni, nu numai cu talazuri, ci şi cu vîrtejuri îngrozitoare. Trimise tone de zăpadă asupra lor, învelindu-i pînă la gît într-un linţoliu alb şi iscoditor. Puful de zăpadă începuse să pătrundă prin micile crăpături şi găuri ale veşmintelor, se topea la primul contact cu căldura corpului, dar se răcea repede sub urmărirea rafalelor îngheţate. Hanoracele şi pantalonii li se făcuseră ca nişte scoarţe. Carapacea de gheaţă devenea tot mai cotropitoare şi mai primejdioasă. Mîinile dureau, degeţele parcă erau gata să li se sfarme, şi începeau să muşte colţii gerului şi la picioare.

În rol de iscoadă solitară, Victor nimerise pe o pîrtie ciudată, pe un fel de cotlon, protejat parcă de pereţi de cristal. În dreapta şi-n stînga lui, şi deasupra capului, se vînzolea zăpada şi urlau toate vîrtejurile lumii şi se ridicau adevărate trombe spre văzduh, dar în locul unde se afla el, şi pe direcţia pe care înainta, în genunchi sau tîrîndu-se, nu se simţea nici o adiere, doar o boare subţire îi atingea faţa şi se topea, înfiorîndu-l.

În locul unde începea acel miracol al vijeliei, Victor înfipse un schi în zăpadă, transformîndu-l în jalon. Se desprinse şi din lasou pentru a lega frînghia de jalon. Apoi făcu semnale repetate de chemare. După ce simţi răspunsurile în palme, porni liber pe fantastica potecă. Din loc în loc înfigea cîte un schi-jalon, pentru a nu i se pierde fericitele urme. Dar nu erau decât cinci schiuri, ale lui, ale Mariei, şi un al cincilea, stingher, probabil al Luciei. Celelalte fuseseră sacrificate. După ce înrădăcina şi ultimul jalon, Victor îşi continuă mersul prin tunelul de cristal, prudent, atent, încordat. Era ferit de orice lovituri şi răsuciri, numai urletele şi gerul eternizau vijelia. Oare ce lege necunoscută a naturii domina şi ordona spaţiul pe care înainta Victor, şi după el ceilalţi cireşari?

Era un urcuş acel tunel prin vijelie care ducea pe un platou de vîrf. Fascinat de miracolul care-l atrăsese pe vîrful acela retezat, Victor se ridică în picioare pentru a găsi un semn, pentru a găsi semnul pe care-l presimţea, sau pe care poate numai îl dorea. Şi văzu la cîţiva paşi de el un stîlp de metal. Era un indicator, dar braţele îi lipseau. Fuseseră smulse probabil de vijelie. Acolo îl prinse talazul. Victor revăzu ca un fulger, în amintire, cele două braţe de metal cu indicaţiile lor: una de viaţă şi alta de moarte. Fu săltat ca un fulg. Se împotrivi, încercă să se arunce în zăpadă, dar talazul îi nimici toată împotrivirea, în aer îşi încolăci braţele în jurul stîlpului dur şi dureros de metal. Mîinile parcă-i ieşiseră din umeri, dar nu-şi descleştă braţele. Rămase acolo, afundîndu-se cu capul în zăpadă, lăsîndu-se acoperit de zăpadă, sfredelind cu picioarele zidul alb care voia să-l îngroape, dar nu-şi desfăcu braţele. Pînă simţi că slăbeşte puterea vîrtejului. Oare cît rămăsese acolo legat cu braţele de stîlp? Îşi amintea vise trăite în momentele acelea de turbată împotrivire. Cînd începu să se ridice, mai întîi în genunchi, apoi în picioare, simţi o undă de acalmie. Parcă şi urletele furtunii se îndepărtaseră. Sau i se astupaseră urechile? îi venea să rîdă. În faţa lui se aflau ceilalţi. Erau aproape veseli. Urcaseră fără bariere. Numai Ursu părea îngrijorat. Dan atîrna ca o zdreanţă pe umerii lui.

3

Era linişte. Se priveau curioşi, parcă nu s-ar fi văzut de multă vreme. N-aveau curaj să rostească vorbe, de teamă că s-ar destrăma toată vraja. Păzeau liniştea neverosimilă. Şi deodată fură izbiţi mişeleşte. De la spate, fără nici un avertisment. Ca nişte mingi se rostogoliră de-a berbeleacul. Într-o vale, într-o prăpastie? Numai Ursu îşi căută toate forţele, toată ura, toate instinctele. El nu trebuia să cadă. Se lăsă săltat şi sări ca un cangur, cu povara pe umeri. Salturi de cîte opt, zece metri. Căderi verticale, într-o prăpastie sau într-o vale. Ceilalţi treceau de-a dura pe lîngă el. Se transformaseră toţi în colaci şi se rostogoleau undeva, spre un necunoscut plin de spaime. Ultima cădere a lui Ursu se termină în genunchi, ca o frînă. Ceilalţi se descovrigau şi se ridicau miraţi din zăpadă. Şi schiurile se opriseră într-un obstacol uriaş de zăpadă; Victor le salvase. Înainte de a fi luat de uragan, le făcuse vînt şi alunecase o dată cu ele spre obstacolul nevăzut din vale.

Vijelia parcă se muiase. Se treziseră toţi pe o ridicătură ciudată, o movilă albă care semăna cu buza unei prăpăstii, cu o trambulină* după care urmează vidul.

Tic făcu primii paşi spre creştetul movilei, şi tocmai voia să se întoarcă pentru a spune ceva, cînd îl atrase vidul sau o pojghiţă haină de gheaţă. Într-o clipă nu mai

rămase nimic din el. Nimeni nu auzi țipătul Mariei, sau poate că mai țipaseră şi alții. Se priveau pierduți, incapabili să facă un gest. Primul proiectil o izbi pe Maria, al doilea căzu în mijlocul lor. Păreau nişte mesaje dintr-o lume adevărată, pentru că semănau cu bulgării de zăpadă, cu acei bulgări rotunzi care înspăimîntă şi înveselesc recreațiile. Dar nici nu puteau fi altceva decît bulgări de zăpadă, făcuți de mîna unui om, adică de mîna unui băiat cîrn şi blond şi vesel, mai ales atunci cînd undeva în lume era cald şi frumos. Dar nu erau simpli bulgări, ci nişte mesaje vesele, pline de speranță. Unul după altul păşiră pe urmele ciufuliciului, lăsîndu-se să cadă dincolo, la vreo doi metri mai jos în nişte mormane de zăpadă ospitaliere. În fața lor se vedeau spații albe, vînzolite de vijelie, de vîrtejuri şi uragane, şi nişte luminări albe ciudate, triunghiulare, pe care oamenii le cred întotdeauna verzi. Iar în spatele lor, la cîțiva paşi, se afla, pe jumătate acoperită de zăpadă... o casă adevărată, cu uşi, cu ferestre, cu pereți groşi de piatră. Iar în fața casei, un cub ciudat de zăpadă, probabil o magazie acoperită, sfredelită însă de cotloane, ca un şvaițer.

Nici Victor nu izbuti să se stăpînească. Se aruncă şi el, ca prietenii lui, în zăpadă, într-un plonjon de cumplită bucurie. Dan, întins pe zăpadă, se uita la lighioanele care se tăvăleau în vata albă şi îşi făcea întruna cruce.

— Parcă n-ar fi văzut zăpadă de şapte milenii...

Îşi îndreptară scoarțele de gheață şi se apropiară de uşă. Era prea multă linişte în jur, şi mai ales era zăpadă la toate geamurile, ca nişte perdele exterioare, şi mai ales nu se vedea nici o urmă în fața uşii. Întîi încercă Ionel clanța. Se mişca, dar uşa nu se clintea. Trase mai tare. Nimic. Se uită la Ursu şi vlăjganul înțelese. Smuci clanța, dar uşa grea, ca o uşă de închisoare, nici nu se clinti. Numai zăpada se scutură de pe ieşiturile de lemn. Trase cu toate puterile, cu ură, şi ajunse la dracu', în zăpadă, cu clanța în mînă. Se înfuriase, în douăzeci de secunde, cu un schi transformat în pîrghie, deschise uşa, fără măcar să spargă un geam.

Era emoție, erau şi lacrimi, era chiar şi teamă în sufletele urgisiților. Prea multe înfruntaseră, prea multe capcane li se aruncaseră, prea multă teroare suportaseră, ah! cumplita teroare albă!...

Numai după ce Ursu îl potrivi pe Dan în spate pătrunseră cireşarii în locuința misterioasă, plină de tăceri. Dar oare nu aveau dreptul, după atîtea urlete şi gemete, nu aveau dreptul la linişte grea, adîncă, multă, odihnitoare?

Îi primi un antreu gol, poate de aceea părea mare, pardosit cu piatră bolovănoasă, neregulată. Ionel închise uşa şi din toată vijelia nu se mai auzi decît un geamăt slab şi îndepărtat, în fața lor se înălța, ca un monument, o uşă masivă de lemn, cu zăbrele de fier în fața geamurilor. Iar deasupra uşii, pe zid, litere mari, în relief, se înşiruiau, ordonate, într-un semicerc. Cuvintele nu aveau nici o noimă, la prima vedere, parcă lipseau nişte litere:

BI E AȚ ENIT
LA
C S I L A
1900

Dar pentru cireşari era un joc să le descifreze, adică să le interpreteze. În spațiile goale îşi imaginară litere, anumite litere, căzute de-a lungul deceniilor şi pe care nimeni nu le mai înlocuise. Şi i se dădu lui Tic întîietatea la bucurie.

— Iar noi vă mulțumim... începu el mai contorsionat, precum îi era obiceiul. La urarea dumneavoastră, prea stimată şi veche cabană, la urarea dumneavoastră de BINE AȚI VENIT vi se răspunde cu MULȚUMIRILE CIREŞARILOR!

— Mulțumirile tuturor cireşarilor! preciza Dan cu o voce în care se simțeau accente de tristețe şi de bucurie.

— Da! repetă Tic. Vă mulțumesc TOȚI CIREŞARII, sau, dacă vreți, OȚI CI RE A RI

— Dar cine ne primeşte atît de frumos, Ticuşor? întrebă Ionel. Oare ce litere lipsesc în cuvîntul de jos? Nu crezi că lipsesc cam multe?

— Ba nu! țipă Tic bucuros nevoie mare. Lipseşte o singură literă. Cuvîntul a avut spații mai mari. Cine ghiceşte?

— Castilia! spuse Dan într-o doară. Castelul din Castilia... însă nu din cărți de joc.

— Aproape, aproape! se grăbi puştiul pentru a nu i se fura bucuria descoperirii. BINE AȚI VENIT LA COŞTILA! Cabana Coştila! Eu am ghicit!

— Bravo, Ticuşor! îl felicită Ursu. Nici nu sîntem prea departe de Coştila. Cred că ne

desparte numai o vale, sau două... Dar chiar pe Coştila nu sîntem...

— Ei şi! Parcă la Trei Brazi sînt neapărat trei brazi, sau la Babele şi Furnica sînt babe şi furnici...

— Mai bine să intrăm înăuntru! spuse Lucia arătînd cu mîna spre Dan. Lăsăm pentru mai tîrziu dezlegările.

— Acum e-acum! spuse Victor uitîndu-se cu teamă spre uşa masivă, apărată de zăbrele. Ar fi păcat s-o distrugem.

Ursu răsuflă adînc de cîteva ori, ca şi cum s-ar fi pregătit pentru o luptă crîncenă, îşi încordă braţele şi încercă apoi să capete aprobarea celorlalţi. Dar mai întîi puse mîna pe clanţă, apăsă... şi ca după un ritual magic uşa se deschise.

Sala în care intrară era complet goală. Numai o sobă mare de teracotă şi podeaua de scîndură mărturiseau că încăperea fusese cîndva locuită. Mai erau două camere, la dreapta şi la stînga holului sau sufrageriei. Cea din dreapta era de asemenea goală. În cea din stînga se vedeau o sumedenie de lucruri. Mese, scaune, paturi: toate de fier. Era şi un godin, într-un colţ, iar vizavi un maldăr de saltele de paie.

— Avem dreptul? întrebă Ursu repezindu-se spre vraful de saltele. Cîte sînt? Unsprezece, fir-ar să fie. Nu puteau să fie mai multe!

— Sîntem numai şapte! îi aminti Lucia.

— Ştiu... răspunse vlăjganul. Sîntem şapte, însă unul e rănit şi ceilalţi degeraţi. Eu cred că avem dreptul. Prindeţi-o.

Salteaua aruncată de Ursu ateriza chiar lîngă godin. Fusese semnalul. Toţi îşi descoperiră mîinile libere şi în două secunde deveniră nişte gospodari straşnici. Se apucară să desfacă paturile de fier, să le aranjeze cît mai aproape de godin, dar fără să dispreţuiască o anumită ordine şi estetică. Tot ce era în plus: paturi, mese, scaune, nu şi saltele, trecu din mînă în mînă pentru a fi evacuat de urgenţă în fosta sufragerie. Camera începea să capete un aspect de locuinţă, mai ales că pluteau şi nişte norişori de fum, încă firavi, proveniţi parcă de la o ţigară... dar aşa încep toate.

Ionel aprinse focul, cu spaimă, pentru că mai avea doar patru chibrituri. Dar paiele şi anvelopa scorţoasă a saltelelor începură să ardă ca pulberea. După cincisprezece minute şi două saltele... În încăpere se făcu cald.

Abia atunci patul lui Dan fu vizitat de medici. Maria şi Lucia scoaseră din rucsac trusa cu medicamente şi priveau, ca şi ceilalţi, gesturile încete şi grijulii cu care Victor îl descălţa pe rănit. Dan suferea cumplit. Se vedea după pumnii încleştaţi, după buzele muşcate pînă la sînge. De cîteva ori gemu surd, înfundat. În sfîrşit, i se traseră şi ciorapii exteriori, umeziţi, de căldura care bîntuia camera. Pantalonii îi erau prea strînşi pe gambă ca să poată fi ridicaţi sau coborîţi fără dureri. Interveni Ursu cu pumnalul. Apăsă lama pe cusătură. Parcă tăia cu briciul. Prelungi tăietura pînă la genunchi. Nu mai era nevoie să-i scoată ciorapul interior. Fractura era sus: la jumătatea gambei. Piciorul era ca un gît de lebădă. Probabil tibia, sau peroneul, sau poate amîndouă. Din fericire, oasele nu spărseseră ţesuturile. Ursu privi spre cele două infirmiere. Piciorul trebuia pus în ghips, dar în trusă nu se găseau decît scîndurele, pentru prim ajutor.

— N-am ce să fac... tremură Ursu fără să se uite la Dan. Ştiu că doare cumplit... pentru că am avut şi eu o fractură, tot cam pe-acolo. Ăsta e norocul tău...

— Noroc! se revoltă Dan. Aş fi avut noroc dacă-şi rupea altul piciorul. Mamă dragă! Auzi!

Surcelele, benzile şi bandajele erau deja în mîinile celor două infirmiere. Ursu oftă, pipăi încet piciorul lui Dan la locul fracturii, apoi clătină din cap clarificat:

— Da... Exact ca a mea. Noroc că ţi-s rupte amîndouă oasele...

— Iar începi cu norocul?! se oţărî Dan. Ştiu eu cui îi trebuie noroc din ăsta...

— Zău, Dan! continuă Ursu. Cunosc tipul ăsta de fracturi. Trebuie apucate cele două părţi ale piciorului, uite cam aşa, pe urmă... printr-o singură mişcare trebuie puse la loc!

Dan ţipă din gîtlej, un ţipăt scurt, de o fracţiune de secundă, care-i scoase broboane de sudoare pe faţă şi-l congestiona teribil. Ursu se uită în ochii lui şi-i zări lacrimi.

— Zău, Ursule, te rog! gemu Dan. Termină odată. Nu mă mai ţine aşa... Te rog...

— Am terminat cam de multişor, răsuflă Ursu ca după un efort cumplit. Şi tare mă tem că oasele s-au prins exact unde au fost...

— Pe cuvîntul tău? holbă Dan ochii. Zău c-am avut noroc.

— Mare! îl încurajă iarăşi Ursu. Mai ales că eu, de cînd mă ştiu, n-am avut decît o singură fractură, la mînă...

— Dacă-ţi închipui că eu nu ştiam...îl privi Dan cu ochii plini de lacrimi.

— Gata cu prostiile! se încruntă Lucia pentru a-şi ascunde propria-i emoţie. Trebuie

să-i potrivim scîndurelele.

Dar tot Ursu le legă. Cu atîta artă şi atît de solid, că nu mai era nevoie de ghips.

Deşi pereţii erau ca gheaţa, în cameră se făcuse cald ca-n baie... Se încălzise aerul, godinul aproape se înroşise, dar nu mai rămîneau decît două saltele pentru foc.

— Ia spune, Ticuşor! se auzi vocea rănitului. Crezi că am venit chiar atît de bine cum scrie acolo, deasupra uşii?

— Da... recunoscu ciufuliciul, cu jumătate de gură. Nu prea avem lemne... Dacă n-o fi în preajma casei, undeva, vreo magazie plină cu lemne. Las-că facem noi o explorare...

— Nu ştiu dacă mai este nevoie, spuse Lucia. De vreme ce nu stă nimeni aici, în cabană, nu văd de ce am găsi magazie cu lemne. Pentru ce şi pentru cine să se fi depozitat lemne?

— Nu puteţi să-mi explicaţi şi mie la ce ne trebuie lemne? întrebă Maria. Ce să facem cu ele?

— Nu te supăra... o căută Dan cu privirile. Nu ţi-ai rupt şi tu ceva, mai sus?... Mai sus de umeri...

— Eu? se supără negricioasa. Vai!... N-am ştiut că lemnele voastre sînt atît de preţioase. Că se pot mînca, şi te poţi înveli cu ele, şi poţi să anunţi un doctor, şi pot să te ducă jos în vale, şi de-acolo la gară, şi de la gară în tren, şi din tren acasă...

— Şi de acasă la şcoală, dar mai întîi în cămară... se rugă Ionel. Dintr-o dată mi s-a făcut foame. Nu foame de lup. Mi-e atît de foame, că aş mînca un lup.

Un strigăt, un geamăt, o undă, atît trebuia. Toţi simţiră ghearele foamei, şi dureri şi ameţeli. Îşi amintiră toţi deodată că nu mai mîncaseră de multă vreme, şi mai ales îşi amintiră cît de bine se poate mînca oriunde în lume. Însă în lume...

— Doamne! se înfurie Tic. Am vrut să cumpăr patru ciocolate mari. Am văzut la hotel un vraf uriaş, chiar dintre cele care-mi plac mie. Dacă n-o simţeam pe Lucia în spatele meu... Mi-a fost ruşine că o să rîdă de mine...

— Şi chiar aş fi rîs, spuse Lucia. Ce păcat că n-am rîs atunci, Tic! Oare ce s-ar putea mînca pe-aici prin împrejurimi?... Tu, Victor, ce spui?...

Victor era abătut. De cîtva timp nu deschisese gura şi nici nu părea că-l interesează ceea ce se vorbea.

— Mi-e teamă să nu fi intrat în altă închisoare... spuse el. Dacă am nimerit la o cabană pustie?

— Poate că vom găsi alta mai plină prin împrejurimi, se amestecă Ursu în vorbă. Important e că am găsit adăpost... Dar ce spuneai tu de închisoare? La ce închisoare te gîndeai?

Victor era în cumpănă. Să-şi destăinuiască sau să nu-şi destăinuiască temerile...? Oare nu i-ar fi speriat şi mai tare?

Dar se mai putea speria cineva după ce trecuse prin ceea ce trecuse?... Poate că era bine să ştie toţi primejdia pe care o presimţea el... Dar era oare o presimţire... sau ceva mult mai grav, mult mai palpabil?

— Mi-e teamă... se hotărî el. Mi-e teamă de altceva. Voi vă mai amintiţi harta? Vă mai amintiţi pe unde am urcat?... Vă puteţi închipui relieful, conformaţia muntelui pe care ne aflăm? E asemeni unei cetăţi... inexpugnabile... Chiar asta e imaginea! O cetate inexpugnabilă... cu podul lăsat la Brîna Iadului. Numai pe acolo se poate ajunge la masivul nostru. Dacă strîmtoarea de la Brîna Iadului dispare, muntele nostru nu mai are legătură cu lumea... Cel puţin pînă se termină dezgheţul...

— Îmi amintesc, sigur că da... spuse Lucia. Dar cum poate să dispară strîmtoarea de la Brîna Iadului?

— Prin avalanşă, Lucia. Aşa poate să dispară şi aşa cred că a dispărut. Strîmtoarea a fost acoperită de avalanşă...

— Şi eu cred asta... oftă Ursu. Cred că strîmtoarea a fost acoperită de avalanşă. Nimeni nu mai poate să urce şi nimeni nu mai poate să coboare. Totul a devenit prăpastie şi lunecuş.

— Dar noi unde sîntem? tresări Maria. Unde? În ce cabană, pe ce munte? N-am urcat pe urmele celor care au coborît de la o cabană şi care au urcat la o cabană? Nu s-a coborît din pustiu şi nici nu s-a urcat spre pustiu... Unde am ajuns? Pe alt munte? La altă cabană?

— E un mister! spuse Ionel. Pe muntele pe care ar trebui să fim se află o singură cabană: Izvoarele. Asta se cheamă Coştila. Ce s-a întîmplat? De unde au coborît cei trei cabanieri?... Dacă am pierdut undeva poteca şi am urcat spre Coştila? Cînd am plecat de la bordei... oare am luat-o pe drumul cel bun?

Victor era derutat. Se uită la Ursu. Nici vlăjganul nu prea se simțea în apele lui.

— Vă mai amintiți miracolul? se auzi vocea înnorată a Mariei. Tunelul acela fantastic în care nu pătrundea nici o undă de vijelie... Dacă este un fel de subspațiu sau de anti-spațiu în care guvernează alte legi şi alte dimensiuni? Dacă tunelul acela ne-a dus în altă parte? Nu vă mai amintiți? Cum se putea, cu atîta vijelie în jur, cu atîta sete de crimă în jur, să urcăm ca în vis? Nici nu simțeam că urcăm. Parcă ne trăgea cineva, parcă zburam... Mi se ridicau umerii. Chiar am vrut să vă spun că simt cum mi se ridică umerii şi tot corpul...

— Aiurea... îi sfîşie frățiorul cel cîrn visul. Eu, odată, după un urcuş urît, am lepădat doar un rucsac din spate şi am simțit că zbor, pe cuvîntul meu. Zău, parcă mă ridica nu ştiu cine spre cer... Dar după atîta vijelie!... Crezi că eu n-am închis ochii, acolo, în tunel, şi nu mi-am închipuit că zbor? Mai ales că-mi amintisem de povestea cu rucsacul...

— Dar tunelul? se întristă Maria. Am trecut toți prin el. Toți ne-am crucit. De ce să nu fie un subspațiu, sau un super-spațiu care ne-a schimbat direcția? Dar spectacolele pe care le-am văzut?... Şi minunea aceea dinainte de avalanşă? Cum s-a eliberat dintr-o dată tot cerul? Şi liniştea aceea? Şi universul acela de cristal...?

— E frumos... spuse Lucia. În amintire va fi foarte frumos. Maria, dacă vom mai avea amintiri... Dar Victor are dreptate. Sîntem în afara lumii şi mă îngrozesc... Nu de ceea ce se va întîmpla cu noi... Poate că vom dezlega misterul... Ci de ceea ce se va crede în lume că s-a întîmplat cu noi...

Ursu îşi izbi cu propriul pumn genunchiul, fără să-şi dea seama, şi lovitura era cumplită.

— Fir-ar să fie! spuse el. Unde dracu' e cabana aia Izvoarele? Acolo este şi telefon şi de toate... Vă mai amintiți? Ăia trei care ne-au nenorocit pe noi... că din cauza lor sîntem acum în închisoarea asta... au spus că i-a chemat cineva la miezul nopții la telefon...

— Şi coloşii! îşi aminti Dan. Şi ei au chemat cabana Izvoarele la telefon, seara tîrziu. Dacă ei i-au făcut pe ăia trei să coboare? Înseamnă că din cauza lor ne-am nenorocit noi. Din cauza coloşilor!

— Asta ar fi culmea! spuse Ionel. Să nu pățim şi noi ca Scott. Să nu murim la cîțiva paşi de depozitul de alimente şi de stația se salvare, adică de cabană...

— E foarte greu să ne orientăm, asta e! îşi mărturisi Ursu gîndul. N-avem nici o potecă, nimic. Poate că e mai puțin de un kilometru pînă la cabană, poate chiar mai puțin de jumătate de kilometru. Dar încotro s-o căutăm pe vijelie?

— Da... aprobă Victor. Sîntem ca un punct în mijlocul unui cerc. Cabana aceea cu viață şi cu de toate se află undeva pe circumferință. Vă dați seama? Cum tragem raza pînă la ea? Cum găsim direcția razei? Dacă n-ar fi viscolul ăsta, ni s-ar părea totul un joc foarte nostim...

— Dacă n-ar fi viscolul, se întristă Tic, ne-ar mai ajuta şi neghiobul ăsta de Țombi.

— Şi dacă n-ar fi şi lupii... se înfioră Maria. Dacă s-au aciuat şi pe-aici... ? Oare am scăpat de toți?

— Brrrrr! îngheță Tic. De la zbor şi vis ai ajuns la dihăniile astea... Brrrr! Zău că o să mă fac vînător, Ursule.

— Din ce în ce mai rău! izbucni invalidul. Şi mai sînt şi eu pe capul vostru... Lăsați, lăsați morala... Ştiu că trebuie să mă salvați şi că totul e de la sine înțeles, dar sînt înfuriat, şi cred că am şi eu voie să mă înfurii o dată... Mai aveți vreo drăcie din aia amară... că iar începe să mă doară. Huo!

Infirmierele erau la căpătîiul lui Dan. Îl îndopau cu medicamente.

— Sînt singurul care mai înghite ceva, spuse Dan, după ce dădu pe gît, o dată cu medicamentul, un pahar întreg de apă de zăpadă, topită la godin. E caldă, atît...

Ursu se întoarse la căldură după ce trecuse prin celelalte încăperi ale cabanei pentru a cerceta de la ferestre împrejurimile.

— Viscol şi iar viscol! anunță el. Mai sînt şi zăbrele la cîteva geamuri. Nu se vede nimic. Oare ce-a fost cu ăştia? Un geam are zăbrele, altul nu: Cum vine asta?

— Foarte simplu! îl ajută Lucia. La început fiecare încăpere a avut numai un geam. Cu zăbrele. Mai tîrziu s-a mai făcut un geam. Şi noii proprietari, sau ce-or fi fost, nu au mai pus zăbrele. Li s-o fi părut demodat.

— Mai bine puneau nişte cîrnați în loc de zăbrele, spuse Tic. Sau nişte şunci...

— Sau o roată de caşcaval, îl completă Dan. Sau nişte miere de albine şi o supă cu aburi... Pe mine mă puteți scuza. Cred că sînt în stare de delir...

— Asta e o mişelie! țipă Lucia. Fiecare să-şi trăiască singur foamea. Să nu-i mai

stîrnească şi pe ceilalţi! Mai bine spune ce e cu magazia aia din faţa casei!

— Din păcate, nu e magazie, răspunse Ursu. E un cub de piatră găurit ca un şvaiţer şi acoperit de zăpadă. Păcat că şvaiţerul ăsta foarte ciudat nu e veritabil. Mă întreb la ce-o fi folosit aici, în faţa cabanei? Fir-ar să fie!...

Simţiseră toţi nevoia să vorbească, să pălăvrăgească şi să se audă, să se sature de vorbe de toate zilele, de glume, de tînguiri, de întrebări, de duioşii, de nimicuri, de prostii. Voiau să scape de amintirea urletelor şi gemetelor şi şuierăturilor rele cu care-i îndopase vijelia. Fiecare jurase, în trecerea sa prin infernul sonor, să repete de zeci de ori cele mai banale cuvinte, ca să le înveţe a doua oară, ca să se obişnuiască iarăşi cu vocea omenească. Şi iată că se întîlneau cu cele mai banale şi mai răspîndite şi mai scumpe cuvinte din viaţa omului.

— Staţi puţin... spuse Victor cu un ton ciudat. Eu cred că ne-am prostit... Sau am vrut s-o facem pe proştii? De ce să ne considerăm noi, Coştila lui Tic, un centru într-un cerc? Dacă ar fi aşa, am avea aici telefon şi de toate, cum spunea Ursu. Adică am fi noi cabana... Ia să punem altfel problema! Cabana Izvoarele e centrul cercului şi noi sîntem undeva pe circumferinţă! Nu e mai firesc aşa?

— Şi asta cu ce schimbă situaţia noastră? întrebă Dan.

— O schimbă, Dan... interveni Lucia. În loc să graviteze circumferinţa în jurul nostru, gravităm noi pe circumferinţă în jurul unui centru, adică al cabanei Izvoarele. Bravo, Victor!

— Învăţaţi-mă şi pe mine, se rugă Tic.

— Hai să traducem, Ticuşor, o problemă foarte simplă. Noi atîrnăm de o cabană adevărată. E obligatoriu. Pentru că în această casă pustie, nelocuită, găsim mobilier de cabană. De vreme ce găsim mobilier de cabană, iar camerele sînt pustii, înseamnă că sîntem sucursala unei cabane care e locuită numai în cazuri speciale, de pildă cînd e mare aglomeraţie. Vara... Poate şi iarna uneori... Sînt unsprezece paturi, dar puteau să fie şi douăzeci. Şi probabil c-au fost...

— Poftim! spuse Maria. Eu sînt mai generoasă. Eu ofer chiar treizeci. Ce se întîmplă cu asta?

— Se întîmplă ceva foarte simplu! răspunse Victor. Gravitaţia are anumite legi. La o distanţă prea mare de centrul de atracţie nu mai gravitezi în jurul acelui centru... Înţelegi? Nu mai primeşti paturi de la el, nu mai obligi oamenii din paturi, după ce se scoală, bineînţeles, să se ducă la centru să ia masa. Devii tu singur centru cu paturi şi bucătărie. Dacă această Coştilă a lui Tic gravitează, ceea ce e clar, în jurul unei cabane, acea cabană nu poate fi decît Izvoarele, şi nu poate fi decît foarte aproape! Dacă punem la socoteală reperul einsteinian de sus, de deasupra noastră, stîlpul metalic, eu aş avea curajul să afirm că adevăratul centru de gravitaţie al acestei zone, cabana Izvoarele, se află la mai puţin de două sute de metri de Coştila noastră. Poate chiar la mai puţin de o sută de metri.

— Ai putea să-mi spui ce s-a întîmplat cu tine? întrebă Lucia.

— Ce s-a întîmplat cu noi toţi, Lucia? zîmbi Victor. Cu atîtea elemente în jurul nostru, cu aceste saltele, cu godinul acesta intact, cu burlane, şi mai ales cu pustietatea asta care urlă la cer, cum de ne-am gîndit la subspaţii şi erezii?

— Eu aş fi preferat subspaţiul sau extraspaţiul! se încăpăţînă Maria. E mai frumos.

— E mai frumos, Maria... o imploră Dan. Dar nu duce direct şi sigur la şuncă şi cîrnaţi... cum duce teoria asta banală a gravitaţiei victoriene. Zău...

— Numai să găsim pe cineva la cabană... spuse Lucia.

— Nu cred că este obligatoriu... se învioră Ionel. Totul e să găsim cabana. Uşă de fier să aibă şi tot răzbim prin ea, chiar dacă ar trebui să mă prefac în dinamită.

— Acum pot să vă spun şi eu că mor de foame, mărturisi Tic.

CAPITOLUL IX

1

La cabana "Izvoarele", în sufrageria caldă şi aerisită, era pe terminate ospăţul de prînz. O roată uriaşă de caşcaval fusese atacată cu un cuţit lung de bucătărie care-i aminti imediat lui Ion Petric pierderea Silviei. Se mîncase totuşi cu zgîrcenie.

— Domnule, eşti sigur că s-a închis drumul? întrebă a zecea oară Liviu Iordan. Nu

se poate, domnule, să rămînem aici pînă în primăvară.

— Mi s-a mai întîmplat o dată, acum zece ani... răspunse cabanierul. Şi am răbdat, ba chiar m-am simțit bine... Singur, fără să dai socoteală nimănui, fără să fii la cheremul cuiva... Dar dacă țineți cu orice preț, putem să chemăm helicopterul... De-atunci ne-am mai modernizat...

— N-avem nevoie de nici un helicopter. Scurt!

— Tot va trebui să-l chemăm, se încăpățînă cabanierul. Helicopterul sau un avion sanitar... Trebuie să ne paraşuteze alimente. Ce avem în magazie nu ne ajunge mai mult de o lună... Pentru mine ar fi fost prea destul... dar cine ştia că or să mai fie doi oaspeți... Şi încă nişte uriaşi...

— Nu trebuie să chemăm nici un avion! se încruntă Liviu Iordan. Ce o să explici dumneata? De ce nu-ți ajung alimentele? Ştii ce se întîmplă în cazuri din ăstea? Toată lumea, toate ziarele vor întreba cine mai e la cabană... Or eu nu am nevoie de publicitate, domnule. Ca să fie clar!

— Eu v-am spus că nu ne ajung alimentele, se spălă pe mîini cabanierul. O să mă rugați să chem avionul. Numai cu vin şi cu coniac n-o să putem trăi...

— Mai termină, domnule, cu avioanele ăstea, se înfurie Liviu Iordan. Pînă să le chemăm, trebuie să reparăm telefonul. S-a rupt sîrma chiar aici, sus...

Cabanierul nu păru deloc surprins:

— Am ştiut eu că ați tăiat-o. Am şi simțit cînd, că stăteam cu telefonul la ureche.

— Cum s-ar spune, bănuiai ceva... Îl amenință amical Ion Petric. Dar să ştii că am tăiat-o tot la furie. Nici nu ştiam ce facem. Am tăiat-o ca să stricăm ceva; eram otrăviți de vijelie.

— Asta n-o mai cred, rîse cabanierul. Ați tăiat-o ca să nu pot eu să dau alarma dacă se întîmplă ceva aici... După asta am dibuit că nu trebuie să mă bucur de sosirea dumneavoastră. Mai ales că venea după chemarea celorlalți la telefon. Prea se înnodau toate...

Liviu Iordan nu era mulțumit. Părea cufundat în gînduri şi mereu nega ceva, cu gesturi repetate, înverşunate.

— De ce nu se rupea? întrebă, subjugat de amintirea scenei demente, Ion Petric. De ce nu s-a rupt cînd am tras cu bățul în ea?Am tras pînă mi s-au umflat mîinile. Dacă nu scoteam pumnalul, nici dracu n-o mai tăia.

Cabanierul tresări brusc. Parcă se dădea o luptă în el, parcă voia să se opună unei presimțiri sinistre:

— Unde ai tăiat dumneata sîrma?

— Cum unde? se miră Ion Petric. Păi n-ai spus că ne-ai văzut? N-ai spus că ne-ai urmărit din pod şi de la fereastră?

— Eu ştiam că ați tăiat-o în spatele casei, aici, la legătură. Nu cred că v-ați apucat s-o tăiați chiar acolo, la stîlp?

— De ce nu, domnule? Chiar acolo am tăiat-o...

Cabanierul se ridicase de la masă. Era galben ca ceara şi se simțea cît de tare se stăpîneşte. Părea gata să facă o explozie dintr-o clipă în alta.

— Ce s-a întîmplat, domnule? întrebă Liviu Iordan. Iar vechiul dumitale traumatism?

Dacă nu l-ar fi apucat groaza trădătoare! Nu mai putea să dea înapoi. Liviu Iordan i-ar fi smuls pînă la urmă mărturisirea. Era singurul lucru la care nu s-ar fi aşteptat.

— Sîntem nenorociți... şopti el. Absolut nenorociți! Legătura telefonică nu se mai poate reface. Ați tăiat firul chiar deasupra prăpastiei. Cine zboară dincolo, pe malul celălalt, la o sută de metri, ca să-l aducă înapoi?

— N-o să-l aducă nimeni, domnule...îi răspunse Liviu Iordan nepăsător. Vom rămîne fără telefon. Ei şi?

— Am spus că nu ne ajung alimentele nici o lună de zile. Cine ne aprovizionează? Cum cerem alimente?

Liviu Iordan se uită disprețuitor spre cabanier:

— Lasă odată dracului alimentele! O să facem rații mai mici, o să ne organizăm, nu fi imbecil!

— Dumneata eşti imbecil! explodă cabanierul. Un dobitoc, un nebun!

Liviu Iordan îşi duse mîna sub pulover. Dar cabanierul nici nu se sinchisi de gestul lui.

— Trage, domnule! Trage! În gură să tragi! Dumneata eşti cel tare pentru că ai arma. Şi eu oricum voi fi sacrificat. N-o să mori dumneata de foame pentru mine. Cînd o să vezi că se duc alimentele, în mine o să tragi primul, ca să scapi de o gură. Trage

odată. În gură să tragi. Că tot n-o să am ce să mai fac cu ea. Idioților!

Explozia nefardată îl impresionă pe Liviu Iordan. Nici nu scoase pistolul. Se uită cu priviri înțelegătoare la cabanier.

— Da, domnule... își aplecă el capul. Ai toate motivele să crezi că se va întîmpla aşa... Pentru că eu sînt cel înarmat şi pentru că eu comand. Oricine ar fi fost în situația dumnitale ar fi gîndit la fel... Da, domnule! Mi-ai plăcut. Ştii să mori şi ăsta e un lucru frumos. Dar nu ştii altceva, domnule. Un amănunt nu ştii. Nu cunoşti un om. Nu mă cunoşti pe mine... Eu sînt altfel. Dacă va fi să murim de foame, vom muri toți, domnule. Poate că eu voi muri înaintea dumitale. Am spus că ştiu să plătesc. Şi eu nu pot să te condamn, nevinovat, la moarte prin inaniție, sau prin glonte... Dar asta e o teorie, domnule, un principiu. Nu m-am chinuit douăzeci şi trei de ani ca să mor de foame...

— Şi totuşi vom muri de foame... spuse cabanierul.

— Nu, domnule... Vom trăi. Cu ce avem şi cu ce vom avea. Vom mînca zăpadă, dacă va fi nevoie, ne vom mînca bocancii, hainele, vom trăi din vin, din ramuri de brad... Nu se moare de foame atît de uşor, în ziua de azi...

— Am mai trăit, tot aici, în cabana asta, o urgie. V-am spus. Am avut mai multe alimente decît acum... Mi-am mîncat şi cîinele, m-am hrănit cu vin şi țuică, şi era mai multă băutură decît acum... şi cînd m-au găsit primele echipe de alpinişti, aproape mort, nu mîncasem de zece zile nimic, pentru că nu mai aveam ce... Mi-am ros şi bocancii... Trei luni... Nouăzeci de zile.

Ion Petric era cutremurat de cele ce auzise şi mai ales de tonul de nepăsare din vocea cabanierului. Parcă povestea întîmplarea altcuiva. Liviu Iordan nega mereu din cap:

— Nu, domnule! Nu vom muri de foame. E stupid să ne gîndim la asta. Dar vom trece din momentul ăsta la rații minime. La gram. Numai ca să ne ținem zilele. Şi cine nu le respectă... Atunci, da! Atunci ne vom îmbogăți rațiile, eu şi cel dintre voi care va rezista ispitelor. Pentru că într-un astfel de caz nu încape iertare şi înțelegere. Execuție pe loc! Vom suferi toți!

— Şi totuşi vom muri de foame... spuse cu acelaşi glas obosit şi indiferent cabanierul. Vă jur...

— Poate că se vor alarma cei de jos... îşi dădu cu părerea Ion Petric. Cînd vor vedea că nu răspunde nimeni la telefon.

— Nu se va alarma nimeni... Înainte de a coborî cei pe care i-ați chemat, am vorbit cu ei chiar despre urgie. Le-am spus că de astă dată o înfrunt şi că o să rezist. Le-am spus că abia o aştept ca să mă odihnesc o iarnă întreagă. Le-am jurat că dacă se abate urgia voi tăia firele telefonului... Şi n-am glumit, şi ei ştiu că n-am glumit... Nimeni n-o să se intereseze de cabana asta... o să vedeți... Vom muri de foame... Zăpada o să ne acopere... Nici n-o să mai putem ieşi din casă. Dar nici n-o să avem de ce. Ne vor păzi lupii... Poate că o să mîncăm carne de lup... dacă n-or să mănînce ei carne de om... Acum zece ani îi priveam de la geam. Treizeci şi patru erau... N-aveau pe unde să coboare în vale şi se adunaseră în jurul cabanei... Ştiți cîți au rămas din ei pînă cînd am mai putut să mă ridic la geam şi să mă uit? Şase... Şase din treizeci şi patru... Întîi la o zi, mai tîrziu la două zile, apoi la trei zile săreau asupra unuia dintre ei şi-l sfîşiau. Iar cînd au venit alpiniştii n-au mai găsit decît patru. Noroc că au avut arme la ei... De foame o să murim...

Tînguirile cabanierului începeau să-l enerveze pe Liviu Iordan. Se răsti la el:

— Deocamdată trăim, domnule. Taci! Gata! M-am săturat! Trecem la rații. Cine nu le respectă, moare imediat. Şi ca să nu moară, dintr-o eroare, vom duce toate alimentele în magazie, şi băutura, şi vom încuia magazia cu trei lacăte. Fiecare va avea cheia unui lacăt. Numai toți trei, împreună, vom putea să descuiem magazia şi să scoatem alimente. Ne vom lua în fiecare dimineață rația. Şi vom scăpa de tentații. Ai trei lacăte?

Erau mai multe lacăte noi şi fiecare avea cîte două chei. Le aleseră pe cele mai sigure. Cheile de rezervă le azvîrliră aiurea în zăpadă. Nu se duseră cu mîinile goale spre magazie. Mai întîi dădură jos din rafturi toate alimentele: cutii de conserve, zahăr, ciocolată, salam, biscuiți, bomboane, sticle cu diferite băuturi, covrigi, alune. Le încărcară cu grijă în coşuri, ca să nu se spargă sau să se rupă ceva.

— Ce tot spuneai, domnule, că o să murim de foame? arătă Liviu Iordan spre coşurile încărcate. Păi numai aici cîte provizii avem!...

— O să vezi dumneata peste două săptămîni... cînd o să ajungem numai la zahăr şi la caşcaval, sau peste o lună de zile, cînd o să ajungem numai la bomboane sau la alune... dacă o să mai ajungem...

Magazia era lipită de spatele cabanei, o construcție greoaie, făcută numai din bolovani sudați cu mortar. Se intra în ea numai prin interiorul cabanei, iar aerisirea se făcea prin două ferestruici pătrate, cu latura cam de jumătate de metru, fiecare zăbrelită cu drugi de fier şi apărată cu plase de sîrmă. Interiorul ei îl cam dezamăgi pe Liviu Iordan. Rafturile erau aproape goale, doar cîteva cutii de conserve şi nişte săculeți cu făină, alături de borcane cu murături şi tuburi de cicoare. Pe o grindă erau agățate două şunci, un şir de cîrnați şi trei plase cu cartofi.

— Mai e nişte ceapă şi usturoi şi o mulțime de morcovi acolo, în nisip, arătă cabanierul spre un ungher al magaziei. Morcovi o să roadem...

Se întoarseră cam abătuți în sufragerie, mai ales Ion Petric, care se aşteptase la un adevărat depozit de alimente. Numai bucatele de pe masa lor de prînz uitaseră să le încarce şi să le transporte.

— Cunoşti istoria cabanei ăsteia? întrebă Liviu Iordan.

— Din fir în păr... răspunse cabanierul. Nu există cabană în munții ăştia pe care să n-o cunosc pînă la ultimul secret.

— Şi de ce te-ai întors dumneata tocmai la asta? Mi se pare, dar de fapt ai spus şi dumneata, că e prima cabană la care ai revenit.

Paul Bălan ştia că ar fi o neghiobie să mai tăgăduiască:

— Pentru că e singura cabană din părțile ăstea care are o pivniță dublă. Cele mai multe nici n-au pivniță... Mi-am spus şi eu: şi pivniță şi magazie şi pivniță dublă... cam ciudat!

— N-ai avut timp prima dată s-o cercetezi?

— Am avut destul timp, răspunse cabanierul. Mai ales că m-a prins urgia singur. Dar pînă anul trecut n-am ştiut că are pivniță dublă.

Liviu Iordan tresări. Era un amănunt la care nu s-ar fi aşteptat. Dar oare ajungea un singur amănunt? Şi cum se integra el în acel testament foarte concis: Iulie şi Cabană?

— Ai coborît pînă acum în cea de-a doua pivniță?

— N-am avut cînd... Şi nici nu ştiu pe unde se coboară. Nu eram prea grăbit. Am o întreagă iarnă înainte.

— Da... înțelese Liviu Iordan. Vom începe cercetarea metodic, dacă vom găsi de cuviință să căutăm aici. Domnule... Înainte de a căuta trebuie să gîndeşti: unde să cauți? Cum să cauți?

— Ce să cauți? îl completă Ion Petric,

— Dar lucrul cel mai important este să te gîndeşti, domnule, să nu te repezi la întîmplare. Să te gîndeşti cu anii, dacă e nevoie. Să cauți idei şi să le potriveşti unei situații. Să stai cu ochii închişi o lună de zile, aici, în cabana asta, şi pe urmă să te duci într-un loc şi să spui: aici e taina. Şi taina să fie chiar acolo...

Iarăşi vorbea cu pasiune şi iarăşi cei doi îi simțiră forța şi hotărîrea.

— Numai că s-ar putea să nu fie nici o legătură între taină şi cabana asta... continuă el. Pentru că cheile nu se potrivesc, domnule. *În iulie* s-a întîmplat istoria aceea mare... şi la o *cabană* s-a consumat ultimul act... dar asta e prea... ca o clanță, domnule, nu e o cheie... E prea banal. Nu e o taină! Nu se combină cum ar trebui, cum le-aş fi dorit... De ce să-mi transmită cu atîta înverşunare şi vehemență ceva ce ştiam? Ceva care nu mă lămureşte deloc... Sau n-ați înțeles dumneavoastră bine ceea ce v-a spus el, sau încă n-am dat eu peste combinația cea bună... *Cabană şi iulie. Iulie şi cabană!* Ce poate fi, domnule?

Se lăsă o clipă de tăcere, dar tot Liviu Iordan părea cel mai grăbit, cel mai preocupat:

— Nu înțeleg ceva... Da... Dumneata spuneai că ştii ceva despre cabana asta. Cine a construit-o, domnule? Cine a fost proprietarul ei? Cine s-a perindat pe aici? Cine a avut interese aici? Cum putem noi să aflăm?

— Prea multe nu ştiu, răspunse cabanierul. Ştiu ceea ce cunosc şi alții... Poveşti în jurul ei există destule... Se zice că a ridicat-o un mare industriaş pentru fiica sau pentru nora lui... Sînt numai zvonuri... Dar a fost a unui om mare din Bucureşti... Asta sigur... Dacă vă interesează numele...

— Şi pe urmă? întrebă Liviu Iordan.

— Pe urmă... cam la vreo zece ani şi mai bine... adică pînă la război şi primul an după război, a fost a unei bănci mari din Bucureşti... Dacă vă interesează numele...

— Şi pe urmă?

— Pe urmă... ca toate cabanele. Cîțiva ani a rămas pentru salariații băncii, pe urmă, ca toate celelalte, pentru toți turiştii...

— Încă nu ştiu ce înseamnă, încă nu ştiu ce combinaţie trebuie să dea cele două cuvinte, medita Liviu Iordan. Dar abia acum încep să cred şi să mă conving că aici, în cabana asta, se află taina...

În clipa aceea se auziră bătăi puternice în uşa cabanei.

2

Liviu Iordan îşi duse fulgerător mîna sub pulover. Privirile îi luceau ca oţelul şi-l ţinteau pe cabanier...

— Cine e, domnule? întrebă el cu acelaşi şuier rău şi ameninţător în voce. De ce n-ai spus, domnule?

— Să mă trăsnească Dumnezeu! începu să se jure cabanierul. Eu singur am rămas aici, iar altcineva n-a venit înaintea dumneavoastră. Aţi fi găsit urme dacă ar fi venit cineva şi s-ar fi ascuns. Iar pe vijelie nu poate să urce nimeni; încă nu s-a pomenit o asemenea ispravă... Să nu fi fost o părere.

Dar nu fusese o părere. Pentru că bocăniturile se înteţiră: nu se mai ciocănea cu mîna, ci se izbea cu vîrful bocancului. Şi parcă se deosebeau două sunete simultane.

Cei trei nu se mişcaseră de la locurile lor, atît de năuciţi erau. Cînd Iordan îi făcu semn lui Petric să dispară, se auzi uşa de la intrare deschizîndu-se, adică se auzi închizîndu-se zgomotos, zdrăngănind şi bubuind, pesemne împinsă de vijelie.

— De ce n-ai încuiat uşa, imbecilule? mai avu vreme să scrîşnească Liviu Iordan în direcţia cabanierului.

— Păi cine s-a gîndit c-o să avem oaspeţi? răspunse Petric în locul celui insultat.

Cu aceste cuvinte fură întîmpinaţi la cabana Izvoarele cei doi cireşari care porniseră de pe un oarecare punct al unei circumferinţe spre un centru gravitaţional... Ursu şi Victor.

Surpriza era mare pentru ambele părţi, cu oarecare deosebire: tabăra Coştilei era uimită, cea a Izvoarelor de-a dreptul stupefiată.

— Cum aţi ajuns aici? întrebă cabanierul, uitîndu-se la cei doi cireşari ca la două arătări căzute din cer.

— Asta ne întrebăm şi noi... zîmbi Victor. Am crezut tot timpul că poteca nu poate duce decît în iad.

— Nu cumva vreţi să spuneţi că aţi urcat pe vijelie? întrebă din ce în ce mai neîncrezător cabanierul. Păi unde v-a prins vijelia? Veneaţi spre Izvoarele?

— Nu... răspunse Ursu. Nici nu ne-am gîndit să urcăm spre Izvoarele. Mergeam ca tot omul de la *Poieniţa* la Mitiş, dar spre seară, mai încoace de Furcile Moşului, ne-a prins vijelia. Şi-am căutat refugiu la o stînă părăsită, după Şaua Mare, într-un bordei nenorocit.

— Dar cine v-a învăţat aşa de bine locurile? Că dacă porneaţi pe vijelie spre oraş sau spre Mitiş, nu mai eraţi la ora asta în viaţă...

— Poate că nici nu mai sîntem... zîmbi din nou Victor. Cabanierul de la *Poieniţa* ne-a învăţat. Şi tot el ne-a spus să profităm de primul răsărit de soare al vijeliei, de prima ei dimineaţă, cînd se mai domolesc stihiile, şi să căutăm un adăpost ca lumea, o cabană, sau cam aşa ceva...

— Nu se poate! spuse cabanierul. Aristide v-a dat o asemenea povaţă? Nu se poate! Asta ar fi fost mai rău decît să vă spună să vă tăiaţi gîtul. Nu-i moarte mai sigură decît să porneşti la drum o dată cu primul răsărit de soare al vijeliei. Atunci ajunge ea la turbare, la culmea turbării... Asta nu putea să v-o spună Aristide!

— Am înţeles noi pe dos... se retrase Victor.

— Să nu vă fi pus cineva gînd rău, îşi dădu cabanierul cu presupusul. Dar nu Aristide, asta în nici un caz... Altcineva...

Atunci interveni în discuţie şi Liviu Iordan:

— E inutil, domnule... i se adresă mai întîi cabanierului. De vreme ce dumnealor au ajuns aici, înseamnă că au fost învăţaţi bine sau au avut inspiraţie bună. În doi se urcă întotdeauna mai uşor...

— Dar nu urcuşul contează aici! îndrăzni cabanierul să-l contrazică. Toată nenorocirea şi răutatea e în vijelie. Poate să fie drum ca-n palmă şi te zdrobeşte ca pe-o coajă de ou... Aţi făcut o ispravă nemaipomenită! Numai că...

— Numai că... nu sîntem numai noi doi! spuse Ursu. Sîntem exact şapte, şi dacă-l adăugăm şi pe Ţombi, căţelul...

Cabanierul căută un reazem în sobă, într-atîta îl cuprinsese ameţeala. Şapte persoane! Nu două, nu patru... Încă nouă persoane...! Zece în total... Dumnezeule!

Chiar şi Liviu Iordan tresări cînd auzi cifra şi parcă deveni incredul. Numai Ion Petric se strîmba ştrengăreşte la el:

— Adică vreți să spuneți că ați urcat toți cei şapte de la *Poienița...* Şi cele două fete... Asta e glumă!

— Toți cei şapte... admise Ursu cu un oftat în voce.

— Şi ceilalți unde-s? întrebă cabanierul.

— Dincolo, la Coştila... răspunse Victor. Avem şi un rănit printre noi: o fractură a gambei...

— Unde e Coştila? Pînă la Coştila sînt...

— Mai puțin de o sută de metri... îl întrerupse Ursu pe cabanier. Acolo am poposit, adică am căzut acolo, şi am plecat în recunoaştere ca să găsim o cabană adevărată.

— Ați nimerit la Izvoraşul, aici, în vale? se interesă cabanierul. Păi cum ați deschis uşa?

Liviu Iordan se uită cu milă la cabanier:

— Asta te preocupă pe dumneata? Cum se deschide uşa unui adăpost? După ce răzbesc prin iad îi întrebi cum au sărit pîrleazul... Mai bine aranjează-ți tejgheaua. Ca să fie clar!

Cabanierul înțelese că trebuie să-şi țină gura şi mai înțelese asta şi Petric. Dar şi cei doi cireşari simțiseră în vorbele lui Iordan un ordin subînțeles.

— Cred că se găseşte o cameră cu mai multe paturi, trecu Victor la atac. Ne-ar trebui una cu vreo opt... cu şapte nu prea se obişnuieşte...

— Nici cu opt, în anumite situații... îl avertiză Liviu Iordan. Şi nici cu patru... Şi nici cu douăsprezece. Bineînțeles, numai în anumite situații.

— N-am ştiut că toată cabana e ocupată... glumi Victor. Am fi ales alta... mai pustie şi mai ospitalieră.

— Eu credeam că v-ați instalat în ea, ripostă imediat Liviu Iordan. Credeam că ați venit într-o vizită de curtoazie...

— Păi de ce să nu stea aici?! se miră Ion Petric. Sînt atîtea camere libere...

— Ştii dumneata foarte bine pentru ce! îl fulgeră Liviu Iordan. Ştii de ce eşti aici! Ştii ce dispoziții sînt! Du-te sus şi controlează aparatul!

— Care aparat? întrebă Ion Petric ca un nătîng.

— Cel mic! îi făcu semn de "şterge-o" Liviu Iordan. Cel cu antenă dublă. Tot nu e clar?

Ion Petric se supuse cu greu, parcă ezitînd, alungării sale atît de evidente, în ciuda unui camuflaj abil. Dar nimeni nu auzi paşii lui bocănind pe trepte.

— E o situație specială... părea că se scuză Liviu Iordan. Cabana trebuie să rămînă aşa cum este. E o asemenea situație, că explicațiile sînt imposibile şi chiar primejdioase. Altceva nu pot să vă spun şi nici nu ar fi bine pentru dumneavoastră să ştiți. Principalul e că ați găsit adăpost.

Victor începu să se scarpine în cap:

— Dacă spuneți dumneavoastră că e o situație specială... probabil că este... Dar şi la noi, acolo, la sucursală, e o situație destul de specială.

— Ați găsit-o ocupată? simulă mirare Liviu Iordan.

— Nu! spuse Victor cu un început de zîmbet în colțul buzelor. Înseamnă că nu vă interesează gestiunea cabanei şi că nu e o stare generală de inventar... Alta trebuie să fie cauza situației speciale din zona dumneavoastră... La noi cauza e tocmai pustietatea... Adică, în afară de cîteva paturi de fier, şi de cîteva saltele, şi de cîteva scaune de fier, şi de cîteva mese de fier nu se mai găseşte nimic altceva. Adică mai este şi un spălător, dar altceva nu mai este. Nici măcar o surcea. Nici măcar un fir de la o pătură. Nici măcar o cutie goală de conserve... Deşi la intrare, deasupra uşii, ne-a primit o urare optimistă: Bine ați venit!

Liviu Iordan clătină din cap...

— După cîte înțeleg eu, ați avea nevoie cam de următoarele obiecte: şapte pături, adică paisprezece pături, şapte cearşafuri, adică paisprezece cearşafuri, şapte prosoape, adică...

— Adică prosoape avem... spuse Ursu.

— Nu-i nimic... se dovedi foarte generos Liviu Iordan. Ca să fie tot paisprezece. Să zicem două fețe de mese...

— Mai bine ceva peste fețele de mese... zîmbi Ursu.

— Bine, bine, înțelese Liviu Iordan. Deci şapte tacîmuri complete: cu pahare, cu solnițe... Mă rog, complete...

— Mai avem şi noi nişte ustensile pentru transportul alimentelor de la masă la gură, zîmbi iarăşi Ursu.

— Cu atît mai bine, aprobă celălalt, fără să i se mişte un muşchi de pe faţă. Şi probabil aţi avea nevoie de cîteva braţe de lemne...

— Mai bine zis de lemne! spuse Victor înfricoşat de semiprecizia primejdioasă a raţiei.

— Sînt destule lemne? întrebă Liviu Iordan spre cabanier. S-a auzit?

— Sînt destule! răspunse cabanierul. Dacă s-ar putea preschimba în altceva...

— Încă n-am ajuns la comentarii! îi atrase atenţia Liviu Iordan. O întrebare precisă, un răspuns precis! E clar?

— Lemne sînt... Pentru că sînt libere camerele din cabană... adăugă Paul Bălan. Ca să se priceapă de ce unele chestii pot fi şi unele nu vor mai fi. E clar?

Liviu Iordan se încruntă doar, auzind comentariul îndărătnic al cabanierului, dar întrebarea de la sfîrşit îi aprinse scîntei în priviri.

— Domnule! Mi se pare că trebuie să faci ordine în magazie şi în pivniţă. Lasă tejgheaua... Aşa... Cred că vă puteţi instala bine pentru un timp... cu ceea ce vi se va da...

— Da! făcu politicos Victor. Dar ştiţi... Mai avem nevoie de ceva, tot atît de important ca lemnele. Tot pentru combustie, pentru combustia internă a fiecăruia...

— Din păcate, la capitolul ăsta sîntem neputincioşi, ridică din umeri Liviu Iordan. Nu vă putem oferi nimic...

— Poftim!? tresări Ursu. Dar aici nu sîntem la cabana Izvoarele? Şi cabana nu trebuie să-şi hrănească oaspeţii?

— V-am spus care este situaţia, spuse calm şi ferm lunganul cu figură mică, de copil. N-a sosit la cabană transportul de alimente... şi după cum, probabil, vă imaginaţi, nu poate să mai sosească... pînă în primăvară... Altă situaţie specială...

Victor devenise dintr-o dată bănuitor şi atent:

— Dar asta nu înseamnă, de fapt, un fel de condamnare la moarte? Ce să facem cu lemnele? Bine, scuzaţi... cu lemnele avem ce face... Dar cu tacîmurile ce să facem?... Nu e cam crudă farsa dumneavoastră?

— Domnule, eşti în eroare. Nu e farsă...

— Dar dumneavoastră cît timp rămîneţi aici? întrebă Victor aproape zăpăcit, neînţelegînd bine ce se întîmplă.

— Domnule, nu am obiceiul să primesc întrebări în anumite situaţii... răspunse Liviu Iordan cu subînţeles. Iar anumite întrebări ne le primesc în nici o situaţie.

Era un ton ferm, neclintit, care trăda o energie şi o hotărîre de oţel. Iar figura omului rămînea imobilă, chiar atunci cînd accentua exagerat unele cuvinte.

— Nu am fost nepoliticoşi, interveni Ursu. Omul nu se miră cu gura închisă sau vorbind în gînd. Mai ales cînd nu e singur... N-am mîncat de multă vreme şi am venit la *cabană* să cumpărăm alimente... De fapt, am venit să locuim aici, dar pentru că dumneavoastră spuneţi că e o situaţie specială...

Cei doi tineri priveau ostentativ bucatele de pe masa la care prînziseră locatarii cabanei-centru. O roată de caşcaval abia atinsă, o pîine uriaşă din care se tăiase un sfert, un salam cît braţul unui copil, tot cam pe un sfert amputat. Şi cutiile goale de conserve, şi sticlele pe care Ursu izbutise să descifreze: Fetească Neagră de Urlaţi.

— Asta e tot ce avem! răspunse Li viu Iordan privirilor celor doi. Şi bineînţeles că vom ceda... să zicem jumătate. Dar nu cred că o să ajungă nici pentru o zi...

— Şi dumneavoastră o să vă ajungă restul pînă la primăvară? nu se mai putu abţine Victor.

Liviu Iordan cumpăni un moment situaţia;

— Înţeleg... Da... Domnule, aş putea să te dau afară...

— Sîntem împreună... îl întrerupse Ursu.

Liviu Iordan cumpăni un moment situaţia.

— Da. Aş putea să vă dau afară pe amîndoi, dar înţeleg că sînteţi într-o situaţie disperată, înţeleg că sînteţi flămînzi, şi că toate cuvintele vă trec prin burtă. Asta e una. A doua: foarte rar, numai în momente capitale, cînd e vorba literalmente de viaţă sau moarte, îmi schimb părerile şi-mi retrag hotărîrile...

— Vă înţeleg şi eu, începînd din momentul ăsta, răspunse Victor. Tot ce este în jurul dumneavoastră nu există în afara dumneavoastră, ci în raport cu dumneavoastră... Adică: adevărul sau eroarea este ceea ce credeţi sau ceea ce hotărîţi dumneavoastră... Bineînţeles în momentele esenţiale, adică în singurele momente care contează în viaţă...

— Cred că e chiar aşa! acceptă Liviu Iordan. Ai înțeles foarte clar. Stai, domnule! Ştiu ce vrei să spui. Vrei să spui că aşa începe, sau aşa supraviețuieşte tirania...

— Sau aşa sfîrşeşte... adăugă Victor. Ca să fie ciclul complet. Eu am căutat să fiu politicos...

— Asta mă interesează destul de puțin; e ceva insignifiant pentru mine. Dumneata ai căutat altceva şi ai obținut. Ai căutat o adeverință. Da, domnule! Eşti un tînăr inteligent... Dacă nu mulțumeşti, înseamnă că te simți jignit. Nici asta nu mă interesează... Altceva?

— Cred că ştiți în ce situație ne aflăm... începu Ursu.

— Nu mai e nevoie! îl opri Liviu Iordan. Veți primi ceea ce vi s-a promis. Altceva nu este... Nu înțelegeți?! *Nu este!*

— Înțeleg! se înfurie Ursu. Înțeleg şi ceea ce vreți sau nu vreți să se înțeleagă. Şi să nu vă închipuiți dumneavoastră că ați reuşit să ne impresionați. Cu voce, cu gesturi, cu autoritate... Astea-s bune pentru alții. Ce vreți să ne arătați? Că ați ocupat cabana? Că sînteți nu ştiu cine? E inuman ce se întîmplă aici. Asta e!...

Liviu Iordan nu părea deloc ofensat sau atins:

— Puteți să găsiți orice calificativ, spuse el. Atîta vreme cît nu se transformă în acțiune, pur şi simplu nu mă interesează. Şi eu pot să spun despre o carte sau despre un autor orice-mi trece prin cap. Ei şi! Prietenul dumitale a sesizat foarte bine...

— Da... interveni Victor. Dar a explica nu înseamnă a accepta. Ăsta e totuşi un adevăr în afara dumneavoastră.

— Deocamdată nu-l simt, răspunse foarte calm Liviu Iordan. Încă nu a intrat în relații cu mine acest adevăr. Dar cred că ar trebui să ne grăbim. Nu vă puteți plînge că n-ați fost primiți cu destul interes. Sînteți prea tineri pentru convorbiri definitive, şi cu toate acestea... Îmi mențin părerile favorabile. Şi ca să fiți pe deplin edificați, nu mi-am făcut nici o părere proastă despre dumneavoastră. Dimpotrivă... Îmi dau perfect seama în ce situație vă aflați şi asta pentru mine înseamnă întotdeauna a *scuza.* Ca să fie foarte clar! Dar să nu uitați totodată că acțiunea naşte contraacțiune. Prompt şi dur! Deci!

Ultimul cuvînt fusese rostit ca o poruncă: "Luați ce vi s-a dat, înțelegeți ce vi s-a spus", cam acestea erau semnificațiile voite ale cuvântului.

Şi Ursu şi Victor erau nesiguri şi neliniştiți. Omul impusese anumite lucruri, ca nişte adevăruri definitive, şi părea greu de clintit din convingerile lui. Şi parcă împrăştia prin fermitate şi forța lui o undă de fascinație. Dar dincolo se aflau prietenii bolnavi şi flămînzi care nu puteau să înțeleagă şi să accepte situațiile speciale şi nu aveau cum să simtă puterea cvasihipnotică a omului cu fața mică, de copil.

— Şi pentru o convorbire telefonică urgentă sînt necesare explicații? întrebă Ursu, apropiindu-se de telefon.

— Da! răspunse Liviu Iordan după ce ezitase o clipă. Ezitarea îl surprinse pe Victor şi se străduia să înțeleagă

cauza ei. Dar părea de neînțeles. De ce erau necesare explicații, în situația în care se aflau, pentru a obține o convorbire telefonică? Explicațiile erau atît de fireşti şi de subînțelese. Cum să nu se telefoneze pentru a se anunța...

Dar Ursu începuse să dea explicațiile:

— Nu ştie nimeni unde sîntem, spuse el. Aveam cu totul altă direcție cînd am plecat de la *Poienița.* E de la sine înțeles că vrem să ne anunțăm părinții, ca să nu-şi închipuie nu ştiu ce...

— Nu ştie absolut nimeni că ați urcat spre Izvoarele?

— Absolut nimeni! spuse Ursu. Dar nu vrem numai să-i anunțăm pe cei de-acasă. Vrem să facem şi ceea ce n-ați făcut dumneavoastră... Adică să cerem ajutor.

În clipa aceea Victor găsi cauza ezitării lui Liviu Iordan şi simți un fior rece pe şira spinării. Dar izbuti să se domine. Şi mai ales izbuti să-şi ascundă emoția care voia să-i altereze vocea:

— Lasă, Ursule... Legătura telefonică e tăiată.

Şi pentru prima dată de la începutul convorbirii, pe figura lui Liviu Iordan se ivi o tresărire care se prelungi într-o cută de nemulțumire.

— De unde ştii dumneata că legătura e întreruptă? întrebă el, cu aceeaşi voce impasibilă.

— N-am spus că e întreruptă, preciza Victor. Am spus că e tăiată... Ceea ce presupune o intenție, nu un accident...

— Domnule! se încorda Liviu Iordan. Raționamentul e desăvîrşit. E cutremurător, domnule! Ştiu de la ce ai pornit. De la o ezitare... Şi cu toate acestea, domnule, desființarea legăturii telefonice se datorează unui accident!

Victor negă. Era convins că nu greşeşte. Nu putea să se gîndească la otrava nebuniei dinaintea furtunii.

— Sau poate că e o simplă întîmplare concluzia dumitale, continuă Liviu Iordan. Poate că n-a existat raţionamentul. De ce am ezitat, domnule?

Victor ezită la rîndul lui, tot o ezitare de o clipă:

— Din aceeaşi cauză care m-a făcut pe mine să ezit, răspunse el. Ca să se afle mai multe. Ca să aflaţi care este situaţia noastră reală, în cazul dumneavoastră. Ca să ştiţi dacă se cunoaşte soarta noastră... Ca să aveţi cît mai multe atuuri în mînă.

— Şi dumneata de ce-ai ezitat?

— Exact pentru acest lucru! răspunse Victor. Ca să aud această întrebare. Ca să aud o întrebare, nu un raţionament, ca să vă aud pe dumneavoastră întrebîndu-mă de ce am ezitat...

Liviu Iordan căzu pe gînduri, apoi spuse cu o voce care şoptea:

— Vrei să spui... dar se opri cu intenţie.

— Da... îl continuă Victor. Vreau să spun că am aflat şi eu ceva despre dumneavoastră. Nu vă puteţi impune întotdeauna adevărurile, chiar cele proprii. Aveţi şi momente de nesiguranţă şi... probabil că ştiţi: orice cantitate din infinit este egală cu infinitul...

De cîteva minute, cabanierul era martorul mut şi vizibil al convorbirii dintre Liviu Iordan şi cei doi cireşari. Simţind o pauză rece în convorbire, interveni cu ceea ce-l frămînta pe el:

— V-am pus la o parte aşternuturi, tacîmuri şi celelalte, anunţă el. Lemne puteţi să luaţi din spatele cabanei, de lîngă magazie, cîte vreţi... Sînt acolo pentru doi ani... tot acolo o să găsiţi şi o sanie, adică o ladă pe tălpici, ca să faceţi mai uşor transportul.

Cabanierul părea binevoitor şi prietenos, dar cînd ajunse la împărţirea alimentelor, deveni viclean şi avar. Împărţi totul, tot ce se afla pe masă, pe din două, dar la fiecare aliment folosi cîntarul şi la fiecare cîntărire folosi vicleşuguri.

— Asta-i tot ce avem... se tînguia el întruna. Şi băuturile s-au terminat. De-aceea s-au dus ceilalţi la oraş. Ca să aducă provizii...

— Dacă mai găsim ceva, împărţim, îi asigură Iordan.

— De unde? Unde să găsim? se răstea la cer cabanierul.

3

Erau vreo optzeci de metri de la cabana-centru la sucursală, de la Izvoarele la Coştila, cum începuseră să fie denumite. Optzeci de metri cu nămeţi cît casa, cu vijelie necurmată, cu obstacole sub care se ghiceau bolovani sau jnepeni. Şi trebuia făcută pîrtie pentru sanie. Cei patru băieţi valizi munciră pe rupte, aproape un ceas, pînă izbutiră să taie în zăpada îndopată o pîrtie ca vai de lume. Primul transport de lemne fu mai greu.

Pe urmă pîrtia se mai adînci, se mai lărgi, şi ca nu cumva să fie nevoiţi s-o mai facă o dată, umplură sania de şase ori cu cele mai bune lemne care se aflau în spatele cabanei. Numai butucei unul şi unul, aleşi pe sprînceană, îndesaţi într-o sanie care nu mai avea fund. Tot antreul Coştilei era plin de lemne, aranjate în grămezi şi grămăjoare, după mărime şi calitate.

Abia după aceea sună clopoţelul neauzit care vestea prima masă a zilei. Din caşcaval, salam, muştar, ceapă, ceai, zahăr, fasole verde de conservă, cicoare cu ghiotura şi pîine, fetele izbutiră să pregătească un adevărat festin. Din fiecare cîte puţin, e adevărat, dar cu atîta artă tăiat, şi mai ales pîine în felioare şi bucăţele prăjite, şi feliuţe de salam tăiate în patru, şi năsturei de caşcaval, şi boabe şi păstăi de fasole, răspîndite în farfurii pe toată suprafaţa lor... oh! nu mai părea puţin. Părea mult, pentru că se mînca încet, rar, fără vorbe, parcă se oficia o rugăciune a gesturilor şi a atitudinilor. Dacă n-ar fi fost totul atît de bine drămuit şi împărţit, dacă nu s-ar fi calculat raţiile cele mai exacte şi mai estetice, n-ar mai fi rămas nimic din proviziile sărace aduse de la nerudele bogate. Dar pregătite, prezentate şi mai ales mîncate după ritualul impus de cele două gospodine, proviziile parcă nici nu fuseseră atinse. Mai rămîneau pentru cel puţin încă două mese foarte estetice. Festinul se încheie cu un ceai foarte generos în apă de cea mai bună calitate.

Apoi începu revolta. Prima izbucnire avea forma cu păr scurt şi blond a Luciei.

— E o mişelie! îşi încleştă ea pumnii. Eu dacă aş fi fost în locul vostru...

— Mai bine că n-ai fost! spuse Ursu, care de cînd ieşise din cabană fără alimente era mereu încruntat şi neliniştit.

— De fapt, care este situația noastră reală? se trezi Maria. Avem vreo şansă ca să supraviețuim?

— Dacă am scăpat noi din bordei... Îşi aminti frățiorul. Pînă cînd terminați voi cu filozofia, o să termin şi eu cu ceva...

— Stai, Ticuşor, numai o secundă, îl rugă Victor. Ca să afli şi tu cum era să ne ucidă cabanierul de la *Poienița...* Ai ştiut, şi voi ați ştiut, că perioada cea mai cumplită a vijeliei este chiar în primele ore ale primului răsărit de soare?...

— Cum!!? sări Ionel ca ars. Vrei să spui că...

— Da... confirmă Ursu. Aşa au zis ăia din palat, că nu e timp mai rău şi mai turbat într-o vijelie decît atunci cînd îi răsare soarele, cînd primeşte binecuvântarea răsăritului... Dacă scăpăm, trebuie să ne răfuim cu cabanierul de la...

— Stați un moment! îi rugă Ionel.

— Nu prea avem unde să fugim, îl lămuri Dan. Eu nici nu pot să fug... Cum ai reuşit tu să înțelegi aşa anapoda?... Dacă am fi murit...? Dacă unul dintre noi şi-ar fi rupt ceva?

Ionel se apropie de patul invalidului:

— Eu sînt călăul, mărturisi el cu tristețe cumplită în priviri. Mi-a fost teamă că ne va prinde somnul şi înghețul în bordei şi mi-a venit în minte... adică am scornit povestea cu răsăritul soarelui care îmblînzeşte vijelia... Dacă v-aş fi spus că am citit undeva, nu m-ați fi crezut... Aşa că...

— Aşa că... trebuie să-ți mulțumim toți! îl împunse Dan cu degetul. Poate că am fi scăpat oricum, că nu ne lăsam noi pe colții lupilor, dar oricum ne-ai activat... ne-ai făcut să ne fie teamă că vom pierde clipa cea mai prielnică...

— Eşti un scîrbos! îl strîmbă Maria pe Dan. De ce nu recunoşti adevărul? Dacă nu ne era teamă că o să pierdem clipa cea mai prielnică, am fi rămas în bordei, aşteptînd să plece lupii. N-am mai fi născocit planuri de salvare imediată şi poate că nici Victor nu s-ar fi gîndit la "Zidul Speranței şi Răzbunării". Ați uitat cum adormisem acolo... Două ore dacă mai întîrziam, tot muntele se prăvălea peste noi...

Îi uni pe toți acelaşi tremur, aceeaşi imagine. Dacă Ionel nu i-ar fi grăbit cu născocirea lui, cu "Răsăritul Speranței", ar fi aşteptat în bordei nu plecarea lupilor şi viața, ci urgia, lespezile gigantice de milioane de tone ale mormîntului de zăpadă.

Dar cireşarul erou îşi ascunse capul între umeri şi spuse de undeva, din spatele apărătoarei cu codițe:

— Da... Şi ce dac-am ajuns aici? Mi se pare că tot peste nişte lupi am dat. Iar în bordei, dacă ne-ar fi ocolit avalanşa, n-am fi murit de foame? Am mutat mormîntul mai aproape de cer...

Ursu şi Victor povestiră în toate amănuntele strania convorbire de la Izvoarele.

— Hopa! se auzi vocea lui Dan. Acum chiar că-mi pare rău de nătărăul ăsta de picior. Am impresia că ne aflăm în preajma unui mister formidabil...

— Eu cred că e ceva mai simplu! reveni Lucia. Ce spunea Ionel cu lupii, asta e. Ăia sînt hotărîți să ne lase să murim de foame. Dacă nu i-ați fi găsit cu bucatele pe masă, ne-am fi supt degetele...

— Oare nu găsim ceva asemănător cu planctonul oceanic în imensitatea asta albă? întrebă Ionel. Nu se poate să nu fie nutritivă. E prea multă... Şi prea seamănă cu zahărul, cu laptele şi cu făina.

— Mai degrabă lemnele, spuse Ursu. Cel puțin cu ele se mai hrăneşte cîte cineva... Tu ce crezi?

Toți se uitară la Victor şi-l ghiciră îngîndurat.

— Sînt două întrebări, răspunse el, şi nu ştiu cum se leagă, sau dacă trebuie să se lege între ele, măcar prin răspunsuri: Ce se întîmplă la cabană? şi: Cum putem scăpa de foame? Două întrebări arbori, de care atîrnă întrebările crengi. Cine poate şti ce crenguță oarecare poate duce la adevăr?... Cei doi coloşi n-au venit întîmplător la Izvoarele. De aici trebuie să plecăm, şi de la ce ştim despre ei... Dar dintr-o dată răsare o altă întrebare... Foamea noastră se datorează coloşilor? Fir-ar să fie!

— Ce vină au ei? întrebă Maria. De unde au ştiut ei că va fi vijelie şi că vom fi noi aici?

— Sigur că da! întări Dan. Şi dacă sînt puțintel mai rudimentari, e de înțeles poziția lor. De ce să moară zece oameni de foame, cînd pot să moară numai şapte?

— Aiurea! răsări Tic de undeva. Toți sînt graşi şi au de unde să slăbească. L-am văzut şi pe celălalt pe care nu-l cunoşteam. Are nişte fălci, parcă i le-a umflat Ursu.

Victor nu luă în seamă gluma lui Tic. Îl preocupau ca o obsesie cuvintele lui Dan: De ce să moară zece oameni de foame, cînd pot să moară numai şapte?

— Nu ştiu, Dan... răspunse el. E o întrebare îngrozitoare. Pentru că există şi un drept al primului venit, aici... totuşi nu e întrebarea fundamentală. Nu! Bine c-am scăpat de groaza asta! Alta e întrebarea şi cu asta se termină toate sau mai bine zis încep toate. Cum de nu m-am gîndit pînă acum?... De ce zece oameni au ajuns în situația să moară de foame?... Asta e întrebarea cheie, de aici trebuie să pornim.

— Şi vrei să tragem la răspundere vijelia? întrebă Lucia. Sau ne întoarcem la vechiul nostru blestem? La întîlnirea cu cei trei, la povestea cu prăpastia...

— Aoleu! făcu Dan. Uitasem. Ce dracu' le-a venit celor trei să se certe la marginea prăpastiei?... Dacă ăla mai mic a fost împins în prăpastie...

— Chiar bolnav cum eşti, nu pot să te las să aiurezi întruna! îl luă Lucia la rost. Eu am vrut să fiu ironică...

— Şi tu crezi că eu am vrut să fiu serios?! se miră Dan. Poftim! Mai rupe-mi o dată piciorul! Ştiu eu de ce... Şi mai ştie cineva... Acuma chiar aiurez, altfel se supără Maria...

— Poate am putea să fim şi noi o dată serioşi, se rugă Ionel. Victor a spus ceva foarte...

De astă dată se zborşi Tic:

— De ce zici că nu sîntem serioşi, şi cum vine asta că vrei să fim şi noi o dată serioşi? Dacă am fi ca tine sau ca Lucia n-am mai fi cireşari. Aşa că...

— Gata! interveni Victor. Hai mai bine să ne gîndim la întrebarea cheie. De ce zece oameni au ajuns în situația să moară de foame?

— Dar nu zece oameni vor muri de foame, Victor... parcă se ruga Maria. Numai şapte sînt condamnați la moarte...

— De ce din zece oameni, şapte trebuie să moară se foame? rectifică Victor întrebarea pe care o considera cheie.

— Pentru că ăilalți trei sînt nişte lupi! răspunse imediat Lucia. Pentru că sînt nişte mişei.

— Asta cade! se opuse Victor. Cade pentru că apare întrebarea îngrozitoare a lui Dan: De ce să moară zece, cînd pot să moară numai şapte?... Trebuie să găsim răspunsul real. Şi unul singur: Pentru că nu ne ajută nimeni! Nimeni de dincolo, din lume. Din atîția prieteni pe care-i avem, nimeni nu...

— Cum poți să vorbeşti aşa? îl fulgeră Lucia. Cum să ne ajute dacă nu ştiu ce e cu noi? Aaaaa! Vrei să spui că din cauza distrugerii firului nu putem să ne adresăm lumii!?

— Aici e misterul! se răzvrăti Victor. Firul a fost tăiat. Asta e sigur. Mi-a spus-o în față. Într-un anumit fel, care nu mai poate fi pus la îndoială. A folosit chiar cuvinte mari. Şi cu toate acestea a fost un accident? Ori îl tai, ori se rupe...

— E atît de importantă întrebarea? se auzi vocea lui Ursu. Nu ajunge faptul că nu există nici o legătură cu lumea?

— E foarte importantă! se încăpățînă Victor. E îngrozitoare! Dacă a fost tăiat temporar? Dacă a fost tăiat cu premeditare? Dacă a fost tăiat din farsă?... Atît se poate spune: că a fost tăiat înainte de vijelie. Atît! Dar numai cînd vom găsi întrebarea cea adevărată, adică răspunsul cel adevărat, numai atunci vom şti cu cel fel de oameni ne-am întîlnit aici, pe munte. Numai atunci vom şti... Stai! Stați! Parcă încep să înțeleg! Firul a fost tăiat. Şi totuşi întreruperea legăturii se datorează unui accident. Aşa ne-a spus uriaşul ăla cu mutră de copil. Cum se împacă aceste două elemente? Cînd se pot împăca? Fir-ar să fie! De ce a spus aşa?... Da! Am găsit! Cînd spui, de pildă, despre o carte: "Am distrus cartea aceea. Totuşi a ars din întîmplare". Cînd ai vrut s-o distrugi şi te-ai pomenit cu ea arzînd... Poate că ai aruncat-o singur în foc fără să-ți dai seama. Şi văzînd-o arzînd, ți-ai amintit că ai vrut s-o distrugi... Numai atunci poți să spui: totuşi a ars din întîmplare!... Prin urmare, întreruperea legăturii telefonice era premeditată! Şi cine se gîndeşte la o asemenea faptă, înseamnă că se fereşte de lume, şi cine se fereşte de lume, înseamnă... Dar mai bine să rămînem la întrebarea: Cine se fereşte de lume?... Acum vă dați seama?... Noi facem parte din lume, noi, cireşarii... Tare mi-e teamă că nu sîntem condamnați la moarte prin foame, aşa cum s-ar putea înțelege şi justifica rudimentar prin întrebarea lui Dan: De ce să moară zece, cînd pot să moară numai şapte? Mi-e teamă că nu sîntem condamnați la moarte prin foame... ci sîntem pur şi simplu condamnați la moarte!

— Oare nu exagerăm? se îngrozi Lucia. De ce să fim condamnați la moarte? Cine ce are cu noi? De ce?

— Pentru că facem parte din lume... răspunse Victor. Şi pentru că întîmplarea ne-a adus aici.

— Da! se întristă Ursu. Aşa e. Am simțit şi eu. Nu pot să-mi dau seama cum şi de

ce... Dar am simțit că e o condamnare şi o execuție rece, calmă, fără tresăriri. Probabil că ni se va şi spune într-o zi.

— De ce într-o zi? întrebă Dan. De ce nu imediat?

— Nimeni nu se grăbeşte, răspunse Victor. Sîntem în cea mai sigură închisoare. Orice încercare de evadare înseamnă moartea... dar şi supunerea înseamnă tot moartea. Iată cum mişcarea şi repausul se identifică.

— Eu cred că sîntem încă sub impresia atîtor urgii, zise Maria. De ce să nu fie totul o farsă? Sau nişte întîmplări pe care starea noastră şi amintirile noastre foarte recente le îmbracă în culori întunecate...

— Eu cred că Victor are dreptate, reveni Ursu. Nu vedeți ce se întîmplă în preajma noastră? Trei oameni ocupă o întreagă cabană. Au distrus legătura telefonică. Au ascuns proviziile. Sînt înarmați. I-am zărit unuia pistolul sub pulover, şi a vrut anume să i se vadă... Ştiți care e tot norocul nostru? Că am simțit întrebarea cea grea şi i-am găsit imediat răspunsul. Şi de aceea trebuie să fim mereu în gardă... Nimeni nu se va grăbi. Şi eu cred asta...

— Dar eu sînt grăbit! spuse Tic. Eu nu vreau să mor de foame. Eu sînt convins că în magazia din spatele cabanei se află şuncă şi caşcaval şi mi-am făcut un plan...

CAPITOLUL X

1

Erau toți trei la aceeaşi masă. Petric şi Bălan îşi trădau prin gesturi neterminate şi priviri întrerupte neliniştea şi nehotărîrea. Iordan rămînea impasibil, absent, numai pumnii îi scăpărau fără încetare. De cîtva timp stătea cu ochii închişi şi cu nările dilatate, parcă aşteptînd o mişcare, un sunet.

— Asta ne mai trebuia! începu să-şi verse năduful cabanierul. De ce au căzut pe capul nostru?

— Şapte inşi... murmură ca pentru sine Ion Petric. Adică — cinci băieți şi două fete. Pssst!...

— Închipuiți-vă că n-ar fi! le răspunse Liviu Iordan. Şi nici nu sînt! Pentru mine au încetat să mai existe... Au murit înainte de a muri de tot. Sînt morți, gata! Lăsați-i acolo şi nu vă mai gîndiți la ei. Gata!

— Nici la fete? se aprinse Ion Petric la față. Sînt vii şi nu pot să nu mă gîndesc la ele. Sînt la doi paşi de noi, domnule. Şi în chestia asta nu dau înapoi! Ca să fie clar! Aşa cum ne înveți dumneata...

Şi cabanierul aştepta ca pe ghimpi hotărîrea lui Liviu Iordan. Se uita spre el, rugător, ca un cîine.

— Înțeleg totul... spuse el privindu-i şi măsurîndu-i fără ură pe cei doi. Vă înțeleg pentru că şi eu simt. Scurt şi clar! Dar toate la timpul lor, şi timpul îl fixez eu. Dacă se sare numai cu un minut peste ceea ce fixez eu, trag jos, sub burtă. Sau în gură... Mai întîi trebuie să găsim ceea ce căutăm!

— Şi dacă nu găsim? se congestionă Ion Petric. Şi dacă ceea ce căutăm nu se găseşte aici? De ce să le lăsăm?

Liviu Iordan îşi ascunse sclipirea de oțel îndărătul pleoapelor obosite. Vorbi rar şi încet, cu ochii închişi, cu un glas fără accent:

— Domnule!... Îmi dau seama că eşti flămînd. De aceea am rămas cu mîna dreaptă pe masă. Înțelegi, domnule? Te frige ceva şi strigi: "Au!" Asta s-a întîmplat. Te-a fript ceva, domnule, *te-a fript,* pentru că s-a terminat. Gata! Crezi că numai dumneata arzi?... De-aceea înțeleg şi stau cu mîna dreaptă pe masă. Ca să fie clar... Iar acum trebuie să-ți arăt de ce eşti dobitoc. Fiindcă ceea ce căutăm e de o mie şi de un milion de ori mai important decît fleacurile ăstea cu codițe. Şi fiindcă este o lege, domnule: cine aleargă după doi iepuri, sau după un iepure şi o iepuriță, nu prinde nimic... şi dacă nu prinde nimic, dacă nu prinde mai întîi iepurele, în mod sigur va prinde un glonte sub burtă! Şi fiindcă ospățul e mult mai vesel cînd nu mai ai pe cap altă grijă decît grija lui. Şi e şi mai sălbatic dacă flămîndul e mai flămînd... Poți să pui de pe acum la o parte vin pentru ospăț. Pune vin şi uită de el... ca să uit şi eu că dumneata adineauri n-ai uitat. Gata! Vă învăț să fiți civilizați şi înțelepți, asta se întîmplă acum. Ca să fie foarte clar!

— Domnule, numai să dea Dum...

Liviu Iordan, se ridică în picioare, se apropie de scaunul pe care stătea Ion Petric şi oțelul din privirile lui întîlni parcă o groapă în privirile celuilalt:

— Te-ai fript o dată şi ai strigat: "Au!" Ştii de ce nu trag în clipa asta...

Dar înainte de a-şi termina fraza, îl izbi năprasnic pe celălalt, îl izbi cu muchia palmei pe ceafă, de-a lungul unei cicatrice adînci şi mereu congestionate. Petric se rostogoli pînă în mijlocul încăperii.

— Ştii de ce nu trag, imbecilule? continuă Liviu Iordan. Pentru că s-ar putea să mai am nevoie de dumneata. Poate chiar pentru a păzi iepurițele ălea... Te mai frige?

— Nu... răspunse Petric, ridicîndu-se de pe podea. A trecut. Nu ştiu nici eu ce s-a întîmplat...

Parcă-şi cerea iertare, şi chiar îşi cerea.

— Da, domnule. De aceea n-am tras. Fiindcă trebuie mai întîi să încerc să te trezesc. Dar să ştii că ai fost la un pas de moarte, la un centimetru, domnule. O singură silabă dacă scoteai...

— Nu... că m-am trezit, îl asigură celălalt, frecîndu-se cu mîna la ceafă. Năprasnic ai mai izbit, domnule!

Paul Bălan privise toată scena ca hipnotizat. Lovitura aceea cumplită parcă o primise şi el. Îi trecuseră ca sub vrajă toate arsurile. Şi se uita şi el la Liviu Iordan, oferindu-i aceleaşi priviri care cereau iertare.

— Dacă ai fi lovit cu un box, domnule, spuse el ca prostit, i-ai fi spart capul, i-ai fi fracturat baza craniului...

— V-am spus... Îşi plimbă Liviu Iordan privirile de la unul la altul. Fiecare lucru la timpul lui. Cine sare peste timp piere şi pierde. Şi mi-e teamă să nu piară el şi să pierd eu. Cred că ai simțit şi dumneata lovitura...

Într-adevăr, cabanierul îşi dusese mîna la ceafă şi se freca; parcă fusese el cel lovit. Răspunse ca şi Ion Petric, acceptînd supunere totală. Parcă-şi plecau amîndoi umerii în fața unui idol.

— Domnule! începu cabanierul să-i folosească şi expresiile. Mergem. Fără să crîcnim. Eşti tare, domnule, şi mai ales ştii cînd şi cum să loveşti. Sînt clipe cînd omul simte nevoia să aibă lîngă el pe cineva ca dumneata. Dar vrem să ştim şi noi unde mergem şi ce ne aşteaptă la capătul drumului. Numai unul cu ochii deschişi nu cred că mai ajunge... Mai mulți ochi văd mai multe lucruri...

— Nu-i vorba de ochi şi nu din cauza ochilor... răspunse Liviu Iordan. Tainele nu se descoperă cu ochii, v-am mai spus. Dar pentru că au apărut şi muribunzii din vale, pentru că s-au mai ivit nişte neprevăzute, pentru că... În sfîrşit... pentru că am căpătat convingerea că nu vor mai fi răzmerițe...

Dar se auziră iarăşi bocănituri puternice în uşă. Zornăiau toate geamurile cabanei, atît de tare se lovea în uşă.

— Ei sau alții?! tresări Liviu Iordan.

Erau ei, dar nu aceiaşi, adică unul fusese înlocuit. Victor era însoțit de Ionel, nu de Ursu. Cabanierul se văzu nevoit să coboare drugul de siguranță şi să tragă zăvorul interior. Cei doi cireşari pătrunseră în sufragerie, pe urmele cabanierului, întîrziind însă o clipă pentru a-şi curăți bocancii de zăpadă.

— V-ați gîndit că e ora cinei, îi întîmpină superior Liviu Iordan, şi că o să ne găsiți cu masa plină de bucate... Ați greşit de două ori. Încă n-am mîncat şi nici alte provizii nu avem, aşa cum v-am mai spus mai înainte.

— Ar fi fost bine să vă găsim la masă...îi răspunse Victor pe jumătate fîstîcit, pe jumătate vesel. Poate mai ciuguleam ceva de la dumneavoastră. Dar n-am venit pentru asta... Am venit să mai împrumutăm nişte lucruri. Ne-ar trebui încă două saltele şi... dacă se mai poate... cîteva pături...

— Saltele! se miră cabanierul. Pentru ce? Nu vă ajung cele care sînt acolo? Au mai sosit şi alți oaspeți?

— Nuuuu... spuse Ionel. Am rămas singuri. Dar avem un invalid care are nevoie de o saltea în plus ca să-i stea mai bine piciorul. Dacă nu-l ține ridicat, nu i se face circulația...

— Bine... Înțeleg... simți totuşi ceva neclar cabanierul, în ciuda vorbelor rostite. N-ați găsit acolo unsprezece saltele? Unsprezece paturi, patru mese şi şapte scaune?

— Am găsit unsprezece saltele, răspunse Victor. Dar patru dintre ele s-au transformat în căldură, mai demult, cînd nu ştiam că există un depozit de lemne în apropiere...

— Cum!? se repezi cabanierul. Şi gestiunea? Şi inventarul?... Cum puteți să ardeți

bunurile statului?

— Mi se pare că şi lemnele sînt bunurile statului, încercă Victor să-l calmeze. Şi ard mai cu folos decît saltelele... N-aveți nici o grijă, că vi le plătim.

— Cum o să le plătiți? îşi pierdu firea cabanierul. Cînd o să le plătiți? Adică...

Spusese prea mult. Liviu Iordan interveni după ce trecuse momentul, alungîndu-l cu un gest de dispreț pe cabanier...

— Vă trebuie două saltele... spuse el parcă recitînd o frază celebră. Dacă vi se vor da din cele care se găsesc pe paturi şi nu din stocul care se află în magazie?

Era o întrebare cu capcane, cu mai multe capcane. Nu se putea ca oaspeții cei naivi să nu rătăcească măcar printr-una. Ionel părea consternat, iar Victor scăpă o tresărire veselă, pe care şi-o ascunse însă imediat printr-o încruntare:

— Cum vreți dumneavoastră... De oriunde ar fi, numai saltele să fie. Ni le aduceți dumneavoastră?

Era o întrebare care parcă încerca să provoace. Cabanierul voia să se zborşească la ei, dar Liviu Iordan îl calmă cu un singur gest. Apoi se adresă căutătorilor de saltele:

— Nu e prea politicos să cereți asemenea servicii unor oameni mai în vîrstă... dar vă înțeleg. Sînteți într-o situație aproape disperată... prietenul invalid vă aşteaptă, nu vă mai trec toate cuvintele prin minte... Le veți lua singuri, de sus, din camera ultimă, de pe paturile care vă plac... Numai să le aşterneți la loc, înainte de a părăsi camera. Condu-i dumneata...

Cabanierul parcă înțelese semnul misterios pe care i-l făcuse Liviu Iordan pe furiş. Porni înaintea tinerilor. Trebuia să-i țină sus cu vorba. Aşa i se poruncise.

— Crezi că au venit pentru saltele? întrebă Ion Petric după ce nu se mai auzi zgomotul celor care urcau scara.

— Nu ştiu... răspunse Iordan. Adică nu cred. De ce au schimbat echipa? De ce n-au venit tot cei dinainte?... Aha! înțeleg. Iau măsuri de prudență. L-au lăsat pe cel mai puternic dintre ei acolo, să apere fetele... Prin urmare au venit cu un scop foarte precis aici. Nu pentru saltele. N-au nevoie de saltele pentru ca piciorul invalidului să stea ridicat. E o nerozie... Oare au crezut că le vom deschide magazia?... Nu sînt chiar atît de neghiobi, deşi... Nu! Au venit ca să vadă cum e orînduirea aici, cum sînt împărțite camerele, au venit să pregătească un anume lucru. Probabil o spargere la alimente. De aceea ne-au provocat cu întrebarea...

— Eu credeam că vor să fie politicoşi... că nu vor să pară indiscreți, spuse Ion Petric. Cam acesta a fost tonul ăluia mai deştept...

— Nu domnule. Au zvîrlit o nadă complicată, ca să poată prinde cu una simplă. Ei au discutat cu mine, nu cu voi. S-au gîndit că voi alege instantaneu direcția cea mai complicată a întrebării. Şi m-am prefăcut că o aleg... Vezi?... De cîtă vreme trebuiau să fie jos... Hai, domnule, sus! Să mergem şi noi. Să-i lăsăm singuri un moment, că asta vor. Pentru asta au venit. Pentru a pregăti ceva. Să-i lăsăm singuri într-o cameră şi să-i pîndim... Înțelegi?... Dumneata îl vei scoate pentru două minute pe cabanier din dormitor. Vei simula o ceartă la uşa închisă a dormitorului. O chestie în care să-i înjuri şi pe ei, în aşa fel ca să te audă. O să pară o ceartă autentică... Să spui cam aşa: "Mama lor de şnapani! Au venit aici cu o şmecherie. Vezi să nu te ducă, bă nene!" Cam aşa să-i spui, auzi? Eu o să-i pîndesc prin geamul de sticlă al celeilalte uşi...

— Şi dacă nu se vede? întrebă Ion Petric.

— Se vede, nu se vede, nu interesează, răspunse aproape înfuriat Liviu Iordan. Eu nu ştiu ce aveți voi pe umeri... Nu înțelegi, domnule, că vor să fie măcar un minut singuri, şi că e bine să fie singuri? Dacă au venit cu un scop, vor lăsa urme, domnule. Şi urmele se pot găsi dacă te gîndeşti că există! Acum e clar, domnule? Hai, şterge-o!

Dar nu plecă numai Ion Petric. Urcă şi Liviu Iordan scara. Era în papuci şi nu făcea nici un zgomot. Primul merse drept înainte pe coridorul dormitoarelor. Liviu Iordan deschise o uşă, la dreapta, o uşă care nu scîrțîia, pentru că fusese unsă nu de multă vreme. Din dormitorul cel mic trecu în alt dormitor mai mare, care comunica, în fund, cu un alt dormitor şi mai mare, printr-o uşă, jumătate lemn, jumătate geamuri. Din fericire, geamurile erau astupate cu hîrtie albastră şi hîrtia fusese lipită din încăperea în care se afla el. Desprinse uşor cu degetul marginea hîrtiei şi îi văzu pe toți cei patru în mijlocul camerei. Rîdeau ca după un banc bun.

— Hai, domnule, să aprinzi lampa în camera noastră! se auzi vocea lui Ion Petric. A intrat şeful înăuntru. Într-un minut eşti înapoi şi n-are ce să ți se fure de-aici... Mă scuzați dumneavoastră, dar ştiți cum sînt ăştia care au gestiuni...

"Perfect! îşi spuse Liviu Iordan. În rol de neghiob e desăvîrşit. Numai acum să nu

facă vreo boacănă..."

Tinerii rămaseră singuri. Îi vedea prin mica deschizătură albastră. Îi văzu cum se uită ca nişte copoi în toate părțile, chiar şi spre uşa cu geamuri, în spatele căreia se afla el, apoi unul din ei dispăru din raza vederilor. Celălalt, puțintel mai slăbuț şi parcă mai speriat, încremenise într-o poziție oblică, de om în stare de alarmă. De pe coridor se auzeau cuvinte înăbuşite:

— ...Mama lor de şnapani! Au venit aici ca să şterpelească vreo chestie. Bă nene, vezi să nu te ducă. Atenție la pături şi la cearşafuri, că altceva nu au ce să ia... Şi fă-te, bă nene, că nu observi nimic...

Liviu Iordan îl văzu pe cel mai înalt revenind la locul pe care-l părăsise şi frecîndu-şi mîinile ca după o ispravă grozavă. Nu-i trebuia mai mult. Ieşi pe coridor, apoi coborî scările şi se aşeză, mulțumit, la masa pe care-o părăsise cu cîteva minute mai înainte. Avea dreptul să bea chiar un pahar cu vin.

Aşa îl găsiră cei patru cînd se întoarseră în sufragerie toți încărcați de poveri:

— Le-am dat mai multe pături, părea că se scuză cabanierul. Am primit şi garanție, aşa că totul e în regulă...

— Ați fost deosebit de amabil, îi mulțumi Ionel.

— Şi foarte încrezător... adăugă Liviu Iordan. V-a lăsat singuri în dormitor...

— Dar dumneavoastră de unde ştiți? se interesă Victor. N-ați rămas tot timpul aici?

Parcă, parcă era un accent de provocare în vocea tînărului. Sau o undă de mirare şi surpriză?

— Ați avut chiar atît de mare nevoie de saltelele astea? întrebă brusc Liviu Iordan pe un ton foarte ciudat.

Victor se opri chiar în uşa sufrageriei. Ionel îl precedase. Era şi el curios ce va răspunde Victor.

— Da... Am avut mare nevoie... răspunse cireşarul. Şi vă mulțumim pentru amabilitate şi pentru celelalte.

Liviu Iordan clătină din cap, dar gestul lui aducea cu o nedumerire, cu o întrebare:

— Va să zică *ați avut nevoie...?* Vrei să fii tare, domnule.

2

Cabanierul trase zăvorul, apoi potrivi un drug uriaş de fier în două scoabe, de-a lungul uşii, ca o ultimă pavăză împotriva nechemaților. După ce se întoarse, controla şi geamurile sufrageriei. Toate erau închise şi zăvorite.

Liviu Iordan îi urmărea indiferent mişcările.

— Aici controlezi dumneata? întrebă el într-o doară. Tot nu-ți dai seama pentru ce au venit?

— Ba cred că da, răspunse cabanierul. Au scos o hartă cît un cearşaf şi m-au rugat să- le arăt potecile de coborîre. Ziceau că din curiozitate vor să cunoască regiunea, dar eu îmi închipui ce le trece prin cap. Vor s-o şteargă, măcar unul din ei, şi să ceară ajutor... Elicopterul... Au şi făcut apropouri...

— Şi dumneata ce le-ai spus?

— Le-am spus ce e adevărat: că nu e nici un drum, nici o potecă, că a fost odată unul pe la Vadul Lupilor, o punte care unea malurile unei prăpăstii, dar la ultima avalanşă s-a dus şi puntea şi s-au dus şi malurile... Era o căscătură de vreo patru metri, peste care trecea puntea, dar s-au surpat malurile şi a ajuns la vreo douăzeci de metri deschiderea prăpastiei, dacă nu şi mai bine. Brrrr! Numai cînd îți aminteşti ce e acolo te apucă groaza. Le-am spus ce e adevărat... de... mai bine să stea aici cu fetele lîngă noi...

— Şi dumneata crezi că pentru asta au venit? îl persiflă Liviu Iordan. Ştiau ei mai bine decît dumneata că nu e nici o posibilitate de scăpare din închisoarea asta. Ne-au şi spus-o aici, sau poate le-am spus-o noi, ceea ce totuna face: înseamnă că nu pentru asta au venit...

— Nici eu nu cred, intră celălalt în vorbă. Ăsta a fost un pretext. Nu i-ai simțit dumneata, nene...

— N-ați auzit cum ne-am despărțit? întrebă Liviu Iordan. Printr-o întrebare şi un răspuns. Dar amîndouă la trecut. I-am întrebat dacă *au avut* nevoie de saltele, nu dacă *au* nevoie. Şi deşteptul lor mi-a răspuns tot la trecut: *Am avut".* Şi n-a răspuns întîmplător. Am vorbit ca într-un limbaj cifrat. Numai că se crede prea tare. A răspuns arogant, dom-nule! A recunoscut, într-un moment de înfumurare, că saltelele au fost un simplu pretext. Că odată plecați de-aici cu ele în mînă, au încetat să mai aibă nevoie de ele. Nu mi-a

răspuns întîmplător...

— Eu cred că iar învîrtiţi nişte posibilităţi, îndrăzni Ion Petric să-l contrazică. Iar complicaţi lucrurile... Ce puteau să facă acolo sus, în dormitor...

— Un singur lucru... răspunse Liviu Iordan cu un oarecare dispreţ în toată atitudinea lui. Unul singur: au venit să pregătească o spargere. N-au venit pentru altceva. Aş fi în stare să merg la a-mi pune capul sub tăietor, că au venit pentru asta. Domnule! Dacă nu găsesc urmele sau semnele unei asemenea pregătiri, îmi zbor creierii aici, în faţa voastră. Vă jur!

Era unul în sufragerie care se ruga să nu se adeverească presupunerea lui Iordan şi să audă împuşcătura eliberatoare. Nu avea nici o îndoială, şi tonul vocii lui Iordan era o chezăşie mai sigură decît o semnătură că jurămîntul nu va fi călcat.

— V-am spus că mai întîi trebuie să gîndeşti un lucru, continuă Liviu Iordan. Vă voi trimite exact la urmele pregătirii. Dumneata, domnule Petric, du-te sus, în dormitorul în care aţi căutat saltelele, du-te şi cercetează geamul camerei. Vă dau cuvîntul meu de onoare că n-am văzut nimic. Du-te şi spune ce ai găsit acolo. Eu pun pistolul pe masă şi trag piedica. Ca să fie clar.

Ion Petric se întoarse după două minute. Se apropie de masă fără să spună un cuvînt. Toţi cei trei coloşi erau galbeni, dar cel mai nepăsător părea Iordan. Îşi puse pistolul la loc sub pulover chiar în clipa cînd Petric aruncă pe masă un capăt de sfoară, lung de vreo doi metri.

— L-am găsit legat de zăvorul interior al ferestrei... Începu el să-şi dea raportul. Dar atîrna în interior. Amîndouă geamurile erau închise, dar descuiate, cu zăvoarele trase în sus. Dacă nu-mi spuneai dumneata să mă uit la geamuri, n-aş fi găsit capătul de sfoară...

— Da, domnule, răsuflă Iordan uşurat. Aţi trecut printr-o primejdie cumplită... Mi-aş fi descărcat arma în tîmplă... dar mai întîi vă trimiteam cîte un glonte: dumitale sub burtă... iar dumitale în gură...

Cei doi se făcură şi mai livizi. Încercară să îngîne ceva, dar nu izbutiră.

— Toţi răspundem... se auzi vocea lui Iordan. Ori toţi, ori nici unul. Ar fi fost caraghios să dispar dintr-un nimic. Dar să nu vă speriaţi. Eram mai sigur de pregătirea spargerii decît de existenţa mea. De aceea aş fi suprimat-o! Ori toţi, ori nici unul! Şi dacă am ajuns la asta, înseamnă că a sosit timpul să dau şi ultima carte pe faţă: cartea cea mare...

Ceilalţi doi îşi reveniseră din spaimă. Dar înainte de a asculta destăinuirea şefului, îşi umplură paharele cu coniac. Liviu Iordan refuză să i se toarne. Nu voia să i se altereze cu nici un dram luciditatea, mai ales cînd urma să-şi reverse năduful unei vieţi întregi.

— Da... Trebuie să ştiţi totul, absolut totul. Voi amîna un singur amănunt. Acela nu poate fi destăinuit... acum. Numai după ce se vor termina toate şi totul... Dar e un amănunt care nu are nici o importanţă pentru treburile şi mişcările care ne aşteaptă imediat... Da... Povestea începe de mult. Poate că începe cu mine. Eram doi fraţi, eu mai mic cu doi ani. Semănăm ca două picături de apă. Parcă am fi fost gemeni. Mai ales între patru şi şapte ani, cînd absolut nimeni nu putea să ne deosebească. Şi părinţilor le jucam renghiuri. Dar după ce eu am împlinit şapte ani şi el nouă, am început să ne deosebim. Il întrecusem în înălţime şi lui i se spunea George mărunţelul. După zece sau doisprezece ani, eu ajunsesem la un metru nouăzeci, el la un metru şaizeci. Din cauza înălţimii şi a proporţiilor, din cauza unghiurilor diferite din care eram priviţi, nu mai semănăm aproape deloc, nici fraţi nu mai păream, dar dacă ne ascundeam după un paravan sau ne acopeream cu o pătură, lăsîndu-ne numai capetele afară, iarăşi deveneam ca doi fraţi gemeni, şi iarăşi nimeni nu ne putea deosebi. Cîte farse nu le-am făcut prietenilor... şi mai ales prietenelor!

— Acum îmi dau seama, îl întrerupse Ion Petric, de ce mi s-a părut mereu ceva ciudat în înfăţişarea dumitale.

— Şi mie! interveni celălalt. Mai ales atunci cînd ţi-ai scos ochelarii, am simţit că mă fulgeră şi mă trăsneşte fără zgomote drept în moalele capului... dar nu simţeam pricina...

— Asta înseamnă că ştii să te prefaci bine! descoperi- Liviu Iordan. Da... Eu eram un leneş, aşa credea toată lumea şi aşa mi se spunea. Dar mie îmi plăcea să mă gîndesc. Grozav îmi plăcea. Citeam cîte o carte şi aproape la fiecare frază mă opream. Dacă, de pildă, citeam: "Şi era. cald în seara aceea", închideam cartea şi începeam să mă gîndesc. Fel de fel de gînduri. Dacă era cald însemna că era vorba de o seară de vară, altminteri ar fi spus: şi era frumos... Dar pentru că spunea "şi *era cald",* începea să mă obsedeze *şi*-ul. Oare voia să arate o aşteptare sau o surpriză? Ceva trist sau ceva plăcut? Tot felul de gînduri, că niciodată nu puteam să citesc o carte pînă la capăt. Şi pe

urmă am dat de cifre, şi am început tot felul de combinații, dar nu erau atît de frumoase ca vorbele. Am început, cu timpul, să găsesc sensuri absolut noi, şi uneori foarte ciudate, în cele mai banale fraze. Ce să mai lungesc vorba? Mă simțeam foarte bogat... George era altfel. Era harnic, muncitor, energic, plin de voință. Dar era îngrozitor de trist. Mereu. Niciodată nu l-am văzut vesel. Şi asta din cauza înălțimii. Dacă n-aş fi fost eu fratele lui, pesemne că nici nu şi-ar fi dat seama că e mărunțel. Dar şi-a dus toată copilăria lîngă mine şi întotdeauna auzea rîsete şi ironii. Se războia cu toți cumplit, domnule, se bătea pînă cădea jos şi cea mai mare groază a lui era să-i sar eu în ajutor. De cîteva ori a vrut să se omoare pentru că am sărit să-l apăr. Nu s-a prefăcut. A vrut pur şi simplu să se omoare. Şi mi-a şi spus că dacă-i mai sar în ajutor se împuşcă. Tata era plutonier major şi aveam o mulțime de arme în casă. Ceilalți băieți din mahala parcă aflaseră toate astea şi săreau la el numai cînd eram împreună. Prin ce dureri am trecut cînd vedeam cum îl bat pînă îl umplu de sînge... şi eu nu puteam să fac nici o mişcare... cred că vă puteți închipui... Din cauza asta mie mi se spunea *Lungulaşul.* Într-un cuvînt, nimeni n-avea curajul să sară la mine la bătaie: mai ales după ce am zdrelit cîțiva. Nu îndrăznea unul să mă provoace. Şi toată ura şi răzbunarea lor se revărsau asupra lui frate-meu. Îl băteau în fața mea pînă începeam să mă izbesc cu capul de caldarîm.

— Cumplit, domnule... răsuflă ca dintr-un vulcan cabanierul. Nici eu nu ştiu ce-aş fi făcut...

— Dumneata... Dumneata ți-ai fi omorît fratele, pentru că te-ar fi subjugat faptele. Eu trebuia să-l gîndesc, domnule, ca să-l înțeleg. Altminteri s-ar fi omorît... Eu am rămas în orăşelul nostru de lîngă graniță... el a fugit în Bucureşti să se ascundă, să scape de teroarea celor din oraş, şi m-a pus să jur că n-o să-l caut niciodată. Nu l-am căutat niciodată. Dar mai bine de doi ani de zile m-am răzbunat. Pentru asta am trăit în orăşelul ăla prăpădit doi ani, după ce am terminat liceul. Ca să mă răzbun. I-am bătut pe toți cei care ne-au batjocorit, i-am bătut crunt. Am rămas şi după ce orăşelul a fost cedat altei țări, tot pentru asta. Ca să mă răzbun pe toată tinerețea. Nu mi-a scăpat nici unul şi fiecăruia voiam să-i las un semn. Sau îi sfărîmam nasul... asta am făcut-o cu cei mai mulți... sau îi rupeam bărbia, sau îi scoteam dinții din gură. La început am făcut-o cu scîrbă şi numai din răzbunare, dar cu vremea am început să învăț să bat, a început să-mi placă bătaia, a început să-mi placă să lovesc. Cînd îi vedeam cum se tăvălesc şi cum se roagă şi cum vor să mă plătească, mă apuca dispretul, dar şi un fel de mîndrie pentru puterea mea. Ajunsesem teroarea oraşului. Pe trotuarul pe care mergeam eu nu mai mergea altcineva. Dacă ieşeam seara în grădina publică, fugeau toți pe alei şi căutau toate porțile de ieşire. Pentru că îmi plăcea să bat, nu mă mai gîndeam la răzbunări... Pesemne că de multă vreme toți cei care ne batjocoriseră îşi luaseră răsplata. Băteam pe oricine întîlneam, oricine-ar fi fost, mai ales dacă era şi voinic, sau dacă se asocia cu alții... Să nu vă închipuiți că n-am luat şi eu bătaie. Cumplită! De vreo trei ori nimeni n-a crezut că voi mai scăpa. Şi sicriu mi se făcuse. Am fost dus bucăți la spital, cules pe făraş, cum se zice. Dar asta nu făcea decît să mă întărîte... Într-o noapte m-au atacat cinci. Undeva pe un pod. Voiau să mă arunce în apă, adică în rîpă, peste bolovani. Dacă ar fi izbutit, nu mai eram astăzi aici. Erau toți zdraveni, am şi recunoscut vreo doi... Din fericire pentru mine, prima lovitură de ciomag nu mi-a atins capul, cum au țintit ei, adică unul din ei, ci umărul. M-am ferit, aşa din instinct. Ne-am bătut crunt. Dar după ce am izbutit să-l arunc pe al doilea peste pod, în mormîntul care mi se pregătise, ceilalți au luat-o la goană. Trei secunde să mai fi rămas, mă făceau ferfeniță. Nu mai puteam nici eu. Ei fugeau şi eu cădeam ca o cîrpă. M-am tîrît undeva, m-am dat de-a rostogolul în rîpă, apoi în apă şi cînd m-am trezit mi s-a părut că ăia pe care-i aruncasem eu muriseră. Nu ştiu, nici pînă în ziua de astăzi n-am aflat dacă au murit sau nu. Am fugit din oraş, cum am putut, mai mult tîrîndu-mă; era noapte şi nu prea era voie să se circule, aşa că nu m-a întîlnit nimeni. Şi m-am oprit la vreo doi kilometri afară din oraş, la un cantonier căruia îi făcusem un bine, îl scăpasem de la bătaie la un iarmaroc. El m-a pus pe picioare. Dar de fapt eram mai mult obosit decît rănit. Am plecat în zori şi am trecut granița înot. Şi direct la armată am ajuns... Şi pe urmă pe front... şi pe urmă în spital... şi din spital în spital, am ajuns şi-n Bucureşti. Nu ştiam nimic despre frate-meu, absolut nimic. Pînă s-a repezit într-o zi o femeiuşcă la mine, eram lungit în pat, îmi petreceam convalescența într-un spital de la marginea Bucureştiului, s-a repezit să mă mîngîie şi chiar am lăsat-o, că era frumuşică. Pînă ce am auzit-o spunîndu-mi:

"Ah! Dragă George, să nu-mi dai nici o ştire... Cum ai putut să te superi pentru o..."

N-am mai aflat pentru ce s-a supărat cu George. Am azvîrlit-o de lîngă mine, adică am împins-o, dar ea nu se aştepta şi a căzut. Mă rog... Mi-am cerut scuze şi i-am spus că

nu mă cheamă George şi abia atunci şi-a dat şi ea seama că pe George îl întîlnise ultima dată cu vreo lună în urmă şi că se întorsese de mai bine de un an de pe front. Nu i-am spus nimic. Nici cum mă cheamă. Nici măcar m-am întrebat-o ce e cu frate-meu. I-am spus răstit să mă lase în pace.,

— După atîția ani de zile să nu vrei să-ți revezi fratele! se miră cabanierul.

— Da, domnule! După atîția ani. Pentru că-i jurasem. Îi jurasem că nu-l voi căuta niciodată şi eu de pe-atunci eram obişnuit să-mi țin jurămintele. Ştiam că e undeva în oraşul cel mare, poate chiar la cîțiva paşi de mine, dar n-am vrut să mă interesez şi n-am vrut să ştiu nimic. Şi aş fi avut nevoie de multe. Mai ales că urma să mă eliberez şi n-aveam nici un rost, nici o cunoştință, părinții muriseră, rude nu prea aveam, în oraş nu mă mai puteam întoarce. În afară de altele, îmi era teamă că m-ar fi zdrobit oamenii... îmi petreceam vremea în grădina spitalului fumînd şi gîndindu-mă. Începeam să mă gîndesc ca în copilărie. Desfăceam frazele cele mai banale şi le căutam tot felul de sensuri care altor oameni le scăpau. Mulți rămîneau uluiți şi încremeniți cînd le spuneam ce am simțit eu că se ascunde îndărătul unei vorbe oarecare scăpată de ei. Unii chiar îmi prinseseră frica. Doctorii îmi spuneau Platonius... Şi deodată m-am pomenit cu frate-meu în grădină. Muierea îi povestise întîmplarea... şi ea a fost prima care a murit, pentru că era singura care ştia cît de bine semănăm amîndoi într-o anumită poziție... Da! A venit frate-meu. Mi-a făcut rost de o cameră mobilată în oraş, undeva într-un cartier periferic. Ne întîlneam la două zile o dată şi duminica prin parcuri şi grădini, sau la o halbă de bere, ca să punem la cale lovitura. El era şeful pazei secrete la una din cele mai mari bănci din Bucureşti, în felul ei cea mai mare bancă din țară. Aşa...

— Uite, nici pînă în ziua de azi n-am ştiut asta... Îl întrerupse Paul Bălan. Am văzut eu că ordonă unor paznici şi am crezut că e un tip de la poliție, ceva mare. Eu căzusem ca musca în lapte, şi dacă nu mă aducea în fața lui...

— A fost o întîmplare, pesemne... îl opri Liviu Iordan. Dacă nu erai dumneata, era altul. Cred că avea mulți oameni în rezervă, pentru că gîndea de mulți ani lovitura... Domnule, cred că nu s-a organizat de cînd e lumea o lovitură mai perfectă şi mai bine pusă la punct ca a noastră... Pentru că l-am ajutat şi eu, şi cu idei, poate cu cele mai importante idei, şi l-am ajutat şi direct, domnule... Deci ne întîlneam regulat să discutăm lovitura. Niciodată în acelaşi loc şi întotdeauna unul din noi sosea mai înainte, adică eu soseam mai înainte, ca să văd dacă el nu e cumva urmărit. Dar mai întîi a trebuit să scape de muieruşca aceea care mă văzuse la spital. Nu ştiu cum. Nu mi-a spus şi nu l-am întrebat. Aşa era între noi înțelegerea. Să spunem ceea ce credem că trebuie spus. Şi să nu se întrebe... Domnule, devenise foarte crud. N-am văzut om mai fără milă ca el. Cumplit. Pe cei pe care îi ajuta, îi ajuta cu scop, ca să se folosească de ei, aşa cum a făcut cu dumneata şi cu dumneata... Deci ne întîlneam regulat ca să discutăm lovitura... Dar mai întîi trebuie să vă spun cîteva cuvinte despre *caseta albastră.* Nu ştiu decît ce mi-a scăpat el, am adunat povestea din vorbele pe care le-am prins în zbor de la el... Caseta albastră era un seif special în care nimeni nu ştia ce se află. Numai directorul general al băncii şi cîțiva oameni fără nume din afara băncii. Altcineva nimeni. Era ținută ca orişicare altă casă de valori, dar întotdeauna cînd se umbla la ea, se luau măsuri speciale de pază. Numai directorul general umbla acolo, şi cînd el cobora în depozit, frate-meu era anunțat să pregătească pază suplimentară. La început nu l-a interesat ce se întîmplă în depozit. Pe urmă a început să ia seama... Dar valoarea *casetei albastre* eu am descoperit-o, prin calcule. Aşa cum, prin calcule, un matematician francez a descoperit una din planetele sistemului nostru solar... Da... El voia să dea o lovitură, dar nu ştia ce anume să ia: aur? Devize? Bijuterii? Şi atunci l-am pus să-mi povestească ce se întîmplă în depozit, şi i-am cerut să-mi socotească frecvența directorului general în depozit... Directorul general nu putea să coboare decît pentru valori cu totul excepționale. Mi-a socotit frecvența şi-am ajuns la un rezultat fals. Directorul general controla, la fiecare coborîre în depozit, un seif în care se aflau valorile unui oarecare industriaş şi nişte lingouri de aur ale altui bogătaş. Era prea banal. Controlul directorului era o farsă, un simulacru pentru a ascunde ceva excepțional. Un secret sau o mare valoare. La început n-a vrut să mă creadă. Dar n-a trebuit decît să-i deschid ochii, mai ales că de la o vreme directorul general cobora aproape în fiecare zi în depozit. Şi întotdeauna se prefăcea că inspectează depozitele cele mai banale. De fapt, deschidea şi punea cîte ceva într-o oarecare casetă, nu prea mare, cam cît o maşină de scris de birou, nu semi-portabilă, cum s-a scris nu ştiu unde; deschidea caseta pe furiş şi punea ceva acolo. Pesemne un obiect mic, un obiect care încăpea în buzunar. Dar înainte de a coborî în depozit, directorul chema paza secretă şi cerea, mereu, cîte doi agenți. Mereu alții, pînă se

termina rotația. De cîteva ori, şi-a amintit frate-meu, directorul a coborît cu cîte o persoană străină, necunoscută, deghizată ca să nu fie cunoscută, de cele mai multe ori purtînd ochelari negri şi mustăți. Dar nu era întotdeauna aceeaşi, asta a observat frate-meu după înălțimea persoanelor care-l însoțeau pe director. Numai deghizamentul era acelaşi, stereotip. Cum ştia că sînt alte persoane? După înălțime. Cred că n-a fost om pe lume care să poată ghici ca el înălțimea altuia. Nu la centimetru, cred că la milimetru o ghicea...

— Înțeleg... dădu Petric din cap. Era obsedat de înălțimea lui şi se simțea mereu... Adică îi intrase în instinct...

— Asta nu mai interesează... Deci a văzut şi alte persoane însoțindu-l pe director în depozit. Prefăcîndu-se că se interesează de alte valori, dar de fapt umblînd la caseta albastră. Şi după ce umblau, sau înainte de a umbla, se retrăgeau într-un colț al depozitului şi vorbeau. Cîte o jumătate de oră, ba chiar şi cîte un ceas. I-am spus să facă orice ca să asculte ce se vorbeşte acolo. Şi o dată a reuşit. Nici nu mi-a spus cum, nici nu l-am întrebat. Dar, cînd a sosit la întîlnire în Parcul Carol, era transfigurat. Domnule, parcă mîncase diamante, aşa îi strălucea fața.

"Ai avut dreptate, a început el să-mi spună. Va fi cea mai mare lovitură care s-a dat vreodată în țara asta şi poate în lume... Nu ştiu ce e în caseta aceea... Dar e ceva mai însemnat şi mai valoros decît tot depozitul băncii. Poate că nici nu e aur, sau poate că sînt cele mai scumpe bijuterii din lume, sau poate că sînt acte pentru care s-ar plăti averi nemaipomenite... Nu ştiu. Dar probabil că sînt de toate acolo. Pentru că i-am auzit vorbind şi despre valoarea caratului la anumite diamante în America, dar şi despre acte care ar putea să însemne ruina sau gloria unor personaje din țară şi din străinătate, căderi de guverne şi nu mai ştiu ce... Ăla cu ochelari a spus cu gura lui: «Săptămîna viitoare îți voi aduce celălalt fragment. Trebuie şi el pus în siguranță. Tot în caseta albastră. Dacă facem rost şi de al treilea fragment, timp de douăzeci de ani avem în mînă bagheta industriei de...» N-am înțeles cuvîntul. Şi l-am auzit şi pe director, parcă lăudîndu-se: «Numai cu ce avem în compartimentul al cincilea al casetei albastre se poate cumpăra jumătate din plaja de la...» Iar n-am auzit... Dar nu era vorba de plaja de la Mamaia, pentru că individul cu ochelari şi-a amintit de-o aventură mai veche cu o contesă din Estramadura şi de nu ştiu ce prinț pe care l-a cunoscut acolo... Şi de la prinț au ajuns la un document din caseta albastră pentru care un anumit guvern, sau un anumit suveran ar oferi o flotă întreagă"... Cam aşa mi-a vorbit frate-meu şi în sinea mea eram mulțumit. Eu descoperisem *caseta albastră:* caseta puterii şi bogăției unor personaje care circulau numai deghizate şi în Rollsuri. Dar cine ştie ce mai conținea caseta! Pentru că frate-meu a mai surprins, cu altă ocazie, cîteva fraze în care era vorba despre necesitatea de a se ascunde în cel mai sigur loc, un loc care să nu bată la ochi "această valoare inimaginabilă", care nu se afla depozitată la Banca Națională, numai pentru că acolo era căutată cu înverşunare de tot felul de personaje sus-puse, deşi se prefăceau că se interesează de altceva. Numai cinci persoane ştiau unde se află *caseta albastră,* dar despre conținutul ei de fericire şi teroare ştiau mult mai multe, mai ales cele de vază. "O voi depozita eu foarte bine, mi-a spus frate-meu. Dar mai întîi trebuie să învăț ceva zidărie." Mai tîrziu, peste vreo lună, mi-a spus că a terminat şi ascunzişul. Era foarte satisfăcut.

— Şi n-a spus nici un cuvînt despre ascunziş? sări imediat cabanierul.

— Absolut nici unul. Mi-am închipuit că trebuie să fie un ascunziş grozav, pentru că era foarte mulțumit. Iradia de bucurie, ca atunci cînd mi s-a părut că înghițise diamante,

— N-ai încercat să întrebi, din curiozitate...? păru foarte mirat Ion Petric.

— Ba da... răspunse cam jenat Liviu Iordan. Probabil că a fost prima întrebare după nu ştiu cîți ani, mulți, mulți ani... S-a supărat cumplit. Nu din cauza întrebării, mai mult din cauză că am călcat principiul. M-am scuzat, aşa cum era adevărat, spunîndu-i că aveam ideea unor ascunzători sigure, cu neputință de dibuit. I-am vorbit şi despre o scorbură sau despre o fîntînă părăsită, şi a început să rîdă de mine. "Nu avem nevoie de ascunzişuri pentru o noapte, mi-a zis el. De ascunzişuri pentru opt generații sau măcar pentru cîteva decenii. Ce? a continuat el. Tu crezi că vom putea exploata imediat valoarea *cutiei albastre?* Mai întîi trebuie să se linişească timpurile, să vedem toate tainele ei, şi abia pe urmă să începem marea valorificare... Poate că o oferim unui singur personaj sau unei puteri, poate că o valorificăm succesiv şi parțial..." Mi-am dat seama că mai aflase cîte ceva despre *cutia albastră,* dar nu l-am mai întrebat ce anume. Mi-a mai spus să nu am nici o grijă despre ascunziş. Altul mai sigur şi mai ingenios nu se putea găsi. Visam amîndoi *cutia albastră,* el îmi mai scăpa cîte o vorbă despre valoarea ei, despre anumite

secrete excepționale pe care le ascunde, şi despre valori fantastice, care nu cred că v-ar putea interesa, pe dumneata şi pe dumneata... În orice caz, în *cutia albastră* se găseau şi se găsesc valori de toate zilele cu care omul poate să-şi fericească zilele, dar mai mult ca nişte ornamente sau ca nişte indicații false pentru priviri şi controale indiscrete. *Cutia albastră* era împărțită în compartimente secrete şi în compartimente de suprafață. Fiecare valoare era contrafăcută, aşa cum peste un Tizian sau peste un Rembrandt ai picta nu ştiu ce lucru frumos pentru a înşela privirile şi a feri tabloul, adevărata lui valoare, de toate primejdiile. Iată ce mai aflase despre *caseta albastră...* Dar toate erau nişte visuri, pentru că scoaterea casetei din depozitul băncii, ca şi scoaterea oricărei alte valori, era practic imposibilă... Şi deodată apare iarăşi frate-meu ca după un ospăț cu diamante. "Gata! îmi spuse el. *Caseta albastră* e a noastră!" Şi mi-a spus că în urma bombardamentelor şi a altor primejdii depozitul băncii, dar în primul rînd *caseta albastră,* vor fi dispersate într-un loc necunoscut. El bănuia că în străinătate, dar nu sînt sigur. În orice caz, convoiul trebuia să ajungă la prima gară după Chitila, la Buftea, şi abia acolo urma să fie îmbarcat în vagoane speciale. "Ori dăm lovitura în cîmp, dar pentru asta ne trebuie forțe imense, ori o dăm în oraş, cu oameni puțini şi cu multă surpriză", spuse el. Am ales cea de-a doua idee. Şi tot planul loviturii, tot planul atacului l-am făcut eu. La secundă, la cronometru. I-am arătat planul şi era foarte mulțumit. Nu erau necesari decît cinci oameni. Doi trebuiau să atace în față şi trei în spate. Şi mai trebuiau doi şoferi, cu maşinile gata să pornească, instalați undeva pe străzile laterale... Ei nu trebuiau să ştie nimic despre lovitură. Absolut nimic...

— Noi eram! spuse Ion Petric. Va să zică la asta am participat noi, la lovitura asta!

— Tot la asta m-am gîndit şi eu, mărturisi Paul Bălan, dar după ce am citit ziarele, la Bolintin. Cîte năduşeli m-au apucat fără să-mi treacă măcar o dată prin minte ce lovitură am dat! Vorba vine, că n-am dat-o eu. Dar cine ştie care din noi a transportat *caseta albastră?!*

— Asta a fost! reluă Liviu Iordan firul povestirii. Numai că dumneata ai trădat consemnul. Te-ai apucat să citeşti ziarele... În sfîrşit... El s-a ocupat de tot. Cum a aflat despre planul dispersării, cum a început organizarea atacului. A făcut rost de cei cinci, adică cei patru oameni care trebuiau să atace convoiul, pentru că şi el lua parte la atac... Numai un lucru uitasem, dar n-a uitat el: cine va deschide *caseta albastră?* Numai un mare specialist putea să izbutească treaba asta, probabil unul singur în țară: perechea Negrupop. Şi ca să facă economie de oameni, i-a transformat şi pe ei în atacanți. Prin ce metode a reuşit să-i atragă, nu ştiu. Nu mi-a vorbit despre nimeni altcineva decît despre perechea Negrupop, o să înțelegeți mai tîrziu de ce... Despre altcineva nu mi-a vorbit şi asta a fost singura lui eroare. Dar era atît de sigur că va reuşi atacul! Şi de altfel i-a reuşit... A aflat toate amănuntele despre dispersare şi despre mersul convoiului. Nu direct, pentru că era bolnav, ci prin alte mijloace, care singure ar putea constitui un roman... El era bolnav în pat, foarte bolnav, o intoxicație cumplită, în fiecare zi avea cîte o criză, şi în fiecare zi veneau alți medici la căpătîiul lui. Mai ales în seara dinaintea atacului şi în dimineața atacului a avut două crize îngrozitoare. Erau o mulțime de oameni la căpătîiul lui. Paznici, funcționari, numai oameni de la bancă. Mereu erau cîte doi, trei, parcă ar fi făcut cu schimbul. Gemea şi cerea din cînd în cînd cîte un medicament sau un pahar de apă, şi iar gemea şi voia să dea a înțelege că fusese otrăvit. La ora atacului erau vreo trei funcționari de la bancă în camera lui. Pe toți trei i-a prins acolo ora atacului. El s-a înspăimîntat cel mai tare cînd a auzit vestea. A şi spus "Negrupop" şi a vrut să sară din pat, dar l-au ținut ceilalți. De sărit n-ar fi sărit nici în ruptul capului, pentru că era prea înalt şi n-ar mai fi semănat deloc cu cel pe care-l interpreta în pat.

— Mi-am închipuit că erai dumneata! spuse cabanierul. Acum mi-am închipuit. Deci dumneata îi asigurai ăsta, cum se zice, chestia asta judecătorească...

— Alibiul! îl ajută Liviu Iordan. Da! Eu aveam rolul alibiului şi l-am interpretat bine... Atacul ştiți cum s-a dat. Doi indivizi au oprit camioneta cu o maşină furată din fața ambasadei italiene, iar alți trei, frate-meu şi Negrupop, au atacat în spate, unde se afla *caseta albastră...* De atunci nu l-am mai văzut decît la spital. Nu ştiu unde s-a deschis *caseta albastră,* nu ştiu nici dacă s-a deschis. Ştiu doar că a plecat spre munte. Eu trebuia să aştept perechea Negrupop la Cîmpina şi s-o arunc din tren. El urma să-i lichideze pe ceilalți. Aşa ne înțelesesem dinainte. Trebuia să ne întîlnim a doua zi după atac, la ora douăsprezece şi jumătate, în Grădina Icoanei...

— După ce ne lichida şi pe noi...! spuse Paul Bălan. De asta ne-a chemat în fața gării, la oră de bombardament, ca să nu se audă cînd va trage în noi... Tot nu l-ar fi văzut nimeni, că erau pustii toate străzile. Cumplit, domnule!

— Nu se poate! se împotrivi Ion Petric mai mult de formă. Cum să ne lichideze, aşa, fără să fim vinovaţi...?

Liviu Iordan făcu un gest de neputinţă:

— Asta era situaţia... Nimeni nu trebuia să afle despre lovitură. Nu trebuia să ştie nimeni cine e autorul loviturii... Şi cel mai sigur lucru era să-i facă pe toţi să tacă pentru totdeauna. Jumătăţi de măsuri nu ajungeau...

— Dar eu eram nevinovat, domnule. Nu ştiam nimic şi nici măcar nu citisem ziarul, ca dumnealui...

Gîndul că fusese la doi paşi de moarte îl teroriza pe Ion Petric. Sudoarea îi umpluse fruntea, iar masa tremura de zguduiturile pe care le făceau picioarele lui.

— Şi dumneata... pe Negrupop? întrebă Paul Bălan, îngrozit şi el de răceala cu care fuseseră sau trebuiau să fie executaţi toţi martorii crimei.

Liviu Iordan răspunse mai întîi prin acelaşi gest de neputinţă, desfăcîndu-şi braţele.

— Era hotărît totul, domnule... spuse el. Nici n-a fost nevoie să-i arunc din tren. Au sărit singuri. Îi chemasem pe platformă printr-un gest discret. Eram cu ochelari... şi cu şapcă pe cap. Am scos pistolul şi i-am somat să se predea. "Comisarul Vasiliu! le-am spus. Va să zică voi aţi atacat convoiul..." Atît le-am spus şi au sărit din tren. Comisarul Vasiliu era celebru prin cruzimea lui, era spaima pegrei. La cel mai mic gest, trăgea, dar de cele mai multe ori trăgea fără să observe vreun gest. Şi toţi pungaşii ştiau asta. Cînd auzea unul de comisarul Vasiliu, ştia că s-a curăţat. Singura şansă a celor doi spărgători era să scape sărind din tren. Am ştiut că se va întîmpla aşa cînd voi rosti numele comisarului Vasiliu şi mai ales parola: "Voi aţi atacat convoiul!" Numai comisarul Vasiliu putea să-i dibuie atît de iute pe agresori... Am fost nevoit să trag semnalul de alarmă ca să văd ce s-a întîmplat cu ei. Dacă unul din ei scăpa?... Căzuseră amîndoi sub roţile trenului. Nimic nu se mai cunoştea din ei... Fantastic a fost altceva: comisarul Vasiliu era în tren! Luase urma lor. Cum? Asta a rămas o enigmă pentru mine... L-am auzit cînd s-a legitimat în faţa personalului ceferist care se adunase la locul accidentului. L-am auzit apoi, mă pierdusem şi eu prin mulţimea de gură-cască, şoptind un cuvînt pe care numai eu l-am sesizat: Negrupop!... Asta e povestea *casetei albastre.* Cam roşie povestea acestei *casete albastre...*

— Cam roşie... aprobă printr-un oftat cabanierul. Şi putea să fie şi mai roşie...

— Oare nu s-a răzbunat vreo forţă de sus? se cutremură Ion Petric. Prea mulţi au pierit...

Pînă atunci, Liviu Iordan povestise, transformat parcă în alt om care îşi aminteşte nişte întîmplări nici prea triste, nici prea vesele. Rareori, în cursul povestirii, vocea lui trădase un sentiment propriu, de spaimă sau duioşie, de regret sau de ură. Fusese vocea unui elev care citeşte corect, cu intonaţiile învăţate de la profesor, o lecţie din manual. Şi deodată redeveni acel Liviu Iordan cu mişcări rare, cu priviri sigure, mereu treaz, mereu în alarmă, cu un aer vag de superioritate şi ironie pe faţă, redeveni omul care trebuie să ajungă la ţintă.

— Da, domnule! spuse el. Aceasta e povestea. Au trecut douăzeci şi trei de ani şi abia începe... *Cutia albastră...* Undeva se află *cutia albastră. Î*n testamentul pe care mi l-a lăsat prin dumneata şi prin dumneata se află cheia... Dumitale ţi-a şoptit cuvîntul: *cabană. Iar* dumitale ţi-a şoptit cuvîntul: *iulie.* Lovitura s-a dat în *iulie.* Ştim. Toată lumea ştie. Iar *cutia albastră,* sau conţinutul ei, se află undeva la o *cabană.*

— Dar dacă a vrut să spună altceva, sau dacă aiura...? întrebă iarăşi Ion Petric.

— Nu, domnule! răspunse sec Liviu Iordan. Au fost ultimele cuvinte pe care le-a rostit. Â simţit că e pe moarte, altminteri n-ar fi suflat nimic. Şi-a închipuit că voi da peste dumneata şi peste dumneata şi că, împreunând cuvintele rostite, voi închega cheia. A fost ultima măsură de prevedere pe care o putea lua. A fost o idee genială... Dar nu şi-a închipuit că fiecare va ajunge la alt spital. Din cauza echipelor de salvare, am pierdut douăzeci şi trei de ani pînă v-am găsit şi am aflat testamentul pe care vi l-a lăsat. A fost singurul lucru care nu i-a trecut prin minte. Dar cui putea să-i treacă prin cap, mai ales în starea în care se afla el, că echipele de salvare ar putea să transporte pe fiecare din cei trei răniţi la alt spital...? *Iulie* şi *Cabană*...! Ce semnificaţie pot să aibă cuvintele astea? Fără îndoială că la o cabană s-a ascuns *cutia albastră.* Fără îndoială că în iulie s-a ascuns. Dar asta nu e o cheie...

— Sigur, sigur la o cabană? întrebă Ion Petric.

— Absolut sigur! Nu mai încape nici o îndoială, am spus o dată. A învăţat zidărie ca să poată construi singur ascunzişul. Iar în perioada cînd mi-a spus că pregăteşte ascunzişul, a fost plecat. Şi mi-a spus că se duce undeva spre munte, abia acum îmi

amintesc... Şi mai e ceva, foarte important... deşi poate că ar fi. fost mai bine să nu ştiţi şi asta... Nu, nu e vorba de amănuntul acela esenţial pe care-l veţi afla la sfîrşit... E vorba chiar de cabana aceasta... Înainte de război şi în timpul războiului, deci şi în timpul loviturii, a aparţinut chiar băncii la care era depozitată *caseta albastră*. Era cabana băncii, el o cunoştea foarte bine şi probabil că era aici ca la el acasă... Şeful pazei secrete...

— Dacă ne-am interesa, s-ar putea să aflăm că în acel iulie a murit, prin accident, îngrijitorul cabanei acestea... insinuă Paul Bălan.

— Nu mai este nevoie, dacă te gîndeşti că prin acest amănunt ne-am întări convingerea că aici s-a ascuns cutia *albastră,* răspunse nepăsător Liviu Iordan. E foarte posibil să se fi întîmplat ceea ce spui dumneata. Dar nu mai avem nevoie de un amănunt în plus. Asta e! *Cutia albastră* se află undeva aici!

— Dacă se află în cabană, o găsim! se răsti către pereţi Ion Petric. Nu se poate! O vom găsi! Fir-ar să fie de cutie!

— Şi dacă se află în apropierea cabanei? Dacă se află în zona cabanei? întrebă Paul Bălan.

Liviu Iordan se ridică subit în picioare. Părea transfigurat, îi tremurau pleoapele şi buzele.

— Da! spuse el. Am complicat stupid lucrurile! Nici nu se putea o cheie mai simplă şi mai sigură! Nu! Ascunzişul nu se află în jurul cabanei, nu se află în munţi sau în pădure. E stupid! Pentru asta nu trebuia să înveţe zidărie. Şi cum ar putea să fie lăsată o asemenea valoare pe seama hazardului?! S-o scoată la iveală orice furtună, orice întîmplare... El nu putea să gîndească aşa cum ar fi gîndit un simplu spărgător. Absolut sigur. Sînt convins că a ascuns cutia într-un loc elegant, sînt convins că a făcut o adevărată operă estetică din ascunziş. Pentru a sparge ceva nu trebuie să înveţi zidărie... Mi s-a lăsat o cheie foarte simplă şi clară: *În iulie am fost la cabană!* Asta e cheia definitivă! *În iulie,* ca să ştiu că e vorba de lovitura din iulie, aşa cum o numisem... şi la *cabană,* ca să ştiu că s-a ascuns totul la casa de munte a băncii! Ăsta e tot secretul! *Cutia albastră* se află aici, în această cabană! Nu în altă parte! Aici! E cel mai clar testament care mi se putea lăsa! De aceea putem spune că sîntem posesorii *cutiei albastre!* Deocamdată atît! Mai tîrziu vă voi destăinui şi ultimul amănunt... Dar mai întîi să găsim *cutia albastră!* Şi nu se poate să n-o găsim!

— Dacă e aici, şi în mod sigur e aici, spuse cabanierul impresionat de pasiunea cu care vorbise Liviu Iordan, nu se poate să n-o găsim! Mă gîndesc la cea de-a doua pivniţă...

— Da, domnule! Vom face planul întregii cabane şi-l vom gîndi, şi vom gîndi mai ales ascunzătoarea, ideea ascunzătoarei. Vom proceda prin eliminare. Sînt locuri în care nu pot fi ascunse obiecte de felul *cutiei albastre.* În sobe, care se dărîmă şi se refac. Sobele nu ne interesează. Şi nici zonele în care nu sînt posibile lucrări de zidărie, de pildă în bîrne sau în tot ce e parte lemnoasă. Sau în obiectele mobile, cum ar fi paturi, scaune, mobile, lucruri deteriorabile. Trebuie să căutăm un ascunziş care să reziste cîtorva decenii de uzură. Iată deci şi ideea lucrărilor şi zonelor imobile. Dintr-o dată, înainte de a începe căutarea, înainte de a avea planul cabanei, am redus imens de multe zone... Nu vom mai orbecăi, ci vom căuta să mergem la sigur!

Îl ascultară amîndoi hipnotizaţi. Simţeau puteri şi energii şi hotărîri urcînd în ei.

— Numai să rezistăm pînă la primăvară! se rugă cabanierul. Dacă am avea ce mînca... Dar...

— Spune, domnule! îl invită Liviu Iordan. Bănuiesc ce vrei să spui! Ai dosit undeva alimente...

Celălalt rămase năucit. Simţi acelaşi şuvoi rece şi cutremurător care-l zguduise în clipele cînd crezuse că va fi acuzat de moartea lui George Iordan.

— Da... nu putu el să suporte oţelul scăpărător din privirile lui Liviu Iordan. Uitasem... De fapt, nici nu ştiam... Pentru că sînt proprietate personală... Sînt ale celor doi fraţi şi ale femeii... şi sînt încuiate într-o ladă, în pivniţă. Un sac cu făină şi... mi se pare, jumătate de porc afumat... Vreo şaizeci de kilograme de carne, că era un porc uriaş, ca un viţel...

— Şaizeci de kilograme! îl privi cu dispreţ Liviu Iordan. Ştii greutatea, ştii şi cum arăta porcul... dar nu ştiai că sînt depozitate în pivniţă...

— Poate din respect pentru proprietatea altuia, găsi cabanierul altă scuză.

Liviu Iordan rîse de-a binelea şi tăinuitorul se simţi în sfîrşit în apele lui. Lui Ion Petric i se înroşiseră şi fălcile şi chelia lucioasă.

— Dacă e bucurie generală, aş vrea şi eu...

— Ştiu, domnule, ce vrei să spui. Te gîndeşti iar la fetele de dincolo... O să grăbim

treburile, domnule. O să facem ospăț unic, domnule. De asta puteți fi siguri. Un ospăț cum nu s-a mai pomenit. Atunci vă voi destăinui şi ultimul amănunt! Dar pînă atunci, trebuie să găsim *cutia albastră...* şi, înainte de asta, s-ar părea că am avea dreptul să luăm masa de seară! Puteți să aduceți ceva mai multă mîncare...

Petric şi Bălan porniră la iuțeală spre magazie. Dar fură opriți înainte de a ajunge la uşa care ducea spre dependințele cabanei.

— Ați uitat un amănunt esențial! rîse Liviu Iordan. Ați uitat să luați cheia mea. Şi fără ea, nu puteți să deschideți magazia. Prindeți-o!

Se ridicase şi Liviu Iordan de la masă. Fața i se luminase. Începu să se plimbe prin sufragerie, parcă pe o alee, fără să se grăbească. Din cînd în cînd îl pufnea rîsul. Alteori scăpa şi murmure, şi exclamații. Unul din murmure deveni deodată voce:

— Da, domnule! Imbecilii!... Amănuntul esențial. La sfîrşit îl vor auzi. Va fi un singur cuvînt: Gata!... Unul în gură, altul sub burtă... Amănuntul esențial...

Apoi din nou începu să se plimbe, aşteptînd fără interes sosirea celorlalți.

Cabanierul se dovedi, de astă dată, foarte generos. Aduse o pîine cît roata carului, tot şirul de cîrnați, un caşcaval neînceput, tot felul de cutii de conserve şi o şuncă de toată frumusețea. Mai poposiră pe masă şi cîteva sticle de vin. Banchetul era pe cale să înceapă. Dar parcă se auzise un pocnet uşor în uşa care ducea spre dormitoare. Toți ciuliră urechile. Cîteva secunde, nimic. Apoi o trosnitură, sus, pe coridorul dormitoarelor.

— Ssssst! făcu Liviu Iordan. S-ar putea să fi intrat.

— Domnule! Să-i luăm ostateci. Şi facem schimb cu fetele. Îi eliberăm dacă ne dau fetele pentru cîteva zile.

— Ssssst! Imbecilule! Fetele le putem lua oricînd şi oricum... Poate că a fost vîntul...

Dar nu fusese vîntul. Se auzi un zgomot distinct de uşă care se închide. Apoi un altul de uşă care se deschide, scîrțîind.

— E uşa de la camera dumneavoastră! anunță în şoaptă cabanierul. Precis. Îi cunosc scîrțîitul dintr-o mie.

Liviu Iordan făcu un semnal mut de atac. Porniră toți în vîrful picioarelor, lăsîndu-se conduşi de cabanier. Cînd ajunseră la uşa care dădea spre scara interioară, cel din ariergardă îşi scoase de sub pulover pistolul. Apoi traseră uşa după ei şi o zăvoriră pe dinafară, ca să întîrzie la nevoie fuga spărgătorilor.

Dar mai exista un zăvor geamăn şi în interior. Înainte de a se trage acel zăvor, uşa se crăpă de o palmă pentru a face loc de trecere unui cățel cu urechi inteligente şi cu întrebări în priviri. Deşi. graba era o problemă vitală, mogîldeața care ieşise de sub tejghea, dintr-o ladă întoarsă cu fundul în sus, îşi pierdu o secundă pentru a strînge foarte ceremonios laba cățelului, care acționase cu o precizie extraordinară, aşa cum fusese învățat, la cel dintîi semnal pe care i-l dăduse zeul lui drag: o pocnitură în lemnul tejghelei.

Apoi Tic trase zăvorul pe dinăuntru şi mai pierdu o clipă în fața mesei încărcate.

— Doamne! Cum aş putea să fac să iau totul?!

Îşi scoase iute cureaua şi o puse pe masă, apoi găuri pîinea drept la mijloc cu primul obiect mai lung pe care-l zări în fața ochilor: Cleştele de sobă. Trecu prin tunelul făcut în pîine cureaua, îi încheie catarama şi-şi agăță noul obiect de gît ca o tobă. Cîrnații îi azvîrli spre Țombi.

— Să nu cumva să... pierzi vreunul...

Dar Țombi făcu o mutră atît de ofensată, încît bravul cireşar îşi țuguie buzele în semn de sărut. Echipat astfel, fugi spre uşă. Deschise repede uşa de la tindă şi o lăsă căscată. Cu uşa de la intrare avu mai mult de furcă. Scoase drugul din scoabele strîmte şi mai trebui să tragă vreo două zăvoare. Se întoarse iarăşi în sufragerie, mereu cu toba bălăbănindu-se, înşfacă şunca cea frumoasă, caşcavalul pe care mai întîi trebui să-l găurească şi să-l sfredelească pentru a-l pune pe mînă ca o brățară, şi îşi umplu brațele cu cutiile de conserve. Ba mai tîrî după el, legată cu o sfoară, tot de gît, o sticlă de Fetească Neagră. Încărcat astfel, că abia se putea mişca, porni pe calea pe care tot el şi-o deschisese. Parcă auzea tropote de paşi pe scară.

Chiar se opri o secundă, contrariat, în uşa antreului. Aşa de repede să se fi dezmeticit ăia? Ba nu! Cotiseră, la începutul scării, spre dependințe. În sfîrşit, spărgătorul nesătul ajunse la uşa care-i asigura libertatea şi viața. O deschise şi porni cu cățelul lui drag spre casa din vale, unde şase prieteni sufereau tortura foametei. Şi deodată îngheță. Auzi o bubuitură care-i zdruncină spatele. Şi Țombi se sperie.

Oare a tras cineva?... "Uffff! Ce prost mai sînt! îşi reveni puştiul. Asta n-a fost

bubuitură de pistol, ci de tun. Ştiu eu ce s-a întîmplat! S-a închis uşa cabanei!"

Într-adevăr, cu o bubuitură năprasnică se închisese uşa cabanei. Pînă şi în fundul pivniţei, unde se aflau cei trei căutători de borfaşi, se auzise cumplita bubuitură.

— Asta ce-a fost? se sperie Ion Petric. Parcă s-a tras cu tunul! Oare n-au dinamită sau arme la ei?

Liviu Iordan nu-i răspunse nimic, nici măcar nu-i aruncă o privire. Ultimele evenimente, zgomotele de sus şi căutarea, îl nelinişteau. Rămase nemişcat cîteva secunde, obligîndu-i şi pe ceilalţi să stea locului, apoi porni spre sufragerie. Dar fu nevoit să se oprească o dată cu ceilalţi. Uşa era zăvorîtă de dincolo.

Se opintiră toţi trei, adunîndu-şi toate puterile, ca să scoată uşa din ţîţîni. Şi abia reuşiră să evite, în ultima clipă, o prăbuşire rea, o dată cu uşa.

Petric şi Bălan începură să gesticuleze şi să urle ca nişte apucaţi. Alergau la uşi, la ferestre, trăgeau zăvoarele, căutau în sobă, sub mese, sub tejghea. Numai Liviu Iordan încremenise undeva, în mijlocul sufrageriei. Nu vedea şi nu auzea nimic. Se gîndea la o singură frază, la un răspuns pe care-l primise cu cîteva ore mai înainte: *Am avut mare nevoie... Am avut!*

— Ne-au luat absolut toate alimentele! îl trezi vocea îngrozită a cabanierului. Tot ce-am adus din magazie. Probabil că ne-au invadat toţi şapte, şi invalidul...

— Lasă, domnule, fleacurile ăstea... îi răspunse cu un calm uluitor Liviu Iordan. Asta mai contează acum! După ce ai găsit un porc întreg în pivniţă...

— Numai jumătate... se grăbi să precizeze manipulatorul balanţei. Ne-au luat şi-o sticlă de vin. Oare-au avut şi complici?

Ion Petric se înfuriase groaznic. Era congestionat tot. Chelia lucioasă părea o sfeclă smălţuită.

— Eu zic să mergem după ei! îşi strînse el pumnii şi începu să-i scapere, aşa cum făcea uneori Liviu Iordan. Mergem şi aranjăm totul încă din noaptea asta...

— Domnule! Imbecil să nu fii! Dispariţia alimentelor e un fleac, domnule, o aiureală. Le-aş da şi tot porcul, dacă aş şti că n-au stat aici în timp ce noi discutam despre *cutia albastră.* Le-aş da tot ce avem aici, şi mi-aş mînca bocancii, şi după ce s-ar termina, mi-aş roade piciorul... Nu mai contează alimentele! Ca să fie foarte clar!

— Au fost aici? Au stat aici? se îngrozi cabanierul.

— Unul dintre ei în orice caz! răspunse Liviu Iordan. Cel care le-a dat drumul. Cel mic, pesemne. Deci ni s-a declarat război!

CAPITOLUL XI

1

Ursu îl aşteptase pe Tic pe la jumătatea drumului. Era îngrijorat, îngheţat şi deodată văzu ceva ca o minge înaintînd prin vijelie. Se repezi înaintea arătării în formă de sferă, pentru că era precedată de o alta, mică şi lunguiaţă, urmată de un şarpe nesfîrşit.

— Ticuşor! se încălzi subit vlăjganul.

— Ursule! Te rog din tot sufletul. Te rog aşa cum nu te-am rugat vreodată... Du-te înainte, du-te singur, şi repede, şi nu le spune nimic. Intră şi fă-te îngrijorat. Te rog...

— Dar cu ce te-ai îmbrăcat? întrebă Ursu, orbit de vijelie sau poate numai prefăcîndu-se orbit. Nu vrei să te ajut şi eu? Dacă nu... uite, plec.

Îi vorbise la ureche, şi parcă simţea un miros foarte neobişnuit. Parcă de un veac nu-l mai simţise.

— Te rog, Ursule... Hai, du-te!

Putea Ursu să nu-l asculte pe cireşarul la care ţinea mai mult decît la lumina ochilor? Plecă imediat şi încă într-o goană care-l uimi pînă şi pe Ţombi.

Bineînţeles că Tic nu intră în cabană imediat. Îşi aranjă mai întîi obiectele cu care era încărcat, în aşa fel ca să pară umflat sau cărăuşul unei întregi orchestre lăutăreşti. Ursu lăsase uşa crăpată. O deschise încet. Mai întîi trecu Ţombi, apoi încăpu cu mare greutate şi el. Apoi începu să păşească în vîrful picioarelor prin antreu... dar uşa cabanei bubui ca o canonadă.

Toţi cireşarii erau în prag. Ba şi Dan, în spatele lui Ursu. Se întîmplase ceva, pentru că Ursu aprinsese şi cea de-a doua lampă, luată de la cabana-centru, şi-i mărise flacăra aşa de tare, că părea un reflector. Şi toată lumina celor două lămpi cădea pe el, probabil

tot pentru că le aranjase Ursu într-un fel anumit. Şi toţi îl priveau cu ochi holbaţi, se cruceau şi iar îl priveau, şi se frecau la ochi, iar cuvintele le amuţiseră pe buze.

— Asta nu-i nimic! se răsti foarte vesel cireşarul. O să vedeţi voi mai tîrziu!

— Nesuferitule! se auzi glasul cel mai drag. Ce-ai făcut acolo? I-ai cucerit? I-ai adormit?

Abia atunci se strecură printre picioarele lui Tic politicosul Ţombi. Dar nu se opri, ci merse, merse înainte pentru a i se putea admira isprava. Tîra după el vreo zece metri de cîrnaţi.

— Eu cred că suferim de sugestie colectivă, se resemna Lucia. Spun şi eu cum spunea cel din Kon-Tiki cînd i s-a arătat peştele necunoscut: Aşa ceva nu poate să existe... Zău, Ticuşorule...

În clipa aceea, Ticuşor scăpă jos tot ceea ce ţinuse în braţe. Rămase numai cu sticla, agăţată de umăr ca o goarnă, cu pîinea care-i atîrna ca o tobă şi cu caşcavalul ca o armonică neobişnuită. Oare-i mai spusese vreodată Lucia: *Ticuşorule?* Trebuia neapărat să recitească romanele cireşarilor, ca să vadă...

— Răspunde, Ticuşor! îl soma Victor. Ţi s-au dat toate acestea sau le-ai luat? E cea mai importantă problemă. Zău că-ţi facem pe urmă triumful.

— Le-am luat! I-am încuiat sus şi le-am luat totul. Au mai rămas două sticle cu vin. Am pus mîna şi pe o cutie de chibrituri, fiindcă stătea degeaba pe masă.

— Înseamnă că e foarte grav, Ticuşor... spuse Victor.

— Foarte, Victor. Foarte, foarte grav! încuviinţă teribilul spărgător.

2

Tic îşi depănase fantastica lui povestire pe întuneric absolut. Lămpile se stinseseră, după ce geamurile fără zăbrele fuseseră baricadate şi uşa de la intrare zăvorîtă şi, de asemenea, baricadată cu paturi, mese şi scaune de fier. Focul abia mocnea în godin. Lemnele se puneau rar, camuflîndu-se fiecare rază. În preajma fiecăruia se aflau lemne, butuci mai mari sau mai mici, care la primul semnal se puteau preface în proiectile.

Relatarea lui Tic îi ţinu pe toţi cu sufletul la gură şi îi duse iarăşi într-un univers de spaime şi nelinişti, într-un univers ameninţat de groază şi teroare.

Se lăsă tăcere în încăperea întunecoasă şi ca întotdeauna în clipele cele mai grele, în clipele decisive, aşteptau cuvintele aceluia care trebuia să devină imediat conducătorul lor.

— Doamne! exclamă Maria. Iarăşi, iarăşi groaza. De jur împrejur numai groază... Şi această teroare albă!

— Nu, Maria! se auzi vocea lui Victor. Începînd din momentul acesta, vijelia devine cel mai preţios aliat al nostru. Nu înţelegi? Cine poate sta în vijelie măcar un minut, pentru a pîndi o mişcare de-a noastră, o imprudenţă, ceva de care ar putea să profite criminalii de dincolo? Vijelia îi împiedică şi, cu cît va fi mai tare, cu atît va fi mai bine pentru noi... Şi nu e numai asta. Nu-şi pot face ascunzişuri şi nu pot să atace prin surprindere. Întotdeauna le vom vedea urmele... Vijelia e numai în avantajul nostru.

— Şi crezi că ei nu ştiu asta? spuse Lucia. Crezi că nu vor căuta alte mijloace?

— Nu, Lucia. Deocamdată nu... Cred că ne vor lăsa în pace. Bineînţeles că vom fi foarte prudenţi... Dar cred că ne vor lăsa în pace... adică ne vor lăsa să murim... Pentru că sîntem condamnaţi la moarte... În raport cu ei... şi chiar de către ei. Mai devreme sau mai tîrziu. Prin foamete, prin îngheţ... Din clipa aceasta nu ne mai putem bizui decît pe ce avem aici: pe alimentele pe care ni le-a adus bravul nostru Ticuşor şi pe lemnele pe care le avem... Dar şi alimentele se vor termina odată... şi se vor termina şi lemnele... Deci, în faţa lor, noi sîntem condamnaţi la moarte. Cale de scăpare nu e... Numai dacă apare cineva din văzduh... Abia atunci vom fi în primejdie directă, abia atunci ne vor ataca... Dar, fiindcă nimeni nu ştie că am rătăcit prin părţile astea... pînă se va trezi cineva, va trece timp şi...

— Nu e absolut nici o cale de scăpare? se îngrozi Maria. Nu putem să fugim pe undeva? Nu e o trecătoare, o pîrtie secretă, un tunel, orice?

— Ştiţi foarte bine că nu... răspunse Victor. Am căutat să-l tragem de limbă pe cabanierul de aici, care cunoaşte cel mai bine drumurile şi situaţia, mai ales că l-a prins o avalanşă tot la cabana asta... Şi zău că era interesat să scape de noi... ca să nu ne dea din alimentele lor... Şi atunci cînd noi discutam cu el despre hartă, ştiau că nu ştim absolut nimic din tainele lor. Deci n-avea nici un motiv să ne mintă... Şi ne-a spus că nu e nici o cale de ieşire, nici o potecă, nici un drum, nici măcar pentru alpinişti. A fost unul, cu

zece ani în urmă, care trecea peste o prăpastie, la Vadul Lupilor mi se pare... Brrrr! Iar lupii!... Dar l-a distrus avalanşa. Din prăpastia de vreo patru, cinci metri, peste care era aruncată o punte, s-a făcut o prăpastie de peste douăzeci de metri şi, zicea el, oblică şi cu margini de gheață. Deci n-avem nici o scăpare, decît hazardul... rezistența noastră şi slăbiciunea lor, dar aici mă îndoiesc, pentru că şeful lor e foarte sigur şi cu un sînge rece nemaipomenit... deşi numai din siguranță şi superîncredere în el în raport cu noi am putut să-l cambriolăm şi să-i aflăm extraordinara taină... Rezistența noastră, erorile lor... şi hazardul ne pot salva din situația în care sîntem acum...

— Numai să nu comitem şi noi erori... se auzi vocea invalidului. Trebuie să fim de-o prudență... Mă gîndesc mai ales la Maria şi la Lucia...

— O să vedem noi... spuse Ursu.

— Au cel puțin un pistol... aminti Victor. Dacă ajung să tragă în noi... Vă închipuiți ce ar însemna să fie unul din noi rănit sau... Uf! Trebuie să luăm imediat cîteva măsuri! Mai întîi să mutăm dormitorul în cealaltă aripă...

— Ne vor ghici după coş, după fum... descoperi Ionel.

— Nu... Îşi aminti Ursu. Tu nu ştii, Ionel. Am deszăpezit eu coşul. E unul singur, pentru toate cele trei sau patru sobe, că se mai poate pune una şi în spălător. Lui Victor i-am spus, adică el mi-a spus mie...

— Mutăm camera acolo... reveni Victor. Cred că la asta nu se vor gîndi. Şi primul atac, chiar înarmat, va fi fără urmări.

— Bun! spuse Dan. Am găsit şi eu ceva! Avem cu ce baricada geamurile! În aşa fel ca să nu se poată trage prin ele. Ia ghiciți!

— Cu suprafețele meselor! spuse Tio. Dar tu m-ai făcut să mă gîndesc la ele, se dovedi foarte generos aducătorul şuncilor şi cutiilor de conserve.

— Mai sînt şi-n spălător nişte tăblii, îşi aminti Lucia. Le putem transforma tot în baricade. Prin urmare, nu se poate trage prin geamuri.

— Gata! Deocamdată ajunge! hotărî Victor. Mutăm dormitorul şi întreg sediul cireşarilor în aripa cealaltă. Dar mai întîi, pînă se răceşte godinul, facem baricade. Ce zici, Ursule? Putem să aprindem lampa, cu flacără mică? Să ştim pe ce lume sîntem. Ar fi prea mare coincidența să vină tocmai acum în recunoaştere... Dar nu cred. Imposibil! Sînt prea siguri pe ei...

— Putem, răspunse Ursu. O să fac eu o mică recunoaştere, împreună cu Țombi...

— Atunci o fac eu! sări Tic. Eu şi Țombi...

— Zău, Ticuşorule! se rugă Ursu la rîndul lui. Prea multă glorie vrei. Te rog din tot sufletul...

— Uffff! făcu băiatul cel blond, încălzit de duioşie.

Ursu nu ieşi imediat. Se postă la una din ferestre şi aşteptă cîteva minute. Se obişnui cu viscolul de-afară şi putea să deosebească orice siluetă pe fondul alb al vînzolelii. Nu trecuse nimeni, prin urmare putea să iasă. Mai întîi îi dădu drumul lui Țombi, apoi reveni în cameră, pentru o clipă, şi luă ceva de pe patul lui. Îl chemă pe Tic să facă de gardă la fereastra la care stătuse el mai înainte, apoi conveni cu ceilalți să aprindă lampa, cu flacără mică, chiar în clipa cînd va ieşi pe uşă.

Deschise încet crăpătura, după ce-l învăță pe Tic să pună drugul de siguranță. Țombi îl salută cu coada, nu cu capul care trebuia să rămînă de veghe. Apoi ieşi şi Ursu. Tic îl zări de la geam, îl văzu înaintînd cîțiva paşi prin zăpadă, apoi nu-l mai zări. Subit. Parcă l-ar fi înghițit pămîntul. Dar pentru că Țombi înainta liniştit prin zăpadă, puştiul nu-şi făcu nici o grijă.

Ursu sacrificase totuşi un cearşaf. Îl sparse la mijloc, apoi şi-l trase pe gît ca pe o foaie de cort. Peste glugă îşi legă o batistă albă. Nu se mai putea distinge din zăpadă. Simți şi pumnalul în buzunar şi prinse parcă mai mult curaj. Dacă se va ivi o situație excepțională, va arunca pumnalul... pentru că din apropiere nu i se putea întîmpla nimic. Numai de la distanță, cu pistolul, putea fi doborît. Oh! Dacă l-ar ataca vreunul de aproape! Merse pe poteca aproape acoperită iarăşi de zăpadă, înfruntînd vijelia. Țombi, dresat, era mereu înaintea lui cu cîțiva metri. La cabană se vedeau lumini. Două camere erau luminate, sus. Dar cu nămeții uriaşi din jurul clădirii nu exista *sus.* Ursu se opri un moment undeva în fața cabanei; rămase nemişcat, cu privirile încordate. Apoi îşi începu ascensiunea pe nămeți. Încet, încet, pînă ajunse în dreptul primei ferestre luminate. Se uită înăuntru şi zări... o cameră goală. Un instinct fulgerător îi comandă mişcarea următoare: se aruncă în zăpadă ca un nebun, chiar în clipa cînd auzi pocnetul, o clipită, o sutime de secundă mai înainte. Şi chiar în cădere îşi calculă mişcarea următoare. Adică îşi prelungi căderea printr-un dublu salt rostogolit care-l scoase din raza ferestrei ucigaşe.

Încă două salturi şi ajunse pe pîrtie, în deplină siguranţă, dar la picioarele lui se tînguia un Ţombi foarte neliniştit.

— Am fost un neghiob, Ţombişor, începu Ursu să se spovedească. Am căzut în cursă. Au luminat o fereastră falsă, ca să tragă de după una sigură. Noroc că m-a fulgerat camera aceea goală. Nu ştiu cum dracu s-au aprins aşa de repede gîndurile. "Dacă-i goală, e o cursă", aşa mi-am zis. Şi m-am trîntit.

Cam aceleaşi cuvinte i le spuse Ursu, cîteva minute mai tîrziu, lui Victor, pe şoptite, în noul dormitor care începea să se încălzească.

— Îmi vine să te strîng de gît! îi răspunse Victor tot în şoaptă. Nu-ţi dai seama că tu eşti toată puterea noastră? Fără tine ar fi fost toţi trei aici. Brrr! Jură-mi că nu mai faci o imprudenţă ca asta... Dacă măcar mi-ai fi spus mie, sau lui Ionel, ţi-am fi atras atenţia asupra ferestrei... Fir-ar să fie! Şi mai am o teamă... Ştii ce s-ar putea întîmpla? Ar putea să creadă că e cel mai bun moment psihologic pentru atac. Tu ce crezi?

— Eu ştiu... răspunse Ursu cam stînjenit. Cred că aşa se va întîmpla, dar mi-e teamă că nu-mi dai voie să-i aştept afară...

Victor ştia, simţea mai bine zis, că de afară s-ar fi apărat cel mai eficace. Dar era şi un risc, care putea să se transforme într-o catastrofă.

— Zău, Victor... şarjă Ursu cînd îi simţi ezitarea. Ţi-l aduc aici... adică de ce să-l aduc, că n-avem cu ce să-l hrănim, dar pistolul în orice caz ţi-l aduc, şi jumătate din mîna lui dacă aveţi nevoie... Ah! Ce l-aş mai trăsni... Tu înţelegi că a vrut să mă împuşte? A tras ca să mă omoare. Ai văzut gaura în cearşaf? Zău că mi-a răzuit pielea de pe umăr. Lasă-mă!

— Nu! răspunse Victor scurt şi Ursu înţelese că partida e pierdută. E nu ştiu cît la sută risc să tragă iarăşi în tine. Şi chiar dacă ar fi un milion, tot nu te-aş lăsa. Gata! S-a încheiat!

Ursu se retrase în dormitor. Ceilalţi orbecăiau prin întuneric. Făceau paturile, îşi aranjau noua locuinţă.

Şi deodată se auzi un zgomot asurzitor în camera pe care o părăsiseră de jumătate de oră. Ursu alergă ca un fulger la fereastra lui de veghe. Şi văzu trei umbre îndepărtîndu-se grăbite pe pîrtie. După o secundă dispărură în vînzoleala albă.

— Acum să mă laşi... îi şopti iarăşi lui Victor. Acum ar fi contramomentul psihologic.

— Dacă mai insişti, se enervă Victor, voi fi nevoit să mă sfătuiesc cu Lucia.

Era dureros, era neloial că-l ameninţase astfel pe Ursu, dar trebuia neapărat să-i reteze elanurile care puteau să-i coste pe toţi viaţa. Fără Ursu... Dar Victor nu mai avu putere să se gîndească mai departe. Se cutremură şi simţi cum îl gîtuie cineva.

Atacul celor trei fusese mişelesc. Aruncaseră prin fereastra nebaricadată trei sticle pline cu benzină.

— Doamne! spuse Maria. La asta nu ne-am gîndit. Au vrut să ne dea foc. Şi dacă nu erai tu, Victor, cred că am fi ars ca nişte paie...

— Îşi răzbună fraţii din bordei! spuse Dan.

3

Cei trei erau sus, în camera cabanierului. Îşi mutaseră acolo locuinţa şi sediul. Camera era ca un turn şi mai ales ziua se putea transforma într-un post de observaţie ideal.

— N-a luat foc! N-au luat foc! spuse cabanierul. Şi am aruncat fiecare în altă direcţie. Dumneata ziceai că nu există să nu se aprindă... cum vine asta?

— Dacă vreţi neapărat să-i prăjiţi sau să-i faceţi să iasă din bîrlog, atunci veţi reuşi mîine... Dacă mai aveţi benzină, aveţi toate şansele...

— Adică dumneata nu vrei să vii? înţelese Ion Petric.

— Pe mine nu mă interesează, domnule. E prea barbar, şi prea inestetic... şi ca să fiu sincer: absolut inutil! V-am spus că sînt condamnaţi la moarte oricum. Vreţi neapărat să moară imediat? Parcă aveaţi alte intenţii cu domnişoarele de acolo. Să vedeţi cît de frumos vor ieşi cînd vor intra în conflict cu stomacul... Ca nişte mironosiţe vor bate la uşa noastră...

— Dar adineauri de ce n-am reuşit să-i aprindem sau să-i scoatem din casă?

— Fiindcă s-au mişcat foarte repede, răspunse Liviu Iordan, aproape cu admiraţie în voce. Trebuie să avem şi un pic de sportivitate, cînd situaţia ne avantajează, bineînţeles. Au mutat dormitorul, domnule, asta au făcut. L-au mutat în aripa cealaltă. Noi am aruncat benzină într-o cameră pustie şi probabil răcită. Foarte repede s-au mişcat. Şi încep să

mai cred ceva... Ia spune, domnule Bălan! Ce fel de paturi şi mese au acolo la... cum îi ziceţi? Mi se pare Izvoraşul?

— Paturi de metal, cu somiere şi mese tot de metal, de tip vechi, mese grele...

— Mese de cabană, înţelese Liviu Iordan. Cred că nu mai e nevoie să atacăm. Suprafeţele de metal ale meselor s-au şi transformat în baricade la ora asta... E inutil să ne pierdem vremea cu ei... Gata! Să nu riscăm să ne atingă vreun butuc după ceafă...

— Cum, domnule? se revoltă cabanierul. Adică...

— Ce adică? se umplu iarăşi cu dispreţ vocea lui Iordan. Aveţi mare poftă să spargeţi? Duceţi-vă! Numai să nu vă întoarceţi cu capul spart... Nu e foarte clar?... Nu se înţelege? Ce avem noi cu ei? Să-i lăsăm să moară în pace... De atacat, nu vor ataca în nici un caz!

— Dar ăla îmbrăcat în alb care s-a urcat pe acoperiş? întrebă Ion Petric. Ăla de ce-a venit?

— Ăla a venit în recunoaştere şi a căzut în cursă ca un neghiob. Îmi vine să cred că a făcut-o de capul lui... Oare l-am atins sau nu? A căzut înainte sau după ce am tras? Asta e! S-ar putea să-l fi rănit... Dacă nu... am pierdut un glonte... şi la ora asta gloanţele au asemenea valoare, că pot fi depozitate în *cutia albastră.* Ăsta e adevărul. Ca să fie foarte clar...

— Da, domnule! recunoscu cabanierul. Fără pistol nu ştiu ce-am face...

— Ar trebui să-i gîtuim...

— De ce nu înţelegeţi odată că nu mai avem nimic cu ei? se înfurie Liviu Iordan de-a binelea. Numai imbecilităţi aud, şi asta nu se mai poate suporta! Sîntem inatacabili! Scurt! Sîntem stăpîni pe situaţie! Clar! Avem cea mai redutabilă armă! Clar! Nu pot să scape ca să devină primejdioşi pentru noi! Clar! Atunci de ce ne lamentăm?... Cînd vor sosi în faţa uşii noastre, fiindcă în altă parte nu au unde să se ducă, vom vedea ce e de făcut. Pînă atunci, trebuie să ne ocupăm exclusiv de *cutia albastră.* Şi asta nu mai e, începînd de acum, o simplă părere. Ca să fie clar!

4

Cireşarii făceau de gardă cu schimbul. Cineva venise cu ideea ca fetele să fie scutite... pentru a regreta, zece secunde mai tîrziu, amarnic. Niciodată Lucia şi Maria nu fuseseră mai furioase şi mai agresive.

Făceau de gardă cu schimbul, dar oare cine se odihnea şi dormea cu adevărat? Poate că aţipeau pentru cîteva minute, dar îi atacau fără încetare gînduri şi spaime, iar minutele de somn erau minute de coşmar. Mai bine rămîneau cu ochii deschişi, mai bine şuşoteau unii cu alţii, sau se lăsau furaţi de gînduri, de care puteau să se apere cu alte gînduri mai limpezi, cînd primele se întunecau şi începeau să scormonească inima.

Visau o *cutie albastră* din care, ca în basm, ieşeau de sub capacul ei cele mai îngrozitoare lighioane de pe faţa pămîntului, sau cele mai gingaşe şi mai scumpe frumuseţi ale lumii. Oare ce era această *cutie albastră?* Ce se ascundea în pîntecele ei, în compartimentele ei fantastice? Imaginea unei cutii albastre pline de taine şi necunoscut îi ducea cu fantezia spre lumi stranii, totuşi îi odihnea, îi ferea de teroarea care colcăia în jurul lor. Uitau că sînt condamnaţi la moarte, că mai devreme sau mai tîrziu vor trebui să părăsească adăpostul, destul de sigur încă, pentru a căuta undeva în lume lemne şi hrană. Şi atunci... *Cutia albastră* le atrăgea gîndurile ca un magnet şi-i ferea de tortura groazei de mai tîrziu.

Numai Victor nu putea, sau nu voia, să se gîndească la calmantul efemer. Povestea *cutiei albastre,* povestea cutiei roşii, povestea cutiei însîngerate îl aţîţase cumplit în cursul povestirii, îl ispiteau tainele cutiei, şi tainele dispariţiei tainei, era o istorie fantastică, plină de drame şi tragedii omeneşti, era o poveste de groază, era o poveste care nu se terminase, care poate că abia începea, şi acest gînd îl trezise şi-i descoperise situaţia precară în care se aflau. Cum vor putea părăsi închisoarea? Cum vor putea transmite un mesaj lumii bune? Ce se va întîmpla cînd vijelia va înceta?... Poate că nu vor fi atacaţi, dar asta nu însemna salvarea lor. Îşi prelungeau agonia. Şi cînd puterile îi vor părăsi, atunci vor apărea şi ceilalţi... Poate că pînă atunci cei de dincolo nici nu se vor sinchisi. Îşi vor căuta liniştiţi taina, aşteptînd semnele de moarte din tabăra cireşarilor... Dar dacă vor descoperi mai devreme *cutia albastră?* Oare ce se va întîmpla?... Acelaşi lucru. Singurii care nu se vor grăbi, singurii în favoarea cărora timpul lucra neîncetat erau cei de dincolo... Victor tresărea mereu, se cutremura... Numai hazardul putea să-i salveze... O întîmplare binefăcătoare, o întîmplare prietenoasă, un dar din văzduh... Era cumplit! Se

aflau într-o închisoare şi sentinţa fusese dată. O sentinţă fără drept de apel, o sentinţă crudă, sigură, neîndurătoare! Erau în închisoare. Îşi petreceau agonia într-o închisoare uriaşă, care le răpea pînă şi dreptul de a evada.

Apăruseră zorii. Ca şi la primii zori ai vijeliei, se aflau tot într-o închisoare şi tot pîndiţi de lupi... Dacă le-ar putea întinde şi acestor lupi o capcană definitivă... Dar erau înarmaţi, cu o armă teribilă, şi probabil că primul glonte îl vor trage asupra lui Ursu... Îl şi trăseseră. Şi tot asupra lui vor trage a doua oară... Şi pe urmă...

— Bună dimineaţa! se auzi vocea lui Dan. Oare nu-i putem atrage şi pe lupii ăştia încoace?

Auzindu-l pe Dan, parcă refăcîndu-i gîndul, Victor se simţi fulgerat de o idee năprasnică, de o idee de groază. Dacă hazardul va fi de partea celorlalţi? în loc să le întîrzie agonia, hazardul ar putea să le grăbească agonia, să le-o transforme în execuţie imediată. Era numai o idee, ideea răutăţii hazardului, ideea răzbunării hazardului... Şi Victor simţi nevoia să i se împotrivească dur, cu toate forţele pe care le avea. Cum ar putea hazardul să fie împotriva lor, să poarte nu semnul plusului eliberator, ci semnul minusului ameninţător? Cum?

Era o simplă idee care-l obliga însă pe conducătorul cireşarilor să scormonească, să caute, să întrebe, să afle, să simtă cum ar putea să-i persecute şi să-i ameninţe hazardul pentru ca să nu-i prindă nepregătiţi.

Era ideea care urma să-l ducă pe Victor, după un raţionament chinuitor, la îngrozitoarea descoperire.

Toţi îl văzură neliniştit, chinuit, într-o stare cum rareori îl mai văzuseră. Încetaseră glumele, chiar şi discuţiile, chiar şi şoaptele. Era o atmosferă de tensiune rea, cu mii de cîrlige nevăzute care înţepau şi loveau numai înăuntru.

— Doamne! îl auziră şi-i simţiră durere şi groază în exclamaţie. Ar fi prea nedrept! De ce?

Toţi se uitau la el, dar nimeni n-avea curajul să-l întrebe ceva. Parcă dîndu-şi seama că-i molipseşte şi pe ceilalţi cu starea lui, făcu un groaznic efort ca să se domine.

— Nu se vede nici o mişcare? îl întrebă el pe Ursu.

Vlăjganul tocmai se întorcea din camera cu miros de benzină care avea vedere spre cabana cealaltă. Îi cedase locul de veghe lui Ionel, printr-o înţelegere tacită, pentru că-i venea rîndul lui Victor. Dar nici unul nu voia să-l tulbure.

— Nici o mişcare... răspunse Ursu cam abătut. Sînt atît de siguri de ei şi pe ei, încît nu încearcă şi nu vor încerca nimic. Înţelegi de ce sînt atît de siguri? Adică...

— Nu sînt siguri de ei... se revoltă Victor. Sînt siguri de noi, Ursule. Asta e! Şi-au dat seama că drumul nostru duce obligatoriu într-o singură direcţie: iadul... moartea...

— Las-că şi al lor va duce acolo! se auzi vocea lui Dan. Am mai întâlnit şi alţi lupi...

— Au arme, Dan... se înfioră Ursu. Pot să tragă de la zece, de la douăzeci, de la patruzeci de metri în noi şi să ne doboare. Asta e nenorocirea.

— Aiurea! apăru Tic cu o mutră cam răvăşită. N-o s-o scoată nici ei la capăt cu un sfert de porc şi cu jumătate de sac de făină...

— Adică ai vrea să mai dai o lovitură... Înţelese Maria.

— Nu, Ticuşor! hotărî Victor. Acolo nu mai ai ce căuta. Orice s-ar întîmpla, Ticuşor. Va trebui să ne juri că nu vei ieşi din cabana asta fără să ne spui.

Puştiul se lipise de Maria şi tremură o clipă lîngă ea, molipsind-o. Dar tot el se întoarse spre soră-sa ca s-o liniştească şi s-o încurajeze:

— Nu-ţi fie frică! O să vezi tu ce le fac... Găsesc eu nişte metode şi de la distanţă... Las-că...

— Pînă atunci, Ticuşor, aş avea nevoie de altceva... îl rugă Victor. Trebuie să te urci pe umerii lui Ursu!

— Bravo! îl felicită invalidul pe Victor. E ca şi cum ai spune în tramvai: "Scuzaţi, domnişoară, luaţi piciorul dumneavoastră delicat de sub bocancul meu cu ţinte!" îi ceri voie lui Tic să se urce pe umerii lui Ursu!

Gluma lui Dan nu izbuti să-l înveselească pe Victor. Era la fel de abătut. Nici măcar un zîmbet de circumstanţă nu se ivi pe faţa lui.

— De ce să mă urc, Victor? întrebă Tic. Adică unde să ne aranjăm în piramidă?

— În antreu, răspunse Victor. Mi-e teamă, Ticuşor. Mi-e teamă că urarea aceea de "BINE AŢI VENIT!" trebuie scrisă altfel: "RĂU AŢI VENIT"... Haideţi...

Se adunaseră toţi în antreu, chiar şi Ionel, care putea să-şi continue veghea, privind printr-un geamlîc lateral spre cabana duşmană, chiar şi Dan care-şi făcuse cîrje din două beţe de schi. Nu era numai curiozitate, era şi o presimţire rea în sufletele lor. Accentele

din glasul lui Victor şi figura lui din ce în ce mai întunecată nu promiteau nimic bun.

— Uite despre ce e vorba, Ticuşor, începu Victor să-l dăscălească. Cu BINE AȚI VENIT şi cu data 1900 nu avem nici un conflict. Literele ălea mari, în relief, nu pot să dea decît urarea pe care ai descifrat-o tu. BI E AȚ ENIT. Nu pot să lipsească decît: din primul cuvînt litera N, din al doilea litera I, iar din al treilea litera V. E limpede ca lumina zilei. Au căzut trei litere în aproape trei sferturi de secol. Nu le-a pus nimeni la loc, aşa că urarea a rămas ştirbă... cu data iar n-avem nici o problemă... Dar cu ultimul cuvînt nu mă împac deloc, Ticuşor. Nu ştiu de ce cred că ideea ta nu merge. COSTILA. Uită-te mai bine la litere. Întîi e un C, apoi un spațiu liber, apoi un S, iar cu spațiu liber după el, parcă puțintel mai mare. Pe urmă un I, tot cu spațiu liber, un L cu spațiu liber şi la sfîrşit un A. Cam aşa ar ieşi: C S I L A. După ideea ta, ar trebui să transcriem cam aşa cuvîntul, linioarele vor ține locul literelor sau spațiilor goale de după litere: C-S—x-I—L-A... De aceea primul cuvînt care sare în ochi e COSTILA. Mai ales că şi muntele se află pe undeva prin apropiere. Ei, ştii care e problema, Ticuşor? Mie mi se pare că între S şi I, adică între S—x-I, spațiul e mai mic, nu mai mare.

— Şi dacă ar fi aşa, ce s-ar întîmpla? întrebă puştiul.

— Nu pot să-ți răspund înainte de a controla, Ticuşor. N-are nici un rost. Mai întîi să vedem cine are dreptate... Tic se înălță pe umerii lui Ursu şi abia ajunse cu mîinile sub literele care constituiau cuvîntul presupus COSTILA.

— Ce trebuie să fac? se uită el spre Victor.

— Trebuie să masori din ochi sau cu o bucată de sfoară, dacă ai la tine, distanța dintre literele C şi S, sau dintre literele I şi L, sau L şi A şi s-o compari cu distanța dintre literele S şi x, sau x şi I. Cred că înțelegi, Ticuşor. X-ul ține locul literei pe care tu o crezi T, din cuvîntul tău: COSTILA.

Tic nu măsură nici din ochi, nici cu sfoara, ci pur şi simplu cu degetele. Făcu o mutră cam înțepată cînd îi răspunse lui Victor:

— E o diferență foarte mică... doar de cîteva degete. Adică distanța dintre S şi x, ca şi distanța dintre x şi I sînt puțintel mai mici, cu două degete, decît distanțele dintre celelalte litere... Vrei să-ți măsor şi distanțele dintre literele astea mari de deasupra? BI E AȚ ENIT? Sînt exact cît brațul meu şi se pot măsura mai uşor.

— Nu e nevoie! răspunse Victor sec. La literele mari nu e nici o eroare. Poți să cobori.

Tic coborî cu o figură bosumflată:

— Adică tu vrei să zici că n-am descifrat bine decît urarea de sus: BINE AȚI VENIT? Literele de jos nu alcătuiesc cuvântul COŞTILA?

— Stai! Să încercăm să ne reprezentăm distanțele, după măsurătoarea pe care ai făcut-o. Mi se pare că literele s-ar distanța cam aşa: după C spațiu liber, apoi S, după S spațiu liber, apoi iar spațiu liber, pe urmă I cu spațiu liber, apoi L cu
spațiu liber, apoi A. Deci cam aşa: C—S—-—I—L-A. Ia spune,
Ticuşor. Nu e mai corectă reprezentarea asta?

— Exact aşa! se miră puştiul. Dar de unde ştii? Şi se schimbă ceva?

— Ştii ce se schimbă? îşi trecu Victor prietenii în revistă. Se schimbă întreg cuvîntul. Primul spațiu liber de după S ar trebui să facă legătura cu litera X, acel T al lui Tic, dar atunci înseamnă că nu mai rămîne spațiu liber între X şi I. Şi atunci nu iese simetria, se sfărîmă legea după care au fost fixate literele. Înțelegeți?

— E foarte încîlcit... ridică Dan din umeri. Teoria lui Tic era mai simplă: COSTILA şi gata! După teoria ta, parcă ar veni aşa: C gol, S gol, gol, I gol, L gol, A. Cam ce ar vrea să însemne asta? Ce lipseşte?

— Lipseşte spațiul liber dintre X şi I, răspunse Victor. Nu înțelegeți că litera T în cuvîntul COSTILA nu încape acolo?

— Ba mie mi se pare că e prea mare spațiul! sări Lucia.

— Tocmai din cauza asta nu încape, se încăpățînă Victor. Sînteți pradă unei iluzii optice, provocată de Tic prin găsirea cuvîntului COSTILA. Dacă vă fixați asupra imaginii exacte: C-S—I-L-A... fără să vă gîndiți la COSTILA, o să descoperiți că literele de mai sus nu formează un singur cuvînt, ci două cuvinte. C gol, S gol, X gol, apoi spațiul de despărțire dintre două cuvinte: un singur gol, apoi celălalt cuvînt: I gol, L gol, A. Deci două cuvinte: primul format din patru litere, al doilea din cinci litere.

— Extraordinar! exclamă Maria. E chiar aşa! Spațiile goale ale lui Tic nu sînt spații goale dintre litere, ci litere căzute! Extraordinar! Cum de ți-a venit în minte?

Dar răspunse Ionel în locul lui Victor:

— E absolut exact şi e un rezultat matematic, nu o teorie. Cele zece locuri din spațiu

nu pot fi matematic explicate şi înţelese decît prin două cuvinte cărora le-au căzut literele. Bravo, Victor!

— Dacă am mai găsi jocuri din acestea, spuse Dan, ca să treacă mai interesant timpul... pînă murim de foame!

— E foarte grav! se cutremură Victor. Din cauza jocului ăstuia s-ar putea să nu mai murim de foame... ci de o moarte mai rapidă şi mai violentă...

Ceva din vocea lui Victor îi făcu pe toţi să tresară şi să se reîntîlnească fulgerător cu spaime vechi.

— Poate că ai vrut să faci o glumă... se rugă Ionel.

— Din păcate, nu! răspunse Victor. S-ar putea să greşesc... nu ştiu, dar aş dori tare mult să greşesc... Nu în ceea ce priveşte transformarea cuvîntului lui Tic în două cuvinte de cîte patru şi cinci litere. Nu! Aici e lege, e matematică precisă, cum a spus şi Ionel. S-ar putea să greşesc în interpretarea celor două cuvinte... Primul, de patru litere, se impune aproape de la prima privire. Mai ales dacă-l legăm de cuvintele uriaşe de deasupra: BINE AŢI VENIT, după care urmează un *la* mic dedesubt... Deci: BINE AŢI VENIT la CASA... Mi se pare cuvîntul cel mai firesc. Apoi urmează spaţiul gol care nu înlocuieşte o literă, cum credea Tic, ci separă primul cuvînt de cel de al doilea: I, literă căzută, L, literă căzută, A, literă finală. Fără îndoială că e vorba de numele casei, al vilei în care ne aflăm, construită după cum se ştie în 1900. Era mai mică, pesemne că i se punea casă. BINE AŢI VENIT la CASA I gol L gol A. Un cuvînt din cinci litere cu aceste jaloane sigure... Dacă n-ar fi fost povestea *cutiei albastre,* poate că nu aş fi căutat să interpretez într-un anumit fel cuvîntul. Vă mai amintiţi, din povestirea lui Tic, de testamentul lăsat de fratele lui Liviu Iordan prin cei doi şoferi? Unuia i-a şoptit: iulie. Celuilalt: cabană. Adică unuia i-a şoptit: *Cabana,* celuilalt: *Iulia. Cabana Iulia.* Cabana asta în care stăm noi e *Casa Iulia.* Eu cred că acesta este testamentul lui George Iordan: *Cabana Iulia,* care e totuna cu Casa Iulia. Aici este ascunsă *cutia albastră,* nu la Izvoarele.

— Doamne! se îngrozi Maria o dată cu ceilalţi. Doamne! Poate că nu-şi vor da seama. Poate că nu vor afla...

— Mă gîndeam la o întîmplare bună... mărturisi Victor cu glasul încărcat de tristeţe. Mă gîndeam că întîmplarea ne va veni în ajutor... Ufff! Bine că mi-a trecut prin minte şi ideea întîmplării rele... Situaţia s-a schimbat... Tu ce zici, Ursule?

Vlăjganul era mai neliniştit decît Victor. Îşi strîngea neputincios pumnii şi se plimba fără întrerupere prin încăpere, zguduind podeaua:

— Zic prost! răspunse prompt vlăjganul. Zic foarte prost! Dacă mi s-ar da voie să ajung dincolo... aş face, aş zice şi aş crede mult mai bine... Asta e! Acum nu mai putem aştepta cu mîinile în sîn. Ăia precis vor tăbărî pe noi... Şi eu cred că trebuie să le-o luăm înainte. E singura noastră şansă!

— Mai este o şansă! aproape că ţipă Lucia. Mai este şansa despre care vorbea Maria. Poate că n-o să-şi dea seama. Dacă pînă acum n-au descoperit cabana, de ce să fim atît de siguri că o vor descoperi de acum înainte?

— Asta nu e o şansă, Lucia! îi răspunse Victor. Asta e o rugăminte, o dorinţă, o rugăciune. Pe asta nu ne putem bizui nici o clipă. Iar tu, Ursule...

— Ştiu, se retrase imediat vlăjganul. Am spus şi eu o rugăciune. Nu voi părăsi cabana fără să vă anunţ.

— Trebuie să luăm cîteva măsuri, printre care şi interdicţia de a se părăsi cabana. Aici nu încape nici o excepţie. Trebuie să ne aşteptăm la orice atac şi să fim gata să-l preîntîmpinăm. De aceea veghea şi pînda trebuie dublate... Un mic avantaj, foarte foarte mic, avem. Lor nu le poate trece prin cap că am aflat ascunzişul *cutiei albastre.* De aceea vor crede că ne atacă prin surprindere. Îi vom lăsa să se apropie, în aşa fel ca să putem scoate măcar unul din luptă... Dar mai întîi: atenţie!

În sfîrşit, Ursu se mai înviorase. Tic era însă pe jăratic:

— Unde poate să fie aici, în pustiul ăsta, *cutia albastră?*

5

Toată noaptea căutaseră. Prin toate încăperile. Ciocăniseră pereţii, bocăniseră în lespezile de piatră, în plafoane, în toate excrescenţele sau în scobiturile care puteau să adăpostească un obiect asemănător *cutiei albastre.* Ca să aibă o idee cît mai precisă şi mai vie despre mărimea obiectului, Liviu Iordan alese din vraful de lemne un butuc paralelipipedic "absolut identic ca dimensiuni". De multe ori îl cărau cu ei, îl potriveau

deasupra lespezilor de piatră sau în anumite colțuri ale zidurilor, îşi imaginau perimetre, apoi ciocăneau şi iar ciocăneau. Nici în dependințe nu găsiseră nimic. Erau prea plate, prea netede, prea banale, prea lipsite de fantezie.

— Ar trebui să dărîmăm toată cabana să găsim cutia... spuse Ion Petric. Poate că tocmai în locurile astea comune a fost ascunsă şi zidită...

— Domnule! El n-a dărîmat-o ca să ascundă cutia. Trebuie să ne transpunem în situația lui, trebuie să gîndim, domnule, ascunzătoarea. Şi o scoatem într-un minut...

Se făcuse ziuă de-a binelea. Ei tot căutau. Intraseră în pivniță, în prima privință.

— În pivniță nu are nimeni voie să intre... Îşi începu scuzele Paul Bălan. Numai cei doi frați Barbu şi muierea. Eu n-am intrat decît de vreo şase, şapte ori, întovărăşind pe unul sau pe altul. Dar am observat unde ascund cheia...

Pivnița nu era prea adîncă. Toți trei trebuiau să meargă aplecați pentru a nu-i atinge plafonul. Dar nu se întindea decît pe jumătate din suprafața cabanei. Avea cîteva rafturi pline cu tot felul de alimente, nu numai cu două jumătăți de porc şi cu mai mulți saci de făină de grîu. Se mai vedeau movile întregi de cartofi şi de zarzavaturi, totul orînduit cu multă grijă şi chiverniseală.

— Cînd am intrat eu ultima dată, îşi continuă scuzele cabanierul, nu era mai nimic. Nici nu ştiu cînd s-a adus cealaltă jumătate de porc şi sacii...

Liviu Iordan nu-l auzea. Privea pereții pivniței şi căuta ascunzişuri posibile. Era dezamăgit.

— Unde e, domnule, cea de-a doua pivniță? întrebă el.

— Asta n-o ştiu! Să mă trăsnească Dumnezeu. Numai am aflat că este o a doua pivniță, dar nu ştiu unde. Trebuie să căutăm un chepeng.

Liviu Iordan lovi cu piciorul în podea. Era stîncă, nimic altceva, stîncă naturală.

— Nu chepeng trebuie să căutăm, domnule, spuse el. Ci o uşă. O uşă simplă ca toate uşile. Cea de-a doua pivniță trebuie să fie în continuarea ăsteia. Acum e clar?

O găsi Ion Petric chiar în spatele rafturilor. Era mascată de sacii de faină. O uşă de lemn, sigilată, o uşă groasă, solidă, cu belciuge şi lacăt. Lacătul era uriaş, cît o palmă, iar belciugele pe măsura lui.

— N-avem ce face, domnule! spuse Iordan cu vădită părere de rău. Trebuie să mai sacrific un glonte. Dar mai rămîn...

Potrivi țeava pistolului chiar în deschizătura în care intra zăvorul şi trase. Lacătul se deschise ca un cercel. Paul Bălan trecu primul pragul noii încăperi. El ducea lampa. Nici unul nu se aştepta să găsească bogățiile de acolo şi era un mister cum rămăseseră neatinse. Numai rafturi, de-a lungul pereților, şi în rafturi sticle cu vin şi coniac. Vinuri fără etichete, cu dopurile învelite în catran. În fiecare compartiment se afla o tăbliță pe care scria soiul vinului şi vechimea. Cel mai "tînăr" avea 25 de ani. Dar în afară de rafturi şi sticle nu se mai vedea nimic. Aduseră şi o a doua lampă şi se făcu lumină ca ziua în pivnița de atîta vreme necolindată. Sticle, sticle, sticle... Rafturile nu aveau fund de scîndură, ci se sprijineau direct pe stîncă.

— Aici nu poate să fie nici o ascunzătoare... spuse cabanierul. Oare ce e cu misterul sticlelor ăstea? Auzi, domnule! Să stea aici sute de sticle, ce sute? Mii de sticle...

— Termină, domnule, cu prostiile! îl fulgeră Liviu Iordan. Lasă dracului sticlele! Acum ai găsit altă obsesie? Mai bine mînă-ți creierii spre alte gînduri!

Fiecare era înarmat cu cîte un baston pentru a putea răscoli şi ciocăni de la distanță. Dar toate strădaniile lor păreau zadarnice. Dacă n-ar fi fost strălucirea uneia din lămpi, nimeni n-ar fi zărit reflexul metalic dintre două rafturi. Bastonul lui Liviu Iordan atinse suprafața metalică şi apoi ciocăni. Era chiar metal. În sfîrşit, îl văzură şi ceilalți doi cu fruntea plină de sudoare. Pipăi îndelung ascunzişul dintre rafturi, îşi lăsă mîinile în jos, rămase o clipă încremenit, apoi cu o mişcare de fulger scoase obiectul ascuns acolo. Era o cutie de tutun, lunguiață şi plată, care scăpase ca prin minune ruginei. Altceva nu mai găsiră nici în cea de-a doua pivniță.

Se întoarseră în sufragerie cam pleoştiți. Liviu Iordan ducea cutia şi o ținea cu două degete, ca pe-o lighioană spurcată. Ceilalți doi aveau brațele încărcate cu sticle de vin. Din fiecare soi luaseră cîte o mostră.

Cu un gest plictisit, Liviu Iordan răsturnă cutia pe masă. Şi căzură din ea numai ilustrate, fotografii şi cărți poştale.

— Ar fi trebuit s-o arunc pe foc, spuse el. Ar fi trebuit s-o arunc fără s-o deschid...

— Şi dacă se află vreun semnal acolo? întrebă Ion Petric. Dacă e vreun indiciu?

— Domnule! Eu nu mă las pe seama hazardului! răspunse Liviu Iordan. Şi mai ales urăsc prostia. Pivnița s-a închis probabil în primul an de război şi închisă a rămas pînă în

ziua de azi. Cum s-a putut întîmpla asta? Nu mă interesează! Scurt. Important este altceva: nici el n-a intrat în pivniță, deci nu putea să ascundă acolo *cutia albastră.*

Se auzeau zgomotele unor paşi care coborau în grabă scara interioară.

— Oare ce-o mai fi găsit dobitocul ăla? întrebă Liviu Iordan, fără să caute să-şi ascundă dezgustul.

Cabanierul, întors dintr-o scurtă recunoaştere, părea lovit de dambla.

— Nu mai înțeleg nimic... reuşi el să bîlbîie. Ştiți ce fac ăia? După ce am tras în ei... după ce am aruncat cu sticlele de benzină... ştiți ce fac? îşi fac un om de zăpadă. Un uriaş!

Nici de astă dată Liviu Iordan nu-l auzi. Privea la întîmplare ilustratele şi fotografiile.

— Dacă n-aş avea altceva de făcut, începu el, aş încerca să refac povestea de dragoste a unor imbecili. Numai *"săruturi şi sărutări cu miile şi jurăminte..."* "Auzi, domnule! *"Ca stînca pe care-am urcat să fie dragostea noastră. Semeață şi veşnică şi cu fruntea în curatul cerurilor..."* Şi după o lună: *"De ce nu-mi mai scrii, iubito, nețărmuritul meu amor?... Oare e adevărat ce se spune despre tine şi Biri? Nu se poate! Mă sinucid... Pînă atunci te sărut de mii de ori, ah! ştii tu, iubito".* Domnule! Cumplit de imbecili mai sînt oamenii!

— Oare ce s-o fi ales de capul lor? întrebă Petric, uitîndu-se cu jind la una din sticlele pe care le luase din raftul: Tămîioasă Tohani -l940.

— Cînd s-a ridicat cabana asta în care sîntem noi? întrebă brusc Liviu Iordan. Cabana Izvoarele...

— În 1931... răspunse cabanierul. Atunci i-a luat locul celeilalte din vale: Izvoraşului... Au terminat omul de zăpadă!

Un pocnet ca de pistol răsună deodată în sufragerie. Liviu Iordan lovise cu degetele făcute pumn în masă. Lovi a doua oară. Şi mai năprasnic. Era un miracol cum de nu i se zdrobiseră degetele. Ceilalți îl priveau îngroziți.

— Ia vino încoace, domnule! Îl chemă pe cabanier. Vino şi priveşte fotografia asta, în care un imbecil îi jură unei imbecile amor veşnic. Vino, dobitocule!

Cabanierul se supuse fără să crîcnească. Înainta spre Liviu Iordan ca un om împins de o forță supranaturală. Toată fața îi era apă şi i se îngălbenise ca lămîia. Se uită la fotografia pe care i-o întindea Liviu Iordan.

— Ce cabană e asta? şuieră vocea celui care-l chemase.

— Cabana asta din fotografie? tremură vocea lui Paul Bălan. Păi nu se vede? E Izvoraşul. Singurul acoperiş...

— Izvoraşul?! îl întrerupse Liviu Iordan. Atunci de ce scrie, domnule, pe spatele fotografiei: "Amintire de la cabana Iulia"? De ce scrie, domnule, cabana Iulia...?

— Habar n-am... ridică din umeri parcă mai uşurat Bălan. I s-o fi spus vreodată Iulia. Noi aşa am apucat-o: Izvoraşul...

— Iar ai scăpat de la moarte, domnule! şuieră Liviu Iordan. Auzi, domnule? Cabana Iulia...

— De ce, domnule? întrebă uluit Paul Bălan. Nu înțeleg. Pentru că n-am ştiut numele vechi al unei cabane?

Liviu Iordan se ridică în picioare. Avea numai oțel în ochi. Dar şi gesturile iradiau ceva metalic:

— Domnule! Ce cuvînt ți-a şoptit George Iordan înainte de a muri? Acolo, sub bombe...

— *Cabană...* se retrase cîțiva paşi înapoi Paul Bălan.

— Şi dumitale? se întoarse brusc înspre Ion Petric.

— *Iulie...* Atît mi-a şoptit. Nici o silabă în plus...

— Şi dacă se împreunează cuvintele astea două... rosti ca transfigurat Liviu Iordan. Ce se întîmplă? Din cuvîntul *cabana* şi din cuvîntul *Iulia* ce iese, domnule, dacă le unim? Trebuie să vă învăț ca la şcoală?

— *Cabana Iulia!* şoptiră amîndoi în acelaşi timp.

— Acum înțelegeți? explodă Liviu Iordan. *Cabana Iulia.* Ăsta a fost testamentul lui. Un testament sigur, limpede, două cuvinte care, împreunate, dau marea cheie! *Cabana Iulia!* Acolo e *cutia albastră!*

— Dar e imposibil! se trezi Paul Bălan. Cunosc cabana aia cum îmi cunosc palma. Aproape întotdeauna e goală. Doar cîteva paturi de fier. Trei camere şi un spălător. Spălătorul s-a făcut acum vreo zece, doisprezece ani. În el nu se putea ascunde. Un antreu, două dormitoare şi între ele o sufragerie. Şi mai era afară o bucătărie de bîrne, care s-a dărîmat de mult... Unde se putea ascunde *cutia albastră* acolo...?

— Chiar dacă ai spune că e o singură cameră acolo şi tot nu m-ar interesa ce crezi dumneata, se înfierbîntă Liviu Iordan. Eu cred ce spune el. Şi el spune foarte clar că acolo, la *cabana Iulia* s-a ascuns *cutia albastră!* Altceva nu mă mai interesează. Acolo vom căuta şi o vom găsi!

— Aşteptăm pînă ăia... făcu semn de prăbuşire Ion Petric. Că eu nu mai am curajul să propun nimic ca să nu credeţi...

— Ţi-a venit şi dumitale timpul! îi azvîrli parcă un os Liviu Iordan. Nu aşteptăm nimic! Trebuie să ajungem la cabană. Adică trebuie să luăm cabana. Nu vreau ca hazardul să-mi încurce socotelile. Cu cît sîntem mai repede acolo, cu atît mai bine... Mai ales acum, cînd ei nici nu se gîndesc că-i vom ataca...

— De aceea au făcut omul de zăpadă, spuse cabanierul. Se cred feriţi de orice primejdie şi se apucă de joacă.

— Omul de zăpadă... reflectă Liviu Iordan de la geam. L-au făcut din joacă! Nu mai e vremea calului troian...

6

Omul de zăpadă nu fusese ridicat din joacă, ci avea un rol foarte important în planul de apărare a Casei Iulia, în care trăiau cireşarii. Mai ales că vijelia se domolise, ninsoarea aproape încetase, iar gerul muşca mai blînd. Era un om gigantic, de peste doi metri şi gros ca un halterofil de categorie grea, de două ori cît Ursu. Avea o mînă îndoită în care ţinea ceva ce semăna cu un baston, iar pe cap o cipilică făcută din cîteva batiste colorate, umplute probabil tot cu zăpadă. Se înălţa ca o statuie la cîţiva metri de geamul prin care fuseseră aruncate sticlele cu benzină. Era un paznic de nădejde al cireşarilor.

Reîntorşi în locuinţa încălzită, după isprava lor care unea utilul cu esteticul, încercară să se mai gîndească şi la altceva, dar în ciuda ofensivei abile a lui Dan şi a Luciei, care complotaseră împreună un plan al digresiunilor, nu izbutiră altceva decît să revină la amara şi prea adevărata obsesie. Se făceau comentarii foarte iscusite, dar încheiate mereu cu ofuri şi rugăciuni, despre posibilităţile de a scăpa din groaznica închisoare. Erau comentarii în mers, pentru că de fapt se amenajau locuri de atac şi apărare, se întăreau baricadele, mai ales în dormitorul încălzit, care nu mai lăsa nici o fisură la geamuri, nici măcar pentru razele unui soare cald atît de dorit. Citadela de dormit devenise, după expresia lui Dan, inexpugnabilă. Şi lemnele fuseseră mutate tot în dormitor. Cireşarii se temeau cel mai tare de un nou atac cu benzină, de aceea puseseră la adăpost, în dormitor sau în spălător, tot ceea ce era obiect de lemn. Din fericire, toate camerele aveau podele de piatră. Primejdia unui incendiu nu era atît de ameninţătoare.

Fiecare loc de atac sau de apărare era aprovizionat din belşug cu proiectile ocazionale, adică mai ales lemne. Undeva exista şi o armă teribilă, cu tragere lungă, o praştie ca o catapultă, făcută din benzile de cauciuc ale unui rucsac, care fusese abia cu cîteva zile în urmă mîndria cireşarilor, unic în toată zona concursurilor de schi. Era arma secretă care trebuia să lovească precis şi necruţător. Şi se mai amenajaseră şi alte redute, în locuri tainice, în afara cabanei, care trebuiau ocupate la anumite semnale de alarmă.

Abia după ce totul fu gata, cireşarii acceptară un moment de odihnă, ba chiar şi cîteva îmbucături.

— Oare de ce nu ne atacă? întrebă cu naivitate Maria. Numai pentru că nu ştiu că aici se află ascunsă *cutia albastră!*

— Ar mai fi şi altceva... îi răspunse Victor. Dar cred că în primul rînd din cauza asta: n-au descoperit încă ascunzişul cutiei. Îl caută acolo. Nu ştiu că Iulia e numele cabanei noastre.

— Eu am tras peste tot cu ochiul, spuse Tic. Şi nu văd unde ar putea fi *cutia albastră.* Poate numai sub una din lespezile astea care pardosesc camerele...

— Eu chiar am căutat în toată legea, mărturisi Dan. M-am dus şontîc, şontîc în fiecare încăpere. Am bătut cu beţele în aproape toate lespezile. Nimic. De fapt, nu ştiu ce am vrut să aud. Dacă s-a scos o lespede, s-a ascuns în adîncitură cutia şi apoi s-a pus lespedea la loc, cum poate să sune decît ca ălelalte sub care nu e nici o cutie?... În pereţi nu văd unde... Înseamnă că numai sub vreo lespede... Ştiţi cîte sînt? Le-am numărat cît aţi făcut voi paznicul de zăpadă... Ia ghiciţi! Vă spun eu: două sute şaptezeci şi două. Ca să vedeţi că nici eu nu mi-am pierdut timpul degeaba. Şi din astea două sute şaptezeci şi două, o sută nouăzeci şi cinci sînt îndeajuns de mari ca să poată fi ascunsă sub ele *cutia albastră.* Şi din astea aproape două sute, vreo optzeci au dimensiuni regulate, ca nişte

cuburi sau paralelipipede. Şi din astea optzeci simetrice, vreo cincizeci sînt de cremene...

— Eşti mare! îl felicită Ionel. Şi din astea cincizeci, cam unde crezi tu că ar fi ascunsă *cutia albastră?*

— Sînt vreo optsprezece mai curioase şi mai ispititoare, răspunse foarte serios Dan. La astea n-am mai putut să fac nici o reducere. Optsprezece în cap, cu poziţii foarte bune şi chiar discrete. Pe urmă...

— Poftim?! se sperie Tic care vedea cum descresc şansele ca să devină el marele descoperitor al neasemuitei cutii. Nu cumva ai cercetat şi pereţii?

— Numai doi prezintă interes şi emit nişte sunete ciudate... Îşi continuă Dan năucitoarea ofensivă. Iar în ceea ce priveşte plafonul... Lasă, Ticuşor! Tu ai adus cîrnaţi şi şuncă şi caşcaval, îţi ajunge... Aşa... Plafonul nu e interesant decît în camera cu benzină şi în antreu, deasupra urării de BINE AŢI VENIT. Deasupra urării am bătut eu cu un băţ de schi, aşa că mai rămîne porţiunea de lingă gaura burlanului din camera cu benzină. Deci: optsprezece lespezi, doi pereţi şi un plafon. Dacă găsiţi în altă parte *cutia albastră* puteţi să scoateţi tot ce e într-însa şi să mă băgaţi pe mine în loc.

— Ai vrea tu! îl atinse Tic. Acolo capeţi luciu...

— Sau mucegai, îl completă Dan. Dacă or fi şi nu ştiu ce documente pe-acolo? Tu ce crezi, Victor?

— Cred c-ai făcut o eliminare foarte bună, dar încă nu prea severă. Ar trebui să elimini rînd pe rînd toate elementele care ţi-au mai rămas. Să rămînă pustiu!

— Adică tu crezi că nu se află aici la noi *cutia albastră!* se miră Dan. Doar tu singur ai demonstrat...

— Ştii ce trebuie să facem noi? spuse Victor. Să le întindem tot felul de capcane ca să-şi irosească gloanţele. Cred că de aceea întîrzie să atace... Au o singură armă şi o singură încărcătură. Dacă am putea să-i facem să tragă cît mai multe gloanţe, dar numai în vînt!... Iar despre *cutia albastră...*

— Vin! se auzi vocea lui Ursu care era de veghe. Toţi trei... Au bastoane... Fiecare are un baston... Ce facem?

Victor ezită o singură clipă:

— Planul unu! Tic şi Ursu. Gata!

Tic părăsi imediat dormitorul. Se auzeau şi paşii lui Ursu, apoi o uşă, uşa de-afară, deschizîndu-se. După două secunde sosi şi Victor la uşă. Trase ambele zăvoare şi puse drugul de siguranţă. Planul numărul unu prevedea ca numai Victor, Ursu şi Tic să participe la apărarea directă şi imediată. Victor în antreu ca supraveghetor şi conducător al întregii operaţii, Tic şi Ursu în anumite locuri, fiecare cu o misiune secretă. Ceilalţi erau obligaţi, pînă la semnalul special al lui Victor, să rămînă în dormitor. Acolo erau feriţi de orice primejdii şi de orice surprize.

Victor privea din antreu printr-o crăpătură, invizibilă de afară, înaintarea celor trei coloşi.

Se opriseră cam la jumătatea distanţei dintre cele două cabane. Priveau în toate părţile, chiar şi în spate, dar parcă nu mai îndrăzneau să înainteze.

— De acolo, spuse Victor, cu voce înceată, neauzită, glontele ucide. Uh! Dacă nu s-ar mişca înainte de semnal...

Începea să regrete că optase pentru planul unu, cel mai riscant, dar şi cel mai eficace, cel care transforma într-o clipă apărarea în atac.

Îl văzu pe Liviu Iordan scoţînd pistolul din buzunar şi încărcîndu-l. Gest ostentativ. Se bănuieşte pîndit, poate de aceea s-a şi oprit şi vrea să impresioneze. Dar asta mai înseamnă ceva: în mod sigur n-au decît o singură armă. De aceea şi-o etalează atît de evident... Cei trei începură iarăşi să înainteze. "Uh! tremură Victor. Să nu se grăbească Tic şi Ursu. Uhhhh!"

După ce se opriseră pentru cîteva minute la jumătatea pîrtiei care lega cele două cabane, Liviu Iordan îi îndemnă pe ceilalţi doi să treacă înaintea lui şi să-şi reia înaintarea.

— Lăsaţi-mi spaţiu să trag! spuse el. Şi fiţi atenţi ca o sută de draci. Orice glonte e mai scump decît averea unui oraş. Şi acum, hai!

Porniră, dar după zece metri se opriră din nou, la semnalul lui Petric. Erau în apropierea unui bolovan.

— Să nu ne fi întins vreo capcană, vreo groapă... avertiză Petric. Ăştia n-au cu ce altceva să se apere...

Vorbeau în şoaptă şi se uitau fiecare în altă direcţie. Petric la stînga, Bălan la dreapta, Liviu Iordan înainte. Pentru a observa la timp orice mişcare suspectă.

— Imposibil să nu fi ieşit unul sau doi afară, pentru a avea mai multă libertate de mişcare... Altfel nu pot para atacul. Oare să-şi închipuie că avem mai multe arme?

Nu se vedea de nicăieri nici o mişcare. Vijelia se transformase într-un vînt obişnuit. Parcă totul îngheţase şi încremenise. De la vreo douăzeci şi cinci de metri, omul de zăpadă uriaş îi privea cu ochi de cărbune şi parcă-i invita să se apropie.

— Fiţi atenţi la omul de zăpadă! le şopti Liviu Iordan. Să nu fie cineva în spatele lui... Deşi ar însemna o sinucidere... Nu! Mai bine uitaţi-vă numai în dreapta şi-n stînga... Lăsaţi-mi mie omul de zăpadă! Hai! încă zece metri. Ni se măreşte raza vizuală. Şi ochii în patru"...

Mai înaintară zece metri. Parcă ar fi călcat pe jar, deşi mersul încet şi opririle le îngheţaseră picioarele. Aveau bastoane groase în mînă, bastoane cu care se putea omorî un lup, iar în buzunare tot felul de greutăţi de fier şi plumb care se puteau oricînd transforma în proiectile. Petric şi Bălan înaintau pe aceeaşi linie, cam la un pas distanţă, lateral unul de altul. Iordan era ferit de trupurile lor, oferindu-i-se în acelaşi timp şi o deschidere destul de largă pentru a putea trage nestînjenit cu pistolul.

Mai făcură o haltă la zece metri de omul de zăpadă. Rămaseră nemişcaţi, fiecare cercetîndu-şi zona, fiecare cu mîna încordată pe baston. Şi Liviu Iordan avea un baston. În mîna stîngă.

Nu se auzea de nicăieri nici un sunet, nici măcar şuieratul vîntului nu se mai auzea. Şi nici o mişcare nu se vedea, nici măcar o pasăre nu zbura în văzduh.

Liviu Iordan privea ţintă omul de zăpadă, îi privea mîna îndoită şi băţul care-i atîrna parcă în mînă. Chiar lîngă băţ, ca o aţă, se zărea un luciu metalic. Liviu Iordan îşi îndreptă încet, insesizabil, ţeava pistolului spre burta omului de zăpadă. Degetul arătător atinse ca un abur trăgaciul. Privea lucirea metalică de lîngă băţul omului de zăpadă, vedea cum se deplasează încet, încet spre dreapta, transformîndu-se în lama unui cuţit. Nu, nu era o iluzie. Luase şi un punct de reper: distanţa dintre muchia lucitoare şi băţ. La început fusese de un centimetru. Se mărise la aproape cinci centimetri. Nu era o iluzie. Le făcu celorlalţi semn cu vîrful bastonului şi ţeava pistolului: să înainteze. Încet, încet: doi, trei paşi. Din nou se opriră. Erau la vreo şapte metri de omul de zăpadă. Ceilalţi nu-l vedeau. Îşi cercetau zonele lor. Dar Liviu Iordan nu-l slăbea din ochi, şi ţeava pistolului fixa tot burta lui. Lama cuţitului nu se mai depărtase. În schimb se ridicase, cu aproape zece centimetri, îi urmărise mişcarea, se ridicase parcă pentru a lua poziţie de atac.

Şi deodată lama cuţitului se mişcă violent. În aceeaşi clipă Iordan trase două focuri în burta omului de zăpadă. În aceeaşi clipă, Petric azvîrli bastonul tot în omul de zăpadă care ridicase brusc băţul. Tot în aceeaşi clipă un butuc uriaş se abătu asupra celor trei agresori şi tot în aceeaşi clipă un proiectil mic, dar cumplit de dureros izbi pe unul din agresori în coşul pieptului. Numai Liviu Iordan scăpase cu o simplă zgîrietură. Butucul îi atinsese fruntea. Dar acelaşi butuc îl lovise pe cabanier în unghiul dintre umăr şi gît, prăbuşindu-l în zăpadă. Şi în aceeaşi clipă încetă totul. Doar omul de zăpadă începu să se prăbuşească lent, lent ca o paraşută.

Liviu Iordan, cu pistolul încă fumegînd, se retrase cîţiva paşi tîrînd cu mîna stîngă corpul lui Petric. Cabanierul se rostogolea, singur, scrîşnind din dinţi şi gemînd în şoaptă, parcă ferindu-se să nu fie descoperit acolo, pe pîrtie. Petric îşi reveni. Fusese o lovitură năprasnică în plexul solar. Probabil cu o piatră sau cu o bucată de fier. Cabanierul se umpluse de sînge. Dar şi pe faţa lui Liviu Iordan se prelingea o şuviţă roşie.

— Înapoi! porunci Liviu Iordan. Atît, deocamdată. Voi luaţi-o înainte. Cît mai repede. Eu vă acopăr retragerea.

Ceilalţi găsiră puteri să se tîrască mai iute spre adăpostul sigur şi cald. Liviu Iordan se retrăgea cu spatele, fără să-şi lase arma din mînă, privind mereu spre ceea ce mai rămăsese din omul de zăpadă: o movilă informă de sub care nu mişca nimic. Doar după ce ajunse la jumătatea drumului dintre cele două cabane îşi iuţi pasul.

Îi prinse pe cei doi tocmai cînd se chinuiau să intre pe uşă. Îi ajută să se ridice, să păşească în antreu, apoi zăvorî singur uşa cabanei. Nu scoase nici o vorbă tot timpul cît îl pansa pe cabanier. Găsise tot ceea ce îi trebuia în lădiţa cu medicamente şi trebăluise cu îndemînare de medic. După ce termină cu Bălan şi cercetă locul loviturii pe care o primise Petric chiar în plex, respingînd cu un gest de nepăsare şi dezinteres pata vineţie, îşi aplică un plasture pe zgîrietură de pe frunte. Pumnii începuseră să-i scapere, iar maxilarele păreau că mestecă plumb.

— Cam ăsta-i rezultatul atacului... începu el. O rană mai gravă, dar nu foarte, şi alte două extrem de superficiale... Ăsta e rezultatul *bun* al atacului. Pentru că mai este un rezultat *rău,* aproape o catastrofă.

— N-ai împuşcat decît unul? întrebă Ion Petric.

— Nu, domnule! se crispa Liviu Iordan. Am pierdut două gloanțe! Asta e catastrofa. Două gloanțe!

— Cum, domnule? se înspăimîntă cabanierul. Nu i-ai nimerit? N-ai nimerit nici unul? Ai tras de două ori....

Liviu Iordan nu răspunse imediat. Începu să se plimbe de-a lungul şi de-a latul sufrageriei. Cîteva minute numai. Cînd se aşeză la masă, fața lui, întreaga lui atitudine exprimau un calm şi o nepăsare care îngrozeau.

— Domnule, eu sînt de vină! Eu răspund... Am pierdut două gloanțe... şi cu celelalte două: patru. Mi-au mai rămas deci cinci gloanțe... Nu mai pot să mai pierd nici a mia parte dintr-un glonte. Omul de zăpadă a fost o batjocură, domnule. O fantomă pe care o mişca de după fereastră cineva. Au lucrat foarte ingenios. Mi-au dat răgazul să iau şi puncte de reper ca să nu-mi închipui cumva că totul e o iluzie optică. Dar nu puncte de reper groteşti... asta a fost toată ingeniozitatea, ci abia sesizabile, ca să mă prind ca un imbecil. Şi am tras de două ori ca să fiu sigur... Domnule, numai unul dacă e împuşcat sau rănit, ei au pierdut partida! Sau dacă i se întîmplă ceva unuia singur, vor pierde partida. Vor veni singuri şi vor face mătănii în fața noastră. Şi fetele, toți! Jur, domnule!

Vorbea cu un calm otrăvitor. Ceilalți erau iar fascinați. Uitaseră rănile şi ruşinea înfrîngerii.

— Vom mai da un atac după-masă, probabil, vom vedea noi. Şi măcar unuia dintre ei i se va întîmpla ceva. Eu singur voi ataca!

8

În tabăra cireşarilor era bucurie. În sfîrşit. Şi oare cine putea să fie cel mai bucuros, cel mai invidiat, mai ales de către Dan, cel mai aplaudat? Cine altul decît puştiul cel drag, cu păr de aur, şi cu nasul chiar mai sus puțintel decît în momentele lui de toate zilele, pentru că, de... Îi mai plăcea şi lui să-şi dea din cînd în cînd aere. Cîrnul ridica mereu două degete, parcă ar fi cerut cuvîntul. Le ridica, apoi se uita în ochii fiecăruia:

— Două! Două gloanțe! Le-au tras cu o precizie cumplită exact în burta omului de zăpadă! Păcat că n-am putut să văd cum se mişcă pumnalul... dar simțeam că merge bine totul, după ochii lui... Cum l-am mai dus!... Şi pe ăllalt l-am făcut cnocaut. Ați văzut? Dar şi Ursu l-a ochit, fiuuuuu! cum mai zbura butucul!

— Taci, nesuferitule! îl lua Maria la rost din cînd în cînd. Prea te lauzi, de parcă numai gura ar fi de tine. Nu-i a bună lauda asta prea multă...

— Las-că ştiu eu cam ce e în sufletul tău... îi răspundea frățiorul. Nu mai poți de bucurie...

— Uffffi Doamne! se înduioşa negricioasa pînă la lacrimi. Eşti un nesuferit. Nici nu vreau să te mai văd...

Ursu, în schimb, era posomorît. Nu-i izbutise lovitura. Şi numai din cauză că voise să-i izbească pe amîndoi. Dacă şi-ar fi ales o singură țintă, unul din ei era scos din luptă pentru mult timp. Dar voise să doboare doi odată... Asta era...

Nici Victor nu era tare bucuros. Îi era teamă să nu se repete atacul. Dacă nici unul din ei nu fusese rănit grav, atunci se vor pomeni cu un atac furibund. Vor sări asupra cabanei cu tot ce aveau la ei, cu toate armele posibile. De aceea, cînd toți păreau a fi în culmea bucuriei, decretă stare de alarmă generală. Atît de autoritară era vocea lui, încît amuțiră toți într-o clipă.

— Pază la ferestre! spuse el. Şi să discutăm măsurile pentru la noapte! Precis vom fi atacați!

— Nu avem nevoie să-i mai aşteptăm înăuntru! trecu Ursu la atac. Eu cred că am putea să-i respingem chiar lîngă cabana lor. Ne căutăm posturi de pîndă, bune şi sigure. Nu mai e frig...

— E o prostie! sări Lucia. Şi dacă nu-l loveşti? Dacă tragi pe alături sau îl răneşti uşor? Nu te ucide imediat?

— Nu-mi mai scapă a doua oară! scrîşni vlăjganul. În moalele capului îi ating.

Şi Victor era de părerea Luciei:

— Nu cedez, Ursule! Atîta vreme cît mai au gloanțe în pistol, nu accept să fie atacați decît de la distanță sau să se riposteze din locuri sigure la agresiunile lor. Cum am făcut la primul atac. Ne-a reuşit totul!... Gîndeşte-te ce înseamnă să ai o armă de foc. Îl loveşti, îl dobori, dar nu trebuie să-i mai rămînă decît un dram de putere şi luciditate şi te ucide... Întîi să facem totul, să folosim toate vicleniile ca să le lichidăm gloanțele! Asta e!...

— Vine! se auzi vocea lui Dan, care era de gardă la postul de observaţie. Unul singur. Cel cu pistolul!

Parcă trecu un curent electric prin toţi. Numai Ursu se uita la Victor cerşind voie. Conducătorul cireşarilor se prefăcu că nu-l vede. Victor dădu un semnal de aşteptare. Agresorul era singur. Nu putea să încerce, singur, asaltul cabanei.

Dar dacă era o cursă? Dacă ăilalţi veneau prin ocoluri pentru a cădea în spatele cabanei? Victor îl chemă pe Ursu ca să se sfătuiască, în antreu. Imediat sosi şi Tic.

— Oare nu vor să ne înconjoare? întrebă Victor.

— E acelaşi lucru, îi răspunse Ursu în şoaptă. Ca să ne atace cu oarecare şansă, tot prin faţa noastră trebuie să treacă. Eu totuşi aş crăpa uşa... poate se aventurează şi-i putem sări în spate... Ce zici?

Şi pentru că Victor nu răspunse nimic, Ursu crăpă uşa.

Agresorul se apropiase la vreo zece metri de cabană. Avea pistolul în mînă, cu degetul pe trăgaci. Era un pistol mare, cu ţeava lungă, un Parabellum, o armă rea. Rămase nemişcat şi cu privirile fixate spre o fereastră. Spre fereastra de unde se manipulase omul de zăpadă.

Tic vru să spună ceva, dar Victor îl opri. Şi şoaptele puteau să trădeze.

Liviu Iordan mai înaintă doi paşi. Deveni şi mai prudent, şi mai încordat, gata să sară ca un leopard. Şi tot spre fereastra care-l batjocorise privea. Mîna parcă-i tremura pe pistol.

"Oare nu-şi dă seama că este văzut şi urmărit? se gîndi Victor. Cum de poate fi atît de sigur? Şi mai ales ce anume urmăreşte? Parcă ar vrea să se răzbune orbeşte. Oare nu a înnebunit? Singur... Pentru ce?"

Liviu Iordan mai înaintă un singur pas. Pistolul parcă i se ridicase o dată cu mîna.

"Doamne! se îngrozi Victor. Să nu fie cineva la fereastra aceea! Şi nici nu mai am cum să dau semnalul..."

Liviu Iordan ţinti spre fereastră şi trase. Bubuitura răscoli toate ecourile. Imediat după ce trase se lăsă fulgerător, parcă pentru a se feri de o lovitură. Dar se ridică la fel de fulgerător, ţintind cu pistolul spre aceeaşi fereastră. Însă nu mai trase. Se întoarse şi îşi băgă pistolul în buzunar. Dar arma îi alunecă pe alături. Nu-şi dădu seama. Continuă să se retragă şi abia cînd ajunse la vreo zece metri de locul unde-i căzuse arma, se întoarse iarăşi şi din nou privi spre fereastră. Tresări ca şi cum ar fi văzut ceva şi îşi duse din nou mîna spre pistol. Tresări şi mai violent, pentru că nu-şi mai găsi pistolul în buzunar. Se uită înapoi cu ochii holbaţi de spaimă. Şi zări pistolul, în zăpadă, la vreo zece metri înaintea lui.

Avu numai o secundă de ezitare. Se lansă în goană spre pistol, în aceeaşi clipă în care se lansase şi Tic. Dar puştiul avea mai puţin de fugit şi era şi mai iute. Ajunse înaintea lui Liviu Iordan la pistol.

Victor şi Ursu îl văzură cum ridică pistolul de jos. Liviu Iordan se oprise la vreo cinci metri de armă. Privirile lui şi ale lui Tic se întîlniră. Amîndouă luceau de bucuria triumfului.

Dar deodată puştiul îngheţă. Auzi vocea lui Liviu Iordan şuierătoare, şoptită:

— Poţi să-l şi iei de jos. E o bucată de lemn. Pistolul e în mîna mea. Şi dacă nu vii spre mine, imediat îţi găuresc scăfîrlia. De la cinci metri nu pot să greşesc. Hai! Unu...

Tic se apropie cu pistolul de lemn în mînă spre Liviu Iordan. Se lăsă luat de umăr. Ţeava pistolului lui Iordan cădea perpendicular pe creştetul puştiului. Ca să fie văzută de toţi.

Şi o văzură toţi. Mai întîi Victor şi Ursu. Vlăjganul sări ca un arc, dar Victor îl apucă şi-l strînse de picior cu toată puterea pe care-o avea.

— Stai, Ursule! îi şopti el. Îl ucizi. Ăla nu glumeşte.

Ursu închise ochii şi înţelese. Se lăsă în genunchi alături de Victor. Era moale, fără un pic de vlagă. Dar tremura şi simţea că se sufocă şi-de pe buze i se prelingeau şuviţe de sînge.

Era şi Maria în spatele lor. Nu scoase nici un cuvînt. Dar din ochi îi curgeau întruna lacrimi. Era şi Lucia. Şi ea plîngea. Victor oftă greu, apoi spuse:

— Poate că ne cer numai *cutia albastră* în schimbul lui. Va trebui să le-o dăm...

CAPITOLUL XII

1

Tiberiu îşi dăduse întîlnire cu Atena la Răsdeal. Voiau să se plimbe singuri şi necunoscuţi pe străzile orăşelului, să ia masa de prînz la cabana de pe ghebul Cioaca, apoi să coboare în parc pentru jumătate de oră, să intre la cinema şi să se întoarcă acasă cu trenul de şapte seara, care-i lăsa la o distanţă de şase minute pe unul de celălalt. Pînă la cabană, planul lor merse ca pe roate. Dar la cabană li se înfundă. Erau foarte mulţi sportivi care-i cunoşteau şi mai ales erau mulţi prichindei din toate oraşele văii, care, din nefericire, asistaseră la concursul interşcolar de schi. Tiberiu devenise de multă vreme, de vreo două zile, idolul lor absolut, iar Atena, visul şi bucuria lor caldă din clipele de vis. Se pomeniră înconjuraţi de prichindei şi se văzură nevoiţi să susţină o discuţie interminabilă... ah! cum mai fugea filmul!... despre toate amănuntele unei vacanţe ideale. Pentru că li se cerea părerea despre mărcile de schiuri, despre calitatea betelor cu zgardă roşie, despre bocancii cu şanţuri neterminate, despre culoarea cea mai favorabilă slalomului... la ciorapii exteriori, despre ultimele performanţe ale schiorilor francezi şi despre şansele lor la Olimpiada albă. Şi bineînţeles şi despre pregătirea amîndurora în vederea viitoarei Olimpiade albe din Japonia. Şi dacă un idol nu ştie să stea pe soclu, mai ales în asemenea situaţii... Dar şi Atena şi Tiberiu, la început cam speriaţi şi cam ostili, deveniră cu timpul fermecători, mai ales că în clocotul şi pasiunea discuţiei se întrebau din priviri sau din vorbe, îşi atingeau întîmplător mîinile, ba uneori şi le ţineau una într-alta secunde întregi. Şi-şi spuneau, printre sau deasupra vorbelor cu care răspundeau prichindeilor, atîtea şi atîtea înţelesuri înfiorate!

Şi aşa cum se întîmplă întotdeauna într-o discuţie, se lăsă deodată şi momentul de tăcere, acel moment inexplicabil despre care un mare scriitor francez, bineînţeles prin unul din eroii săi, spunea că apare întotdeauna la ora x şi douăzeci de minute, sau la ora x fără douăzeci de minute.

— E abia şase fără douăzeci! se miră unul dintre prichindei după ce se uită la ceas. Mîine, pot să jur, vin şi la noi cireşarii... Cu trenul de şapte seara...

Tiberiu şi Atena tresăriră. Da! Cireşarii le promiseseră că îi vor vizita! Oare nu-i căutau chiar în clipele acelea în orăşelele lor? Amîndoi se albiră la faţă.

— Au fost cireşarii pe la voi? izbuti să îngîne Tiberiu. Cînd au plecat?

— Dar de ce ne întrebi cînd au plecat? se interesă unul oacheş, cu ochii numai neastîmpăr.

— Pentru că dacă ar fi cireşarii în orăşelul vostru, răspunse Atena în locul lui Tiberiu, n-aţi mai fi voi în momentul ăsta aici, la cabană.

După atîtea declaraţii de dragoste, prichindeii nu mai puteau să dea înapoi. Nu spuseră nimic, doar îşi căutară nişte zîmbete care, din păcate, nu li se potriveau deloc: erau false. Ei, dar momentul trecu. Unul mai politicos îşi aduse aminte că uitaseră să răspundă la o întrebare frumoasă şi isteaţă.

— Încă n-au sosit. Dar îi aşteptăm din zi în zi. Am luat toate măsurile. De la doi kilometri vom fi informaţi prin băiatul unui cantonier, care e şi el în legătură cu băiatul unui şef de gară, care şi ăsta are legătură cu băiatul unui alt cantonier de la Mitiş. In clipa cînd s-au urcat în tren răsună la comandantul nostru semnalul de alarmă...

— Şi de unde ştiţi voi că au poposit cireşarii la Mitiş? întrebă Tiberiu cu un ton în care se putea ghici suspiciune.

Prichindeii se priviră la început speriaţi şi întrebători, apoi fiecare plecă ochii în pămînt, pentru că fiecare voia să răspundă... adică să trădeze un secret grozav. Şi juraseră...

— Ne-a spus Petrişor Bogdan... se auzi vocea primului trădător simpatic. El e din Mitiş şi ştie precis...

— Aiurea! interveni hazardul prin persoana unui pici, cu un an mai mic decît ceilalţi, adică neluat în seamă şi deci neîncrezător. Aiurea! Ăla se laudă mereu. Las-că ştiu eu...

Piciului însă nu i se mai putea trăda nici un secret. De aceea se lăsă o clipă de tăcere în care ceilalţi prichindei se înţeleseră prin unde nevăzute să nu scape o iotă mai mult. Doar unul din ei privi spre Tiberiu şi îşi luă inima în dinţi:

— Pe cuvîntul nostru că nu minţim... Ne-a spus Petrişor. Şi nu numai că ne-a spus, că l-am suspectat şi noi. Pe cuvîntul nostru că ne-a dovedit. Cireşarii au stat chiar la el!

— Cînd? întrebă emoţionată Atena.

— Alaltăseară şi ieri dimineaţă... răspunse un altul. Şi mai mult nu vă putem spune.

— Sigur, sigur? se interesă iarăşi Tiberiu.

— N-am spus pe cuvîntul meu, reveni cel care-şi luase inima în dinţi. Am spus pe cuvîntul nostru... Zău! Pe cuvîntul nostru că ne-a dovedit la toţi şase!

Cinci prichindei ridicară imediat mîinile în sus, ca nişte conjuraţi, pentru a susţine spusele şefului lor.

Atena şi Tiberiu mai avură o brumă de prezenţă de spirit sau de bun-simţ pentru a păstra aparenţele. Se prefăcură speriaţi, îşi amintiră că au uitat să cumpere ceva, aoleu! şi dacă va fi coadă vor pierde trenul... deşi parcă stăteau pe arcuri şi ar fi fost în stare să sară pe geam şi să se dea de-a rostogolul pînă la gară, în vale.

Norocul îi ajută. Un personal întîrziat tocmai pleca din gară în momentul cînd ajunseră pe peron. Săriră în el, adică Tiberiu o ajută pe Atena să sară pe scară şi ea acceptă, fără să-şi dea seama, şi uitînd că e campioană la sărituri. În sfîrşit... Se ghemuiră pe un culoar cam gol, dar aveau noroc şi aici. Din cînd în cînd mai trecea cîte cineva spre vagonul restaurant, sau dinspre vagonul restaurant, obligîndu-i să facă loc, adică să se subţieze şi să se strîngă, nevinovaţi şi îmbujoraţi, unul în altul. Nici unul nu mai regreta parcul, cinematograful, filmul grozav, dar aveau numai vorbe de laudă şi admiraţie pentru prichindeii care-i ţinuseră sus pe Cioaca şi care, fără să ştie, le organizaseră toate spaimele şi bucuriile prin care treceau.

Coborîră mai întîi în orăşelul lui Tiberiu şi alergară amîndoi, într-un suflet, pe strada mare, spre locuinţa lui. Nu le mai păsa dacă-i vede cineva. Din păcate, cireşarii nu sosiseră. Întorcîndu-se spre gară, se interesară despre cireşari la unul din puştii care se fandoseau pe stradă. Dar puştiul nu numai că le răspunse printr-o afirmaţie, dar se şi lăudă că Tic îi lăsase o amintire. Într-adevăr, pe o foaie de hîrtie se vedeau cîteva cuvinte: *"Amintire de la Tic".*

— E scrisul lui! atîta mai avu vreme Atena să spună, pentru că Tiberiu o şi smuci cu brutalitate.

Se auzea sirena unei locomotive. Trenul de şapte. Se urcară în el tot în ultima clipă. Cireşarii îi aşteptau de bună seamă în orăşelul Atenei. Dar nici acolo nu-i găsiră. Nicăieri. La nici o cabană. Şi îi cuprinse pe amîndoi o dezamăgire ucigătoare. Cireşarii nu-şi respectaseră promisiunea. Nu-i vizitaseră...

2

Tic, cireşarul care lăsase atîtea amintiri prichindeilor din toate orăşelele celor două văi, stătea în mijlocul sufrageriei de la Izvoarele. Era legat de mîini şi de picioare nu cu brutalitate, ci cu artă. Putea să-şi mişte şi mîinile şi picioarele, cîţiva centimetri, în orice direcţie. Şi mai era legat de un scaun uriaş, lăsîndu-i-se şi cu această legătură un joc de cîţiva centimetri. Dar aceasta era toată libertatea lui. Cîţiva centimetri. Legăturile erau imposibil de forţat. Nu se putea scăpa din ele decît cu ajutorul cuiva. Singur, imposibil. Cel mult putea să se prăvălească o dată cu scaunul, să provoace prăbuşirea scaunului, dar asta ar fi însemnat o sinucidere. S-ar fi izbit cu capul de podeaua de piatră, dacă ar fi căzut din faţă, şi cine ştie ce i s-ar fi întîmplat dacă ar fi provocat prăbuşirea în spate. Acestea erau gîndurile care treceau prin mintea ciufuliciului, pentru că era teribil de ciufulit. N-avea nici o scăpare.

— Să n-ai nici o teamă... se adresă Liviu Iordan cabanierului. Cînd te-am legat pe dumneata, ţi-am lăsat intenţionat o şansă de scăpare, ca să nu îngheţi. Dumnealui nu are nici una.

Tic îşi dădea seama că într-adevăr nu are nici o şansă. Jocul de cîţiva centimetri parcă nu făcea altceva decît să-i amintească mereu că e legat bine, că e legat şi că e în mîinile duşmanilor.

Petric şi Bălan stăteau tot timpul la pîndă. Nu se dezlipeau de ferestre. Pînă ce Liviu Iordan nu se mai putu stăpîni:

— E crunt, domnule, să ai de-a face cu neghiobi! spuse ca pentru sine, apoi vocea i se înăspri: Degeaba staţi acolo, de pomană... Puteţi să lăsaţi şi uşile şi ferestrele deschise, puteţi să scrieţi mare, pe o placardă, LIBER — DESCHIS. Nimeni nu va îndrăzni să intre atîta vreme cît nevolnicul ăsta e legat lîngă mine, iar pistolul se află în mîna mea. Nu înţelegeţi? Orice mişcare s-ar face din partea cealaltă, orice încercare... gata! Nevolnicul ăsta mic s-a dus. Şi ăilalţi, de dincolo, îşi închipuie că nu glumesc.

— Aiurea... spuse Tic, deşi cuvintele gangsterului cu pistol îi frecau încă şira spinării pe dinăuntru. Aiurea... Ăia sînt atît de fricoşi!... Parcă-i interesează pe ei ce mi se întîmplă mie... ei să scape, mai ales lunganul ăla laş, care nu vrea nici un moment să sară la bătaie.

— Te înţeleg, nenişorule... Îl luă Liviu Iordan în zeflemea. Te simt eu. Ai vrea să ne adormi, să ne ameţeşti, vrei să faci pe şmecherul cu noi... V-am prins pe toţi... Vă am în

vîrfurile degetelor... Numai prin viclenii vă apăraţi, pentru că puterea e de partea noastră, de partea mea... M-aţi făcut să pierd două gloanţe cu omul vostru troian, două gloanţe care fac mai mult decît diamantele de mărimea lor... Dar nu le-am pierdut în zadar. V-am descoperit puterea: viclenia.

— Noi îi spunem iscusinţă şi ingeniozitate... Îl întrerupse prizonierul ciufulit.

— Da, domnule! îl privi Iordan cu mai mult interes. Puteţi să-i spuneţi cum vreţi. Eu îi zic şiretenie, viclenie... Şi dacă am văzut că asta e arma voastră, m-am conformat... Să ştii de la mine ceva... E o lege, o convenţie nescrisă între oameni... Cel şiret îl duce pe omul de rînd pentru că acesta nu se gîndeşte că semenul lui ar putea să-l înşele. Cel foarte viclean îl duce pe cel viclean pentru că acesta cade în greşeala omului de rînd: nu crede că altul ar putea să-l înşele... De aceea aţi căzut voi în capcana mea... Nu v-aţi închipuit că sînt mai viclean decît voi şi că o să vă pregătesc o capcană şi mai cumplită... De aceea, nenişorule, am sacrificat şi un. glonte, deşi poate că n-ar fi fost nevoie. Am rămas cu patru gloanţe, am sacrificat un diamant de cartuş, pentru că ştiam că voi ştiţi în ce situaţie ne aflăm cu armele, ştiam că voi ştiţi cît preţ are pentru noi un glonte.

— Asta de unde-o mai ştiaţi? se interesă din pură curiozitate puştiul.

— Dintr-o chestie care se numeşte gîndire... îi răspunse Liviu Iordan. Eraţi prea inteligenţi ca să nu vă întrebaţi, după spargerea pe care aţi dat-o şi după ce aţi aflat nişte secrete cumplite: de ce nu vă atacăm? V-aţi întrebat: de ce nu ne atacă? Dacă am fi tăbărît toţi trei cu pistoalele şi cu încărcături de rezervă asupra voastră, aţi fi rezistat mai mult de cinci minute? Nici pomeneală... Faptul că v-am condamnat la moarte prin ger şi foamete nu însemna altceva decît că nu sîntem bine înarmaţi... Asta s-a întîmplat. M-am gîndit la felul cum *trebuia* voi să gîndiţi. Dacă nu aş fi tras şi dacă în aceeaşi secundă nu m-aş fi prefăcut că mă apăr, aplecîndu-mă, de fapt, pentru a substitui pistolul, şi a vă da apoi impresia şi certitudinea că am rămas cu acelaşi pistol în mînă, ar mai fi alergat unul dintre voi să-l ia din zăpadă? Dacă n-aş fi tras cu acelaşi pistol pe care apoi l-am scăpat, poate că s-ar fi bănuit o capcană. De aceea trebuia să sacrific un cartuş. Ştii cum spune francezul?

— *Au voleur, un voleur et demi...* răspunse Tic uluit de abilitatea cu care Liviu Iordan îşi pregătise capcana.

— Exact! Trebuia să vă năucesc, să vă fascinez, să fiu în ultimă instanţă mai viclean decît voi. Şi totul s-a întîmplat exact aşa cum am prevăzut... Unul din voi trebuia să cadă în cursă şi a căzut cel mai interesant. Poate că era şi mai bine dacă ar fi căzut o fată... Negricioasa aia cu codiţe...

— Aiurea, spuse Tic, deşi voia să aibă jar în mîini şi să i-l toarne ăluia. Soră-mea e o fricoasă fără pereche...

— Poftim!? sări Liviu Iordan de pe scaun chiar în clipa cînd Tic înţelese ce groaznică gafă a făcut. Va să zică e şi surioara dumitale acolo! Hopa!

— E soră vitregă... e soră de caritate... începu Tic să se bîlbîie, aproape să plîngă. Las-că...

— Era tot ce trebuia să mai ştiu! îşi reluă locul pe scaun Liviu Iordan. Toţi o să ajungeţi aici, în genunchi o să vă tîrîţi. Întîi sora dumitale şi după ea ceilalţi...

Nu soarta lui, ci soarta nesuferitei sfîşia inima lui Tic. Imaginile pe care şi le închipuia şi în care o vedea pe Maria terorizată, cu faţa. Brrrrr! Era o groază, un iad.

— Şi dacă vă dăm *cutia albastră?* spuse ciufuliciul în ultimul moment al groazei sale din imaginaţie, în care mai putea să-şi păstreze ceva omenesc în voce.

— Şi asta mai voiam să ştiu! ţîşni ca o goarnă de triumf glasul lui Liviu Iordan. Voiam să ştiu dacă aţi aflat despre *cutia albastră...* dar eram sigur de asta... pentru că individul care a dat drumul celorlalţi cînd s-a făcut spargerea a rămas tot timpul în sufragerie şi a auzit o discuţie foarte secretă... despre *cutia albastră...* Dar nu-mi închipuiam că aţi aflat locul în care se află cutia... Acum mi-ai spus... De unde dracu' ştiţi că acolo la voi a fost ascunsă cutia?... Numai dacă aţi găsit scrisă pe undeva denumirea veche al cabanei... Numai atunci aţi putut să faceţi o relaţie între testamentul verbal lăsat de frate-meu... şi denumirea cabanei voastre... Da! Mi-am închipuit, sau trebuia să-mi închipui mai devreme. Nu sînteţi deloc proşti... Numai că aţi dat peste cineva care vă întrece, aşa cum întrece muntele ăsta colinele din jur...

Raţionamentul lui Liviu Iordan îi impresionase pe Tic, dar lauda de la urmă îl cam necăjea şi-l cam aţîţa.

— Dar să ştiţi că un anumit lucru nu l-aţi ghicit. Na! Eu singur am făcut spargerea. Eu singur am cărat totul...

— Nu, domnule! Asta e o minciună. Nu ai făcut spargerea singur. Poate că ai stat

singur ascuns aici, poate că ai cărat sau ai scos singur alimentele, dar asta e altceva. Ai avut complici, sus, complici care ne-au scos pe noi de aici...

— Ei bine, dacă vreți să știți...

Dar spre fericirea vieții lui şi a atîtor altora, bravul cireşar se opri în ultima clipă. Doamne! Ce era să spună!

— Spune, domnule! Sau vrei să te ajut eu?... Cine a deschis geamurile? Cine le-a deschis cu sfoara? Cine a intrat sus în camera mea?... Degeaba îți ascunzi complicele... Nu eşti la tribunal... Aceeaşi pedeapsă o va primi şi el, aceeaşi soartă o va avea, cu sau fără martori... Toți veți avea aceeaşi soartă!

— Chiar dacă vă dăm *cutia albastră?* insistă, terorizat, ciufuliciul. Chiar dacă v-o aducem aici neatinsă?

— Nu, domnule! Nu veți putea găsi voi *cutia albastră.* Nu aveți minte pentru ascunzişul ei... Şi nu aveți, poate, nici mijloace, domnule...

— Şi dacă unul dintre noi o va găsi? întrebă Tic. Dacă va închide ochii şi va spune, după un ceas: "Uite! Acolo, sub a opta lespede din dreapta, e *cutia albastră.* Săpați!" Dacă unul dintre noi va face aşa?

Liviu Iordan îl ascultă aproape năucit. Dar îşi reveni:

— Asta nu se poate!... Nu poate nimeni să gîndească aşa, pentru că nu ştie că aşa trebuie să gîndească! Numai hazardul ar putea să vă ajute s-o găsiți.

— Şi dacă hazardul ne va ajuta? continuă Tic.

— Atunci vom face schimbul, domnule. Mi se va aduce *cutia albastră,* pe cuvînt de onoare. Îți voi da drumul dumitale, conform cuvîntului de onoare, şi-i voi lua ostatici pe cei care mi-o vor aduce. Nu-i voi împuşca pentru că îmi trebuie gloanțele. Îi voi ucide altfel. Pînă îți va veni din nou rîndul...

3

Era jale mare în Casa Iulia, în casa care-i primise pe cireşari cu optimistul BI E AȚ ENIT. Urarea ştirbă de bun venit îi persecutase teribil pe tineri. Numai necazuri, şi spaime, şi nelinişti, şi teroare, iar acum lovitura cea mai mişelească: răpirea celui mai drag dintre ei.

— Ne-a hipnotizat! se înfioră Lucia. Cum de nu a bănuit nimeni nici o primejdie? Cum de n-am presimțit capcana?

— Pentru că toată atitudinea şi mai ales gestul lui de a veni singur, cu pistolul în mînă, spre noi, erau ale unui halucinat... Uh! Dacă n-ar fi tras cu pistolul! Asta m-a indus în eroare, mărturisi Victor în continuare. Asta m-a făcut să cred că a înnebunit. Cum să-şi irosească gloanțele? Nu mi-am închipuit nici o clipă că a substituit pistolul. Mai ales cînd l-am văzut că descoperă pistolul pierdut şi aleargă după el... Dacă nu mi-o lua Tic înainte... Am sărit aproape în aceeaşi clipă cu el... Dar el a fost mai iute...

— Eu sînt de vină! bodogăni Ursu. Eu! Eu trebuia să sar primul. Şi chiar dacă ar fi avut pistolul adevărat şi ar fi tras toate gloanțele în mine, tot l-aş fi gîtuit...

— În tine ar fi tras! răspunse Victor. Nu ştiu dacă ar fi tras toate gloanțele, dar sînt sigur că ar fi tras... Iar pe mine cred că m-ar fi luat ostatic. Dar pe tine, nu! Dacă scăpa de tine, ne lua pe toți!

— Eu tot nu-l las! se încăpățînă Ursu. Tot voi pune mîna pe el. Chiar dacă o să aibă o mitralieră în mînă...

— Şi Tic? întrebă Dan. Ce facem? Cum îl scoatem de acolo? N-o să-l lăsăm în mîinile lor...

— Deocamdată lui Tic nu i se poate întîmpla nimic! spuse Victor. Pe Tic îl țin ca ostatic. Pînă nu intră sau nu intrăm noi în tratative, cu ei, nu i se poate întîmpla nimic lui Ticuşor.

— Daa... îngînă Maria. Spui tu aşa...

— Nu! interveni Ionel. Nu spunem aşa, ci e chiar aşa. Vor încerca probabil un schimb. Precis. Vor cere cutia în schimbul eliberării lui...

— Numai să fie aşa... oftă Maria.

— Numai să fie aşa... repetă Victor. Dacă află că eşti şi tu aici, atunci vor fi şi mai răi, şi mai siguri. Să nu ceară în schimb pe altcineva dintre noi... Unul sau mai mulți... Dacă fac un asemenea schimb, oricum va fi şi cutia în mîinile lor...

Toți simțeau ghearele groazei scormonindu-le pînă în măruntaie. Cine nu se va duce dincolo dacă lupii de-acolo vor propune un schimb? Cine nu se va duce ca să-l scape pe Tic?

— Poate că nu le vine gîndul ăsta, spuse Ursu. Poate că sînt înnebuniți de cutie şi se gîndesc numai la cutie...

Victor clătină încet din cap...

— El probabil că nu se gîndeşte decît la cutie. Altceva îl interesează cît negru sub unghie. Dar sînt ceilalți, Ursule, brutele acelea cu ochii în flăcări. Şi chiar el. Siguranța lui, siguranța vieții lui e în mîinile noastre. Ştim prea multe despre el ca să ne lase în viață... Singurul lucru pe care l-ar putea face ar fi acela de a ne lăsa condamnați la foame sau la îngheț. Adică tot la moarte. Dar sînt ceilalți pe care-i simt cum caută otravă.

— Niciodată n-am fost într-o asemenea situație, spuse invalidul. Dacă aş putea să fac ceva... Să mă duc eu în locul lui Ticuşor. Tot nu mai sînt bun la nimic...

— Ba ai fost foarte bun, încercă Victor să-l consoleze, cînd te-ai apucat să calculezi ascunzişurile posibile ale *cutiei albastre.* Nu înțelegi că singurul atu care ne-ar mai putea îmbunătăți situația ar fi să găsim *cutia albastră?* Şi tu ai făcut foarte mult pentru asta. Toată suita ta de eliminări e o capodoperă, Dan. Numai de la ea putem să plecăm la teribila idee a ascunzişului propriu-zis...

— Cuvînt de ordine! se trezi imediat Lucia. Toată lumea să înceapă să caute cutia, adică ascunzişul *cutiei albastre.*

— Oare nu ni se poate întîmpla nimic? întrebă Ionel. Să nu fim luați prin surprindere, să nu pierdem totul...

— Deocamdată nu ni se poate întîmpla nimic, răspunse Victor. Cei de dincolo sînt prea stăpîni pe situație, cred că îşi fac un plan de acțiune şi aşteaptă inițiativele noastre.

— Adică de ce crezi că aşteaptă inițiativele noastre? întrebă Maria. De ce nu încep ei tratativele?

— Ți-am spus numai o părere, continuă Victor. Poate că vor începe ei tratativele... Dar s-ar putea să le aştepte de la noi... dacă Tic le va spune ceva despre *cutia albastră.* De bunăvoie sau de nevoie... Trebuie să ne aşteptăm la orice, să fim în gardă tot timpul... Dar primejdie imediată nu cred că va fi.

Tinerii începuseră căutările. Dan le conducea. Aprinseră ambele lămpi, cu flacără mică, şi căutau după indicațiile pe care le dădea invalidul. Numai Victor rămăsese nemişcat, la fereastra care avea vedere spre cabana Izvoarele. Veghea şi se gîndea, era concentrat la intensitate supremă, gîndea cu atîta furie, încît uneori simțea cum nu mai poate, cum îi pier toate gîndurile. Auzea zgomotele făcute de ceilalți, dar toate se integrau într-o partitură sonoră fără nici o identitate. Gîndurile îl fulgerau, i se întretăiau ca un roi de fulgere, trebuia să gîndească într-o oră pentru toate orele cumplite ale lumii.

— Am ajuns aici... Îl trezi vocea lui Dan. Ne-am oprit asupra cîtorva lespezi, vreo şase... Şi a mai rămas plafonul din sufragerie... şi o porțiune dintr-un perete... De fapt numai lespezile selecționate devin interesante. Restul e mai mult din conştiinciozitate. Ca să nu lăsăm nimic necercetat... Şi ar mai fi ceva. Asta mă chinuie cel mai rău, Victor. E un bloc uriaş în fața cabanei. Parcă ar fi fost o fundație sau aşa ceva. Dacă pe vremea cînd s-a ascuns cutia, blocul făcea parte din cabană? Nu ar fi bine să se ducă Ursu să-l miroasă puțintel?

Victor încuviință, clătinînd capul. Ursu era în spatele lui. Înțelese răspunsul lui Victor şi ieşi, precaut, afară. Abia atunci se apropie Țombi de picioarele lui Victor şi începu să schelălăie încet, parcă rugîndu-se să fie luat şi el în seamă. Victor se aplecă şi începu să-l mîngîie blînd şi cățelul stătea nemişcat, cu trupul încordat ca o săgeată, parcă pentru a-şi arăta toată energia şi puterea.

Ursu se întoarse după vreun sfert de oră. Victor îl urmărise prin geam tot timpul. Întârzierea lui acolo, la bolovan, îl cam punea pe gînduri. Oare ce era cu şvaițerul acela?

— E un bolovan foarte ciudat... îşi dădu el raportul. E plin de scobituri, ca un copac scorburos. Unele mici, că abia încape pumnul, altele prin care ar încăpea şi Tic, dacă nu şi Ionel. Dar nu mi se pare că a fost o fundație, ci mai degrabă o stîncă adusă sau găsită la locul acela şi ținută ca ornament. Trebuie să fie foarte interesant vara, cu verdeață în jur...

— De asta mi-a fost teamă! spuse Dan cu un accent de triumf în glas. Tu nu crezi că acolo ar putea să fie ascunzişul?

— Mă gîndesc mai departe pe firul eliminării tale... Îi răspunse Victor. Va să zică, am rămas la şase lespezi şi la bolovanul-curiozitate de-afară. Trebuie s-o găsim...

— Numai să fi fost ascunsă aici, se rugă Ursu.

— Aici a fost ascunsă... spuse Victor aproape în şoaptă.

— Cum poți fi atît de sigur! îl fixă Dan cu neîncredere. Numai dacă ai şti unde se află cutia...

— Cred că ştiu... răspunse tot în şoaptă Victor. Tu m-ai ajutat cu eliminările tale şi cu chinul tău de a căuta. Nu ți-a rămas nimic necercetat. Şi am făcut ultima eliminare, Dan... Din clipa asta avem un atu în mînă... Dacă am putea să-l folosim... Oare cum să-i convingem că ei nu vor găsi niciodată cutia?

— E chiar atît de bine ascunsă?! se miră Dan.

— N-o vor găsi niciodată, Dan. Aşa cum tu nu puteai s-o găseşti. Pentru că şi ei, ca şi tine, pleacă de la o premisă falsă. Şi cu premisa aceasta, cutia nu poate fi găsită decît printr-o pură întîmplare... Cum aş putea să-i conving că n-o vor găsi?

Discuția fusese auzită şi de ceilalți, dar nimeni nu îndrăzni vreun comentariu. Îl cunoşteau toți pe Victor şi ştiau că are nevoie de linişte în asemenea clipe. Doar Maria se lipi de el şi-i căută mîna. Iar la picioare, ca şi cum ar fi presimțit ceva bun, Țombi începuse să se mişte, gudurîndu-se.

— Din păcate, nu putem fi siguri pe nimic! reîncepu Victor. Dacă Tic nu l-ar fi auzit pe Iordan, singur, cînd îşi condamna la moarte complicii, poate că am fi sperat... Dar aşa, nu trebuie să avem încredere în nimic, în nici o promisiune. E prea viclean, prea inteligent, într-un fel e un geniu... Numai capcana pe care ne-a întins-o şi în care a căzut Tic... Nu! Trebuie să luăm toate măsurile... Nu trebuie să ne bazăm numai pe ideea schimbului: *cutia albastră,* contra Tic. Chiar dacă îl voi convinge că n-o va descoperi... Nu! Trebuie să atacăm din două... ba nu, din trei direcții...

Victor era iarăşi cel dintotdeauna în momentul cheie. Dar era cel mai mare greu prin care trecuseră cireşarii vreodată. Niciodată primejdia nu fusese atît de cumplită, atît de groaznică. Victor părea în transă. Nu mai vorbea. Gîndea cu ochii închişi. Apoi îi ceru lui Ursu, cu voce calmă, harta. Şi o chemă pe Maria alături ca s-o studieze împreună. Apoi îi spuse lui Ionel să se pregătească pentru a porni împreună, la tratative, dincolo.

4

Parcă nu se schimbase nimic. Liviu Iordan stătea la aceeaşi masă, în aceeaşi atitudine de meditație şi concentrare, iar Tic era legat de acelaşi scaun uriaş şi făcea aceleaşi mişcări regulate, reduse şi chinuitoare, pentru a nu-i amorți membrele. La altă masă, parcă în fața aceleiaşi sticle de vin, stăteau ceilalți: Petric şi Bălan.

— Să nu puneți la cale vreo prostie, îi avertiză Liviu Iordan. Veți rămîne sub teroarea mea pînă cînd voi vrea eu. Auziți? Să nu încercați nici o răzvrătire, nici o nesupunere. Chiar dacă voi rămîne cu un singur glonte în pistol şi tot veți trăi sub teroare, pentru că nici linul dintre voi nu va şti cui îi este destinat. Cine îl va primi? Dumneata? Sau dumneata? De aceea vă avertizez. Ca să fie clar!

Cei doi se sculară de la masă. Nici nu le trecea prin gînd să se răzvrătească. Liviu Iordan îi hipnotizase, îi fascinase pe amîndoi. Aveau o groază cumplită de el, mai ales cînd tăcea nemişcat, cînd îl simțeau că gîndeşte. Se duseră amîndoi la fereastra care dădea spre cabana Iulia, parcă pentru a anunța că se observă o mişcare. Cabanierul anunță primul:

— Vin... Sînt doi... Şi parcă duc un băț cu o batistă albă în vîrf. Da, da. Au un băț cu o batistă albă.

Liviu Iordan tresări. Tic îl urmărea cu ochi de drac. Voia să-i surprindă orice mişcare, orice gest, orice clipire a pleoapelor. Îl văzu tresărind, aproape uimit, aproape neîncrezător. Dar numai după cîteva secunde fața i se destinse, transformîndu-se în aceeaşi mască impasibilă.

— Luați-l! porunci el celor doi. Duceți-l sus imediat. Nu vreau să le facă vreun gest, vreun semn, chiar din ochi. Unul să-l păzească, să stea lîngă el cu cuțitul pregătit. Dacă aude semnalul convenit, să-i taie imediat beregata. Celălalt să rămînă lîngă uşa scării interioare ca să prelungească semnalul dacă va fi nevoie. Gata!

Cei doi coloşi îl transportară pe sus, cu tot cu scaun, pe prizonier. Cabanierul se întoarse chiar în clipa cînd începuse să se bată în uşă. Liviu Iordan îi făcu semn să rămînă lîngă uşa scării. Se duse el să deschidă.

Aşa cum îşi închipuise, vlăjganul rămăsese iarăşi de pază la cabana Iulia. Erau cei doi care fuseseră ultima dată cînd pregătiseră cambriolajul: Victor şi Ionel. Le deschise uşa şi o dată cu ei se strecură în antreu şi un cățel zgribulit şi speriat.

— Dumnealui rămîne aici! arătă Liviu Iordan spre cățel.

Apoi le indică scurt cu mîna, fără cuvinte, uşa sufrageriei. Zăvorî uşa, fără să mai pună drugul de siguranță, amenință cîinele zgribulit printr-o încruntătură din ochi, apoi pătrunse în sufragerie. Cireşarii se opriseră undeva în mijloc.

— E un act de mare curaj din partea voastră că ați venit aici! îi luă în primire Liviu Iordan. Dacă vă sechestrăm şi pe voi? La asta nu v-ați gîndit? Credeți că întotdeauna şi toți respectă, în timp de război, consemnele de onoare? Dacă vă reținem şi pe voi sau dacă vă ucidem, ni se uşurează misiunea... Pe ce vă bazați tot curajul?

— Pe un amănunt de mare importanță pe care vi-l vom spune la momentul potrivit! răspunse Victor foarte calm.

— Nu e nevoie să mi-l spuneți. Îl bănuiesc. Ați aflat că în cabana în care stați se află *cutia albastră.* Am aflat şi noi că ați aflat taina asta. Dintr-o mică eroare sau indiscreție a mezinului vostru, fratele uneia dintre fetele de la cabană, a celei negricioase, mi se pare...

Liviu Iordan voia să-şi arate întreaga putere şi Victor simți în acelaşi timp cu Ionel furnici de gheață pe spate.

— După cum vedeți, continuă Liviu Iordan, surpriza voastră nu mai este surpriză, atuul vostru e o mică eroare... Prin urmare, ați venit să vă predați.

De acolo, de lîngă uşă, cabanierul nu putea să nu-şi exprime întreaga admirație. Dar văzu privirile de oțel ale lui Liviu Iordan fulgerîndu-l. Îşi duse mîna la gură, ca o babă.

— Am venit pentru tratative, spuse foarte calm Victor. În nici un caz ca să ne predăm. Şi în nici un caz gîndindu-ne că una dintre părți va respecta codul onoarei...

— Domnule... începu nepăsător parcă Liviu Iordan, astea sînt vorbe. Oricît de frumoase şi oricît de demne ar fi, se transformă dintr-o dată în apă de ploaie atunci cînd se ridică un pumn de fier sau un simplu pistol, chiar dacă mai are numai patru cartuşe. Apă de ploaie, domnule. Nici nu trebuie să trag. Pot să pun pe unul să-l ucidă pe celălalt, pentru a-şi salva viața, şi pe urmă să-l ucid şi pe el pentru că a fost atît de crud şi şi-a ucis prietenul. Nu fac joc de cuvinte, domnule! Ca să fie clar! Situația voastră adevărată e asta: ați venit să vă predați!

— Poate că mai este un atu! ripostă Victor. Un atu mai puternic, mai important. Cred că vă închipuiți la ce mă gîndesc.

Liviu Iordan deveni dintr-o dată neliniştit, dar pe fața lui încă nu se produse schimbarea. Numai pumnii îi scăpărau. Îşi dădea seama că nu-şi va putea ascunde tulburarea. De aceea îşi puse ochelarii, numai pentru o clipă. Descoperise imediat că făcuse sau că era să facă o primă eroare: îşi trăda starea de nelinişte în fața unor prizonieri.

— Ştiam că nu veți rămîne nepăsător! îl ațîță Victor.

— Nu se poate, domnule! aproape răcni Liviu Iordan, dar iarăşi izbuti să se domolească. Ați venit aici cu o născocire şi cu intenția de a pregăti o nouă spargere cu un obiectiv mai mare.

— Vă înțeleg... îi spuse Victor cu compătimire în voce. Ați dorit şi ați visat şi ați vrut să faceți totul cu propriile dumneavoastră mîini pînă la ultimul act, pînă la ultima scenă. Şi tocmai la sfîrşit, sînteți scos de pe scenă, pentru ca altul să rostească replica finală, apoteoza...

Era fantastic! Cabanierul abia aştepta să se tragă cu pistolul asupra tânărului care provoca. Şi în loc de aceasta, Liviu Iordan se aşeză pe scaun, complet stăpîn pe sine.

— Mi-ai spus prea mult, domnule... încuviință el. Să sperăm că nu mi-ai spus foarte mult, domnule... Da... Nu puteai să vorbeşti astfel în fața mea, dacă nu ai fi găsit *cutia albastră.* Nici un om de pe lume nu ar fi avut acest curaj. Nu pentru că i-ar fi fost frică de viața lui, ci pentru că i-ar fi fost frică de viață altuia, nevinovat.

Liviu Iordan arătă cu degetul spre plafon, spre etaj, unde Victor şi Ionel înțeleseră că se află Tic, supravegheat.

— Prin urmare, ați găsit *cutia albastră...* Ar trebui să vă felicit... Şi chiar o fac... Da! Meritați felicitări. Probabil că se află într-un ascunziş extraordinar...

Dar nici unul din cei doi nu răspunse. Ionel pentru că nu ştia. Victor din alte motive.

— Nu, domnule... Să nu vă fie teamă că vă trădați... Sînteți naivi... Nu se trădează printr-o tresărire un ascunziş care a dăinuit un sfert de secol. Nu, domnule... Şi cam ce tratative ați vrea să încheiați?

— Vă dăm *cutia albastră* în schimbul eliberării prietenului nostru, spuse Ionel cu vocea tremurîndu-i de emoție.

— Nu e scump, domnule... răspunse Liviu Iordan după o foarte scurtă pauză. N-ar fi fost scump... în alte împrejurări. Ați fi meritat poate mai mult. *Cutia albastră* valorează de o mie şi de un milion de ori mai mult decît spărgătorul vostru...

— E un punct de vedere... spuse Victor politicos.

— Nu de un punct de vedere, accentuă Liviu Iordan. Se pare că ai uitat discuția noastră anterioară, cam cifrată spre final. Nu e un punct de vedere. E un adevăr. Ai uitat,

domnule, că adevărurile există în raport cu mine? Eu le impun! Cum vă închipuiți, în condițiile date, că mă puteți invita la tratative? Încep să-mi schimb părerea despre inteligența voastră...

— Cred că faceți o eroare... spuse Victor. Nu ați ascultat pînă la capăt argumentul cu care ne prezentăm la tratative. Nu vă oferim numai *cutia albastră.* Vă oferim unica posibilitate de a intra în posesia *cutiei albastre.* Dumneavoastră n-o veți găsi niciodată!

— E un punct de vedere... zîmbi superior Liviu Iordan.

— Nu e un punct de vedere, răspunse Victor. E un adevăr care există în afara dumneavoastră, de astă dată. Un adevăr definitiv!

— Cum, domnule? se înfurie Liviu Iordan. Dumneata îți închipui că nu voi fi în stare să găsesc *cutia albastră?*

— Absolut niciodată! îi răspunse foarte calm Victor. Pentru că tot raționamentul dumneavoastră se bazează pe o premisă falsă. Din cauza construcției dumneavoastră. Nu sînteți maleabil ca să puteți descoperi altă premisă şi alt raționament. Sînteți ca un puț de petrol din care nu poate ieşi altceva decît petrol. Cu sistemul dumneavoastră de a raționa nu veți descoperi niciodată *cutia albastră!* Nu înțelegeți că trebuie să descoperiți o altă idee despre premisă? Asta în afara subiectului. *Deci nu veți putea niciodată să descoperiți cutia albastră, ascunzişul cutiei albastre.* Îmi pot pune viața!

Nu numai Liviu Iordan, dar şi ceilalți care se aflau în cameră rămaseră uluiți şi de vorbele lui Victor, dar mai ales de tonul pasionat, vibrant, aproape suprauman cu care le rostise.

— M-ai impresionat, domnule! recunoscu Liviu Iordan. Dar îmi vine foarte greu să te cred... M-ai impresionat şi pînă acum un singur om m-a impresionat în viața mea: cel care a ascuns cutia. Dar emoțiile trec, trec foarte repede, uneori cu un simplu drog, domnule. Eu nici nu am nevoie să caut droguri. Le posed la centură, în tocul ăsta de piele în care se află un pistol cu patru cartuşe ucigătoare... Dumneata ai mizat pe o dispută a inteligenței loiale, domnule, a unei inteligențe de onoare, domnule. Iar eu mizez pe o inteligență de război! O inteligență susținută de armă. Aici ai greşit dumneata!

— N-am greşit! răspunse Victor.

— Ai greşit, domnule. Să spunem că ai dreptate şi *încep să cred că ai dreptate.* Nu voi putea să găsesc cutia. Eu nu voi putea s-o găsesc. Dar ai uitat un singur lucru, domnule. *Că voi ați găsit-o.* Înțelegi, domnule?

— Nu înțeleg, răspunse Victor.

— Scurt! se ridică Liviu Iordan în picioare. Vă voi face prizonieri. Vă voi duce legați în fața cabanei Iulia. Şi acolo, în fața cabanei, vă voi tortura. Pînă cînd cel mai slab... sau cea mai slabă dintre voi va începe să țipe. Poate chiar sora celui care stă sus cu cuțitul la beregată. Va țipa şi va spune unde se află cutia. Şi după ce va spune, nu vă voi mai tortura. Vă voi ucide! Asta ai uitat, domnule. Inteligența de război.

— Nu! răspunse Victor cu un calm care teroriza. Nimeni nu cunoaşte ascunzişul cutiei. Numai eu. Nu l-am spus şi nu-l voi spune nimănui. Acesta a fost atuul meu. Şi acesta rămîne atuul meu şi al nostru, al tuturor. Vă dau cutia dacă eliberați prizonierul. Altminteri puteți să faceți un măcel, dar cutia n-o veți avea. Cred că vă dați seama că nu voi scoate un cuvînt...

Liviu Iordan devenise livid. Răspunse fără vlagă:

— Să amînăm tratativele pînă mîine dimineață...

5

Prizonierul fusese coborît din nou, cu tot cu scaun, în sufragerie. Îşi reluaseră toți locurile. Liviu Iordan singur la o masă, cu un pahar de coniac în față, ceilalți despărțiți parcă de aceeaşi sticlă de vin.

Prizonierului nu i se dăduse nimic, nici de mîncat, nici de băut. Nimeni nu se uita la el, dar nici el nu se uita la nimeni. Din cînd în cînd se foia în legături şi ciocănea cu degetele în lemnul scaunului. Uşile şi ferestrele fuseseră toate zăvorite, baricadate şi controlate. Nici o muscă nu putea să pătrundă în cabană. Tăcerea era apăsătoare şi nimeni nu îndrăznea s-o spargă.

— Nu se poate, domnule! se răzvrăti într-un tîrziu Liviu Iordan. Am avut o simplă clipă de amețeală, de slăbiciune... Nu trebuia să cedez! Nu înțelegi? I-am avut în mînă şi le-am dat drumul! Ba chiar eu am propus amînarea tratativelor! De ce, domnule, de ce?

Se uita spre cabanier, dar cabanierul îi răspunse cu o privire înfricoşată şi supusă. Vorbe n-avea curajul să rostească.

— Nu se poate, domnule! se îndărătnici Liviu Iordan. Umblu de un sfert de secol după o taină, fac adevărate minuni ca să ajung la ea, şi chiar la mal să mă înec? M-a sugestionat, asta s-a întîmplat! M-a făcut să cred că nu pot, prin raționament normal, să găsesc ascunzişul. M-a sugestionat! Şi eu nu pot să renunț la *cutia albastră.* De aceea am cedat. Mi-a fost teamă că voi pierde *cutia albastră.* Nu mă interesează măcelul, nu mă interesează prizonierul, mă interesează un singur lucru: *cutia albastră!* Pe asta a mizat el. M-a simțit şi m-a prins!

Abia atunci îndrăzni cabanierul să-l întrerupă:

— Dar ce puteți face cu *cutia albastră...* dacă, dacă... dacă n-o aveți... Dacă ei scapă...

Era tocmai întrebarea care-i venise în minte cireşarului şi pe care o ura cu toată ființa.

— Asta e, domnule! recunoscu Liviu Iordan. Nu se poate ajunge şi nu se poate folosi *cutia albastră* fără măcel. La asta nu m-am gîndit... Dar dacă-i măcelăresc fără s-o găsesc? Domnule, ăla m-a hipnotizat! Şi acum mai am în minte teama că n-o voi găsi... Cum s-ar putea să n-o găsesc? Să fie el singurul om din lume care să poată găsi ascunzişul *cutiei albastre,* şi încă fără să caute, pentru că altfel l-ar fi aflat şi ceilalți? Aici e clar. N-a spus nimănui nici un cuvînt... Să fie el singurul...?

Parcă din altă lume se auzi vocea lui Tic:

— V-am spus că numai el poate să găsească ascunzişul *cutiei albastre.* V-am spus şi cum va face... Va închide ochii şi va începe să se gîndească...

— Taci! se răsti Liviu Iordan care simțea că începe să-şi iasă din fire. Ştiu singur cum se procedează... Domnule, e cumplit! A băgat frica în mine... Dar dacă a folosit şi el o inteligență de război?!... Dacă nu cunoaşte nici un ascunziş şi a vrut numai să scape de aici ca să ia măsuri de apărare... Domnule, m-a hipnotizat, m-a sugestionat... Ştie sau nu ştie...?

— Poate că ar mai fi o soluție... spuse Ion Petric cu o voce cam timidă. Să dați prizonierul pentru cutie... Ca să scăpați de obsesie... Şi pe urmă aranjăm noi... tot sînt condamnați la moarte prin ger sau foame... Nu se schimbă cu nimic situația...

— Ba da, domnule! se enervă Liviu Iordan. Înseamnă că am fost înfrânt... Cum spunea ăla, ultima replică, replica de triumf, o va rosti altcineva.

— Dacă va fi ultima lui replică? interveni iarăşi Ion Petric. Tot trebuia să facem ceva ca să ajungem la *cutia albastră.* Am pus mîna pe individul ăsta mic şi ni se aduce cutia plocon...

— Da, domnule... admise Liviu Iordan. E şi ăsta un raționament de război... Vom face schimbul şi-l vom lua prizonier pe cel care va aduce cutia... Şi vom începe iarăşi teroarea... Numai să nu-l aleagă pe invalid, sau pe cine ştie, care nu i-ar îngrozi prea tare cînd vom începe să-l torturăm în fața cabanei... Vreau să iasă toți de acolo! Toți domnule. Şi fetele! Da! Asta vom face. Vom primi schimbul. Şi vom pregăti atacul. Ca în vechime, domnule. Vom face berbeci şi vom, izbi în geamuri, şi vom face torțe pe care le vom arunca înăuntru. Vor ieşi toți, toți, aprinşi şi umiliți. Mîine dimineață vom pregăti armele pentru atac... La cîteva minute după schimb, îl vom porni... Gata!

Trecuse de miezul nopții. Tic fu ridicat cu tot cu tron şi dus în camera unde dormea Liviu Iordan, singur. Acolo fu aşezat scaunul, în mijlocul camerei. Liviu Iordan controlă toate zăvoarele şi încuietoarele geamului, unicul geam al camerei. Dar nu rămase înăuntru. Se aşeză pe un fotoliu, luat din camera cabanierului, în fața uşii deschise, cu privirile spre prizonier. Şi ceilalți doi îşi aduseră cîte un fotoliu, postîndu-se unul în fața uşii care dădea spre dormitoare, altul la capătul scării. Nimeni, absolut nimeni nu putea să pătrundă în coridor, spre camera prizonierului, fără să treacă mai întîi prin fața celor doi coloşi şi apoi prin fața lui Liviu Iordan. La capetele coridorului agățară cîte o lampă, cu flacără mică. O altă lampă fu agățată în camera prizonierului, chiar deasupra lui, dar tot cu flacără mică. Tot etajul cabanei, dar mai ales coridorul şi camera prizonierului deveniseră un joc de. umbre şi lumini.

Primele ore de după miezul nopții trecură fără să se întîmple nimic. Paznicii, cu armele lîngă ei, moțăiau în fotolii. Moțăia şi Liviu Iordan. Urechile lor obosite începuseră să se obişnuiască, încetul cu încetul, cu zgomotele provocate de vînt, de furtună, cu scîrțîitul şi zdrăngănitul uşilor şi ferestrelor împinse de vijelia care parcă se trezise după miezul nopții. Era ora somnului dulce şi ațipiseră toți. Abia atunci începu să înainteze pe scări şi pe coridor umbra fără suflare şi fără zgomot, umbra care primise prin pocnituri de degete toate semnalele şi tot planul temerar al prizonierului.

Umbra se furişă pe lîngă primul fotoliu, cel din fața scării, apoi şi pe lîngă cel din fața

camerei cu lumină săracă. Umbra ajunse lîngă scaunul prizonierului şi acolo deveni Ţombi. Adică îşi frecă mai întîi botişorul de mîinile stăpînului, apoi îşi începu munca şi chinul. Rodea, rodea ca un castor, ca o armată de castori, mereu cu privirile spre fotoliul în care sforăia încet o matahală în papuci.

Tic nu se mişcă nici o clipă. Îi era teamă să nu scîrţîie scaunul, îl încercase şi ştia că scîrţîie. Îşi lăsa legăturile roase de colţii căţelului. Doar cînd simţi cum îi cad sforile de la picioare, îşi ridică genunchii, dar scaunul scîrţîi şi în fotoliu se produse o mişcare. Ţombi alunecă sub pat, trăgînd după el toate legăturile roase, iar Tic rămase nemişcat. Probabil că Liviu Iordan deschisese ochii şi-l zărise nemişcat pe scaun, iar pe urmă pleoapele îi căzuseră.

Ţombi îşi reluă chinul. Cînd se simţi aproape liber, Tic încercă să-l ajute. Iarăşi scîrţîi scaunul, dar de astă dată în fotoliu nu se mai făcu nici o mişcare. Cireşarul simţi că este complet liber. Cum trebuia să acţioneze în clipa cea mai grea? încet sau brusc? Se sculă de pe scaun, se duse încet la geam şi începu să manevreze deschiderea lui. Trase toate zăvoarele, deschise primul rînd, dar cînd ajunse la al doilea, zgomotul inevitabil se produse. Liviu Iordan tresări, dar în aceeaşi clipă un vultur se repezi asupra lui, răsturnîndu-l. Cireşarul sărise, şi nu căzu în zăpadă, ci în nişte braţe vînjoase care nu-l mai lăsară jos, ci îl purtară mult, pînă îl primiră alte braţe mai calde şi auzi cuvîntul pe care-l aştepta atîta: "Nesuferitule..."

CAPITOLUL XIII

1

Tiberiu o conduse pe Atena acasă. Stătea la vreo sută de metri de gară. Dar... pentru că totuşi Tiberiu pleca mai departe, cu trenul, îl conduse şi ea la gară, dar... pentru că nu se cade ca o fată să conducă un băiat... Tiberiu o conduse iarăşi acasă, şi asta se întîmplă de cîteva ori, pînă ce, pe la jumătatea drumului dintre gară şi casă, se auzi fluieratul unei locomotive: era ultimul tren al serii. Cei doi se despărţiră brusc, sub un felinar neobişnuit de luminos... printr-o simplă strîngere de mînă, deşi aşteptau momentul despărţirii cu inimile numai fiori, pentru că îşi închipuiau că-i va prinde undeva, în întuneric şi...

Despărţirea de Tiberiu o întrista pe Atena, pentru că îi amintea ceva la care se gîndise pînă atunci doar în treacăt: promisiunea nerespectată a cireşarilor. Cum au putut să fie capabili de un asemenea gest? îi judecă foarte aspru Atena. Dacă n-ar fi promis... nu s-ar fi întîmplat nimic, dar după ce promisesem atît de solemn, după scrisoarea pe care le-o lăsase Lucia, după repromisiunea de la Stînca Şoimului... gestul lor era într-adevăr necireşăresc. Nici nu le va mai scrie ca să-i mustre...

Tocmai gîndea aşa, şi luase hotărîrea de pe urmă, cînd se auzi strigată de o voce pe care parcă o cunoştea. Era Bili, cel mai sîrguincios elev al ei la schi şi la pian, care ca întotdeauna la ora aceea înaintată nu dormea. Ehei! De cînd o aştepta Bili ca să se laude! Dar o văzuse plimbîndu-se întruna cu cel mai mare inamic al oraşului: cîştigătorul concursului de schi, cel care-l detronase pe Alexandru, şi furia lui împotriva lui Tiberiu crescuse teribil.

— Atenaaaa! şopti el de la o ferestruică a unei camere mici, probabil a băii sau a cămării, că numai acolo se putea ascunde la ora aceea. Am o surpriză grozavă!

— Aoleu! se prefăcu Atena supărată. Tu erai? Şi încă nu te-ai culcat? Mîine nu mai facem coborîrea! Gata!

— Mai bine poimîine nu mai facem pianul... se rugă Bili. Dar dacă ai şti ce surpriză am, cred că m-ai ierta... Am fost obligat să stau pînă la ora asta treaz, pe cuvîntul meu... Ştii cine m-a ţinut de vorbă şi-a rîs ca un nebun de bancurile mele? Tic!

— Care Tic! se încruntă Atena. Cel de sus de pe Galba, care-l imită pe Tic al lui Chiriţă?

— *Aiurea!...* Ştii?... Asta e ultima expresie a lui Tic. Nu cu idiotul ăla am stat de vorbă. Chiar cu Tic cireşarul! Na! Şi asta-i tot expresia lui.

— La revedere! îi spuse Atena. N-am vreme de glume idioate. Iar mîine facem lecţie suplimentară de pian.

— Nu mă crezi? se bosumflă amarnic Bili. Bine! Atunci poftim dovada! Chiar Tic mi-a lăsat-o ca să dovedesc oricui.

Era o hîrtie de caiet pe care scria: "Amintire de la Tic". Era aidoma celeilalte, arătată la Suşteni, era chiar scrisul lui Tic pe ea, scrisul de pe biletul de amenințare. Asta era prea mult! în patru minute de amenințări şi promisiuni, Bili rămase fără cuvînt. Adică începu să-i povestească Atenei tot ceea ce se întîmplase în mica grotă unde se organizase salvarea lui Dan.

Aşa, din senin, Atena se simți cuprinsă de amețeală, sau poate că o ataca o presimțire urîtă. Se despărți de Bili după ce-i promise că va suspenda lecția de pian, cea suplimentară, bineînțeles, şi ajunse acasă atît de neliniştită, încît tatăl ei, medic, ca şi mama ei o priviră foarte îngrijorați. Întrebări precise, răspunsuri nesigure, ocheade între părinți, apoi şoapte: "Pesemne că s-a îndrăgostit... e la prima ei dragoste"... pînă ce fata ceru voie să dea un telefon. Era foarte tîrziu, dar nu puteau să-i refuze rugămintea... Tiberiu sosise şi cînd auzi istorisirea Atenei, probabil că se făcu alb la față, aşa îl simțea ea, şi îi ceru voie s-o cheme peste jumătate de oră. Părinții îi îngăduiră, dar pentru că ei trebuiau să se scoale foarte devreme, se duseră în dormitor. Pînă să sune telefonul lui Tiberiu, adormiră amîndoi, amintindu-şi, înduioşați, că trecuseră şi ei prin clipe asemănătoare, dar că nu avuseseră telefon ca să-şi spună, de la distanță, "noapte bună" şi celelalte. În sfîrşit, se auzi şi zbîrnîitul foarte încet, ca un bîzîit de muscă, al telefonului. Era Tiberiu. Îl sculase din somn pe prichindelul cu dovadă şi aflase exact aceeaşi poveste pe care o aflase Atena de la Bili. În noaptea aceea linia telefonică dintre Binaia şi Suşteni fu foarte solicitată. Cer doi tineri nu puteau să închidă ochii şi mereu le veneau alte gînduri şi alte presimțiri, din ce în ce mai întunecate. Spre ziuă, amîndoi ajunseseră la convingerea că grupul cireşarilor fusese surprins de vijelie undeva pe la Şaua Mare... dacă nu a izbutit să coboare la Mitiş. Deci primul lucru pe care trebuiau să-l facă amîndoi era să se urce în primul tren spre Mitiş. Dar... după jumătate de oră, Atena veni cu altă idee. Pînă ajung la Mitiş, pînă dau de băiatul acela la care trăseseră cireşarii, Petrişor Bogdan, pînă îşi găsesc prietenii, pînă dau alarma... oare nu va fi prea tîrziu? Orice minut contează în asemenea situații. Tiberiu îşi dădu imediat acordul şi telefonul fiecăruia se puse în funcțiune... pe linie locală. Răspundeau numai părinții sculați pentru treburi, care-şi chemau imediat odraslele la telefon cînd auzeau că e vorba de un concurs special pentru nişte titluri extraordinare. Astfel se face că, înainte de a apărea zorii, zeci de tineri schiori de pe toată valea erau în stare de alarmă. Cu parole, cu discreție, cu promisiunea că foarte repede li se va spune cauza. Toți acceptaseră fără să crîcnească: Atena şi Tiberiu, fiecare în oraşul lor, deveniseră, mai ales după concursul de schi de la Poiana, idolii tuturor, ba cei doi campioni se pomeniră chiar cu telefoane de la Alexandru şi Costin care voiau cu orice chip să ia parte, sub conducerea lor, la misterioasa acțiune.

Atena se urcă în primul tren spre Mitiş. La Suşteni, încă din mers, sări în vagonul ei Tiberiu. Nici nu mai aveau ce să-şi spună. Toată noaptea, la fiecare frază şi la fiecare convorbire, în pasiunea argumentației nu-şi spuseseră altfel decît: "Draga mea, dragul meu, scumpa mea, nu se poate! Crede-mă, tu, dragule"... Erau cam îmbujorați, dar pe drum, mai ales în tunel, îşi găsiră mîinile, îşi auziră inimile cum bat, apoi închiseră ochii şi li se întîlniră buzele, dar fără să vrea... Cînd deschiseră ochii, văzură că nu mai sînt de mult în tunel şi mai văzură nişte prichindei ițindu-şi capetele de după uşa unor compartimente. Noroc că se apropia Mitişul...

Pe Petrişor Bogdan îl găsiră destul de repede. Cine nu-l cunoştea pe prietenul lui Tic, singurul din orăşel căruia Tic îi lăsase o amintire semnată.

Cum îl văzură, cei doi înțeleseră că prin metodele obişnuite nu vor scoate nimic de la el. Dar cînd se pomeni în fața lui cu Atena şi cu Tiberiu, spuse totul. Aceeaşi poveste auzită la Binaia şi la Suşteni. Mai rămînea de telefonat la Poienița. Nici acolo nu erau cireşarii. Nici în oraş nu poposiseră. Doar o secundă de ezitare, ca înaintea marilor decizii, apoi Atena şi Tiberiu hotărîră să dea semnalul de alarmă. În cîteva minute, toți elevii schiori de pe cele două văi porniră în căutarea celor mai buni prieteni ai lor: cireşarii.

2

Nici la Casa Iulia nu se dormi în noaptea aceea. Toți aşteptaseră pe Tic şi... pe Ursu, care căpătase, în sfîrşit, aprobarea să plece în întîmpinarea lui.

Dar ciufuliciul scăpă pînă la urmă din brațele Mariei şi ale celorlalți, ba chiar lovise, în nerăbdarea lui, piciorul lui Dan, care, săracul, îşi închipuia, din cauza durerilor, că va mai suferi o a doua repunere la loc a oaselor.

— Acum să vă spun totul! explodă mezinul cireşarilor după ce scăpă definitiv de

primejdia strangulării. Ne aşteaptă tot iadul de pe lume! Na!

Şi se apucă să le povestească tot ceea ce auzise la cabana Izvoarele, tot planul care li se pregătise şi care li se pregătea. "Brrrr!" făcea din cînd în cînd ciufuliciul. Dar şi ceilalţi făceau la fel.

— După evadarea ta ce va fi? spuse Dan. Cred că vor tăbărî asupra noastră cu unghiile şi cu dinţii...

— Uh, dac-ar fi aşa! se rugă Ursu. Dar îşi vor schimba planul, Ticuşor... O să vezi tu...

— Şi eu cred că şi-l vor schimba, spuse Victor. Nu vor turba, din cauza şefului care se stăpîneşte şi ştie să stăpînească. Cred că vor pregăti un atac general şi total. Vor căuta să ne nimicească. Şi din cauza asta cred că nu-l vor da dimineaţă, ci mai tîrziu, după ce-l vor pune la punct în toate amănuntele. Vor căuta să meargă la sigur, nu la viclenii şi hărţuieli.

— Exact aşa cred şi eu! tremură Ursu. Vor căuta să ne măcelărească, să ne mîntuie. Cu cele patru gloanţe, cu topoare, cu ce vor găsi pe-acolo. Cu torţe şi şomoiage înmuiate în benzină...

— Cu sania le vor aduce! spuse Ionel. Va fi un adevărat atac... Brrrr! Ce se va alege de capul nostru? Oare cît timp vom putea rezista?

— Dar dacă nu vor mai ataca? spuse Lucia. Poate nu vor voi să rişte nimic şi atunci ne vor condamna la moartea de la început: prin îngheţ şi foamete.

— S-ar putea şi asta, Lucia... răspunse Victor. Dar între timp a intervenit un factor nou... Am găsit *cutia albastră* şi ei ştiu c-am găsit-o... Ştii de ce cred că vor ataca decisiv? De teamă că am putea să ascundem noi, în alt loc, sau să azvîrlim undeva într-o prăpastie *cutia albastră...* Nu vor lăsa să treacă prea mult timp...

— Cum de-ai fost atît de rău şi nu ne-ai spus unde este *cutia albastră?* sări Dan, cu gura, bineînţeles... După ce eu ţi-am dat toate ideile...

— Poate că n-am găsit-o, Dan, rîse Victor. Poate că e o simplă inteligenţă de război toată teoria mea. În orice caz nu vă voi spune... Şi dacă v-aş fi spus, n-aş fi avut argumentul decisiv, care l-a înfrînt pe Iordan...

— Înţeleg, Victor, spuse Lucia. N-ai vrut să ne spui pentru a avea tu posibilitatea sacrificiului, pentru a te putea sacrifica şi a ne salva pe noi... Nu cred că se poate face un gest mai frumos în lume... Dar de ce nu ne *vei spune?*

— Pentru că nu a sosit timpul, Lucia. Pentru că va trebui să plec. Nu putem aştepta aici execuţia. Trebuie să încercăm ultima şansă. Ştiţi că de doborît nu-i putem doborî... Trebuie să plec în lume şi să cer ajutor. Veţi rămîne cu Ursu...

— Unde vrei să pleci? îl opri Lucia. Eşti nebun? Nu înţelegi că nu se poate scăpa de pe muntele ăsta înconjurat peste tot cu prăpăstii? Mai mult ne ajuţi aici, decît încercînd să te sinucizi. Nu e nici o altă posibilitate decît aceea să rezistăm...

— Asta nu e posibilitate, Lucia. E agonie! Mai devreme sau mai tîrziu vom fi ucişi... Trebuie să încercăm chiar şi o posibilitate de vis, Lucia, chiar şi o dorinţă... Nu înţelegi?

— Ba da, Victor... şopti ea aproape plîngînd. Dar... nu ştiu ce va fi... Dacă ni se întîmplă ceva tuturor, parcă e... nu ştiu... parcă e mai uşor, mai frumos...

— Trebuie să se ducă... se rugă Ursu. Dacă Victor se gîndeşte la ceva... atunci există posibilităţi, există şanse... Ştii, Victor. .. Eu am vrut să te opresc, cu forţa, cînd am auzit că te duci cu Ionel la ăia de dincolo, pentru tratative... Am fost sigur că vă vor face prizonieri. Pe cuvîntul meu, dacă nu mi-a trecut prin minte gîndul că vă vor aduce aici, în faţa noastră, la ferestre, şi vă vor tortura... Am vrut să te lovesc si să te ţin aici cu forţa... Dar am ştiut, nu ştiu cum să spun, m-a oprit ceva... Am simţit că nu poţi să te duci acolo ca să ne faci rău, că porţi cu tine o armă teribilă, mai teribilă decît pistolul lui... Şi nu m-am înşelat...

Victor era emoţionat. Şi Tic mai ales, care se lipi pe nesimţite de el. Şi ceilalţi.

— Pe unde vrei să încerci? întrebă Maria. Pe la Vadul Lupilor? Dar acolo e o prăpastie uriaşă, Victor. Nu e nici un loc de trecere. Mai bine ar fi pe poteca pe care am urcat...

— Ştiu... spuse Victor. Dar acolo există un obstacol îngrozitor: lupii. Cei care au rămas în spatele pavăzei noastre.

— Nu cred! se opuse Maria. Sînt absolut convinsă că au fost îngropaţi de avalanşă. Nu! Lupi nu mai sînt!

— Are dreptate Maria! interveni Ursu. Lupii au fost în mod sigur îngropaţi de avalanşă. Poate că sînt mai multe şanse pe poteca noastră, adică prin locurile pe unde a fost poteca...

— Eu am altă părere! răsună ferm vocea Mariei. Să încercăm prin ambele locuri! Sînt mai multe şanse de salvare. Sînt mai multe şanse ca unul dintre noi să ajungă undeva. Şi de acolo va da alarma. Şi pentru salvarea celor de la Casa Iulia şi pentru salvarea celuilalt.

— Da... acceptă Ursu în şoaptă. E mai bine cum spune Maria. Se dublează şansele de salvare ale fiecăruia... pentru că asta e cel mai important. Nu, Victor? Unul din voi trebuie să scape. Dacă pleacă numai unul singur şi are un accident, nimeni nu va şti şi accidentul va fi fatal. Dacă pleacă doi...

— Da! spuse şi Dan.

Tic răspunse altfel. Se ghemui la pieptul Mariei pentru a-şi lua cel mai cald rămas bun pe care şi-l luase vreodată de la ea. Ionel răspunse printr-un oftat. Lucia, căutîndu-i mîna.

— Bine... spuse Victor încet, cu vocea gîtuită.

Dar Maria îl scoase imediat din starea de nelinişte...

— Tu sari mai bine decît mine, Victor. Ţi-am înţeles planul. Vrei să sari peste prăpastie. Dacă ai noroc şi pe malul celălalt e zăpadă, nu gheaţă, şi aşa cred că va fi... atunci ne vom întîlni la Zaruri. Pentru că vei ateriza aproape de Zaruri.

— Va să zică şi tu ai studiat harta! descoperi Victor. Bine, Maria! Din fericire, tocmai schiurile noastre au rămas...

— Nu din fericire, Victor, îl lămuri Ursu. Le-am păzit tot timpul ca ochii din cap. Schiurile campionilor!... Ar fi bine să plecaţi înainte de ivirea zorilor, ca să nu vă observe cei de la Izvoarele, să nu ştie că ne-am împuţinat forţele...

— Eşti sigur că nu sînt lupi pe valea aceea a lupilor? întrebă Victor, parcă fără să fi auzit ceea ce-i spunea Ursu.

— Sînt absolut sigur! răspunse Ursu.

Şi Victor scăpă de cumplita obsesie. Îşi aduseră schiurile din antreu şi începură să le ceruiască.

— Şi voi cum veţi organiza apărarea? întrebă Victor. Dacă vă atacă mai înainte de sosirea ajutoarelor? Cum o să vă apăraţi?... Nu uita, Ursule! Patru gloanţe!

— Trei gloanţe! preciza Tic. Unul trebuie să-l oprească pentru a-i ţine pe ăilalţi doi sub teroare. Doamne! Dar cumplit individ mai e! Cum spuneai tu, Victor. În felul lui e un geniu!

— M-am gîndit la o metodă specială de apărare... începu Ursu. Nu ţi-o spun, de teamă că vei sări asupra mea şi-mi vei măcina încrederea în ea. Degeaba, Victor... Nu-ţi spun nimic. Aşa cum nici tu nu ne-ai spus unde ai găsit *cutia albastră* şi astfel ai putut să ne salvezi. Nu-ţi spun! Atît doar: îţi jur, Victor, că nu voi fi doborît! Nu mă vor ucide! Şi cred că înţelegi ce înseamnă asta. Dacă eu nu voi fi doborît, nu i se va întîmpla nici unuia dintre noi nimic!

Înainte de a pleca, Victor îl chemă totuşi pe Ursu în antreu. Şi pentru a-i strînge mîna, dar şi pentru altceva.

— Nu ştiu, Ursule, ce se poate întîmpla... Dacă se vor ivi primejdii cumplite, dacă pentru salvarea oricăruia dintre voi va trebui oferită *cutia albastră,* te vei duce şi o vei lua, Ursule... Într-un singur loc se poate afla. Nu ştiu. Nu m-am uitat nici eu... Dar acolo este.

Şi Victor îi şopti, la ureche, locul unde trebuia să se afle *cutia albastră.* Ursu rămase năucit.

— Nu se poate... îngînă el. E fantastic...

— Aşa se pare... V-am spus. Pentru că în raţionamentul vostru plecaţi de la o premisă greşită. Gîndeşte-te la mărimea ei, Ursule. O casetă de fier, nu o casă de fier. O casetă cît o valiză, mai mică decît un violoncel, cît o maşină de scris de birou, înţelege sensul acestei mărimi, Ursule... Gîndeşte-te la atacul convoiului, la cei care l-au dat, la cei care au fost ucişi... Dar asta nu mai are importanţă acum; mai tîrziu... dar oare cît de tîrziu va fi?

Peste cîteva minute, încă pe întuneric, Victor şi Maria porniră împreună pe colina de deasupra casei. Dar cînd ajunseră în vîrf se despărţiră.

3

Toate drumurile şi potecile munţilor fuseseră invadate de cei mai tineri şi mai buni schiori. Fiecare ştia că se întîmplase ceva cireşarilor, că fuseseră surprinşi de vijelie, poate chiar surprinşi de avalanşă. Două direcţii principale fuseseră indicate de cei doi conducători ai echipelor de salvare, Atena şi Tiberiu: Şaua Mare cu Brîna Iadului şi pîrtia

de la Furcile Moşului spre Mitiş, pe lîngă Valea Lupilor. Erau zeci de tineri, pentru care cireşarii se confundau cu visul şi idealul lor, zeci de tineri care nu-şi închipuiau prieteni mai buni decît cireşarii. Gîndul că ar putea să ajungă totuşi la timp undeva şi să-i salveze parcă le dădea aripi. Tiberiu conducea grupul mare care pătrunsese prin Şaua Mare şi urca, poate pentru prima dată în istoria avalanşelor, trecătoarea de la Brîna Iadului. Atena era în fruntea grupului care cerceta prăpăstiile din stînga pîrtiei de coborîre spre Mitiş şi care avea ca punct final abisul de la Valea Lupilor.

Şi mereu veneau rapoarte din alte locuri, de la alte echipe, care se formaseră spontan auzind despre nenorocirea care se abătuse asupra cireşarilor. Vuiau munţii de energii tinereşti, şi toate obstacolele erau trecute cu un curaj cum nu se mai pomenise. Deodată sosi vestea că au intrat în acţiunea de salvare şi elevii şcolii de schi cantonaţi lîngă *Poieniţa.* Alţi zeci de căutători, din toate colţurile ţării, toată tinereţea ţării străpungea munţii şi barierele de gheaţă în căutarea cireşarilor.

Primele echipe conduse de Tiberiu ajunseră la o movilă de zăpadă de după Şaua Mare. Dacă se adăpostiseră acolo prietenii lor? Imediat lopeţile şi schiurile începură să sape şi apăru bordeiul şi o duhoare groaznică începu să iasă pe orificiile şi crăpăturile lui. Căutătorii îngheţară. Nici n-aveau curajul să se uite înăuntru. Era duhoare de hoituri. Mai ales, cînd Tiberiu recunoscu, proptite în uşă, schiurile cireşarilor... Dar cum se putea aşa ceva? Cum puteau să se închidă pe din afară cu propriile schiuri? Deschiseră uşa şi aşteptară să mai iasă duhoarea. Erau lupi înăuntru. Sfîşiaţi şi pe jumătate arşi. Tiberiu avu curajul să intre înăuntru şi să-i numere: nouăsprezece lupi! Dar nici urmă de cireşari... Nouăsprezece lupi fuseseră atraşi acolo de cireşari! Oare cum? Era încă un mister. "Zidul Speranţei şi Răzbunării" arsese. Doar cele trei schiuri îşi mai păstrau osatura de metal. Oare nu fuseseră şi cireşarii înăuntru? Doamne! Dar era imposibil. Lupii fuseseră închişi pe dinafară şi nimeni altcineva nu-i putea închide acolo. Numai cireşarii... După ce se întăriră cu această convingere, tinerii salvatori porniră mai departe, pe fundul prăpastiei, spre coama de gheaţă. Şi parcă se trezise şi vijelia. După un timp tinerii mai găsiră hoiturile cîtorva lupi, dar şi un schi cu marca prietenilor lor, şi asta iar le încreţi carnea. Oare să-i fi atacat pe cireşari şi să... Sau schiul era o armă care-i prăvălise pe lupi în prăpastie? Se uitară spre culmile de gheaţă, şi toţi căutătorii recunoscură mai tîrziu că Tiberiu văzuse, primul, o siluetă care aluneca, sau poate care cădea de deasupra prăpăstiilor. Maria se prăbuşise. Îşi pierduse un schi într-o prăpastie de gheaţă. Abia se salvase în ultima clipă. Dar văzuse în vale roiul de schiori. Şi se lăsase să alunece, sau pur şi simplu se dădea de-a rostogolul ca o minge. Cîte nu învăţase în cumplita vijelie! Ca o minge venea la vale...

Grupul Atenei nu întîmpinase mari obstacole, dar nici nu găsise vreo urmă care să-i dea speranţă sau să-i insufle groaza că prin locurile acelea trecuseră cireşarii. Nimic. Nici o urmă, nici un semn. Nici un schi. Nici un băţ măcar. Grupul ajunsese la Vadul Lupilor, la îngrozitoarea prăpastie de acolo, cînd sosi din urmă vestea — oare prin ce miracol? — că se dăduse de urmele cireşarilor. Veştile curgeau cu duiumul. Cincizeci de lupi fuseseră ucişi de cireşari... Poate nu chiar cincizeci, dar douăzeci şi cinci fuseseră număraţi de Tiberiu... Apoi, după cîteva minute numai, cea mai fantastică şi mai aşteptată veste: Unul dintre cireşari fusese găsit viu! Apoi imediat alta: Grupul lui Tiberiu se întîlnise cu Maria cireşarilor! Nu avea decît cîteva zgîrieturi...

Dar chiar cînd sosi ultima veste, Atena zări sus, pe panta de gheaţă a masivului care se înălţa în cealaltă parte a prăpastiei, o siluetă care se mişca... Nu, care aluneca vertiginos pe schiuri, spre prăpastie. Ţipătul ei îi făcu pe toţi să se uite într-acolo. Era un schior care se lăsase spre prăpastie pe o platformă de gheaţă, sclipitoare ca oglinda. Atena îi înţelese într-o clipă intenţia, dar mai înţelese că aterizarea lui, din direcţia în care venea, se va face printre stînci, pe un alunecuş mai dur decît cremenea. Şi-şi dădu drumul mai la vale, într-o zonă plină de zăpadă. Dacă ar mai avea timp să-i atragă în partea aceea săritura. Se opri acolo şi începu să urle şi să facă semne disperate. Imediat o imitară şi ceilalţi. Corul de urlete ajunse probabil la urechea schiorului, pentru că îl văzură schimbînd direcţia în ultima clipă. Săritura îi reuşi şi ateriza la cîţiva metri de Atena. Şi bucuria lui era atît de mare, dar şi bucuria ei, încît se pomeniră unul în braţele celuilalt. Şi era bineînţeles şi un fotograf printre salvatori, care după ce imortalizase fantastica săritură a lui Victor, imortalizase şi scena îmbrăţişării dintre Victor şi Atena. Noroc că printre martori era şi Tiberiu, care tocmai atunci sosise, împreună cu întreg grupul lui, dar mai ales împreună cu Maria.

Şi fără prea multe cuvinte, fără nici o explicaţie, la semnalul lui Victor se lansară toţi, ca nişte năluci, spre Mitiş.

Şi poposiră chiar la casa lui Petrişor, prima casă cu telefon care le ieşi în cale. Maria rămase cu ceilalţi afară. Şi ca să nu-l stînjenească pe Victor, porni într-o plimbare fără ţintă cu cei mai buni prieteni ai ei de pe meleagurile acelea: Tiberiu, Atena şi toţi ceilalţi care îi urmau, sau îi înconjurau. Şi erau mulţi... Victor ceru Bucureştiul şi legătura i se dădu aproape instantaneu. Pentru că Petrişor avusese grijă să spună nu numai instituţia care era chemată, ci şi numele celui care cheamă. Şi după numele lui Victor mai adăugase el un cuvînt.

Trei sferturi de oră mai tîrziu se auzi deasupra staţiunii bîzîitul unui elicopter. Undeva ateriza. Iar schiorii salvatori se dovediră destul de bine crescuţi ca să nu dea buzna la locul aterizării.

Victor şi Maria izbutiră să scape din insula vie, după ce împărţiră tot felul de promisiuni, una din ele însă sfîntă: tot ceea ce li se întîmplase în fantastica lor aventură va fi cunoscut de fiecare. Ştiau ei cui să se adreseze pentru asta. Mai ales că zăriseră coborînd din elicopter un bărbat cu zîmbet cam ciudat, cu faţa lunguiaţă şi bărbia pătrată, ba avea şi capul gol, parcă anume pentru a i se vedea părul, odată blond, rărit, şi foarte rar spre creştet. Avea alura unui bărbat puternic, bine clădit, spre deosebire de cel de lîngă el, mai scund şi mai în vîrstă, cu o figură obosită, teribil de obosită, parcă nu dormise de multe nopţi. Cel pe care-l cunoşteau veni lîngă ei pentru a-l prezenta pe bărbatul mai în vîrstă cu figura foarte obosită:

— Doctorul Alexandru Tudor... Victor... Maria...

Cei doi cireşari tresăriră. Mai ales Victor:

— Chiar dumneavoastră? Doctorul Alexandru Tudor? Atunci înseamnă că această *cutie albastră* e ceva foarte important.

— Nu foarte, dragul meu Victor, spuse cealaltă voce. Nu există calificativ. Dar mai bine să urcăm în elicopter.

4

Atacul începu mai devreme. Un atac calculat, decisiv. Veneau cu sania după ei. Şi sania era încărcată cu tot felul de proiectile. Drugi uriaşi de fier care puteau să pătrundă prin orice obstacol de tablă sau care puteau să dărîme orice obstacol, dacă erau împinşi, cu putere, butuci de lemn care trebuiau să spargă toate geamurile, cocoloaşe de carton şi smoală băgate în petrol, care trebuiau să ardă mocnit, sticle cu benzină şi torţe care trebuiau aruncate prin geamurile sparte.

Liviu Iordan, cu pistolul în mînă, proteja înaintarea cărăuşilor. Sania fu oprită la vreo zece metri în faţa antreului. Se pregăteau să atace lateral, pentru a avea în raza vederii toate uşile şi ferestrele prin care se putea evada.

Toţi cireşarii priveau prin crăpături înaintarea convoiului de atac. Tic nu se mai duse la catapultă ca să-i întîmpine de la distanţă cu proiectile fără prea mare efect. Deşi Ursu era foarte calm, foarte liniştit, toţi simţiră cum îi cotropeşte groaza, spaima. Abia după ce sania se opri în faţa antreului, Ursu spuse în şoaptă:

— Voi să rămîneţi înăuntru orice s-ar întîmpla. Nu ieşiţi decît dacă vă chem eu. Altminteri nu! înţelegeţi? Orice s-ar întîmpla, nu aveţi voie să ieşiţi afară din cabană. Dacă nu sînt sigur că se va întîmpla aşa, nu cred că-mi va reuşi planul...

— Ba da! Rămînem înăuntru! îşi uniră toţi şoaptele.

Grupul de la Izvoarele se pregătea de atac. Liviu Iordan, ferit de sanie şi de trupurile celor doi coloşi, supraveghea cu pistolul în mînă intrarea cabanei. Parcă aştepta ceva. Şi văzu un băţ cu o batistă în vîrf strecurîndu-se afară prin deschizătura uşii. Le spuse celorlalţi să se dea la o parte şi făcu un gest de invitaţie, cu mîna stîngă. Ursu ieşi. În clipa cînd ieşi afară, dădu drumul băţului şi ridică mîinile sus.

— Lipeşte-le de creştet! porunci Liviu Iordan. Şi să nu faci mai mult de trei paşi. Spune ce vrei!

— Vă dăm *cutia albastră* dacă ne lăsaţi în pace... spuse Ursu cu vocea tremurîndă şi cu priviri speriate.

— Mai întîi spune de ce ai ieşit dumneata afară cu vestea asta? întrebă foarte atent Liviu Iordan.

— Ştiam că primul care iese este cel mai periclitat. Am tras la sorţi. Şi sorţii au căzut pe mine...

— Da... Asta e o posibilitate... Dar mai întîi vreau să te asigur că sorţii te-au favorizat. Pe dumneata te voiam primul. Trebuie să vă predaţi toţi. Iar *cutia albastră* o voi lua eu după ce veţi ieşi toţi, cu mîinile pe creştet, din cabană. Îmi vei spune unde e şi o

voi lua eu. Anunță-i să iasă afară...
— Le voi spune... se supuse Ursu. Dar *cutia albastră* nu e înăuntru. E afară... Dar nu v-o putem oferi fără nici un...
— Asta o hotărăsc eu, nu dumneata! îl întrerupse Liviu Iordan cu dispreț. Dumneata vei pieri chiar aici, în fața uşii.
— Numai eu şi celălalt cunoaştem locul unde e ascunsă *cutia albastră,* spuse Ursu. Şi nici celălalt nu va spune. Aşa că ne veți măcelări fără să dați de *cutia albastră...*
Din nou o mască de dispreț şi superioritate se suprapuse pe fața lui Liviu Iordan:
— Aici ați greşit... Ați destăinuit, fără să vă dați seama, *ideea* ascunzişului. Hm. Dacă ascunzişul e afară, nu poate fi decît bolovanul ăsta ciudat.
Şi arătă sigur de el cu țeava pistolului spre bolovanul găurit în zeci de locuri, ca un fagure de miere, ca un şvaițer.
Atunci se petrecu acel miracol pe care nimeni nu-l va putea dezlega. Erau aproape şapte metri între Ursu şi Liviu Iordan. Ursu nu avea nevoie decît de fracțiunea de secundă în care țeava pistolului va fi îndreptată în altă parte, ca şi atenția celui cu arma. Sări ca din arc, ca din catapultă, ca un proiectil. Iar în timpul fantasticului salt, îşi schimbă direcția printr-o smucitură neverosimilă. Glontele trecu pe lîngă el. Ateriză la mai puțin de un metru de Liviu Iordan, dar mîna lui se prelungi în săgeată şi lovi mîna care ținea pistolul. Arma zbură cîțiva metri în aer. Ca un cangur, Ursu porni într-un nou salt. Luă arma de jos şi o aruncă departe peste prăpastie. Se întoarse apoi spre cei trei coloşi care încă nu-şi reveniseră din miracol. O ură sălbatică se citea pe fața lui.
— Acum să vă văd! Poate că mai vreți ceea ce voiați...
Nu mai avură vreme să-şi ia arme din sanie. Ursu poposi ca un bolid în mijlocul lor. Şi începu o bătaie cumplită, în care se trăsnea, nu se lovea. Era un vălmăşag de trupuri acolo, o încîlceală. Ursu voia să fie lovit ca să-i crească furia, ca să-şi ierte cîndva că izbise cu atîta violență şi ură. Zece să fi fost acolo, zece să fi fost, nu trei, şi i-ar fi sfărîmat pe toți. Auzea cum trosnesc şi simțea cum se rup oasele la fiecare lovitură de pumn pe care-o dădea. Se lupta pe viață şi pe moarte acolo. Toți ştiau şi toți îşi mai găseau puteri şi rezistențe. Nimeni nu mai auzea şi nu mai vedea nimic. Se băgau toți ca nebunii în încîlceala albă. Şi pocneau maxilare, şi pocneau oase, şi se auzeau gemete înfundate şi icnituri. Şi Ursu se băga ca să simtă lovituri grele, să simtă că i se rup şi lui oasele. Şi pumnii lui loveau scurt, dar ca nişte ciocane, în maxilare şi-n pomeți, în nas şi-n gură, peste dinți. Era un pumn de plumb, care zdrelea şi zdrobea. Scurt. Din orice poziție. Şi numai la față, ca să rămînă urme şi amintiri pentru toată viața. Dacă i-ar fi lovit în alte locuri, de mult se termina lupta. Dar trăgea numai la față, unde durea şi unde rămîneau urme. Scurt şi năprasnic. Ca un ciocan de oțel. Pînă cînd simți o mînă zgîlțîindu-i umărul. Cine putea să fie? Cei trei coloşi gemeau în zăpadă sub el.
Era Victor. Şi Ursu, beat, îl îmbrățişă, mînjindu-l cu sînge. Scutură din cap şi se trezi într-o clipă:
— Nu e sîngele meu, Victor. I-am zdrobit. I-am sfărîmat.
Cei trei încercau să se ridice din zăpadă. Erau zdreliți toți trei, nu puteau. Nu-i țineau genunchii. Îi ajutară alții. Cei care veniseră cu Victor şi cu Maria în elicopter. Nici unul nu scosese arma. Tîrau nişte zdrențe în urma lor.
— Trebuia să-i bat... se scuză el în fața bărbatului solid, cu păr rar şi cu zîmbet ciudat. Vă rog să mă iertați, dar dacă ați şti ce gînduri aveau cu noi!
— Vom şti imediat... îi zîmbi bărbatul cu păr rar şi începu să spele fața lui Ursu cu zăpadă. Te-am urmărit şi noi de multă vreme. Am văzut cum căutai pumnii lor. Se va şti şi asta.
Se adunară toți în Casa Iulia. Toți cireşarii. Ursu abia era zgîriat şi parcă atunci se sculase din somn, atît de odihnit părea. Şi împreună cu ei erau şi cei doi bărbați care coborîseră primii din elicopter: prietenul lor şi doctorul Alexandru Tudor.
— Ei, Victor! sări de undeva cireşarul cu părul de aur şi cu nasul cîrn. Acum poți să ne spui şi nouă unde e ascunsă *cutia albastră.* Dar să le urăm mai întîi oaspeților noştri: BI E AȚ ENIT la Casa Iulia!
Victor se simțea stingherit:
— Nu a fost deloc complicat. Mai întîi m-a frapat că la atacul convoiului au participat doi spărgători renumiți care pe urmă au fost ucişi...
— Cuplul Negrupop... părea că-şi aminteşte doctorul Tudor. S-a crezut tot timpul că a fost accident sau sinucidere.
— Şi una şi alta, spuse Victor. Eu am căutat să creez o altă *cutie albastră,* nu aceea care era căutată de Liviu Iordan, o altă imagine a *cutiei albastre,* mult mai adevărată, nu

aceea care-l fascina pe Liviu Iordan. Era o casetă. O cutie mică. Nu puteau să se ascundă acolo valori grele: lingouri de aur sau de platină, sau cine ştie ce pachete cu acțiuni fabuloase greu de manipulat. M-am gîndit la conținutul *cutiei albastre...* pentru că la atac au participat şi doi spărgători. Pentru ce? Ca să deschidă *cutia albastră.* După aceea şi pentru aceea au murit. Nu m-am mai gîndit la *cutia albastră,* ci la conținutul *cutiei albastre,* care putea fi ascuns mult mai uşor şi mai ales fragmentar. Nu într-un singur loc, ci în mai multe locuri. Şi unde sînt în casa asta mai multe locuri, aranjate simetric, locuri făcute de un zidar, în care puteau fi ascunse fragmentele care constituiau cutia *mea* albastră? Unde, Ticuşor? Într-o singură zonă. În antreu. În literele mari care ne-au urat: BI E AȚ ENIT. De ce lipsesc cîteva? Ca să dea senzația vechimii şi autenticității. N-au căzut literele acelea. Nici n-au fost puse vreodată. Împreună cu data, dădeau un fel de sigiliu în timp ascunzişului. Cred că acolo se află *cutia albastră...*

— V-aş ruga ceva... se auzi vocea doctorului Alexandru Tudor. Şi eu cred că acolo se află *cutia albastră.* Raționamentul e strălucit, aşa cum i se potriveşte lui Victor. Dar n-ar fi bine să se vorbească despre cei care au găsit *cutia albastră.* Sînt mulți oameni la noi şi în alte părți, care, auzind că s-a găsit *cutia albastră,* ar fi capabili să se răzbune groaznic pe cei care au descoperit-o. Nici voi nu trebuie să ştiți ce se află acolo. E absolut tulburător... De aceea ar fi bine să-l rugați pe cel care vă povesteşte isprăvile să nu pomenească niciodată numele orăşelului vostru... Şi atunci nu vă va găsi nimeni. Sînt atîția tineri care vi se aseamănă în țara asta! Mi se pare că unii dintre ei vă şi aşteaptă jos, la Mitiş.

Cui îi fusese teamă o clipă că isprava asta nu va fi cunoscută?

Sfîrşit